BENEDICTI

PAPÆ XIV.

BULLARIUM.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI

PAPÆ XIV.

BULLARIUM.

TOMUS PRIMUS,

IN QUO CONTINENTUR CONSTITUTIONES, EPISTOLÆ, ALIAQUE EDITA AB INITIO PONTIFICATUS USQUE AD ANNUM MDCCXLVI.

Volumen 2.

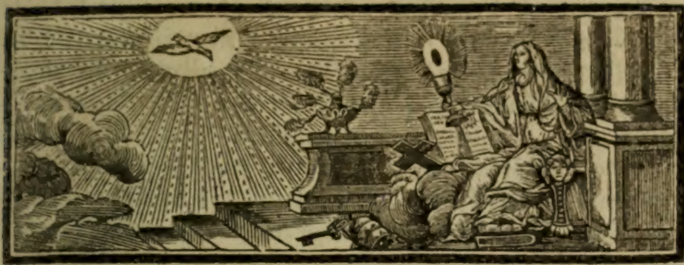
EDITIO NOVA, SUMMO STUDIO CASTIGATA.

MECHLINIÆ,

Typis P.-J. Hanicq, typographi Celsiss. Domini *principis de Mean*, Archiepiscopi Mechliniensis.

Superiorum permissu. — 1826.

Anno 1742.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI PAPÆ XIV.

CONSTITUTIONES, EPISTOLÆ etc.

DE CONCURSU LXVIII.

Et Examine habendo pro Parochialium Ecclesiarum collatione : De appellationibus ab irrationabili Ordinarii judicio admittendis, vel rejiciendis.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, et Episcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Cum illud semper plurimum formidaverit Ecclesia Catholica, ne indignis quibusque, et extra sacerdotale meritum constitutis, Cura ani- Ecclesiæ, Concil. Tri-

PONT. A. III. Tridentini, et Sedis Apostolicæ mens circa dignioris electionem ad curam animarum.

marum, et Dominici Grecis custodia crederetur; quia totius Familiæ status, et ordo nutat, si quod requiritur in corpore, non invenitur in capite: Hinc Canonicis sanctionibus, ac præsertim S.Trident. Synodi Decretis provide consultum est, regimen Ecclesiarum Parochialium iis esse committendum, quorum omnis ætas a puerilibus exordiis ad perfectiores annos per disciplinæ Ecclesiasticæ stipendia ita cucurrisset, ut de illorum supra alios provectione, ac potiori doctrinæ, morum, ac diuturni laboris suffragio, nefas esset dubitare. Quia vero perniciosa apud plurimos opinio sensim invaluit, Tridentini Decretis non præscriptam esse Dignioris electionem; sed caveri tantummodo, ne Indignis Ecclesiæ Parochiales, aliaque Beneficia, quibus cura imminet animarum, conferentur; San. mem. Innocentius XI. Prædecessor Noster erroneam doctrinam a vera, et sincera Patrum mente longius deflectentem damnavit, et edocuit, quam prudens, ac diligens esse debeat Pastoralis Officii dispensatio.

Ecclesiæ Parochiales per concursum providendæ.

§. 1. Ad tramites idcirco ejusdem Sanctæ Synodi, usu receptum est, occurrente Parochialis Ecclesiæ vacatione, quæ libere ab Ordinario conferenda sit, Concursum institui, ut, habita in eo de cujuslibet ætate, moribus, doctrina, et sufficientia, solerti inquisitione, Episcopus eligat quem cæteris magis idoneum judicaverit.

Appellatio ab irrationab. jud. Ep. à Pio V. permissa in devolutivo.

§. 2. At quia contingere quandoque potest, quod favore, vel gratia, vel minus æquo judicio, minus digni Dignioribus præponantur, Sa. me. Pius V. Noster Prædecessor, ne quid in hujusmodi electione esset inordinatum, atque præposterum, edita saluberrima Constitutione, licere voluit injuste in Concursu rejectis, interposita ad Metropolitanum, vel Episcopum viciniorem, vel Sedem quandoque Apostolicam appellatione, Præelectum ad novum examen provocare, et Ecclesiam alteri non rite collatam, novo facto meritorum periculo; si ita jus es-

set, vindicare. Et ne frivolæ appellationis diffugio locus esset, provide ibidem cautum est, dictæ appellationi in devolutivo tantum deferri oportere, non suspensa, aut quoquo modo retardata Præelecto ab Ordinario Parochialis Ecclesiæ possessione.

ANNO 1742.

§. 3. Consultissimæ hujusmodi leges eum in finem institutæ, ne in tanti momenti re imperiti magistri, novi antiquis, rudes præferantur emeritis, violatæ sunt hominum fraude, et malitia, ipsâ medelâ vulnus exasperantium. Sæpissime enim rejecti ab Ordinario, dictæ Constitutionis obtentu, in vocem Appellationis facile prorumpere, et, minus legitima concurrente causa, Electos ab Episcopo ad novum examen provocare consueverant; illosque præterea, relicta Gregis, et Ecclesiæ custodia, longum iter arripere, et diuturni laboris, temporis, et pecuniæ impensa exhaustos, litem in secunda, tertia, et ulteriori quandoque instantia sustinere cogebant.

Abusus hujusmodi appellationum.

§. 4. Quin etiam experientia compertum est, magno justitiæ detrimento litem ipsam absolvi. Quandoquidem ii, qui Examini se subjecerant, atque in primævo Concursu, utpote legitimarum Institutionum nescii, rejecti fuerant, longa postmodum decurrente lite, sedulam literis ex industria navantes operam, præferri aliis merebantur, et acerbe succensebant Episcopo, judici quidem adeptæ, non autem adipiscendæ peritiæ, per injuriam se fuisse rejectos.

Et perniciosus quandoque judiciorum exitus.

§. 5. Hinc apud bene moratos homines, et justitiæ vindices, frequens querelarum occasio: quibus sedandis cum Congregatio Concilii Tridentini Interpres omne studium, diligentiamque conferret: Nobis, qui Secretarii munere fungebamur, mandatum est, ut sermone, typis postea vulgato, rem sedulo expendere, ingruentis mali originem, et apta eidem avertendo remedia investigare pro viribus niteremur. Sensus hac de re Nostros explicantes,

Votum a SS. D. N. olim Cong. Conc. Secret. prolatum et publicatum.

PONT. A. III. vitio potissimum laborare comperuimus Praxim Examinis oretenus habiti, nec scriptis consignati: Electi siquidem ad Curam animarum ab Ordinario Collatore, et ad iteratum examen coram alio Judice provocati, jus legitimæ Collationis tueri non poterant certo, ac permanenti testimonio jam probatæ idoneitatis; sed a novi Examinis alea, subeunda coram Judice Appellationis, gestarum rerum prorsus ignaro, tota res pendere videbatur. Quocirca gravi Justitiæ detrimento recepta in Foro erat opinio, provocari posse ad alium Judicem, nullo exhibito indebitæ rejectionis documento. Quod quidem cum a Sacrorum Canonum censura longiùs aberraret, facile huic corruptelæ occurri posse censuimus, si certa primum, et apte disposita habendi Examinis forma præscriberetur; si quæstiones Examinatis propositæ, et consentaneæ illorum responsione, totaque rei gestæ series in scriptis redigeretur; et si Acta demum totius Concursus ad Judicem Appellationis integra asportarentur.

Quod a Congregatione, mox etiam a Pontifice Clemente XI. probatum fuit.

§. 6. Inita a Nobis consilii ratio non solum arrisit Congregationi, illam die 16. Novembris 1720. ratam habenti; sed etiam Pontificii judicii accessione roborata fuit a Clemente XI. Ecclesiasticæ Disciplinæ vindice, et assertore eximio. Utque locorum Ordinarii ea omnia filiali, quo par erat, obsequio, et diligentia exequerentur; iis datæ sunt die 10. Januarii 1721. opportunæ Literæ nostro calamo exaratæ, ejusdemque Pontificis sensu, et oraculo comprobatæ, quarum tenorem, etsi aliàs prælo commissum, et insertum in Bullario dicti Clementis Prædecessoris Nostri, congrue hic duximus referendum.

Epistola Congregationis nomine scripta. Ecclesiæ disciplina in-

§. 7. *Reverendissime Domine uti Frater. Quo Parochiales Ecclesiæ dignioribus Personis gubernandæ traderentur, statuit, ut notum est, Sacrosancta Tridentina Synodus sess. 24. cap. 18. ut, vacante Ecclesia Parochiali, indiceretur, et fieret Concursus; ac, postquam Concurrentes ab*

Episcopo, vel ejus Vicario Generali, atque ab Examinatoribus Synodalibus saltem tribus, examinati, et approbati essent, Episcopus eum eligeret, quem ætate, moribus, doctrina, prudentia, aliisque rebus ad vacantem Ecclesiam gubernandam necessariis, et opportunis, digniorem cæteris, magisque idoneum judicaret. Adjecitque ad hanc Concilii Sanctionem validius confirmandam, re, et nomine Sanctissimus Pontifex Pius V. quod, si unquam Episcopus minus habilem, postpositis magis idoneis, elegisset, possent ii, qui rejecti essent, a mala ejusmodi electione ad Metropolitanum, vel, si ipse eligens Metropolitanus, aut exemptus foret, ad viciniorem Ordinarium, ut Sedis Apostolicæ Delegatum, vel aliàs ad ipsam Sedem Apostolicam appellare, ac Præelectum ad novum examen coram ipso Appellationis Judice, et ejus Examinatoribus, provocare ea tamen cautione, ut appellatio non in suspensivo, sed in devolutivo esse deberet; quemadmodum in ejus Constitutione, quæ trigesima tertia est, latius cavetur; concludendo, quod, constito de prioris Eligentis irrationabili judicio, eoque revocato, Parochialis Ecclesia magis idoneo conferatur.

ANNO 1742. provisionibus Ecclesiarum Parochialium per concursum.

Cum autem neque Concilii Decreto, neque Pontificis Bulla Examinis in Concursu peragendi forma, seu methodus ulla certa, ac peculiaris servanda proponatur; difficile dictu est, quanta Examinum, aliorum alibi diversitas, extiterit, atque hinc occasio querelarum. Nam alicubi, cum non eædem omnibus Quæstiones, non iidem casus propositi fuissent: erant identidem, qui, vel in judicio, vel extra conquererentur, sibi quidem postpositis difficiliores, Præelecto autem faciliores ad solvendum Quæstiones obtigisse. Alibi vero eædem quidem omnibus Quæstiones propositæ fuerunt, sed neque hæ, neque datæ a Concurrentibus responsiones, scripto, seu literis consignabantur. Cumque postmodum, nec raro contingeret, ut e postpositis quispiam, jure Bullæ supradictæ, novum ad Examen coram Judice

Non eadem ubique examinis peragendi forma.

Decretum anni 1603. pro novo examine concedendo absque

PONT. A. III.

prævia probatione gravaminis.

Appellationis, ejusque Examinatoribus, Electum provocaret: S. Congregatio usque ab anno 1603. considerans gravamen non alia ratione, quam novo examine, probari posse; provocationem ad novum examen censuit admittendam, gravamine nec dum probato, et requisitis tantummodo probationibus in subsequenti judicio: in quo, probato, per novum examen Appellantis, gravamine quoad doctrinam, probanda superest ejusdem præ jam electo in reliquis ad regendam Ecclesiam requisitis præstantia, ut de majori alterutrius ad Parochialis Ecclesiæ gubernium idoneitate Sententia ferri possit; cum non continuo, si quis est doctior, is etiam aptior, seu magis idoneus ad id regimen habeatur, vel etiam habendus sit. Quam Sacræ Congregationis Sententiam Scriptores, et Tribunalia laudarunt. Aliis demum in Diœcesibus laudabilis invaluit consuetudo, ut eædem omnibus Quæstiones, iidemque casus proponantur; ac (ne qua detur ansa Cancellario quidquam suo marte addendi, minuendi, mutandi) ut ipsimet Concurrentes, qui interrogati fuerint, quæque responderint, sua manu perscribant.

Sed alia deinde requisita, præter doctrinam expendenda.

Dubia super admissione appellationis in casibus particularibus, et in ulterioribus instantiis.

Atque Ordinarii, qui morem hunc longe optimum in examinando tenuere, Sacræ deinde Congregationi etiam, atque etiam considerandum reliquerunt, his, qui sic examinati essent, atque postpositi, in posterum, ut solent, appellantibus, indulgenda, nec ne, statim Electi novum ad examen provocatio, nulla gravaminis prærequisita probatione, videretur; cum isti ex actis primi examinis gravamen Doctrinæ facile alioquin probare possent; quod alii, aliter nimirum examinati, probare, nisi secundo, seu novo examine, non poterant. Nec defuere alii probitatis, ac peritiæ in administrandis diu Ecclesiis laude præstantes, qui monerent, frænum aliquod hujusmodi Appellantium licentiæ tandem injiciendum, eorumque jam nimis crebras novum ad examen provocationes esse reprimendas; quippe quæ vix unquam sine magno Ecclesiarum damno

contingunt. Nam cum novum examen coram Judice Appellationis longe procul a Parochia peragendum sit; Electus ab Episcopo, qui provocatur, Parochiam, quam possidet, cogitur interea temporis deserere, eamque OEconomo, vel Vicario cuipiam, veluti Sponsam ignotis Custodibus, relinquere, Sponso non parumper, sed diu sane abfuturo; dum nempe, implicita, ut fit, lite, terna etiam, vel quaterna, alia ex aliis, Examina, super præstantia primum doctrinæ, tum deinde aliorum, quæ ad integrandam idoneitatem opportuna sunt, contentiose multiplicentur, et commode, ne dicam otiose, transigantur, antequam deliberari possit utri Concurrentium Parochia sit adjudicanda. ANNO 1742.

Ad tollendam ejusmodi non minus querelarum, quam incommodorum occasionem, Sacra Congregatio Concilii Tridentini Interpres, postquam rem omnem a capite repetitam in gemina sessione 1. *Octobris, et* 16. *Novembris* 1720. *summo studio recognovit, tandem, Sanctissimo etiam annuente, statuit (quod per præsentes Literas encyclicas exequitur) omnes, et singulos Episcopos aliosque Prælatos, penes quos sit jus, et auctoritas faciendi Concursum, hortari, ut examen ejusmodi instituere non graventur, quale jam et multæ Diœceses, et Urbs ipsa observat, atque Apostolica etiam Dataria postulat; sive, cum, Sede vacante, vacat Ecclesia aliqua Parochialis, cujus collatio ad Sedem Apostolicam pertineat; sive cum vacat Parochialis aliqua, ut dicitur, juxta Decretum; sive demum, cum, vacante in Collegiatis, aut Cathedralibus Ecclesiis Dignitate aliqua majori, annexam habente Curam animarum, faciendus est Concursus, atque ad Apostolicam Datariam transmittendus, ut notum est, atque in Literis, quæ de ordine Sanctissimi, tunc e Dataria prodeunt, clare præscribitur.* Præscribitur Ordinariis uniformitas in Concursibus, et Examinibus.

Vacante itaque Ecclesia Parochiali, quæ conferenda sit per Concursum, atque hoc solitis formulis indicto, hæc, quæ sequuntur, ex Sacræ Quid singilatim servan-

PONT. A. III. *Congregationis Sententia, consilio, suasione servanda proponuntur.*

dum in provisionibus Ecclesiarum per concursum.

1. *Primum nempe, ut assignentur eædem omnibus Concurrentibus Quæstiones, iidem Casus, iidemque Textus Evangelii, super quo sermonis aliquid perscribant, ad probandam dicendi pro concione facultatem.*

2. *Alterum, ut Casus, et Quæstiones resolvendæ dictentur omnibus eodem tempore, atque omnibus pariter eodem tempore Textus Evangelii tradatur.*

3. *Tertium, ut certum, idemque omnibus spatium temporis constituatur, intra quod Casus resolvant, Quæstionibus respondeant, Conciunculam componant.*

4. *Quartum, ut eodem Concurrentes omnes in Conclavi claudantur, unde, quandiu scribent (dabitur enim omnibus scribendi copia) nemo eorum egredi, neque alius quispiam eo ingredi possit, nisi postquam scripta confecerint, et exhibuerint.*

5. *Quintum, ut omnes sua quisque manu tum responsa, tum sermonem scribant, subscribantque.*

6. *Sextum, ut responsa quidem latine, sermo autem ea, qua ad populum haberi solet, lingua scribatur.*

7. *Postremum, ut unumquodque responsum, et unusquisque sermo, cum ab unoquoque Concurrentium exhibebitur, non solum ab eo, qui scripsit, atque a Cancellario Concursus, verum etiam ab Examinatoribus, et ab Ordinario, vel ejus Vicario, qui Concursui interfuerint, subscribatur.*

Præmissis omnibus servatis, appellatio post 10. dies interposita non admittatur.

Peracto secundum hanc formulam Concursu, collataque ei, qui magis idoneus, ac dignior judicatus fuerit, Ecclesia Parochiali, non admittatur Appellatio, aut a mala relatione Examinatorum, aut ab irrationabili judicio Episcopi, nisi intra decem dies a die Collationis interponatur.

Si quis autem hoc intra spatium appellaverit, Actaque Concursus petat ad Judicem Appellationis transferenda; mittantur vel Acta ipsa originalia Concursus clausa, et obsignata, vel certe unum aliquod authenticum eorum exemplum, a Cancellario Concursus, atque altero Notario collatum, et auscultatum coram Vicario, vel alio in Ecclesiastica dignitate constituto, quem eligat Ordinarius, ad quem etiam Notarii Cancellario adjungendi electio pertinebit; necnon ab Examinatoribus Synodalibus, qui Concursui interfuerunt, subscriptum.

ANNO 1742.

Forma transferendi Acta coram Judice ad quem.

Ex quibus actis, vel authentico eorum exemplo, nisi gravamen quoad doctrinam probet is, qui sic, ut præmittitur, examinatus, aut a mala relatione Examinatorum, aut ab irrationabili judicio Episcopi appellaverit, novum ad examen provocandi facultatem a Sacra Congregatione frustra postulabit.

Gravamine quoad doctrinam ex actis non probato, novum examen minime concedendum

Quemadmodum et in judicio Appellationis persequi jus suum frustra tentabit is, qui forte se gravatum doleat quoad reliqua, nisi, interposita mature, ut dictum est, Appellatione ab irrationabili judicio Episcopi, gravamen quoad illa ostenderit, vel ex actis primi Concursus, vel saltem ex attestationibus, et documentis extrajudicialibus etiam, sed non levibus.

Neque permittenda prosecutio appellationis, nisi gravamen, quoad alia, saltem extrajudicialiter probetur.

Atque ita quidem sensit Sacra Congregatio, et Sanctissimus assensit.

At si quis tamen Ordinariorum aliter, ac supra descriptum est, Concurrentium examina instituere perrexerit, perget et Sacra ipsa Congregatio more pristino Appellantibus, qui se gravatos dixerint, provocationem ad novum examen, nulla gravaminis prævia probatione, indulgere. Interim tamen, ne harum literarum memoria dilabatur, vult eadem Sacra Congregatio, eas in uniuscujusque Ordinarii Cancellaria perpetuo

Præmissis non servatis, admittetur appellatio, et provocatio ad novum exa-

PONT. A. III. *conservari. Cujus interea consilium, tum voluntatem, dum ego omnibus significo, Amplitudini Tuæ fausta omnia e Cœlo precor. Romæ hac die* 10. *Januarii* 1721.

men, etiam non probato gravamine.

Dat. Die 10. Jan. 1721.

Amplitudinis Tuæ,

Uti Frater,

P. M. Card. Corradinus Præfectus,

P. Lambertinus Secretarius.

Pontificis experientia de præmissarum legum utilitate.

§. 8. Quantum recte dispensandis Ecclesiasticis muneribus, administrandæ justitiæ, componendis dissidiis, continendisque in officio Clericis proficeret saluberrima præmissarum legum institutio, satis superque experientia comperuimus, cum Anconitanam primum Ecclesiam, ac deinde Bononiensem Sponsam nostram paterna charitate cominus amplecteremur; Freti siquidem dictarum legum præsidio, Digniores Parochiis, et Curæ animarum præfecimus: Tantaque, benedicente Domino, id accidit animorum consensione, ut nemo questus sit, traditum minus Digno celsioris loci præmium, vel minus juste alteri credita vacantis Ecclesiæ gubernacula.

Aliqua tamen addenda supersunt.

§. 9. At quia certis admonemur indiciis, non ita id aliis Episcopis contigisse; imo non deesse qui privatis abrepti studiis, sæpe declinare, ac redarguere Judicium Episcopale præsumant: Nos propterea soliciti de implendis, prout decet, muneris Nostri partibus, nonnulla præfatis Literis addenda, nonnulla vero tacite, breviterque ibidem tradita, clarius explicanda censuimus, ut recte omnia, atque ex ordine peragantur.

De concurrentium idoneitate, non ex doctrina tantum, sed

§. 10. Mœrentes igitur audivimus, quod in plerisque Diœcesibus, etsi recepta sit laudabilis firmiterque custodienda consuetudo in scriptis redigendi examen Concurrentium, nihilominus Examinatorum suffragia in sola literarum peritia versantur, nec illorum exquiritur sententia

de Clericorum ætate, institutione, gravitate, et honestate morum, prudentia, muniis antea exercitis, et an tales demum sint, qui Oves suas verbo, et exemplo juvare possint. Quam devia sit hujusmodi praxis a Tridentini semita, is plane intelliget, qui expendet verba relata *cap.* 18. *sess.* 24. *de Reformat: Peracto deinde examine, renuntientur quotcumque ab his idonei judicati fuerint moribus, doctrina, prudentia, et aliis rebus ad vacantem Ecclesiam gubernandam opportunis.* Idque probe noscens Congregatio ejusdem Concilii Interpres, pluries edixit, Examinatores suo deesse muneri, si doctrinæ tantum Judices essent, nec inquirerent, qui præ aliis, probitate morum, laboribus, præstito antea Ecclesiæ obsequio, cæterisque dotibus ad Officium Parochi cumulate obeundum necessariis, essent idonei, et commendabiles.

ANNO 1742.

ex aliis etiam qualitatibus judicandum.

§. 11. Absoluto Examine, ut cuique satis compertum est, fit tantummodo potestas Examinatoribus renunciandi quotquot regendæ Ecclesiæ idoneos judicaverint, reservata uni Episcopo electione Dignioris, quemadmodum sancitum est a Tridentino illis verbis: *Ex hisque Episcopus eligat, quem cæteris magis idoneum judicaverit:* At si quem Clericorum forte contigerit appellare a mala relatione Examinatorum, quorum cura unice versata fuerit in exquirenda doctrina, non facta uno eodemque tempore solerti etiam investigatione aliarum qualitatum, quæ Pastoris congruant officio: Ordo judicii secumferet, ut etiam Judex, ad quem provocatum fuit, in sola doctrinæ indagine immoretur: Nec sine gravi animarum detrimento, et disciplinæ injuria, præficiatur Ecclesiæ, qui literis magis pollet, licet cætera minus aptus, et quandoque indignus; Contra vero arceatur ille, qui licet impar doctrinæ merito, attamen moribus, gravitate, prudentia, probato nomine, diuturno Ecclesiæ famulatu, ac multiplici virtutum laude præcellit.

Super quibus expedit Examinatorum quoque sententias exquiri.

PONT. A. III.

Et Judicem appellationis cognoscere.

§. 12. Factum præterea satis extirpandis abusibus non videtur, si tam Episcopus, quam Examinatores, conjunctis studiis, industriæ nervos omnes intenderint in conferenda concordi judicio Ecclesia Personæ, quæ licet scientia et literis alteri concedat, majori tamen cæterarum qualitatum eminet ornamento; Siquidem Postpositus, suæ nimirum fidens doctrinæ, ab irrationabili Judicio Episcopi non raro appellat; Causaque ad Judicem Appellationis delata, idem totus est in perquirenda majori doctrina, ac reparando gravamine literato homini irrogato, nusquam librato aliarum virtutum pondere, quæ in Appellante desiderantur: Lugentque ut plurimum vigiles Ecclesiarum Antistites exitum hujusmodi appellationis, intimeque dolent, Parochias doctis, non aptis Pastoribus, ut dictum est, regendas committi.

Atque in judicio ferendo, legitimis probationibus et documentis inniti.

§. 13. At si Judex etiam Appellationis (quod raro evenit) tantum tribuens scientiæ, quantum satis, majori, et accuratiori examine inquirat, qui mores hominum sint, quæ gravitas, prudentia, qui suscepti antea labores, quæ virtutum specimina, quæ demum totius anteactæ vitæ ratio, pascendo Gregi consentanea: Tot Judici exhibentur attestationes ab Appellante ex industria collectæ, ut, revocato Episcopali judicio, tamquam irrationabili, non vereatur Judex succurrere eidem Appellanti, quem tam copiosa, tamque conspicua probitatis adjuvant documenta.

Habenda quoque ratio Episcopalis judicii ex informata conscientia prolati

§. 14. Demum cum præcipue Episcopis, tamquam in specula constitutis, pateant Subditorum excessus, contingere solet, ut in Concursu, tam inspecta scientia, quam moribus, ille idoneus ab Examinatoribus renuncietur, cui fœda aliqua vitii labes, ac criminis macula inusta sit, omnibus, præterquam Episcopo, occulta: Si Episcopus, justa suadente causa, crimine non revelato, eundem criminosum tacitus præterierit, aliumque immunem a sorde præelegerit: Illico Postpositus, simulato gravamine,

Anno 1742.

provocat ad Superiorem Judicem criminis ignarum, et consueto diffugio Appellationis, evehitur ad Pastorale fastigium, qui non potest consulere Populo, sed nocere, nec præstare regimen, sed augere discrimen.

Appellatio saltem devolutiva denegari nequit ex Conc. Trid.

§. 15. Ne igitur improbi ingenii homines remedium Appellationis, ad justitiæ præsidium institutum, callide traducant ad iniquitatis defensionem: Optimum factu aliquibus fortasse videretur, si Appellatione quavis sublata, cura præficiendi Rectores animarum prorsus relinqueretur Episcopis, rationem villicationis suæ Christo Judici tantum reddituris. Verum nullo pacto probare id possumus, quod adversaretur menti Concilii Tridentini, tacite permittentis Appellationem in devolutivo a mala relatione Examinatorum, quemadmodum innuere videntur verba illa: *Nec prædictorum Examinatorum relationem, quominus executionem habeat, ulla devolutio, et Appellatio, etiam ad Sedem Apostolicam, sive ejusdem Sedis Legatos, aut Vice-Legatos, aut Nuntios, seu Episcopos, aut Metropolitanos, Primates, vel Patriarchas interposita impediat, aut suspendat.* Cui Sanctioni respondet etiam Constitutio Piana, admittens Appellationem in devolutivo ab irrationabili Judicio Episcopi.

Series Actorum servandorum in Parochialium provisione per concursum.

§. 16. Qua de re, ut in hujusmodi negotio apte omnia, atque composite peragantur, Officii Nostri esse duximus, eum vobis, Ven. Fratres, gerendarum rerum ordinem præscribere, quem longo usu utilem agnovimus instituendis animarum Rectoribus, qui credito sibi Gregi præesse, et prodesse possint.

Deputatio Vicarii in Ecclesia vacante.

I. Episcopus, habita notitia vacationis Ecclesiæ, statim ad præscriptum Tridentini, idoneum in ea deputet Vicarium, cum congrua ejus arbitrio fructuum portionis assignatione, qui onera ipsius Ecclesiæ sustineat, donec ei de Rectore provideatur.

Indictio Concur-

II. Publico evulgetur Edicto notitia Concursus, congruo, et ab Episcopo præfinito tempore

sus, cum præfixione termini ad exhibenda in actis Requisita.

celebrandi : eodemque Edicto omnes clare, et aperte moneantur, ut interim decurrente termino assignato, coram Cancellario Episcopali, vel altero ab Episcopo deputando, suarum qualitatum, meritorum, et munerum probationes, attestationes tam judiciales, quam extrajudiciales, aliaque id genus documenta, quæ fraude vacent, exhibeant; Alioquin, dicto termino elapso, Documenta hujusmodi, quæcumque, et qualiacumque ea sint, nullatenus recipientur.

Summarium meritorum tam Ordinarii, quam Examinatorum judicio subjiciendum.

III. Eveniente die Concursus, a Cancellario Episcopali singulorum merita, qualitates, et Requisita, (ut vocant,) incorrupta fide deprompta a Juribus tempore habili exhibitis, in scriptis summatim redigantur : Porro copia Epitomes tradetur non solum Episcopo, vel Vicario Generali vices illius obeunti, sed sigillatim omnibus Examinatoribus ad Concursum adscitis, ut cum de scientia, tum de vita, moribus, aliisque regendæ Ecclesiæ necessariis dotibus ferant judicium.

Forma concursus, et examinis, tum circa doctrinam, tum circa reliquas qualitates requisitas.

IV. Die præstituta ab Episcopo habeatur Concursus, servata accurate in omnibus forma tradita in supra relatis Literis anno 1721. editis, totaque rerum in eo gestarum series scriptis diligenter enucleetur. Porro Examinatores, ad assequendam certam, et indubiam conjecturam scientiæ, postquam diligenter expenderint singulorum peritiam in evolvendo, explicandoque oretenus aliquo Ecclesiasticæ Doctrinæ capite, vel a SS. Patribus, vel a Sacro Concilio Tridentino, vel a Catechismo Romano excerpto, ac pari diligentia libraverint a quolibet scripto datas responsiones quæstionibus propositis ; Et postquam demum deprehenderint qua quisque polleat gravitate sententiarum, et elegantia sermonis in Conciuncula scripto pariter exarata, et Textui Evangelico, vel alteri dato Themati accommodata : parem, ni forte majorem solertiam Examinatores adhibeant in perscrutandis aliis qualitatibus, regimini animarum consentaneis ; morum honestatem inquirant, gravitatem, pru-

dentiam, præstita hactenus Ecclesiæ obsequia, acquisitam in aliis muneribus laudem, aliaque spectabilium virtutum ornamenta, Doctrinæ arcto fœdere consocianda; hisce omnibus conjunctim expensis, inhabiles per sua suffragia rejiciant, et idoneos Episcopo renuntient. ANNO 1742.

V. Absoluto Concursu ab Episcopo, vel, eo impedito, a Vicario Generali una cum Examinatoribus Synodalibus non paucioribus quam tribus, Notula compendiaria Requisitorum antea distributa tradatur Cancellario, qui illam comburat, vel penes Acta secreto custodiat, et nemini ostendat, nisi de mandato Episcopi, vel ejus Vicarii Generalis. Subinde vero Ordinarius, cum primum ei libuerit, eligat ex approbatis Digniorem, nec illi Possessio, ullo Appellationis vel Inhibitionis obtentu, retardetur.

Suppressa requisitorum notula, dignior ab Ordinario eligendus et in possessionem inducendus.

VI. Si quem Clericorum appellare contigerit a mala relatione Examinatorum, vel ab irrationabili Judicio Episcopi, coram Judice Appellationis Acta Concursus integra omnino producat. Et Judex, nisi illis visis, et gravamine comperto, Sententiam non pronunciet. Præterea in ferenda Sententia, ac reparando gravamine, idem Judex innitatur solummodo probationibus ab Actis elicitis, tam respectu doctrinæ, quam aliorum meritorum. Quia vero a publica indictione, usque ad diem habiti Concursus, tantum temporis intercessit, quantum satis fuit commode exhibendis necessaria juribus, attestationibus, requisitis, aliisque meritorum documentis; Idcirco, ut quævis via fraudibus præcidatur, volumus, ac districte mandamus, ne dd. Attestationes, Fides tam judiciales, quam extrajudiciales, et documenta quæcumque studiose conquisita, et post Concursum, ut ajunt, expiscata, ullo modo recipiantur. Non obstantibus supra memoratis Literis, a Congr. Conc. Trid. Interprete anno 1721. editis, quibus ad præmissorum effectum in hac parte derogamus, illis tamen in reliquis, una cum omnibus in eis contentis, firmiter in suo robore permansuris.

Appellatione interposita, Judex ad quem non pronunciet nisi secundum acta.

PONT. A. III.

Si Ordinarius processerit ex informata conscientia, causam sibi notam, per Literas familiares indicabit Judici superiori.

VII. Ubi vero Episcopus, posthabito uno, vel altero ex approbatis, Ecclesiam contulerit magis idoneo ob aliquam sibi ipsi tantum notam causam, quam censeat significari oportere Judici Appellationis, ad detergendam injustæ fortasse præelectionis notam: Familiaribus literis Judicem certiorem efficiat, inviolabilis secreti lege adjecta. Nemo sit, qui hanc praxim Nostræ tribuat solertiæ, cum illa profluat a Tridentini Decretis. *Sessione* etiam 24. *cap.* 20. *de Reform.* ita disponitur: *Præterea si quis in casibus a Jure permissis appellaverit, aut de aliquo gravamine conquestus fuerit, seu aliàs, ob lapsum biennii, de quo supra, ad alium Judicem recurrerit, teneatur acta omnia coram Episcopo gesta ad Judicem Appellationis expensis suis transferre, EODEM TAMEN EPISCOPO PRIUS ADMONITO, UT SI QUID EI PRO CAUSÆ INSTRUCTIONE VIDEBITUR, POSSIT JUDICI APPELLATIONIS SIGNIFICARE.*

Qui nec illam revelare poterit, nec juridice probari postulabit.

Et quamvis jure Nobis timendum sit, ne dicta praxis monendi Judicem, a quo appellatum est, in more olim posita, hac tempestate obsoleverit, et a Foro recesserit; Attamen Episcopus (ut dictum est) si ex causa sibi tantum, et non aliis nota, quæ tamen approbari digna sit, Ecclesiam contulerit; illam Judici Appellationis, datis secreto literis, denunciet, et aperiat. Sciant porro Judices, delatas ab Episcopo causas, et rationes, inviolabilis secreti fide esse custodiendas; nec parvi pendendum esse testimonium illius Pastoris, cui Divino mandatur eloquio, Oves suas agnoscere. Facile enim credi non potest, Episcopos suæ non minus, quam alienæ salutis adeo immemores, ut non deterriti Divini interminatione Judicii, odio vel favore moveantur; et in Sacrorum Canonum singularem injuriam, *dicant malum bonum, bonum malum, ponentes tenebras lucem, et lucem tenebras.*

Ordinarius suspectum

Si vero Episcopo fuerit suspecta fides Judicis, ad quem appellatum est, nec eidem revelanda censuerit hujusmodi occulta rationum momenta:

illa significet secretis literis S. R. E. Cardinali Præfecto pro tempore Congregationis Concilii, qui nec consilio, nec auctoritate deerit, quo minus a Judice Appellationis debitus justitiæ locus tribuatur.

ANNO 1742.

habens Judicem AD QUEM, Judicii sui causas aperiet Præfecto Congr. Concilii.

§. 17. Præterea quia æquitati etiam convenit, Causas Appellationis, quæ magno Litigantium dispendio, et Ecclesiæ pernicie, immortales quandoque existunt, quanta fieri potest brevitate terminari: Idcirco ubi a Judice Appellationis lata sit Sententia, quæ præelectioni factæ ab Episcopo omnino sit conformis, nullus pateat novæ Appellationi aditus, sed auctoritate Rei judicatæ controversiæ finis imponatur. Sin vero Judex Appellationis aliter, quam Ordinarius, pronunciaverit, liceat Præelecto ab Episcopo, qui Causa cecidit, ad alium Judicem appellare, firmiter interim retenta Parochialis Ecclesiæ possessione. Tandem postquam tertius quoque Judex Sententiam dixerit, ne Partes ultra modum graventur laboribus, et expensis, præsertim quia agitur de Cura animarum, cui damnosum est, certi Pastoris destitui solatio; Is legitimum regendæ Ecclesiæ jus obtineat, cui duæ conformes assistunt Sententiæ, nec ullum novæ Appellationis remedium succumbenti suffragetur.

Duæ conformes in utramlibet partem, judicio finem imponent

§. 18. His sane regulis, quamvis Appellatio sublata non sit, satis tamen præsidii comparatum esse arbitramur Ecclesiasticæ disciplinæ, ac recto gerendarum rerum ordini. Unum superest, ut proposita hactenus media debitæ executioni mandentur; Eumque in scopum Locorum Ordinarii vigilantiam suam desiderari non patiantur. Ferendum quippe non esset, ad nostri Apostolatus auditum novas in diem deferri quærelas, ac submovendis abusibus novas implorari leges, ab iis, qui jam præstitutas negligunt et contemnunt.

Præmissorum executio Ordinariis commendatur.

§. 19. Demum cum non raro contingat, Ecclesias Parochiales, Dignitates, Canonicatus, aliaque Beneficia Curam animarum habentia, a Sede Apostolica esse conferenda; vel quia va-

Pro collatione Ecclesiæ a S. Apost.

PONT. A. III. caverint in mensibus reservatis, vel quia ex alio capite dictæ Sedis reservata sint; Nos Prædecessorum Nostrorum vestigiis inhærentes, præcipimus, et mandamus, ut uno vel altero eveniente casu, Concursus ab Episcopo sine ullo discrimine indicatur, nulla ad hunc actum petita venia, vel licentia, quam Nostris hisce literis sibi tributam Episcopi intelligant.

providendæ, liceat semper Ordinariis Concursum indicere, et complere.

§. 20. Absoluto concursu, si res sit de Beneficiis Curatis, *quæ tantum ratione Mensium reservata sint*, Episcopus inter approbatos eligat magis Idoneum, et Datariæ significet, nec Acta Concursus transmittat, nisi a Dataria, cum id opportunum duxerit, requirantur. Sin vero dicta Beneficia, quibus cura imminet animarum, *ex alio quovis capite, quam mensium Apostolicorum*, S. Sedi reservata sint; Eo sane casu, veteri non immutato more, abstineat Episcopus a ferendo Dignioris judicio, et Acta concursus ultro Datariæ exhibeat.

Item digniorem eligere, non transmissis actis, pro collatione Ecclesiæ Sedi Apost. reservatæ RATIONE MENSIS.

Secus, si ex alia causa reservationi fuerit obnoxia.

§. 21. Licebit tamen Ordinariis, pro suo arbitrio, familiaribus literis Datario scriptis, eidem denunciare Personam, quam censent regendæ Ecclesiæ magis idoneam, eumdemque commonere, an occulta aliqua, et in Actis juste reticita subsit causa, quæ cuipiam obstet ad Beneficium Curatum obtinendum. Nos ipsi postmodum ab hac Sede omnium Principe, et Magistra, luculento edocebimus exemplo, quanti faciendum sit Episcopale judicium, quantoque vos honore prosequamur, Venerabiles Fratres, in partem Nostræ solicitudinis evocatos, quibus interim Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die XIV. Decembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno III.

Pontifex Ordinariorum judicio multum deferet.

Dat. die 14. Decembris 1742.

ANNO 1742.

VOTA SIMPLICIA

LXIX.

In Congregatione Missionis emissa, a nemine, quacumque ex causa, præter quam a Romano Pontifice, aut a Superiore Generali Congregationis in actu Dimissionis tantum, dissolvi posse statuitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Quo magis uberes, ac salutares in Catholica Ecclesia fructus in dies, benedicente Domino, Congregationem Missionis a S. Vincentio de Paulo Fundatore olim institutam, et æterna cum animarum Christifidelium salute latissime propagatam, proferre dignoscimus, eo magis luculentis Apostolicæ auctoritatis providentiæque nostræ studiis eamdem complecti volumus, ut majora semper accipiat incrementa.

Pontificis studium erga Congregationem Missionis.

§. 1. Aliàs sane fel. rec. Alexander PP. VII. Prædecessor noster, de tunc existentium S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum consilio, ad ejusdem S. Vincentii Fundatoris in humanis agentis supplicationem, per quasdam suas in simili forma Brevis literas die XXII. mensis Sept. anno MDCLV. expeditas, in perpetuum eamdem Congregationem Missionis inceptam, et approbatam, Apostolica auctoritate sua approbavit, et confirmavit, cum emissione Votorum simplicium Castitatis, Paupertatis, et Obedientiæ, necnon stabilitatis in dicta Congregatione, ad effectum se toto vitæ tempore saluti Pauperum Rusticanorum applicandi, post biennium Probationis facienda, in quorum tamen Votorum emissione nemo intersit, qui ea acceptet,

Alex. VII. approbat Congregationis institutum et professionem votorum simplicium a solo Pont. aut Sup. Gen. dissolv.

PONT. A. III. sive nomine Congregationis, sive nostro et pro tempore existentis Romani Pontificis nomine, et vota sic, ut supra, emissa dissolvere possit solus Romanus Pontifex, necnon et Superior Generalis dictæ Congregationis in actu dimissionis e Congregatione; nemo autem alius, etiam vigore cujuscumque Jubilæi, Bullæ Cruciatæ, seu alterius privilegii, et indulti, aut cujuscumque Constitutionis, sive Concessionis, nisi in eis facta fuerit specialis mentio horum votorum sic, ut supra, in dicta Congregatione emissorum, dissolvere, aut commutare, vel dispensare possit et valeat, et aliàs prout in dictis literis Alexandri Prædecessoris præfati, quarum tenorem præsentibus pro expresso, et inserto haberi volumus, uberius continetur.

Statuta ambitum prohibentia Clementi IX. exhibita, a Clemente X. confirmantur.

§. 2. Deinde, fel. pariter rec. Clemente PP. IX. itidem Prædecessore nostro, qui quasdam Constitutiones in Comitiis Generalibus dictæ Congregationis pro ejusdem meliori regimine conditas, recognoscendas, examinandasque aliquot Romanæ Curiæ Prælatis commiserat, viam universæ carnis ingresso, easdem Constitutiones jam recognitas, et examinatas rec. mem. Clemens PP. X. similiter Prædecessor noster per alias suas in pari forma Brevis literas die 11. mensis Junii anno MDCLXX. datas, quarum tenorem pariter præsentibus pro expresso, et inserto haberi volumus, Apostolicæ auctoritatis patrocinio communivit; inter quas quidem Constitutiones nona in Ordine ita præscribit: *Dignitates Ecclesiasticas absque consensu Conventus generalis acceptare non poterit* (scilicet Superior Generalis), *nisi Summus Pontifex id in virtute sanctæ obedientiæ præcipiat*. Quod sane etiam cautum videtur in Regulis, seu prioribus Constitutionibus Congregationis præfatæ c. 3. §. 10. in quo sic habetur: *Quoniam virtus paupertatis solo etiam appetitu inordinato ad bona temporalia potest violari, unusquisque diligenter cavebit, ne hoc malum, etiam quoad beneficia sub specie boni spiritualis ambienda, cor suum invadat; ideoque*,

ideoque, ne quidem ad ullum beneficium, aut dignitatem Ecclesiasticam, sub quocumque prætextu aspirabit. ANNO 1742.

§. 3. Præterea cum aliqui, post antedicta vota in eadem Congregatione emissa, ipsam Congregationem deseruerint, asserentes se dictorum votorum dispensationem, seu commutationem obtinuisse a quibusdam Confessariis, vigore Literarum Apostolicarum super Jubilæo emanatarum, ac prædictos Confessarios potuisse dispensare, seu commutare hujusmodi vota, quia in dictis literis conceditur facultas commutandi vota quæcumque, Castitatis, et Religionis exceptis, ac deinde in fine derogatur contrariis quibuscumque, et in specie Statutis, et Consuetudinibus quorumcumque Ordinum, ac Congregationum, seu Institutorum Regularium, etiam confirmatione Apostolica roboratis, necnon privilegiis, indultis, et literis Apostolicis eisdem Ordinibus, et Congregationibus concessis, etiamsi de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, et expressa et individua mentio habenda foret: memoratus Clemens X. Prædecessor per alias pariter suas in simili itidem forma Brevis literas die XXIII. mensis Junii anno MDCLXX. datas, de consilio tunc existentium S. R. E. præfatæ Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, declaravit, vota prædicta in dicta Congregatione Missionis post illius confirmationem Apostolicam præfatam emissa, vel emittenda, ab aliis, quam a pro tempore existente Romano Pontifice, et Superiore Generali ejusdem Congregationis, in actu dimissionis ab ipsa Congregatione, licite, et valide non potuerint, nec possint dispensari, commutari, aut aliàs quomodolibet dissolvi vigore cujuslibet Jubilæi, Bullæ Cruciatæ, seu alterius Privilegii, Indulti, Constitutionis, sive concessionis, non facientium expressam dictorum votorum mentionem.

Idem Clemens X. declarat, facultates a S. Sede in Jubileis, aliisque Indultis concessas, non extendi ad dd. Votorum dispensationem.

§. 4. Quoniam autem, sicut accepimus, ex Presbyteris, qui in eamdem Congregationem admissi ac probati, antedicta vota emiserunt,

Causæ obtendi, aut expis-

Pont. A. III.

...cari solitæ ad extorquendas dispensationes.

et in doctrinarum, bonarumque artium studiis, non sine magno ejusdem Congregationis dispendio, instituti, per non breve temporis spatium commorati fuerunt, regularis observantiæ pertæsis, ut ex ipsa Congregatione egrediantur, alii quidem varias infirmitatis causas obtendunt, alii vero Beneficia Ecclesiastica in Cathedralibus, Collegiatis, aliisque Ecclesiis personalem residentiam requirentia omnimodis artibus sibi conferenda procurant, alii etiam ad Ecclesias, quibus pastoralis animarum cura adnexa est, obtinendas concurrunt, ac deinde votorum emissorum dispensationem, præmissorum obtentu, extorquent. Quæ certe in hujusmodi votis, ac præsertim voto stabilitatis, dispensandi facilitas, aliàs fere inaudita, in causa est, ut, quamplurimis in Galliis, Italia, et Polonia ex eadem Congregatione nuper egressis, incitamento sit et exemplo aliis, quo omnem aditum egrediendi sibi aperire studiose meditentur, et interea Congregationis præfatæ munera negligentius obeantur, ac propterea incrementum, quod eidem Congregationi Deus dare cœpit, sensim disperdatur. Hinc est, quod Nos, qui Congregationem præfatam semper plurimi fecimus, et quanto Clericis in sortem Domini vocatis ad vocationis suæ munera rite sancteque adimplenda adjumento sit, novimus, salutare aliquod remedium hac in parte adhibere cupientes, motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ auctoritatis plenitudine, tenore præsentium, non solum omnia, et singula in Constitutionibus, et Regulis ejusdem Congregationis, ut præmittitur, contenta, et de novo statuta, ac ab Apostolica hac Sancta Sede iterum atque iterum approbata, et confirmata, iterum, quatenus opus sit, de novo approbamus, et confirmamus, illisque inviolabilis perpetuæ Apostolicæ firmitatis robur adjicimus, verum etiam quamcumque in dispensando pro votis hujusmodi, ac præsertim voto stabilitatis, facultatem, tum ordinariis Nostris

Pontifex relatas Constitutiones confirmat, et innovat.

Adimit quamlibet facultatem dispensandi quoad prædicta vota, ex quacumque causa.

et Apostolicæ Sedis præfatæ pro tempore ubicumque existentibus Nuntiis, et Legatis, tum omnibus, et singulis Congregationibus Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, quavis auctoritate, privilegiis, et indultis, quibus omnibus, quoad hanc partem, motu, scientia, potestate, ac tenore paribus derogamus, quomodolibet competentem, et respective attributam, omnino inhibemus, et inhibitam esse volumus, ac declaramus; ita ut quælibet dispensatio pro votis supradictis, ac præsertim stabilitatis, cuilibet Presbytero, seu Clerico, vel Laico dictæ Congregationis, ob quamcumque causam, a quibusvis, etiam speciali mentione dignis, (dummodo non fuerit concessa per Nos, et pro tempore existentem Romanum Pontificem Successorem nostrum, sive per modernum pariter, et pro tempore existentem Superiorem Generalem ejusdem Congregationis in actu dimissionis tantum, juxta præfatas Constitutiones), quomodolibet concessa, et quælibet cujuscumque Beneficii Ecclesiastici personalem residentiam requirentis vel animarum curam extra dictam dumtaxat Congregationem unitam habentis, collatio, cuilibet ex Presbyteris, et Clericis præfatis quomodolibet facta, et capta etiam possessio, irritæ, et nullæ sint, ac nullius roboris, et momenti habeantur, perinde ac si minime concessa, facta et capta fuisset, ac propterea nemini, ad quem spectat, et pro tempore quandocumque in futurum spectabit, suffragentur.

Anno 1742.

Eamque reservat Rom. Pontifici, aut Super. Generali tantum in actu dimissionis.

Collationes Beneficiorum curat., aut resid. Missionariis factas, et faciendas annullat.

§. 5. Decernentes easdem præsentes literas, et in eis contenta quæcumque semper firma, valida, et efficacia existere et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective, et inviolabiliter observari; sicque et non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos etiam Causarum Palatii

Clausulæ de perpetua Literarum firmitate.

PONT. A. III. Apostolici Auditores, ac S. R. E. præfatæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicæ Sedis prædictæ Nuntios, ac quosvis alios quacumque præeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere; ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes. §. 6. Non obstantibus præmissis, necnon nostra, et Cancellariæ Apostolicæ Regula de jure quæsito non tollendo, ac Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Exemplorum auctoritas §. 7. Volumus autem, ut earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici vel Secretarii Generalis dictæ Congregationis subscriptis, et sigillo Personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ, vel Superioris Generalis Congregationis præfatæ munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ adhiberetur eisdem præsentibus si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Dat. die 18. Dec. 1742. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVIII. Decembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

D. Card. Passioneus.

CONSECRATIO

LXX.

Hieronymi de Bock in Pseudo - Episcopum Harlemensem damnatur : et excommunicationis ac suspensionis sententia in ipsum pronunciatur.

Dilectis Filiis Universis Catholicis in Fœderato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

OBSURDESCIT quotidie magis infandum Schisma, paucorum perfidia apud vos conflatum ; nec desinit in præceps ruere, ac novis in dies sceleribus irritare amantissimi Patris animum, sibique a bonis omnibus ludibria cumulare. Exordium

§. 1. Cognovimus enim Petrum Joannem Meyndarts funestissimum ejusdem Schismatis Caput, ausum fuisse refricare illatum Catholicæ Ecclesiæ tam diræ perduellionis vulnus, illegitimo Ritu, et fucatis Ceremoniis consecrato in Harlemensem Pseudo-Episcopum Hieronymo de Bock, ejus simiolo, parique inverecunda fronte, ac protervitate. Refertur Consecratio Pseudo-Episcopi Harlemensis.

§. 2. Detestamur utique indignum facinus, dolemusque, nullum ab iis, eorumque Sectatoribus fieri furendi finem. Non tamen adhuc exuimus paternam misericordiam, ac veluti mater, confecta incredibili mœrore super insanientem filium, pietate potius, quam iracundia percellimur. Sed quid ultra ad eos revocandos fieri potest, quod non perfecimus ? Clamavimus, viam, quam insisterent, ad interitum du- Quam Pontifex detestatur.

POST. A. III.

cere, nec audierunt. Exprobravimus fractam, quam promiserant Domino, fidem, negatamque Romæ Sedi obedientiam; et continuerunt aures suas, ne conscientia latrante se respicerent, ad sanamque mentem redirent. Flagellum denique distrinximus Ecclesiasticæ severitatis; et occallescunt, parvique pendere videntur acceptas plagas, quasi se non attingant, probe tectos lorica durissimæ contumaciæ, pudendæque perduellionis. Igitur cum Ecclesiam, ejusque Supremum Pastorem non amplius audiant, id solum superest, ut e Christi Domini Oraculo habeantur veluti Ethnicus, et Publicanus, extorres Catholico Grege; utque se jactent, quantum lubet, in ea Satanæ Ecclesia, quam sibi statuerunt, nec amplius glorientur ad veram Ecclesiam se pertinere, unde penitus exclusi, dejecti, depulsi sunt. Nos utique, in magno de illorum pertinacia dolore, lætamur saltem, ita denique hanc jamdiu male olentem reproborum apud vos hominum sentinam exhaustam, ipsorum discessu, censeri posse, atque adeo minus ab eadem metuendum esse. Utinam vero et Catholicorum nomen, quod hactenus retinere conantur, jam tandem deponerent. Sic enim prorsus abjiceremus solicitudinem, ne simplicibus, incuriosis, aut male, quid illic veneni lateat, instructis, imponant, Catholici nominis usurpatione, Sacræque Hierarchiæ falso ab ipsis suppletæ similitudine.

Electiones Consecrantis, et Consecrati nullæ; Censuræ in utrunque prolatæ.

§. 3. Nos quidem, quantum tenuitati nostræ licuit, in hujusmodi eventum jamdudum Apostolico Ministerio nostro sedulo defuncti sumus, nefariamque Joannis Petri Meyndarts ad Ultrajectensem Ecclesiam electionem, irritam, illegitimam, ac sacrilegam declaravimus, et quicquid ex illo, futilem commentitii Archiepiscopatus auctoritatem exercente, prodiisset, aut proditurum foret, nullum pariter irritumque pronunciavimus. Deinceps eadem nota parique infamia, censurisque inussimus prænuncupati

Hieronymi de Bock probrosam cooptionem in Harlemensem Antistitem.

ANNO 1742.

§. 4. Nunc autem Prædecessorum nostrorum, sacrarumque legum morem atque exempla sequuti, tradita Nobis e Cœlo potestate, primùm hujusmodi nefariam consecrationem, illicitam, illegitimam, sacrilegam, ac contra Supremæ Sedis mandata, et Sacrorum Canonum sanctiones factam declaramus. Deinde ipsum Hieronymum de Bock, et quotquot huic execrabili facinori operam, consilium, consensum præstiterunt, auctoritate Omnipotentis Dei excommunicamus, anathematizamus, atque ab Ecclesiæ communione segregatos, et prorsus Schismaticos habendos, et vitandos esse iterum constituimus. Sciat autem idem Hieronymus de Bock, non solum ab iis, quæ sunt jurisdictionis, exercendis se esse suspensum, sed etiam ab iis, quæ sunt Ordinis. Mandamus illi propterea, districteque interdicimus, sub pœna excommunicationis ipso facto, et sine alia declaratione incurrendæ, ut nullo pacto, aut Chrisma conficere, Clericos ordinare, Virgines consecrare, aut alia Episcopalis Ordinis exercere audeat: Decernentes insuper vacuos, inanes, nulliusque prorsus roboris, ac momenti, omnes et singulos alios actus, quos attentare præsumpserit. Ac proinde qui ab ipso Ecclesiasticis Ordinibus initiati fuerint, noverint suspensionis vinculo se obstrictos, atque irregularitati propterea obnoxios, si susceptos Ordines exercuerint.

Consecratio Hieronymi de Bock illicita, et illegitima declaratur.

Idem cum asseclis excommunicatur.

Suspenditur ab exercitio Ordinis, et jurisdictionis.

§. 5. Quæ omnia vobis, Dilecti Filii, renuntianda esse duximus, non ut caveatis ab hoc quoque sacrilego insidiatore; siquidem scimus satis vos adversus illius temeritatem, ac subdolas artes habere præsidii in vestra invicta pietate et religione: sed ut, si aliqui sunt in ea contumacissima secta, qui nondum penitus infixi maneant in limo profundi, a Nobis pro paterna caritate admoniti, inducant animum resipiscere, ac desinant præbere aures hujusmodi factiosis hominibus, qui ut serviant furori suo,

Admonitio ad Catholicos.

PONT. A. III. inveteratoque adversus veram Christi Ecclesiam odio, se prorsus Satanæ devoverunt. Vos autem manete in ea vocatione, in qua vocati estis, et quam sequuti Majores Vestri constantissimam Fidem suam probarunt universæ Ecclesiæ, et hujus in terris capiti Pontifici Maximo. Reliqui, qui sese istic obstinarunt ad persequendum Schisma, pergant in exiguo suo Cœtu gaudere de sacrilega sua pertinacia, sibique plaudant ob execrabile inventum Pseudo-Episcopos constituendi. Non diu erit, cum experti discent, quid sibi profuerit malitia sua; ac fremebundi intelligent, quid vobis æterni gaudii, et immortalis gloriæ pepererit virtus obedientiæ, castaque fides vestra. Huic interim faustissimo eventui proludimus Apostolica benedictione, quam Vobis, Dilecti Filii, peramanter impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xx. Decembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Dat. die 20. Dec. 1742.

J. Vincentius Lucchesinius.
Publicat. die 5. Januar. 1743.

LXXI.

REOS CONVICTOS

Per indicia indubitata, quamvis non confessos, pœnis ordinariis multandos esse statuitur.

Monsignor Francesco Ricci della Nostra Città di Roma, e suo Distretto, Generale Governatore, e Vice-Camerlengo.

Congregatio Particularis pro quæstionis examine deputatur

AVENDOVI Noi con Viglietto di Segretaria di Stato in datæ delli 29 *Aprile del cadente anno* 1743. *espressamente ordinato, che per apportare qualche opportuno rimedio alla frequenza degli Omicidj, ed altri Delitti qualificati, che si commettono in Roma, e nel Nostro Stato Ecclesiastico da' Rei, sulla confidenza di non poter' essere*

condannati alla Morte, se spontaneamente non confessino il lor Reato, o confessandolo ne' Tormenti, non ratifichino poscia la lor Confessione doveste convocare avanti di Voi una Particulare Congregazione con l'intervento de' Monsignori, Bardi Segretario della Sagra Consulta, Fabretti, e Clarelli Ponenti della medesima, Toppi Fiscale Generale, et Avvocati, Mocci Luogotenente dell' A. C., Delfini Luogotenente del Cardinal Vicario, Michilli, e Mirogli Luogotenenti del vostro Tribunale del Governo, e de Angelis Giudice de' Malefezy di Campidoglio, e sentirne sopra di ciò il di lei sentimento; ci avete rappresentato, che dopo ersersi più volte adunata avanti di Voi la detta Congregazione, siansi in essa maturamente considerati li seguenti Dubbj, e con essersi inteso tanto in voce, che in scritto anche il parere dell' Avvocato de' Poveri, ne siano emanate le soscritte Risposte. Anno 1742.

Primo: An duo, vel tres Testes concludentes pernecessè Delictum, et aliquas patientes exceptiones, præter illas pro quibus Testes de Jure in totum repelluntur a testificando, possint suppleri tam ex aliis indiciis, et conjecturis probatis per Testes minus habiles, et idoneos, quam ex numero Testium, ad effectum imponendi pœnam ordinariam? Dubia in Congregatione Proposita. Dub. I.

Responsum: Attentis frequentia Delictorum, et facilitate, qua Rei negativi evadunt promeritas pœnas, esse consulendum Sanctissimo, ut declaret, in Tribunalibus Supremis, et suas vices gerentibus, ac in delictis atrocissimis, Homicidiis appensatis, et Furibus famosis, posse suppleri tam ex Indiciis, quam ex numero, etiam per Testes minus habiles, et idoneos. Responsum.

Secundo: An idem servandum sit in Delictis sequutis in Lupanaribus, Custodiis Birruariorum, aliisque locis, ubi nec actu, nec habitu solent intervenire, aut intervenerint alii Testes, quam Personæ infames? Dub. II.

Responsum: affirmative, dummodo suppletio fiat per indicia, et conjecturas, quæ probentur per alios Testes. Responsum.

Post. A. III. Dub. III. Tertio : An contra Convictum indiciis indubitatis concludentibus pernecesse taliter, ut adimant ab animo Judicis omnem rationabilem hæsitationem, quod res aliter se habere potuerit, deveniendum sit ad pœnam ordinariam?

Responsum. Responsum : Affirmative.

Dub. IV. Quarto : An concurrentibus duabus semiplenis probationibus, possint hæ insimul conjungi ad imponendam pœnam ordinariam?

Responsum. Responsum : Negative.

Dub. V. Quinto : Demum an in contestationibus faciendis Reis, quando Indicia sunt de illis proximis indubitatis, possint reticeri aliquæ circumstantiæ, ad hoc, ut in casu, quo Rei tormentis subjiciantur, et tales circumstantias non contestatas fateantur, haberi possint pro verificationibus a parte post Confessionis, taliter ut opus non sit ratificatione ad imponendam pœnam ordinariam?

Responsum. Responsum : Negative.

Pontifex approbat relatas Resolutiones. §. 2. *Onde Noi considerando esser molto profitte vole non meno alla Giustizia, che al pubblico, e privato interesse la punizione de' Delinquenti, e che più facilmente potrà venirsi al conseguimento di questa, ogni volta che diasi esecuzione alle Risposte emanate sopra li proposti Dubbj, con il presente Chirografo, di Nostra certa scienza, pienezza di Volontà, e Podestà assoluta, confermando, ed approvando quando faccia di bisogno le suddette Risoluzioni, dichiariamo, e comandiamo, che in avvenire tutti li Tribunali Supremi, e che esercitano le Nostre veci, tanto in Roma, che in tutto lo Stato Ecclesiastico, comprese anche le Legazioni di Bologna, Ferrara, Ravenna, Urbino, e Benevento, debbano giudicare, e venire alla condanna, e totale esecutione delle Pene nelli sovraespressi Casi a tenore di dette Risoluzioni; quali vogliamo, che abbiano piena forza di Legge universale, e che debbano inviolabilmente osservarsi, come se provenienti fossero dal Gius comune, Canoni anche Conciliari, Constituzioni Apostoliche,*

Et vim legis eisdem tribuit.

Decreti, Statuti, et Opinioni approvate da' Dottori, e perpetuamente durare a beneplacito della Santa Sede Apostolica, derogando per tal' effetto, quando mai facesse di bisogno, a qualunque cosa, che potesse fare in contrario, e che per l' adempimento di questa Nostra volonta, trasmettiate copia del presente Chirografo a tutti i Capi de' Tribunali suddetti, acciò debbano farla conservare nelle loro Cancellarie, e giudicare nella contingenza de' casi secondo l' espresse Risolutioni. ANNO 1742.

§. 3. *Volendo in oltre, che il presente Chirografo, colla sola Nostra sottoscrizione, vaglia, et abbia il suo pieno effetto, et esecuzione, benche non sia registrato nei Libri della Camera, nè in altro modo sia servata la forma della Costituzione di Pio IV* de registrandis, *alla quale per questa volta deroghiamo, e che contro di esso non si possa opporre di orrezione, surrezione, mancanza della Nostra volontà, et intenzione, o qualsivoglia altro difetto, benchè degno di speciale, et individua menzione, e qualsivoglia altro difetto, nè si possa diversamente interpretare, benchè l'interpretazione provenisse da' Canoni anche Conciliari, Leggi, Costituzioni, Decreti, et Opinioni approvate, perchè tale è la Nostra volontà, e così vogliamo, con la clausola* Sublata, *e Decreto irritante, ed in ogni altro modo. Dato dal Nostro Palazzo Apostolico Quirinale questo dì 2. Gennaro.* 1743.

Clausula de valore solius signaturæ, aliæque.

Dat. die 2. Januar. 1743.

BENEDICTUS PP. XIV.

Publicatum per Edictum R. P. D. Gubernatoris Urbis, die 13. *Januarii* 1743.

Pont. A. III.

LXXII. PRIVILEGIA,

Et Exemptiones Almæ Domus Lauretanæ, necnon Resolutiones Dubiorum, et Controversiarum jurisdictionalium in Synopsim redactæ, approbantur, et confirmantur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium.

HUMILITATIS nostræ considerationem ad Sacrum Gloriosæ Virginis Habitaculum dirigentes, Apostolicæ solicitudinis zelo excitamur, ut omnem curam, ac studium, quantum in Domino possumus, adhibeamus, ac quascumque dissidiorum occasiones procul a Loco Sancto submovendas, ne unquam ibi discordiæ exoriri valeant, ubi Verbum Dei Deus, et Dei Filius, qui a Propheta Princeps Pacis cognominatus est, ad reconciliandum Deo Hominem, in intemeratæ ejusdem Virginis sinu factus est homo.

Clemens VII., Castrum Lauretanum etc. Protectori Sanctæ Domus subjecit.

§. 1. Sane postquam plures Romani Pontifices Prædecessores Nostri prædictam Sanctam Domum, olim Nazarenam, nunc vero Lauretanam nuncupatam, multiplici privilegiorum, gratiarum, indultorum, prærogativarum, et exemptionum concessione cumulaverant, ac signanter felicis recordationis Clemens PP. VII. etiam Prædecessor Noster, inter alia, Castrum Lauretanum, illiusque Habitatores, cum omnibus juribus, et pertinentiis suis, curæ, gubernio, administrationi, et regimini, cum mero, et mixto Imperio, ac potestate gladii, Commissarii, seu Protectoris ejusdem Sanctæ Domus

submiserat, et demandaverat; ac subinde rec. mem. Sixtus Papa V. pariter Prædecessor Noster Castrum Lauretanum prædictum in Civitatem, ac Sæcularem et insignem Collegiatam Ecclesiam inibi existentem, eandemque Sanctam Domum, magnifica, atque eleganti Ædificiorum constructione circundatam atque exornatam, in Cathedralem erexerat, deindeque piæ record. Paulus Papa V. similiter Prædecessor Noster, ad succidenda jam enata inter Episcopum Lauretanum, et Protectorem ipsius Sanctæ Domus, Litium, et Controversiarum germina, per quandam suam in perpetuum valituram Constitutionem; quæ incipit: *Divina disponente Clementia etc.* sub datum apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ MDCXX. pridie Idus Julii, Pontificatus sui Anno XVI. editam, eidem Sanctæ Domui Lauretanæ Solum, seu pavimentum Sancti Cubiculi, seu Sanctæ Capellæ, quam circumcirca usque ad Columnas, et Scalas inclusive contentum, in Territorium proprium, distinctum, et separatum, nullius Diœcesis, in quo de cætero solus ejusdem Sanctæ Domus Protector, pro tempore existens, ejusque Gubernator, privative quoad Episcopum Lauretanum, etiamsi S. R E. Cardinalis existeret, jurisdictionem omnimodam, et quasi Episcopalem habere, et exercere posset, perpetuo constituerat, et assignaverat, ipsamque Sanctam Domum, seu Capellam magnam, et parvam nuncupatam, pavimentum, ac Territorium prædictum, ejusque Gubernatorem, Officiales, Ministros, et quoscumque alios tam Laicos, quam Clericos, et Regulares, eidem Sanctæ Domui, seu Capellæ, ejusque Bonis quomodolibet inservientes, necnon eorumdem Officialium, Ministrorum, aliorumque inservientium Familias, et Famulos, et quoscumque Peregrinos ad Sanctam Domum prædictam confluentes, ipsiusque Sanctæ Domus Palatia, Ædificia, Possessiones, et Prædia quæcumque, ac reliqua Bona tam Mobilia, quam Stabilia, et semoventia, ubi-

Anno 1743.

Sixtus V supradictum Castrum in Civitatem, ac Collegiatam Ecclesiam, sanctamque Domum in Cathedralem erexit

Paulus V. Sanctam Domum, et pertinentia ab Episcopo exemit, ac Territorium nullius Diœcesis declaravit, eique Protectorem præfecit.

Pont. A. III. cumque existentia, Supellectilia etiam pretiosa, pecunias, eleemosynas, Donationes, et quæcumque relicta, ab omni, et quacumque Episcopi Lauretani superioritate, jurisdictione, dominio, ac potestate, perpetuo, plenissime, penitusque, et omnino exemerat, et liberaverat, ac sub Beati Petri, et Sedis Apostolicæ protectione speciali susceperat, omnimodamque jurisdictionem Ecc'esiasticam, et Spiritualem, ac quasi Episcopalem in prædictam Sanctam Domum, ejusque Territorium, Ministros, Officiales, aliosque Inservientes, et Peregrinos, resque, Bona, ac jura prædicta eidem pro tempore Protectori adjudicaverat, variis eidem Protectori, tam circa Vicarii Curati deputationem, quam circa Literarum dimissorialium concessionem, aliaque plurima, privilegiis, et facultatibus attributis.

Innoc. XII. confirmata exemptione S. Domus a jurisdictione Ordinarii, Protectoris Officium suppressit.

§. 2. Novissime felicis pariter recordationis Innocentius Papa XII. prædecessor quoque Noster, provide attendens, ex hujusmodi forma Regiminis speratam non provenisse utilitatem, quin potius experientia, et quamplurimis ad audientiam ejus perlatis recursibus, et querelis edoctus, imminuta nimis Episcopi Lauretani potestate, Ecclesiasticam disciplinam paulatim dissolvi, Clerique, ac Populi mores, aucto Exemptorum numero, relaxari; Ad obviandum detrimentis hujusmodi, per aliam suam itidem perpetuo valituram Constitutionem, quæ incipit: *Sacrosancta Redemptionis humanæ mysteria;* editam sub datum apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dom. MDCXCVIII., nonis Augusti, Pontificatus sui Anno VIII., eidem Sanctæ Domui Territorium proprium, et separatum, ac ab omni Ordinarii jurisdictione exemptum, et quasi Episcopale, in prædicta Pauli Prædecessoris Constitutione assignatum, confirmavit, et approbavit; idemque Territorium, una cum omnibus prædictæ Sanctæ Domus Ministris, et Officialibus, aliisque Personis ei quomodolibet inservientibus, vel ad eam ex

qualibet Mundi parte devotionis gratia confluentibus, ab omni, et quacumque Ordinarii prædicti jurisdictione iterum plenissime, penitusque exemit; Et prædicto Protectoris, quod per obitum bon. mem. Palutii, dum vixit, Episcopi Portuen. S. R. E. Cardinalis de Alteriis nuncupati, tunc vacabat, Officio, Dignitate, titulo, et denominatione perpetuo suppressis, et extinctis, sub Beati Petri, et Sedis Apostolicæ speciali, et immediata protectione suscepit. Anno 1743.

§. 3. Omnem vero, et quamcumque jurisdictionem tam Ecclesiasticam, et Spiritualem, ac quasi Episcopalem, quæ in eandem Sanctam Domum, ejusque Territorium, Officiales, et Ministros, Peregrinos, ac Bona prædicta, quam Secularem, sive Laicalem, in Communitatem, Homines, et Civitatem Lauretanam, ejusque Comitatum, atque Districtum, Protectori pro tempore ejusdem Sanctæ Domus quomodolibet competierat, quandoquidem ei Romani Pontifices, per se ipsos, Apostolicæ Servitutis onere prægravati, vacare nequibant, exercendam imposterum statuit, et mandavit per Congregationem nonnullorum S. R. E. Cardinalium, et Romanæ Curiæ Prælatorum, *Lauretanam* nuncupandam, quam ad hunc effectum erexit, et instituit, ac specialiter deputavit. Eidemque Congregationi, ut semel, et pluries, ac quoties sibi videretur, et placeret, quæcumque Statuta, et Ordinationes pro felici prædictæ Sanctæ Domus, ejusque Bonorum, ac Personarum eidem inservientium regimine, Sacris tamen Canonibus, et Concilii Tridentini Decretis non adversantia, et ab omnibus, ad quos pertineret, inviolabiliter observanda, condere, edere, et publicare, illaque mutare, alterare, corrigere, et emendare licite posset, et valeret, concessit, et indulsit.

Et Congregationi Lauretanæ jurisdictionem, quam Protectores exercebant, demandavit, eique facultates, Statuta etc. condendi etc. concessit.

§. 4. Insuper voluit, et mandavit, ut Congregatio prædicta in Spiritualibus quidem, quæ scilicet ad Ecclesiæ cultum, Chori servitium, Divinorum celebrationem, Animarum Curam, Sacramentorum administrationem, morum cor-

S. Domus, et Civitatis regimen, quoad Spiri-

Post A. III. tualia Episcopo ut S. Sedis Delegato, quoad Temporalia Gubernatori commisit.

rectionem, et alia hujusmodi pertinerent, Episcopi Lauretani pro tempore existentis tanquam Sedis Apostolicæ Delegati; In iis vero, quæ quorumcumque Bonorum ejusdem Sanctæ Capellæ temporalem administrationem, necnon dictæ Civitatis Lauretanæ, ejusque Comitatus, atque Districtus, tam in Causis Civilibus, quam Criminalibus, seu mixtis, Gubernium Sæculare concernerent, Romanæ Curiæ Prælati in Gubernatorem a Romano Pontifice pro tempore existentem deputandi, ope, et ministerio uti deberet.

Episcopi, et Gubernatoris facultates expressit.

§. 5. Præterea tam Domorum, et Ædificiorum omnium Fabricam, et manutentionem, quam Supellectilium cujuscumque generis, Paramentorum, Gemmarum, aliorumque Jocalium, quæ sub Thesauri nomine continentur, necnon eleemosynarum, et largitionum quarumcumque custodiam, atque etiam Montis Pietatis, Nosocomii, Hospitii, et Triclinii pro pauperibus Peregrinis, superintendentiam, Gubernatoris prædicti curæ committendas esse; Ministros vero supradictis Locis, rebusque inservientes, si Clerici essent, in concernentibus dumtaxat eorum ministerium, Gubernatori prædicto, in reliquis autem Episcopo Lauretano, tanquam Sedis Apostolicæ Delegato; Organistam demum, Cantoresque quoscumque ejusdem Sanctæ Domus, quoad correctionem morum, Ecclesiæque servitium, Episcopo, et in cæteris Gubernatori subesse debere decrevit, et declaravit; Si quid vero circa præmissorum observantiam, interpretationem, seu declarationem, ullo unquam tempore controverti, aut dubitari contigisset, id omne prædictæ Congregationis Lauretanæ, ut præmittitur, institutæ judicio (necessariis et opportunis ei ad id facultatibus attributis) declarandum, decidendum, definiendumque esse præcepit, et mandavit, aliaque statuit, et decrevit, prout in ejusdem Innocentii Prædecessoris Constitutione prædicta uberius continetur.

Tandem futuras Controversias Congregat. Lauretanæ decidendas etc. reliquit.

Variæ, post Con-

§. 6. Cum autem ex præmissis provide, ut præmittitur, dispositis, ea, quæ sperabatur, con-

cordia, et tranquillitas non evenerit, quinimo inter Episcopum Lauretanum, et Gubernatorem prædictos, super eorum respective Jurisdictionis exercitio, et pertinentia, novæ dubiorum, et quæstionum ambages emerserint, adeo ut in illis dissolvendis Congregatio Lauretana prædicta per crebras Resolutiones, et Decreta assidue laboraverit; Nos, quibus jurisdictionales controversiæ hujusmodi, in ipso Nostræ ad Summi Apostolatus apicem Assumptionis exordio, non sine animi molestia innotescebant, soliciti fuimus, ut per sedulam Nostræ provisionis industriam, Controversias hujusmodi componeremus; Quamobrem post deliberationem, quam super hoc adhibuimus diligentem, varias Resolutiones a prædicta Congregatione Lauretana super eisdem Controversiis alias aliis temporibus emanatas colligi curavimus; simulque gravati non sumus tria supra triginta Dubia materiam jurisdictionalem hujusmodi tangentia, in dicta Congregatione usque de Anno Domini MDCCXXXIV. inter Partes concordata, sed nondum eatenus proposita, nec decisa, Apostolicæ Nostræ Resolutionis oraculo definire; Omnesque, et singulas, tam a Nobis, quoad Dubia prædicta, quam ab ipsa Congregatione editas Resolutiones prædictas, in compilationem, seu Synopsim Alphabeti ordine digestam, quæ deinde Typis impressa promulgari valeat, curavimus redigendas.

Anno 1743.

stitutionem Innocentii, controversiæ.

Earum Resolutiones a Congr. Lauretana emanatæ colliguntur, et Dubia deciduntur.

Omnes Resolutiones in Alphabeticam Synopsim redactæ imprimuntur.

§. 7. Intendentes igitur per eandem Synopsim quæstiones, et Controversias jurisdictionales hujusmodi, aut omnino extinguere, vel saltem majori ex parte abolere, et utramque Jurisdictionem, Episcopi videlicet, et Gubernatoris Lauretani pro tempore existentium, quantum nobis possibile est, pacis fœdere unire, Motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostris, et de Apostolicæ potestatis plenitudine, omnia, et singula privilegia, gratias, prærogativas, exemptiones, et indulta a quibuscumque Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostris prædictæ Sanctæ Domui, illius-

Privilegia etc. a Prædecess. Sanctæ Domui etc. concessa

Pont. A. III.

Pauli, et Innocentii Constitutiones, Synopsis, Resolutiones super controversiis et super Dubiis, confirmantur etc.

que Bonis, et Personis ei inservientibus, quomodolibet concessa, et elargita, necnon Pauli, et Innocentii Prædecessorum Constitutiones prædictas, eandemque Synopsim, omnesque, et singulas, tam a Nobis, quoad Dubia prædicta, quam a dicta Congregatione Lauretana editas Resolutiones, et in ipsa Synopsi contentas, eorundem privilegiorum, gratiarum, exemptionum, indultorum, Constitutionum, et Synopsis respective tenores etiam veriores præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, Apostolica auctoritate, tenore præsentium confirmamus, approbamus, et innovamus, illisque, ac eorum singulis novum, perpetuumque Apostolicæ firmitatis robur adjicimus: decernentes, eandem

Synopsim Resolutionesque vim Legis habere decernitur.

Synopsim, singulasque Resolutiones in ea contentas, vim, et effectum, et efficaciam Legis, et Canonicæ Sanctionis perpetuo habere, et obtinere, omnesque, et quascumque Controversias, si quas imposterum inter Episcopum Lauretanum, et Gubernatorem pro tempore existentes, super eorum respective Jurisdictionis pertinentia, vel exercitio, quomodolibet exoriri contingat, ad Synopsim, et Resolutiones in eas contentas prædictas omnino referri, et nonnisi juxta, et secundum easdem Synopsim, et Resolutiones, dirimi, ac definiri debere.

Clausulæ pro validitate, et observantia Synopsis Resolutionum hujusque Constitutionis.

§. 8. Easque, necnon præsentes nostras Literas etiam ex eo, quod Venerabilis Frater modernus Episcopus, et dilectus Filius modernus Gubernator Lauretani, ac alii quicumque in præmissis quomodolibet interesse habentes, vel habere prætendentes, quibus omnibus et singulis perpetuum desuper silentium imponimus, eisdem præmissis non consenserint, aut vocati, vel auditi non fuerint, aliaque quavis de causa quantumvis juridica, et legitima, de ullo subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, vel intentionis Nostræ, aut alio quocumque defectu notari, impugnari, in jus, vel controversiam revocari, aut ad terminos juris reduci

nullatenus unquam posse, sed semper, et perpetuo validas, firmas, et efficaces existere, et ab iis, ad quos spectat, et in futurum spectabit, firmiter, et inviolabiliter observari, eisque omnino acquiesci; Sicque, et non aliàs per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, quavis auctoritate, et potestate fungentes, ac Dignitate, etiam Cardinalatus honore fulgentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales etiam de Latere Legatos, ac eandem Congregationem Lauretanam, sublata eis, et eorum cuilibet, quavis aliter, quam juxta, et secundum Synopsim, et Resolutiones in ea contentas prædictas, judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, in controversiis jurisdictionalibus Lauretanis, in quocumque judicio, et in quacumque instantia, ubique judicari, et definiri debere; irritum quoque, et inane, quidquid secus super præmissis, vel eorum aliquo, aut circa ea, a quoquam, quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Anno 1743.

Cum Clausula sublata, et Decreto irritanti.

§. 9. Cætera, quia contingere potest, ut circa observantiam, intelligentiam, declarationem, et interpretationem prædictarum Pauli, et Innocentii Prædecessorum Constitutionum, aliqua deinceps exoriatur quæstionis materia, vel controversia, quæ in memorata Synopsi decisa, et definita non reperiatur; Nos quamcumque quæstionem, vel controversiam hujusmodi, si quam exori contingat, ejusdem Congregationis Lauretanæ judicio resolvendam, decidendam definiendamque esse statuimus; ac eidem Congregationi plenam, et omnimodam, ad id tribuimus, et concedimus facultatem; Novasque Resolutiones ab ipsa Congregatione super iis emanandas, tanquam perpetuo validas, et efficaces, ab omnibus et singulis, ad quos spectat et pertinet, aut spectare et pertinere poterit quomodolibet in futurum, quacumque appella-

Controversiæ, quæ deinceps orientur Congreg. Lauretanæ resolvendæ etc. demandantur.

PONT. A. III. tione, recursu et contradictione remotis, dummodo tamen Synopsi, et Resolutionibus in ea contentis prædictis in aliquo non adversentur, omnino servandas, districte præcipimus, et mandamus.

Derogationes opportunæ. §. 10. Non obstantibus præmissis, ac quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariæ Apostolicæ regula de jure quæsito non tollendo, aliisque constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, aliisque quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis: Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

De Transumptis. §. 11. Volumus autem, ut earumdem præsentium Literarum Transumptis, seu Exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in Judicio, et extra illud adhibeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio. §. 12. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostræ Constitutionis, Decreti, Statuti, Definitionis, Declarationis, Confirmationis, Mandati, ac Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, septimo Idus Januarii, Anno Incarnationis Dominicæ mille-

Dat. die 7. Jan. 1743.

simo septingentesimo quadragesimo tertio, Pontificatus Nostri Anno Tertio. Anno 1743.

D. Card. Passioneus.

X. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Synopsis Resolutionum datur infra in Appendice.

UT PRÆSTATIONES LXXIII.

Post obitum S. R. E. Cardinalium Magistris Ceremoniarum persolvi solitæ, deinceps a singulis Cardinalibus in sua ad Cardinalatum promotione solvantur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Paulus V. certas summas, tum in promotione, tum in obitu S. R. E. Cardinalium Ministris S. Collegii, et Magistr Cerem. solvi mandavit.

DUDUM, sicut accepimus, fel. rec. Paulus Papa V. Prædecessor noster, considerans assiduos labores, quos Magistri Ceremoniarum, ac Officiales, seu Ministri S. R. E. Cardinalium Collegii, in rebus et negotiis ejusdem Sacri Collegii procurandis, substinebant, per quasdem suas in simili forma Brevis die 3. Jan. MDCXIX. expeditas literas, motu suo proprio, ac ex certa scientia, eisdem Magistris Ceremoniarum centum, necnon Secretario, et Clerico, ac Computistæ Sacri Collegii prædicti septuagintaquinque, a singulis Cardinalibus in promotione ad Cardinalatus honorem; necnon post obitum singulorum Car-

PONT. A. III.

mercede præstanda fore attendens, illorumque proinde indemnitati prospicere volens, motu simili, ac ex certa sua scientia, septuagintaquinque Ducatos, qui, post obitum singulorum Cardinalium, eisdem Officialibus, seu Ministris per hæredes defunctorum, juxta dicti Pauli Prædecessoris literarum formam, et dispositionem, solvendi, et consignandi erant, deinceps a singulis Cardinalibus in sua ad Cardinalatus honorem promotione, per se, seu eorum Agentes, ipsis Officialibus sive Ministris absque mora, una cum aliis septuagintaquinque Ducatis similibus in eorum promotione hujusmodi debitis, et assignatis, ut præfertur, solvi, et consignari debere, sine ullo pariter quorumcumque Jurium Cameræ Apostolicæ debitorum, et solvendorum præjudicio, eadem auctoritate Apostolica perpetuo itidem statuit, et ordinavit; et aliàs, prout in ejusdem Pauli, et utriusque Clementis Prædecessorum prædictorum literis, quarum tenores præsentibus pro expressis haberi volumus, uberius continetur.

Pontifex, ex paritate rationis, idem servari jubet cum Magistris Ceremoniarum.

§. 3. Nos considerantes quinquaginta Ducatorum auri hujusmodi dictis Magistris Ceremoniarum de numero participantium, et vigintiquinque Ducatorum parium Magistris non participantibus, post obitum Cardinalium, ut præfertur, debitorum, ac per defunctorum hæredes solvendorum exactionem pari modo difficilem reddi, præsertim si ipsos Cardinales extra Statum Ecclesiasticum, et ultra Montes, debitum naturæ persolvere contigerit, et causas, propter quas secundodictus Clemens suas literas prædictas favore dictorum Officialium, et Ministrorum edidit, etiam pro eisdem Magistris Ceremoniarum existere; ac proinde hisce incommodis consulere cupientes, motu simili, ac ex certa scientia nostra, ut quinquaginta Ducatos Magistris Ceremoniarum de numero participantium, et vigintiquinque Ducatos, qui post obitum singulorum Cardinalium eisdem Magistris Ceremoniarum de numero

mero non participantium, per hæredes defunctorum, juxta memoratarum Pauli, et primodicti Clementis Prædecessorum prædictorum literarum formam et dispositionem, solvendi, et consignandi erant, deinceps a singulis Cardinalibus in sua ad Cardinalatus honorem promotione per se, seu eorum Agentes, ipsis Magistris Cæremoniarum de numero participantium, una cum centum et duodecim Ducatis similibus, et de numero non participantium una cum aliis trigintasex Ducatis similibus, in eorum promotione debitis et assignatis, ut præfertur, absque mora, et ulla tergiversatione solvi, et consignari debeant, sine ullo pariter quorumcumque jurium Cameræ Apostolicæ, debitorum, et solvendorum præjudicio, eadem auctoritate tenore præsentium, perpetuo itidem statuimus, et ordinamus. ANNO 1743.

§. 4. Injungentes propterea dilectis Filiis ejusdem S. R. E. Collegii Cardinalium moderno, et pro tempore existenti Camerario, necnon Causarum Curiæ Cameræ prædictæ Generali Auditori, quatenus infra mensem, a die promotionis dictorum Cardinalium computandum, etiamsi ipsi Cardinales nondum ut supra dictum est, Romam venerint, per Collegii prædicti Depositarium, vel aliàs, prout melius expedire videbitur, centum sexagintaduos Magistris Ceremoniarum de numero participantium, et sexagintaunum Ducatos auri de Camera hujusmodi, Magistris Ceremoniarum de numero non participantium præfatis, quibusvis appellationibus, subterfugiis, et cavillationibus remotis, persolvi curent, et etiam cum effectu faciant; ac summarium, et expeditum jus illis administrent, omnibusque remediis opportunis sibi benevisis, etiam cum invocatione brachii sæcularis, cogant, et compellant; Non obstantibus præmissis, ac Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon omnibus, et singulis illis, quæ memoratus Paulus, ac Clementes prædicti Prædecessores in eorum respective literis prædictis Executores deputat.

Pont. A. III. Dat. die 14. Febr. 1743.

voluerunt non obstare, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xiv. Februarii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Pro D. Card. Passioneo.
Cajetanus Amatus.

LXXIV.

ECCLESIÆ PAPIENSI

Perpetuo unitur Archiepiscopatus Amasiensis in partibus Infidelium; aliaque privilegia confirmantur, et respective conceduntur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium

AD supremam equidem Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis, cujus servituti Pastorum Princeps JESUS CHRISTUS Nos imbecillitatis nostræ conscios per ineffabilem bonitatem suam mancipare dignatus est, auctoritatem, providentiamque pertinere intelligimus, ut non solum decora, privilegia, prærogativas, immunitates, et exemptiones, quibus aliàs legitime concessis singulæ Ecclesiæ pacifice fruuntur, confirmare, et augere studeamus, verum etiam opportunam, salutaremque, ad bene constitutum, Apostolicisque legibus præscriptum Ecclesiasticæ Disciplinæ ordinem in suo pristino decore retinendum, conservandumque, si quo pacto per longas temporum vices immutari contigisset, operam nostram conferre satagamus.

Ecclesiæ Papiens. prærogа-

§. 1. Quoniam autem Cathedralis Ecclesia Papiæ, quæ olim Ticinum dicta est, non tam vetustæ antiquitatis, Longobardorum Regum Se-

dis, et tot Sanctorum Antistitum pietate, literis, ac Martyrio insignium splendore, quam ipsa amplitudine, et omnimoda in populos sibi subjectos jurisdictione, inter præcipuas Italiæ Ecclesias semper extitit, factum est, ut innumera propemodum privilegia cum latifundiis fortunis, aliisque amplissimis juribus, Romani Pontifices, Imperatores, Reges Longobardorum, aliique Principes eidem Ecclesiæ, ejusque Antistitibus indulserint; Eapropter tot sane privilegia cum decoribus, prærogativis, dignitate, auctoritate, immunitatibus, exemptionibusque conjuncta, ac toties comprobata, atque confirmata iisdem Antistitibus, qui Apostolicæ huic Sanctæ Sedi immediate subjecti sunt, Pallii certe usus, ac jus Crucem more Archiepiscoporum ante se gestandi, album equum conscendendi, jus a dextris in Conciliis Generalibus Summo Romano Pontifici assidendi, jus denique, quod etiam admirans refert clar. mem. Cæsar Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Baronius, ut quotiescumque Ticinensis Episcopus vocare ad Synodum Archiepiscopos Mediolanensem, et Ravennatensem, cum suffraganeis, venire omnino deberent; hæc non immerito exposcerent, ut eamdem Cathedralem Ecclesiam, exigentibus etiam eximiis Venerabilis Fratris Francisci ejusdem Cathedralis Papiensis Episcopi, in tuendis Ecclesiæ Papiensis, ipsi spirituali connubio junctæ, juribus egregie meriti virtutibus, in Archiepiscopatum erigeremus.

ANNO 1743.

tivæ novis decoribus augeri merentur.

§. 2. Verum Nos, quibus nihil est antiquius, quam ut Venerabilem Ecclesiarum antiquitatem stabilem custodiamus, æquum, nec novum esse ducimus, si eidem Ecclesiæ Cathedrali Papiensi, ejusque Antistiti pro tempore existenti aliquem titulum Archiepiscopi Ecclesiæ Archiepiscopalis in partibus Infidelium sitæ tribuamus, Archiepiscopalemque Ecclesiam hujusmodi ipsi Papiensi Ecclesiæ uniamus, et incorporemus: Ita enim fiet, ut eidem Episcopo Papiensi tot privilegiis munito, et Archiepiscopali

Pontificis consilium

PONT. A. III.

dignitate adaucto, debitus locus. et honor in quibusvis Ecclesiasticis, et Sæcularibus Consessibus deferatur.

Archiepiscopatum Amasiæ in part. Infid. ipsi perpetuo unit.

§. 3. Hinc est, quod Nos, Motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, tenore præsentium, Archiepiscopalem Ecclesiam Amasiæ, quæ Helenoponti Metropolis Turcarum Tyrannidi subjecta, quoad nominis honorem saltem conservari meretur, eidem Cathedrali Ecclesiæ Papiensi unimus, et incorporamus, ac perpetuis futuris temporibus unitam, et incorporatam esse, ac fore declaramus, statuimus, decernimus, et ordinamus; ita ut non modo idem Venerabilis Frater Franciscus Papiæ Episcopus, sed quicumque pro tempore in Episcopali Papiensi Cathedra ipsi successerit, una insimul nuncupetur, inscribatur, et sit Archiepiscopus Amasiensis, et Episcopus Papiensis, cum omnibus, et singulis juribus ratione tum Episcopalis Ecclesiæ Papiensis, tum Archiepiscopalis Ecclesiæ Amasiensis ad ipsum respective spectantibus; Nec propterea eumdem Archiepiscopum, et Episcopum, ad Archiepiscopalem Ecclesiam prædictam Amasiæ, donec ab Infidelibus detinebitur, accedere, et apud eam personaliter residere minime teneri.

Eandem sub immediata S. Sedi subjectione confirmat, etiam quoad causarum appellationes etc.

§. 4. Præterea volumus, et mandamus, ut idem Episcopus Papiensis, et Archiepiscopus Amasiensis, deinceps semper, ut antea, memoratæ Apostolicæ Sedi immediate subjectus intelligatur, nec juxta Concilii Tridentini decretum, et Concilii Romani a fel. record. Benedicto PP. XIII. Prædecessore nostro celebrati, Præscriptionem, sibi Metropolitanum, quem hactenus non elegit, imposterum eligere teneatur; nec Causæ quæcumque Civitatis, et Diœcesis Papiensis ad quemvis, jure appellationis, nisi ad Apostolicam Sedem prædictam, deferantur.

De forma expediendi Literas Ap.

§. 5. Denique statuimus, ac declaramus, eumdem Franciscum modernum Episcopatum Pa-

piensem, tenore præsentium, absque ulla alia declaratione, sive Apostolicarum Literarum expeditione, re ipsa Archiepiscopum Amasiensem esse, ac fore, et nuncupari posse, ac debere; ipsius vero pro tempore Papiensi Ecclesiæ præfatæ præficiendis Antistitibus, toties, quoties præfici contigerit, per easdem Apostolicas sub Plumbo pro Papiensi Ecclesia expediendas literas, titulum Archiepiscopi Amasiensis conferri debere, facta semper unionis, et incorporationis hujusmodi mentione; quem sane titulum Archiepiscopi Amasiensis ita unitum, et incorporatum esse, ac fore volumus ac præcipimus Episcopo Papiensi pro tempore existenti, ut quicumque Papiensis Episcopus, si ipsum ab Ecclesia Episcopali Papiensi ad aliam Episcopalem Ecclesiam transferri evenerit, relicto Archiepiscopi Amasiensis titulo, alium alterius Archiepiscopalis Ecclesiæ titulum ab Apostolica Sede præfata impetrare, et obtinere debeat.

ANNO 1743.

Quid in casu translationis.

§. 6. Decernentes easdem præsentes literas, et in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quicumque cujusvis status, gradus, ordinis, conditionis, præeminentiæ, vel dignitatis, seu aliàs specifica, et individua mentione, et expressione digni, in præmissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere prætendentes, iisdem præmissis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, intimati, aut auditi fuerint; tametsi suorum Indultorum, vel privilegiorum vigore, consentire, seu vocari, citari, intimari, et audiri semel, vel pluries quoquomodo debuissent, aut ex alia quacumque juridica, privilegiata, et rationabili, ac etiam tali, quæ ad effectum validitatis præmissorum necessario exprimenda foret, causa, occasione, colore, prætextu, titulo etiam oneroso, et capite etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimæ, et totalis læsionis, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet

Clausulæ de perpetuo literarum vigore, sublata etc. irritum etc.

PONT. A. III. etiam maximo, substantiali, essentiali, formali, aut incogitato defectu notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, rescindi, in controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis Oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concesso quempiam in Judicio, vel extra illud uti, seu se juvare nullatenus posse; Sed easdem præsentes literas, et in eis contenta quæcumque, semper firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac eidem Francisco Archiepiscopo, et Episcopo, et suis pro tempore Successoribus in omnibus, et per omnia plenissime suffragari; Sicque, et non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicæ Sedis Nuncios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere; ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes. §. 7. Non obstantibus præmissis, et quatenus opus sit, quacumque Nostra, et Cancellariæ Apostolicæ regula in contrarium præmissorum quomodolibet edita, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, necnon dictarum Ecclesiarum etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis prærogativis, statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque indultis, et Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Qui-

bus omnibus, et singulis, etiamsi pro sufficienti eorum derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium, et singulorum tenores præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse, ac plenissime, et amplissime derogamus, ac derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XV. Februarii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

ANNO 1743.

Dat. die 15. Febr. 1743.

Pro D. Cardinali Passioneo

Cajetanus Amatus.

PONT. A. III.

LXXV.

CONCIONATORIS

Apostolici munus Ordini Fratrum Minorum Sancti Francisci Cappuccinorum perpetuo addicitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis studium erga Ordinem FF. Minorum Cappucc.

INCLYTUM Fratrum Minorum S. Francisci Cappuccinorum nuncupatorum Ordinem, dum in Minoribus quidem essemus, ea, qua par erat, veneratione prosequebamur: in hac vero Sacrosancti Apostolatus specula constituti, majoribus Apostolicæ nostræ caritatis, benignitatisque testimoniis complecti gestimus; considerantes maxime, quanta, et quam luculenta Christianæ pietatis, et religiosæ perfectionis exempla, cum sacrarum doctrinarum splendore, atque æterna Animarum salute conjuncta, sicut ab initio, in Catholica Ecclesia, ita in dies proferant religiosissimi illius Ordinis Alumni; ut nihil Orthodoxos, Acathalicosque vicissim vehementius perstringat, et ad saniorem mentem reducat quam celeberrimi Instituti inita cum austerioris vitæ sanctimonia ratio, et Christianarum virtutum semita, prius per eosdem Alumnos quam diutissime trita, deinde aliis exemplo, et verbo indicata.

Horum eximia opera in munere Concionatoris Sacri Palatii.

§. I. Eapropter accedentes Nos ad audiendum Verbum Dei, quod in Apostolico Palatio statis temporibus prædicari solet, tunc temporis maximopere laudabamus sapientissimum Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum consilium, qui ex hoc potissimum Ordine Prædicatores ad hujusmodi officium adsciscere consue-

vissent; Ex illo enim, non tam majorum nostrorum, quam nostra etiam memoria, prodierunt insignes Verbi Dei Præcones; quorum etiam in præsentia quamplurimi ubique per Catholicum Orbem commendantur. Inter alios vero, qui præclaras Concionatoris in Palatio Apostolico partes, summa cum nominis laude, expleverunt, præter Venerabilem Fratrem Bonaventuram Ferrariæ Archiepiscopum a Nobis, dum in minoribus pariter essemus, cum voluptate diu auditum, ac tantopore probatum, duo etiam in Sacrum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Collegium adlecti fuerunt, Anselmus a Monopoli, et Franciscus Maria ab Aretio. ANNO 1743.

Utilitas addicendi perpetuo hujusmodi munus eorum Ordini.

§. 2. His sane, aliisque animum nostrum moventibus, atque ex eo etiam adducti, quod in hac Alma Urbe nostra alia Officia, atque Ministeria aliis nonnullorum Religiosorum Ordinum Alumnis ita addicta in perpetuum sunt, ut munera hujusmodi, tamquam sibi debita, vindicantes Ordinum superiores, quo laudabilius obeantur, optimum quemque suorum omni studio, atque cura conquirunt; confidimus fore, ut imposterum, quemadmodum hactenus, benedicente Domino, factum est, ex memorato Cappuccinorum Ordine eximii in Apostolico Palatio Concionatores habeantur.

Quod per præsentes statuitur.

§. 3. Itaque, Motu proprio, non ad alicujus Nobis super hoc oblatæ petitionis instantiam, sed de nostra mera deliberatione, ac certa scientia, auctoritate Apostolica, tenore præsentium, statuimus, decernimus, et ordinamus, quod deinceps perpetuis futuris temporibus Officium prædictum Concionatoris Apostolici, alicui dicti Ordinis Minorum Cappuccinorum Professori, committi, concedi, et assignari debeat.

Clausulæ et Decreta

§. 4. Decernentes easdem præsentes literas, et in eis contenta quæcunque, semper firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios et integros effectus sortire, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, et per omnia

PONT. A. III. plenissime suffragari; sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, et definiri debere; ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes. §. 5. Non obstantibus præmissis, ac Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon dicti Ordinis Cappuccinorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis; et Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet consessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Dat. die 2. Mart. 1743. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die II. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno III.

Pro D. Card. Passioneo.

Cajetanus Amatus.

EPISTOLA DECRETALIS LXXVI.

In causa jurisdictionali jam dudum pendente inter Episcopum Conversanum, et Ordinem Militarem S. Joannis Hierosolymitani. Expenditur vis Possessionis quadragenariæ, et immemorabilis. Indulta Apostolica, et Episcoporum cessiones quatenus jurisdictionem activam, vel exemptionem passivam dumtaxat importent etc. Sententia fertur pro Episcopo Conversano, et opportunis Decretis et clausulis munitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

APOSTOLICÆ servitutis officium, quod humeris nostris, licet imparibus, inscrutabilis imposuit Divini altitudo consilii, illius Nos sæpe admonet solicitudinis, quam Romanum Pontificem, ad procurandam omnium Ecclesiarum tranquillitatem, earumque tuenda commoda, et jura, vigili cura oportet impendere; ut Episcopi ad easdem regendas a Spiritu Sancto positi, avulsis omnium dissensionum seminibus, commisso sibi gregi attendentes, ministerium suum in dulcedine pacis adimpleant.

Exordium ab Ecclesiasticæ pacis cura.

§. 1. Cum itaque ad nostri Apostolatus auditum, publico primum sermone, ac fama, et deinde demissa Venerabilis Fratris Macarii Episcopi Conversani expositione nobis humiliter facta, delatum sit, inter Episcopos pro tempore Conversanos ex una, ac dilectos filios Magnum

Controversiæ antiquitas, et Status.

PONT. A. III. Magistrum, et Fratres Milites militiæ S. Joannis Hierosolymitani ex altera partibus, annosam litem, et jam senescentem intercessisse, super exercitio jurisdictionis Ordinariæ in Oppido *Putiniani;* litemque ipsam, tametsi a bon. mem. Cæsare Lambertino Episcopo Insulano, vigore commissionis signatæ manu fel. recor. Leonis Papæ X. Prædecessoris, per definitivam sententiam olim diremptam, nihilominus denuo in Foro instauratam fuisse, et in Causarum Palatii nostri Apostolici Auditorio, magno ipsorum litigantium incommodo, ac dispendio, diutissime exagitatam, et per varias ambages ad hanc diem protractam, et adhuc in eodem Auditorio pendentem, majori utriusque partis detrimento in diem magis magisque protrahi posse: Idcirco ut celerius et expeditius, quo fieri posset, eidem tandem finis imponeretur, servata tamen, sancteque, ut par est, custodita Canonicarum legum, et sanctionum censura; Nos Prædecessorum nostrorum Romanorum Pontificum, præcipue Innocentii PP. III. morem, et exempla secuti, qui restituendæ pacis, et concordiæ soliciti, ad parcendum litigantium expensis, et temporis diuturnitati consulendum, non detrectantes onus, et laborem cognitionis ipsarum controversiarum, Apostolicæ auctoritatis, et providentiæ partes non semel per se ipsi interposuere; causam hujusmodi fere interminabilem, et perpetuam, ad Nos avocavimus, eamque, adscitis in consilium dilectis Filiis Causarum Palatii nostri Auditoribus, et allegationibus juris, et facti diversorum Jurisperitorum, qui utrique parti aderant, et jura strenue tuebantur, tum voce, tum scripto coram Nobis deductis, et sæpius a Nobis auditis, lectis, et diligenter consideratis, supremo judicio nostro decidendam, et debito fine duximus terminandam.

Eam Pontifex ad se avocat, cum consilio Aud. S. Pal. Prædecessorum exemplo, decidendam

§. 2. Sane licet vetustissima hujus contestatæ litis primordia, si altius ab origine sua repetantur, præ vetustate admodum obscura, et involuta sint; illud tamen certum, firmumque,

Prælato Inferiori acquiritur juris-

et indubitatum est, Oppidum *Putiniani* situm esse in Diœcesi Conversana, ejusque finibus contineri, nec illius positionem intra Diœcesis ambitum, impugnatam unquam fuisse ab iis, qui acri et diuturna contentione, pro sibi asserenda contra Episcopum Ordinaria jurisdictione decertarunt. Quo quidem posito, quod in dubium revocari nequit, certi juris est, jurisdictionem in dicto Oppido exercendam acquiri tantum potuisse, aut ex vi clari et manifesti privilegii Apostolici, adimentis Episcopo, et Prælato inferiori tribuentis aliquam Territorii partem, a reliqua Diœcesi prorsus separatam, et quodammodo avulsam; aut, deficiente privilegio expresso, ex vi consuetudinis immemorabilis stricte cum suis requisitis conditionibus comprobatæ: Continuata enim, et pacifica, atque hominum memoriam longe excedens omnium actuum jurisdictionalium exercita possessio, ipso vidente, et acquiescente Episcopo, tantæ virtutis, et efficaciæ esse censetur, ut jurisdictio Ordinaria, et Territorialis, quæ privilegio expresso adscribi non potest, saltem præsumpto videatur referenda.

Anno 1743. dictio intra EpiscopiDiœcesim vel ex privil. vel ex consuet. immem.

§. 3. Firmissimo huic juris Canonici enunciato refragari posse videbantur aliquæ Tribunalium, et Jurisconsultorum in Foro sensim receptæ opiniones, asserentium jurisdictionem Ordinariam, etiam in alienæ Diœcesis parte, adstrui sibi facile posse a Prælato inferiori ex sola quadragenaria possessione, cum titulo, ut vocant, colorato. Verum enim Nos, cum adhuc in minoribus existentes, munere Secretarii Congregationis S. R. E. Cardinalium super interpretatione, et executione Decretorum Concilii Tridentini fungeremur, ad cohibendam hujusmodi propositionum licentiam, et ad inconsultam Canonici juris interpretationem coercendam, rationum momenta, quæ pro utraque sententia afferebantur, expendimus, tractatu in scriptis a Nobis pro ingenii nostri virium facultate elucubrato, et publicis typis impresso. Subinde vero, ut omnis in posterum dubitandi occasio

Non vero ex posses. quadragenaria, cum titulo, colorato, ex doctrina SS. D. N. et Decreto Congreg. Conc. et Clem. XI.

PONT. A. III. præcideretur, et una esset in Foro certa, et immota judicandi ratio, sublato quovis dissidentium opinionum conflictu, fel. rec. Clemens Papa XI. Prædecessor noster ea, quæ a Nobis literis consignata fuerant, examinanda commisit Congregationi Particulari quinque S. R. E. Cardinalium, et totidem Prælatorum, doctrina, et integritate præstantium, Nobis etiam uti Congregationis Secretario in hunc numerum adscriptis. Porro eadem Congregatio, mature discusso, intimeque ex nostra sententia rimato negotio, præmissas opiniones innixas *possessioni quadragenariæ cum titulo colorato*, tanquam Canonicis sanctionibus adversas, præsidio juris destitutas, et saniorum Canonistarum sententiis parum consentaneas, rejecit; et ad asserendam favore Prælati inferioris jurisdictionem Ordinariam in aliqua parte alienæ Diœcesis, expressum privilegium Apostolicum, vel consuetudinem immemorabilem legitime probatam suffragari tantum posse decrevit. Idem vero Clemens Prædecessor antedictæ Congregationis decretum die 3. Januarii anno Domini 1721. nedum benigne probavit, et observari perpetuis futuris temporibus præcepit; verum etiam typis impressum, et inter Apostolicas Constitutiones relatum perpetuo custodiri mandavit.

Religioni Hieros. non assistit immemorabilis, ut pote semper impugnata ab Episcopo.

§. 4. Hac igitur præ oculis habita certa judicandi regula provide sapienterque instituta, consultò Religio Hierosolymitana nullum ponebat fundamentum in consuetudine immemorabili, vel quia certa recensebantur initia prætensæ jurisdictionis in Oppido Putiniani, vel quia eadem immemorabilis, quæ solo labefactatur rumore, interverti, et submoveri penitus videbatur tum ex judiciali, diuturna, et nunquam intermissa contradictione Episcoporum Conversanorum, tum etiam a plerisque actibus jurisdictionalibus in præfato Oppido ab Episcopis exercitis, quorum non obscura extabant monumenta.

§. 5. Potissimum itaque acquisitæ jurisdictionis ordinariæ præsidium constituebat in privilegio Apostolico, ac in literis Prædecessorum nostrorum Romanorum Pontificum, præsertim fel. rec. Joannis XXII., qui anno Domini 1317. Monasterium S. Stephani Ordinis S. Benedicti Religioni Hierosolymitanæ perpetuo incorporavit, et univit, *cum Ecclesiis, Capellis, Membris, Castris, Casalibus, Granciis, Territoriis, Olivetis, Possessionibus, Juribus, Jurisdictionibus, Libertatibus, Privilegiis, et exemptionibus, ac omnibus bonis, juribus, et pertinentiis suis.*

ANNO 1743. Privilegium Joan XXII. favore Monachor. Benedict.

§. 6. Verum, inspecto, et sedulo expenso integro contextu, et tenore præfatæ Constitutionis, minime ex ea evincitur, in Magnum Magistrum, ejusque Commendatarios, translatam fuisse plenam, et omnimodam jurisdictionem Ecclesiasticam, et Spiritualem, non solum in Ecclesias, et loca, verum etiam in Clerum, et populum, quemadmodum necessarium est, ut Prælatus inferior suum peculiare habeat Territorium a reliqua Episcopali Diœcesi separatum. Resistunt enim tum mens, tum verba Constitutionis prædictæ. Et quidem mens, quia unio et incorporatio eum in finem solummodo collineavit, ut Equites Hierosolymitani, qui a Monachis Benedictinis inter se dissidentibus in Monasterium ad oram Maris positum allecti fuerant, possessionem illius adepti, legitimum quoque ex largitione Apostolica nanciscerentur dominium reddituum temporalium; tum etiam ut ex hoc loco, transvehendis ultra Mare commeatibus maxime opportuno, Classi suæ contra Infideles instructæ suppetias ferre possent.

Quod non suffragari censetur.

Inspecta mente Pontificia

§. 7. Adversantur præterea verba; quia si verba Bullæ singillatim examinentur, et præsertim illa: *Cum omnibus juribus, jurisdictionibus, libertatibus, et privilegiis:* tantæ non sunt efficaciæ, ut jurisdictio ab Episcopo ablata dicatur, et in Religionem Hierosolymitanam translata; quia, cum non agatur de privilegio mere exemptivo, sed de privilegio magis arduo, et a jure communi alieno, tribuendi scilicet jurisdic-

Et deficiente expressa Ordinariæ jurisd. concessione.

PONT. A. III. tionem Ordinariam personæ inferiori, ablata Episcopo parte suæ Diœcesis; numquam per generalia, et ambigua verba concessum esse intelligitur.

Quam non omisisset dum leviora constituit.

§. 8. Maxime quia in casu, de quo agitur, ad hujusmodi interpretationis veritatem confirmandam accedit circumspectá præfati Pontificis vigilantia, qua in ipsa unione rebus omnibus opportune consultum, ac provisum voluit. Siquidem in dicto Monasterio uniendo, hujusmodi leges, et conditiones servandas præscripsit, ut non solum Equites Hierosolymitani onera eidem inhærentia adimplerent, Personas idoneas eligerent, quæ præessent Ecclesiæ, Missas in Defunctorum animarum expiationem celebrarent, et Divina Officica persolverent; verum etiam Monachis Benedictinis; quorum nonnulli adhuc supererant, omnia ad victum, et vestitum necessaria tribuit, eorumque vitæ commodis voluit providere. Minime autem verisimile censetur, tantum in res singulas levioris momenti collatum fuisse a Pontifice studium, et diligentiam: nullumque præterea verbum de Oppido populoso, soluto, ut prætenditur, a lege Diœcesana, et avulso a jurisdictione Episcopali; nullum de personis spirituali regimini in posterum præficiendis; nullum de finibus aptè designandis; nullum denique de cura Gregis, ac vigilantia Pastoris in dicta Constitutione adjecisse, si revera id facere providus Pontifex in animo habuisset.

Literæ Paschalis et Callixti II., et Alex. III. prædictis Monachis concessæ quid contineant.

§. 9. Longe autem minoris ponderis, ac levioris momenti apparebant Apostolicæ Literæ Paschalis, et Calixti II., necnon Alexandri III. Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum, qui Apostolicæ Auctoritatis munimine confirmarunt donationes factas anteactis temporibus ab Episcopis Conversanis dicto Monasterio S. Stephani Urbi Monopolitanæ finitimo. Si enim singulæ partes expendantur præfatæ Constitutionis Alexandri III., cui consonant disposita per Paschalem, et Calixtum, nihil aliud ex ea constat, quam sub immediata S. Petri, et Apo-

stolicæ Sedis protectione fuisse recepta bona quæcumque per Monasterium S. Stephani acquisita, et in futurum acquirenda, recensito etiam Oppido Putiniani, una cum suis membris, et pertinentiis; *illudque fuisse solutum ab omni jugo, et exactione tam Episcoporum, quam Sæcularium.* Præterea in eisdem literis Alexandri, ad augenda novis titulis dignitatis Abbatialis decora, et ornamenta, conceditur Abbati usus Mitræ, et Annuli, necnon facultas recipiendi Chrismatis, et Olei Sancti a quovis Catholico Antistite gratiam, et communionem Apostolicæ Sedis habente, et insuper a quovis etiam Antistite Catholico Basilicas, et Altaria consecrari, et ordines Monachis, et Clericis rite conferri posse decernitur. Prohibetur itidem in eisdem Literis Episcopo, ne absque Monachorum consensu in Ecclesia Monasterii Pontificalia exerceat, et Ecclesiastico supponat interdicto Ecclesiam, aut Monasterium, *Monachos, Clericos, seu etiam Laicos utroque jure ipsis subjectos:* neve eosdem Monachos Synodo Diœcesanæ interesse compellat. Demum ad exhibendam Apostolicæ Sedi reverentiam, et homagium, unciæ unius auri census imponitur, Romano Pontifici quotannis persolvendus.

ANNO 1743.

§. 10. Itaque Constitutiones præfatæ, sive conjunctim, et generatim, sive disjuncte, et singillatim considerentur, nihil aliud præseferre videntur, præterquam nudam, ac simplicem exemptionem passivam Monasterii, et Monachorum, una cum Clericis, et Laicis eorum obsequio mancipatis, et servitio addictis, a Jurisdictione Ordinarii; non autem translationem in Abbatem Jurisdictionis Ordinariæ, et Ecclesiasticæ in Clerum, et Populum Putiniani, prævia separatione ejusdem Oppidi a reliqua Diœcesi Conversana; ideoque argumentum, et illatio ab hujusmodi passiva exemptione ad jurisdictionem activam, tanquam Canonicis Sanctionibus nimium absona, omnino repellenda videbatur.

Extendi nequeunt ad Jurisdictionem activam.

PONT. A. III.

De illius ætatis disciplina.

§. 11. Eo magis quia interpretatio Constitutionis pro sola exemptione passiva, Ecclesiasticæ historiæ monumentis illius ætatis apprime consonans, et conveniens comperitur. Quamvis enim tempore prædicti Alexandri III. eximi Apostolica auctoritate consueverint Monasteria ab Episcoporum Jurisdictione, ut Monasticæ quieti, et tranquillitati uberius consultum foret, nulla tamen per id temporis recensentur exempla activæ jurisdictionis tributæ Monachis in Clerum, et Populum.

Cessio juris Episcopalis ab Episcopo facta per verba generalia, congrue refertur ad exemptionem passivam.

§. 12. Parvique refert, quod Bulla Alexandri III. non solum confirmaverit donationes antiquitus factas Monasterio a Supremis Principibus, Comitibus, aliisque sæcularibus personis; sed ratam quoque habuerit cessionem juris Episcopalis primitus factam ab Episcopis Conversanis favore Monachorum, *sicut habetur in eorum authenticis scriptis*. Quandoquidem cessio Juris Episcopalis, cum suapte natura non secum ferat omnimodam, plenariam, et effrenatam abdicationem a donantibus in donatarios totius auctoritatis, et jurisdictionis Ecclesiasticæ in Populum, et Clerum exercendæ, ad quem effectum verba deberent esse clara, et expressa; ratio juris suadet, per hujusmodi donationem nihil aliud transfusum fuisse in Abbatem, præterquam aliquam Juris Episcopalis partem, cohærentem, et consentaneam soli exemptioni passivæ, et in majus dictæ exemptionis incrementum cessuram.

Confirmatio Apostolica in forma communi nihil addit.

§. 13. Neque huic interpretationi ea adversatur animadversio, quod idem Alexander Papa III. confirmavit cessionem juris Episcopalis, aliasque donationes, relative ad documenta, quæ *in Monachorum authenticis scriptis contineri* ferebantur: quia documenta hujusmodi neque examinata, neque Pontifici exhibita, neque in Bulla Alexandrina de verbo ad verbum, ut opus erat, expressa fuerunt; ideoque cum illa apud Monachos, autiquitatis offusa tenebris, perpetuo consepulta jacuerint; palam fit, Literas Aposto-

licas prædicti Alexandri non egredi limites confirmationis Apostolicæ *in forma communi*, nullamque ex eadem confirmatione erui posse activæ jurisdictionis probationem. Anno 1743.

§. 14. Cæterum ubi etiam donationes fuissent ab eodem Alexandro recognitæ, specialiter approbatæ, et in suis literis expressæ, nihilominus claris ostenditur argumentis, alienam fuisse a voluntate Pontificis quamcumque activi juris Episcopalis ademptionem, et imminutionem. Etenim proponente Episcopo Conversano paulo post querelam ereptæ sibi jurisdictionis Ordinariæ in Oppido Putiniani ab Abbate Benedictino eam sibi vindicante obtentu dictæ confirmationis Apostolicæ, præfatus Alexander Prædecessor, datis opportune literis Episcopis Vigiliensi, et Tranensi, non solum declaravit, nullum se auctoritati Episcopi Conversani irrogare voluisse præjudicium, sed etiam ad sarcienda illata illius dignitati dispendia ab Abbate Benedictino, mandavit eisdem Episcopis, ut, causâ judicialiter cognitâ, et instructâ, acta conficerent, et confecta Curiæ Romanæ remitterent. Successive vero alii Pontifices Clemens, et Cælestinus III., necnon Cardinalis Rogerius Romanæ Sedis Legatus, jurium Episcopalium vindices, unanimi sensu decreverunt, redintegrandum esse Episcopum in ablatæ jurisdictionis possessione, atque Ecclesiastico jure, et auctoritate in ea confovendum.

Idem Alexander, ejusque Successores, suam mentem factis declarant.

§. 15. Hæc autem illustria, et antiqua gestarum rerum monumenta demonstrant, privilegia ab Alexandro III. Monasterio concessa secumferre nudam passivæ exemptionis prærogativam, tam respectu Monasterii præfati, et Ecclesiarum ab eo dependentium, quam respectu Clericorum, et Sæcularium Monachis inservientium, firma tamen perseverante, et immota in Episcopo jurisdictione activa in Oppido *Putiniani*; ac proinde illam, utpote a Monachis non acquisitam, per unionem factam a Joanne XXII., in Religionem Hierosolymitanam trans-

Ex dictis infertur, solam exemptionem passivam Monachis competiisse.

Ideo nihil ultra in Relig. Hierosol.

PONT. A. III.

potuisse transfundi.

fundi non potuisse. Et licet superius relata monumenta temporum injuria interciderunt, satis tamen visum est ea relata fuisse a Sententia promulgata a bon. mem. Cæsare Lambertino Episcopo Insulano, ad hanc litem dirimendam, ut superius dictum est, delegato a Leone X. Prædecessore nostro. Nam eximii, hujus Præsulis, moribus integerrimi, et juris Canonici consultissimi, tum ob ejus dignitatem, tum ob vitæ probitatem, doctrinæque præstantiam, et generis nobilitatem, in re antiqua, et longe a memoria hominum remota, tanti facienda visa est auctoritas, ut ob illius testimonium, etiam deperditis actis, quibus sententia nitebatur, post longum temporis cursum fides adjungi deberet.

Standum testimonio Judicis omni except. majoris, præsertim in antiquis.

Immediata subjectio S. Sedi solam importat exemptionem passivam.

§. 16. Demum ad comprobandam passivæ dumtaxat exemptionis concessionem confert ipsa forma literarum Joannis XXII., qui, unione et incorporatione dicti Monasterii Sancti Stephani Religioni Hierosolymitanæ ex Apostolica benignitate facta, et concessa una cum membris, Capellis, pertinentiis, juribus et jurisdictionibus, Pontificiam concessionem, et Apostolicum privilegium non alia designavit nuncupatione, quam *immediatæ subjectionis Sanctæ Romanæ Sedi*, quæ sane verba soli congruunt exemptioni passivæ, non autem juri activo, et separationi Territorii.

Tenor sententiæ pro Episcopo Conversano.

§. 17. His igitur, aliisque rationum momentis mature, seduloque perpensis; diligenterque auditis, quæ fuerunt hinc inde proposita; inspectis etiam omnibus causæ instrumentis, penitusque consideratis; diligenti præterea habito tractatu cum præfatis Causarum Palatii nostri Auditoribus, ut compositis omnibus dissidiis, tandem, benedicente Domino, oriatur abundantia pacis, et ut Conversanæ Ecclesiæ jura a moderno Episcopo, quibuscumque postpositis humanis rationibus, magnaque sui nominis laude strenue constanter propugnata, salva in posterum, et illæsa consistant; decernendo

pronunciamus, et pronunciando decernimus, jurisdictionem Ordinariam, et Episcopalem in Ecclesias, Clerum, et Populum universum dicti Loci, seu Terræ *Putiniani* Conversanæ Dioecesis, competere Episcopo Conversano, non autem Bajulivo Sancti Stephani, Magno Magistro, Fratribus, aut Hospitali S. Joannis Hierosolymitani; quorum favore dominium dumtaxat, et alia bona, et jura temporalia super dicto loco, et Populo, etiam quoad Decimas, quamvis spirituales, per Bajulivos ab immemorabili retro tempore percipi solitas, et, juxta mentem dicti Joannis XXII., in publicam causam erogandas: cum obligatione tamen præstandi Parocho ejusdem Terræ Congruam annuorum ducatorum centum, juxta resolutionem aliàs captam Anno Domini 1713., et 1715. super eadem Congrua a Congregatione S. R. E. Cardinalium negotiis, et consultationibus Episcoporum, et Regularium præpositorum; Apostolica auctoritate confirmamus, et approbamus.

ANNO 1743.

Quænam competant Bajulivo S. Stephani, et Militiæ Hierosolym.

§. 18. Ut autem sententia, et decretum nostrum debitæ executioni demandetur, atque hæc antiquissima lis, et controversia nullo amplius tempore in posterum excitari, et renovari possit, Magistro, et Fratribus dicti Hospitalis, necnon Bajulivi dicti Bajulivatus S. Stephani prope Monopolim, nunc, et pro tempore existentibus, in virtute sanctæ obedientiæ districte præcipimus, et mandamus, ut suo jure contenti, idest Dominio temporali dictæ Terræ, seu Oppidi Putiniani, aliorumque bonorum, et jurium similiter temporalium, quæ ad Abbatem, et Monachos unionis tempore pertinebant, necnon etiam Decimis, quæ hactenus ab ipsis Bajulivis percipi consueverunt, cum onere tamen solvendi Parocho, seu Archipresbytero ejusdem Terræ pro sua Congrua annuam summam ducatorum centum monetæ illarum partium; ac denique passiva exemptione quoad ipsos Bajulivos, eorumque domos, Capellas, et Ecclesias, si quæ sint in dicta Terra, seu Oppido Regu-

Præceptum de servandis limitibus exemptionis passivæ hic præscriptis, deque Episcopi jurisdictione non turbanda.

PONT. A. III.

lares, aliasque personas tribus requisitis pollentes, ad formam Sacri Concilii Tridentini, et privilegiorum generalium dicto Hospitali Sancti Joannis, ejusque fratribus, et inservientibus concessorum per diversos Romanos Pontifices Prædecessores Nostros; nullum de cætero Ordinariæ, et Episcopalis jurisdictionis actum in Ecclesias tam Curatas, quam non Curatas, Clerum et populum dictæ Terræ Putiniani, ejusque districtus, et Territorii, exercere audeant, seu præsumant; et multo minus directe, vel indirecte impedire, quominus nunc, et pro tempore existentes Episcopi Ecclesiæ Conversanæ prædictam jurisdictionem, omnesque actus ad illam quoquo modo pertinentes, per se, vel per alios, in dictas Ecclesias, Clerum, et populum libere exerceant. Quod si secus directe, vel indirecte per nunc, et pro tempore existentes Bajulivos dicti Bajulivatus S. Stephani factum fuerit, pœnam excommunicationis latæ sententiæ a qua solum a Nobis, et Successoribus Nostris, præterquam in mortis articulo, absolvi possint, necnon privationis ejusdem Bajulivatus, omniumque aliarum Dignitatum et Commendarum, sive de justitia, sive de gratia per eos quomodocumque obtentarum, et perpetuæ incapacitatis, sive inhabilitatis ad alias dignitates, et Commendas in posterum obtinendas ipso jure, et ipso facto, absque ulla præcedenti Judicis declaratione, incurrant: ita ut alii Milites proxime, ac deinceps sequentes, in ordine Antianitatis, servata in reliquis forma Statutorum, et Constitutionum ipsius Hospitalis, Bajulivatum, aliasque Dignitates, et Commendas per hujusmodi privationem, ut præfertur, vacantes, statim optare, atque obtinere possint, et debeant.

Pœnæ per contraventores incurrendæ.

§. 19. Nos enim omnino volumus, quod Bajulivi, et Fratres dicti Hospitalis in dicta Episcopali, et Ordinaria jurisdictione in Terra Putiniani, ejusque Districtu, et Territorio, anexis, et connexis, nullo pacto in posterum se immisceant; et propterea, ad majorem cautelam, antiquas donationes Leonis, et aliorum Episcopo-

Donationes, et assertæ confirmationes, ad cautelam, annullantur.

rum, et assertas confirmationes Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum, et præsertim Alexandri III., prout etiam Literas primodictas Joannis XXII., pro eo, quod attinet ad dictam jurisdictionem Ordinariam, et Episcopalem, motu proprio, et ex certa scientia, et de Apostolicæ plenitudine potestatis ex toto revocamus, abolemus, et annullamus, et solum in reliquis in suo robore, et firmitate manere decernimus; et, quatenus per eas, vel alio quocumque modo tam deducto, quam non deducto, dicta jurisdictio Episcopalis, et Ordinaria ab Episcopis avulsa; et in Monachos, et Abbatem dicti Monasterii Sancti Stephani, vel deinde in Magistrum, et Fratres dicti Hospitalis S. Joannis Hierosolymitani quomodocumque, et qualitercumque translata fuisset; per præsentes nostras Literas eamdem Ordinariam, et Episcopalem jurisdictionem in Ecclesias, Clerum, et populum dictæ Terræ Putiniani, motu, scientia, et potestate simili, a Magno Magistro, Fratribus, et Hospitali præfatis penitus penitusque avellimus, et Episcopis Ecclesiæ Conversanæ prout antea de jure competebat, plenarie addicimus, et restituimus, eosque in illa plenissime reintegramus, perinde ac si dictæ donationes, et Literæ Apostolicæ nunquam factæ, et concessæ fuissent.

ANNO 1743.

Et jurisdictio ordinaria a Fratribus Militibus avulsa, Episcopo restituitur.

§. 20. Quo circa Venerabilibus Fratribus Tranensi, et Barensi Archiepiscopis, ac dilectis Filiis Causarum Curiæ Cameræ Apostolicæ Generali Auditori, ac Nostro et Sedis Apostolicæ Nuncio in Regno Neapolitano commoranti, ipsisque Magno Magistro, et Fratribus præfatis Hospitalis S. Joannis nunc, pro tempore existentibus, motu simili per Apostolica scripta mandamus, quatenus ipsi, vel duo, aut unus eorum, per se, vel alium, seu alios, præsentes Literas, et in eis contenta quæcumque, ubi et quando opus fuerit, ac quoties pro parte Episcopi requisiti fuerint, solemniter publicantes, eique in præmissis efficacis defensionis præsideo assistentes, faciant auctoritate nostra easdem præsentes, et

Executores deputantur, cum facultatibus etc.

PONT. A. III. in eis contenta hujusmodi, a Bajulivis dicti Bajulivatus S. Stephani, aliisque Fratribus dicti Hospitalis, necnon Clero, et Populo præfati Oppidi, seu Terræ Putiniani nunc, et pro tempore existentibus, cæterisque omnibus, inviolabiliter observari; non permittentes eum, ejusque in Episcopatu Successores, desuper per quoscumque quomodolibet indebite molestari, Contradictores quoslibet, et rebelles, per sententias, censuras, et pœnas Ecclesiasticas, aliaque opportuna, juris, et facti remedia, postposita quacumque appellatione, et recursu, etiam ad Sedem Apostolicam, compescendo; ac, servata forma Concilii Tridentini sententias, censuras, et Pœnas hujusmodi incurrisse declarando, ac etiam iteratis vicibus aggravando, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii sæcularis.

Derogatur litis pendentiæ, juri quæsito privilegiis, statutis etc.

§. 21. Non obstantibus præmissis, et præsertim lite hactenus pendente in Auditorio nostri Palatii, cujus litis statum, et merita, et alia quæcumque etiam specificam, et individuam mentionem, et expressionem requirentia, præsentibus pro plene et sufficienter expressis, et insertis habentes; necnon Nostra, et Cancellariæ Apostolicæ regula de jure quæsito non tollendo; privilegiis, et indultis a Sede præfata hactenus consessis Hospitali, et Fratribus prædictis; ejusque Statutis et Ordinationibus, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, et quibusvis aliis Literis, Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis clausulis, et decretis, etiam in Conciliis Generalibus, etiam consistorialiter, et motu, scientia, ac potestatis plenitudine similibus, ac aliàs quomodolibet etiam per Nos pluries concessis, approbatis, et innovatis; quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione aliàs de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, et expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, aut aliqua alia exquisita

quisita forma habenda foret, latissime, et plenissime, ac specialiter, et expresse, motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus derogamus, ac derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque: aut si prædictis Bajulivis, et Fratribus Hospitalis præfati, seu aliquibus aliis communiter, aut divisim ab eadem sit Sede indultum, quod interdici, suspendi, vel excommunicari non possint per Literas Apostolicas non facientes plenam, et expressam, ac de verbo ad verbum, de indulto hujusmodi mentionem. ANNO 1743.

Transumptis auctoritas tribuitur.

§. 22. Volumus autem, ut earumdem Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem fides ubique locorum tam in Judicio, quam extra illud, habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio.

§. 23. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam nostræ sententiæ, decreti, constitutionis, declarationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 14. Mart. 1743.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, pridie Idus Martii, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo tertio, Pontificatus Nostri Anno III.

P. Card. Pro-Datarius.

D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

LXXVII. # ELECTIO, SEU POSTULATIO

Duorum Patriarcharum Maronitarum ab Antistitibus illius Nationis dissidentibus facta, cassatur, et annullatur, reservata S. Sedi Patriarchalis Ecclesiæ provisione.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Recursus a Maronitis habitus ad Sanctam Sedem occasione schismatis inter eos orti.

QUOD non humana, sed divina decretum est sententia a Numidiæ Antistitibus antiquæ traditionis exempla servantibus, et Ecclesiasticæ memoribus disciplinæ, ut ad Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis referretur judicium, quidquid, quamvis de disjunctis, remotisque Provinciis, ageretur; nec prius ducerent finiendum, nisi ad ejusdem Sedis notitiam perveniret, ut tota hujus auctoritate, quæ fuerit justa pronuntiatio, firmaretur; id sæpe aliàs, et nuper ab inclyta Maronitarum de orthodoxa Fide, et obedientia eidem Apostolicæ huic Sanctæ Sedi debita semper tantopere meritorum Natione præstitum est, cum post obitum bonæ memoriæ Josephi Petri, dum viveret, Antiocheni ejusdem Nationis Patriarchæ, extra Romanam Curiam universæ carnis viam ingressi, scissuris, et dissensionibus ob duorum Patriarcharum electiones exortis, ad nos ambo Electi appellantes, Pallio etiam donari postularunt. Enimvero sex quidem ex una parte convenientes Antistites Venerabilem Fratrem Eliam Archiepiscopum Arcensem, pauci vero alii ex parte altera Venerabilem pariter Fratrem Tobiam Archiepiscopum Napolosiæ, seorsim diversis in locis, in Patriarcham hujusmodi eligere ausi fuerunt. Ambo igitur, ut

præmittitur, Electi, sive Postulati prætensi Patriarchæ ad nos, et Apostolicam Sedem recursum habentes, enixis precibus rogarunt, ut cujusque electionem approbare, ratam habere, et confirmare, atque Pallium etiam transmittere de benignitate, et potestate Apostolica dignaremur. Anno 1742.

§. 1. Quoniam autem Nos, ut in causa tanti momenti ea, qua decet, maturitate procederetur, utramque electionem, seu postulationem particulari Congregationi nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum discutiendam, examinandamque commisimus; et Cardinales dictæ particularis Congregationis, postquam Viros ab Electis prædictis missos, ac defensores plene audivissent, omnesque scripturas pro utraque parte productas recognovissent, coram Nobis congregati, attentis peculiaribus, et gravibus nullitatibus in utraque electione repertis, per concordia suffragia, et vota censuerunt, neutram electionem, seu postulationem sustineri debere, neque locum esse alterutrius sanationi; sed utramque electionem, sive postulationem nullam, irritam, nullius roboris, ac momenti esse, ac fore, declarari, et haberi; ac proinde Patriarchali Ecclesiæ hujusmodi ex integro, juxta Sacros Canones, atque inconcussum Apostolicæ Sedis prædictæ in similibus casibus stylum, provideri debere de persona Nobis benevisa, et quatenus provisionem hujusmodi de aliquo Antistite cuicumque Ecclesiæ addicto faceremus, hanc, prævia solutione vinculi Ecclesiæ, quo tenetur, fieri debere.

Causa delegatur Cong. par. de Propag. Fide,

Congregationis consilium

§. 2. Hinc est, quod Nos, quos tam paterna caritas, qua Nationem hujusmodi maximopere diligimus, et amplius complecti cupimus, quam Apostolica omnium Ecclesiarum solicitudo a Pastorum Principe Jesu Christo Nobis injecta vehementius urget, de memoratæ Congregationis consilio, necnon motu proprio, et ex

Pontifex, illi inhærendo, utramque electionem seu Postulationem nullam declarat.

PONT. A. III. certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, utramque tam Eliæ Archiepiscopi Arcen. a sex Antistitibus, quam Tobiæ Archiepiscopi Napolosiæ a paucis factam electionem, sive postulationem, nullam, irritam, et inanem, ac nullius roboris, et momenti esse, et fore, nullique eorum suffragari debere declaramus, annullamus, irritamus, et cassamus, atque utramque de utroque electionem, sive postulationem habitam, et factam, perinde haberi debere in omnibus, et per omnia, ac si minime, et numquam habita, et facta fuisset, pariter decernimus, præcipimus, et declaramus; ipsamque Ecclesiam Patriarchalem adhuc eo, quo ante electionem, sive postulationem prædictam, per obitum dicti Josephi Petri, vacabat, modo vacare; nullumque jus, et auctoritatem per electionem, sive postulationem antedictam utrique prætenso Electo, sive postulato acquisitum, sive acquisitam esse, et fore, ac irritum, et inanem, nulliusque roboris, ac momenti quemcumque actum per ipsos prætensos Electos, et Postulatos, sive factum, aut faciendum, quemadmodum etiam alterum eorum in iis omnibus, et singulis ad Patriarchalem potestatem, et auctoritatem spectantibus sese ingerere, et intromittere audentem, ipso facto pœnis omnibus contra non parentes mandatis Apostolicis per Sacros Canones inflictis, et indignationi nostræ obnoxium esse, ac fore, easque incurrere, et incursum esse, motu, scientia, deliberatione, et potestatis plenitudine paribus decernimus, statuimus, et declaramus, ipsiusque Patriarchalis Ecclesiæ Antiochenæ Maronitarum ita, ut præmittitur, vacantis, collationem, provisionemque quandocumque faciendam, Nobis, et Apostolicæ Sedi prædictæ reservamus.

Prohibet sub pœnis etc., ne electi in Patriarchatus Gubernio se ingerant.

Provisionem Ecclesiæ Patriarchalis sibi, et Sedi Apostolicæ reservat..

Clausulæ.

§. 3. Decernentes easdem præsentes Literas, et in eis contenta quæcunque, etiam ex eo, quod quicumque in præmissis jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet prætenden-

tes, illis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, et auditi, neque causæ, propter quas præsentes emanarunt, sufficienter adductæ, verificatæ, et justificatæ fuerint, aut ex alia quacunque quantumvis justa, legitima, et privilegiata causa, colore, prætextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimæ, et totalis læsionis, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam quantumvis magno, et substantiali, ac incogitato, et inexcogitabili individuamque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in jus, vel controversiam revocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concesso, vel emanato, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentes Literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari: sicque, et non aliter, in præmissis, per quoscumque Judices Ordinarios, et delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet aliter judicandi, et definiendi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane quidquid secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Anno 1743.

§. 4. Non obstantibus Nostra, et Cancellariæ Apostolicæ Regula de jure quæsito non tollendo,

Derogationes.

PONT. A. III. ac Apostolicis, et in Universalibus, Provincialibusque, et Synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, necnon dictæ Patriarchalis Ecclesiæ etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus; Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Transumptorum auctoritas. §. 5. Volumus autem, ut earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra adhibeatur, quæ adhiberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Dat. die 13. Mart. 1743. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris, die XIII. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno III.

D. Card. Passioneus.

MARONITARUM LXXVIII

Patriarchalis Ecclesia Antiochena, auctoritate Apostolica, et jure devolutionis, providetur in personam Simonis Evodii Archiepiscopi Damasceni.

Venerabili Fratri, Simoni Archiepiscopo Damasceno.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

NUPER ad Nos, et Apostolicam hanc Sanctam Sedem delatis scissuris, dissidiisque, propter electionem Patriarchæ Patriarchalis Ecclesiæ Antiochenæ Inclytæ Nationis Maronitarum, per obitum Josephi Petri, dum vixit, ejusdem Ecclesiæ Patriarchæ, qui extra Romanam Curiam debitum naturæ persolverat, exortis, ad opportunum et salutare iisdem componendis, sedandisque remedium afferendum, dedimus alias nostras in pari forma Brevis Literas, tenoris sequentis: BENEDICTUS PAPA XIV. *Ad futuram etc.* Quod non humana etc. *ut supra num. LXXVII.* Pontifex refert cassationem duplicis electionis Patriarchæ, cum insertione Brevis.

§. 1. Eapropter Nos ægre ferentes Patriarchalem Ecclesiam prædictam Pastoris destitutam solatio, et tot, tantisque inter Hæreticos, Schismaticos, Maumethanos, et Infideles, veluti Rosam inter Spinas, circumdatam angustiis et calamitatibus, amplius vacare, ad provisionem ejusdem Patriarchalis Ecclesiæ Antiochenæ celerem et felicem, ne Ecclesia ipsa Antiochena majoribus longæ vacationis exponatur incom- Ecclesiæ vacanti præficit Archiepiscopum Damasc.

POST. A. III. modis, et dissidiis, paternis et solicitis studiis intendentes, ac perspectam habentes notitiam de eximiis virtutibus Fraternitatis tuæ in tua ad Archiepiscopatum Damascenum promotione plurimi habitis, necnon quod Tu Venerabilium Fratrum Nationis Maroniticæ Antistitum Decanus sis, et apud Nos plurimorum fide dignorum testimonio commenderis, postquam de præficiendo eidem Ecclesiæ Antiochenæ prædictæ Nationis personam utilem, ac etiam fructuosam, cum iisdem Cardinalibus dictæ Congregationis particularis deliberationem habuimus diligentem, Te a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et pœnis, si quibus quomodolibet innodatus existis, ad hoc dumtaxat, ut translatio et præfectio per Nos, ut infra, facienda, necnon præsentes suum sortiantur effectum, harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, ac a vinculo, quo dictæ Ecclesiæ Damascenæ, cui praees, teneris, de simili consilio et Apostolicæ potestatis plenitudine absolventes, ad eamdem Ecclesiam Antiochenam Nationis præfatæ, de consilio, et potestatis plenitudine paribus, transferimus, Teque illi in Patriarcham ejusdem Nationis præficimus, et Pastorem; curam, regimen, et administrationem dictæ Ecclesiæ Antiochenæ Nationis prædictæ Tibi in spiritualibus, et temporalibus plenarie committendo; atque etiam non solum liberam Tibi ad Patriarchalem Ecclesiam præfatam transeundi licentiam tribuimus, sed etiam in virtute sanctæ Obedientiæ, et sub indignationis nostræ, aliisque arbitrio nostro imponendis pœnis, præcipimus, et mandamus, ut Patriarchalis Ecclesiæ hujusmodi possessionem, statim ac præsentes nostræ Literæ ad Te pervenerint, nulla interposita mora, adeas, et capias, atque omnia, et singula jura, auctoritatem, potestatem, præeminentiam, prærogativas, jurisdictionem, privilegia, aliaque hujusmodi ad Patriarcham dictæ Patriarchalis

Ab Ecclesiæ Damascenæ: vinculo obsolutum.

Cum præcepto de capienda possessione.

Ecclesiæ pro tempore existentem quomodolibet spectantia, et quibus alii Patriarchæ Ecclesiæ præfatæ Prædecessores tui de jure, usu, et consuetudine, usi, gavisi, et fruiti fuerunt, pari modo exerceas, ac iis utaris, fruaris, et gaudeas: in illo, qui dat gratias, et largitur præmia, confidentes, quod, dirigente Domino actus tuos, prædicta Ecclesia Antiochena Nationis ejusdem sub tuo felici regimine regetur utiliter, et prospere dirigetur, ac grata in eisdem spiritualibus, et temporalibus suscipiet incrementa. ANNO 1743.

§. 2. Tu igitur ad eamdem Patriarchalem Ecclesiam Antiochenam Nationis præfatæ cum gratia nostræ benedictionis accedens, curam, et administrationem prædictas sic exercere studeas fideliter, sollicite, et prudenter, quod Ecclesia ipsa Antiochena dictæ Nationis, Gubernatori provido, et fructuoso administratori gaudeat se commissam, Tuque præter æternæ retributionis præmium, nostram, et dictæ Sedis benedictionem, ac gratiam exinde uberius consequi merearis.

Eundem hortatur ad Pastoralis muneris implementum.

§. 3. Quocirca eisdem Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, Episcopis Suffraganeis, ac dilectis pariter filiis Capitulo, et Vassallis Ecclesiæ Antiochenæ Nationis præfatæ, ac Clero sæculari, et Regulari, etiam Societatis Jesu, et Populo Civitatis, ac Diœcecis Antiochenæ ejusdem Nationis, per Apostolica scripta mandamus, ut Suffraganei Tibi tamquam membra capiti obsequentes, et Capitulum Tibi tamquam Patri, et Pastori animarum suarum humiliter intendentes, exibeant Tibi obedientiam, et reverentiam debitas, et devotas; ita quod mutua inter Te, et ipsos Suffraganeos gratia gratos sortiatur effectus, et Nos eorum devotionem possimus propterea in Domino merito commendare; ac Clerus Te, pro nostra et ejusdem Sedis reverentia, benigne recipientes, et honorifice pertractantes, tua salubria monita, et mandata suscipiant humiliter, et efficaciter adimplere

Præcepit Episcop. Suffrag. Clero, Populo, et Vassallis, ut novum Patriarcham agnoscant, eique obsequantur.

PONT. A. III. procurent, Populos vero Te tanquam Patrem, et Pastorem animarum suarum devote suscipientes, et debita honorificentia prosequentes, tuis monitis, et mandatis salubribus humiliter intendant; ita quod Tu in eis devotionis Filios, et ipsi in Te per consequens Patrem benevolum invenisse gaudeatis: Vassalli autem prædicti Te debito honore sequentes, Tibi fidelitatem solitam, ac consueta servitia, et jura Tibi ab eis debita integre exhibere procurent; alioquin sententiam, sive pœnam, quam rite tuleris sive statueris in rebelles, ratam habebimus, et faciemus auctore Domino usque ad satisfactionem condignam inviolabiliter observari.

Mandat electo, ut Fidei Professionem emittat, et juramentum fidelitatis præstet.

§. 4. Volumus autem, quod Tu, antequam regimini, et administrationi dictæ Patriarchalis Ecclesiæ Antiochenæ Nationis præfatæ Te in aliquo immisceas, in manibus alicujus Catholici Antistitis gratiam, et communionem Sedis Apostolicæ habentis, et in illis partibus degentis, Fidei Catholicæ professionem a Sede prædicta Orientalibus præscriptam, juxta unam, expresse emittere et fidelitatis debitæ solitum juramentum, juxta alteram, formas præsentibus adnotatas, præstare omnino tenearis, ac Professionis Fidei, quam emiseris, et juramenti hujusmodi, quod præstaveris, formas eidem Congregationi de Propaganda Fide de verbo ad verbum per tuas patentes literas tuo sigillo munitas, per proprium Nuntium quantocitius destinare procures.

Forma Professionis Fidei.

§. 5. Forma autem Professionis Fidei, quam emittes, hæc est: *Ego Simon Electus Patriarchalis Ecclesiæ Antiochenæ Nationis Maronitarum firma fide credo, et profiteor omnia et singula, quæ continentur in Symbolo Fidei, quo Sancta Romana Ecclesia utitur, videlicet: Credo in unum Deum Patrem Omnipotentem, Factorem Cæli, et Terræ, visibilium omnium, et invisibilium: et in unum Dominum Jesum Christum Filium Dei Unigenitum, et ex Patre natum ante omnia sæcula, Deum de Deo, lumen de lumine, Deum verum de Deo vero, genitum non factum, con-*

substantialem Patri, per quem omnia facta sunt, qui propter Nos homines, et propter nostram salutem descendit de Cœlis, et incarnatus est de Spiritu Sancto ex Maria Virgine, et homo factus est; crucifixus etiam pro nobis sub Pontio Pilato, passus, et sepultus est, resurrexit tertia die secundum scripturas, et ascendit in Cœlum, sedet ad dexteram Patris, et iterum venturus est cum gloria judicare vivos et mortuos, cujus Regni non erit finis: et in Spiritum Sanctum Dominum, et vivificantem, qui ex Patre, Filioque procedit, qui cum Patre, et Filio simul adoratur, et conglorificatur, qui locutus est per Prophetas: et unam Sanctam Catholicam, et Apostolicam Ecclesiam; confiteor unum Baptisma in remissionem peccatorum; et expecto resurrectionem mortuorum; et vitam venturi sæculi. Amen: Veneror etiam, et suscipio universales Synodos, prout sequitur, videlicet: Nicænam primam, et profiteor, quod in ea contra Arium damnatæ memoriæ definitum est, Dominum Jesum Christum esse Filium Dei ex Patre natum unigenitum, id est ex substantia Patris natum non factum, consubstantialem Patri, atque impias illas voces recte in eadem Synodo damnatas esse, quod aliquando non fuerit, aut quod factus sit ex iis, quæ non sunt, aut ex alia substantia, vel essentia, aut quod sit mutabilis, vel convertibilis Filius Dei; Constantinopolitanam primam, secundam in ordine, et profiteor, quod in ea contra Macedonium damnatæ memoriæ definitum est, Spiritum Sanctum non esse servum, sed Dominum, non Creaturam, sed Deum, ac unam habentem cum Patre, et Filio Deitatem; Ephesinam primam, tertiam in ordine, et profiteor, quod in ea contra Nestorium damnatæ memoriæ definitum est, Divinitatem, et Humanitatem, ineffabili et incomprehensibili unione, in una persona Filii Dei unum nobis Jesum Christum constituisse, eaque de causa Beatissimam Virginem vere esse Dei Genitricem; Calcedonensem, quartam in ordine, et profiteor, quod in ea contra Eutychen, et Dioscorum, ambos damnatæ memoriæ, defini-

ANNO 1743.

PONT. A. III. *tum est, unum eumdemque Filium Dei Dominum Nostrum Jesum Christum perfectum esse in Deitate, et perfectum in Humanitate, Deum verum, et hominem verum ex anima rationali, et corpore, consubstantialem Patri secundum Deitatem, eundem consubstantialem Nobis secundum Humanitatem, per omnia Nobis similem absque peccato, ante sæcula quidem de Patre genitum secundum Deitatem; in novissimis autem diebus eundem propter Nos, et propter nostram salutem ex Maria Virgine Dei Genitrice secundum Humanitatem, unum, eumdemque Christum Filium Dominum Unigenitum in duabus naturis inconfuse, immutabiliter, indivise, inseparabiliter agnoscendum, nusquam sublata differentia naturarum propter unionem, magisque salva proprietate utriusque naturæ, in unam personam, atque substantiam concurrente, non in duas personas partitum, aut divisum, sed unum, eumdemque Filium, et Unigenitum Deum Verbum Dominum Jesum Christum: Item ejusdem Domini Nostri Jesu Christi Divinitatem, secundum quam consubstantialis est Patri, et Spiritui Sancto, impassibilem esse, et immortalem, eundem autem crucifixum, et mortuum tantummodo secundum carnem, ut pariter definitum est in dicta Synodo, et Epistola S. Leonis Romani Pontificis, cujus ore B. Petrum Apostolum locutum esse Patres in eadem Synodo acclamaverunt, per quam definitionem damnatur impia hæresis illorum, qui Trisagio ab Angelis tradito et in præfata Calcedonensi Synodo decantato, Sanctus Deus, Sanctus Fortis, Sanctus Immortalis miserere Nobis, addebant, qui crucifixus es pro Nobis, atque adeo divinam naturam trium Personarum passibilem asserebant, et mortalem; Constantinopolitanam secundam, quintam in ordine, in qua præfata Calcedonensis Synodi definitio renovata est; Constantinopolitanam tertiam, sextam in ordine, et profiteor, quod in ea contra Monothelitas definitum est, in uno, eodemque Domino Nostro Jesu Christo duas esse naturales voluntates, et duas naturales operationes indivise,*

inconvertibiliter, inseparabiliter, inconfuse, et humanam ejus voluntatem non contrariam, sed subjectam Divinæ ejus, atque omnipotenti voluntati; Nicænam secundam, septimam in ordine, et profiteor, quod in ea contra Iconoclastas definitum est, Imagines Christi, ac Deiparæ Virginis, necnon aliorum Sanctorum habendas, et retinendas esse, atque eis debitum honorem, et venerationem impertiendam; Constantinopolitanam quartam, octavam in ordine, et profiteor in ea Photium merito fuisse damnatum, et Sanctum Ignatium Patriarcham restitutum; Veneror etiam, et suscipio omnes alias universales Synodos auctoritate Romani Pontificis legitime celebratas, et confirmatas, et præsertim Florentinam Synodum, et profiteor, quæ in ea definita sunt, videlicet, quod Spiritus Sanctus ex Patre et Filio æternaliter est, et essentiam suam, suumque esse subsistens habet ex Patre simul et Filio, et ex utroque æternaliter, tamquam ab uno principio, et unica spiratione procedit; item dictionem illam Filioque, veritatis declarandæ gratia, et imminente necessitate licitè, ac rationabiliter Symbolo fuisse appositam. Item in Azymo, sive fermentato pane triticeo Corpus Christi veraciter confici, Sacerdotesque in altero ipsum Domini Corpus conficere debere, unumquemque scilicet juxta suæ Ecclesiæ, sive Occidentalis, sive Orientalis consuetudinem. Item si vere pœnitentes in Dei caritate decesserint, antèquam dignis pœnitentiæ fructibus de commissis satisfecerint, et omissis, eorum animas pœnis Purgatorii post mortem purgari, et ut a pœnis hujusmodi releventur, prodesse eis Fidelium vivorum suffragia; Missarum scilicet Sacrificia, Orationes, et Eleemosynas ac alia pietatis officia, quæ a Fidelibus pro aliis Fidelibus fieri consueverunt secundum Ecclesiæ institutum, illorumque animas, qui post Baptisma susceptum nullam omnino peccati maculam incurrerunt, illas etiam, quæ post contractam peccati maculam, vel in suis corporibus, vel eisdem exutæ, sunt purgatæ, in Cœlum mox recipi, et intueri clare ipsum Deum ANNO 1743.

PONT. A. III. *Trinum et Unum, sicuti est, pro meritorum tamen diversitate alium alio perfectius; illorum autem animas, qui in actuali mortali peccato, vel solo originali decedunt, mox in Infernum descendere, pœnis tamen disparibus puniendas. Item Sanctam Apostolicam Sedem, et Romanum Pontificem in universum Orbem tenere primatum, et ipsum Pontificem Romanum Successorem esse Beati Petri Principis Apostolorum, et verum Christi Vicarium, totiusque Ecclesiæ Caput, ac omnium Christianorum Patrem, ac Doctorem existere, et ipsi in Beato Petro pascendi, regendi, et gubernandi universalem Ecclesiam a Domino Nostro Jesu Christo plenam potestatem traditam esse, quemadmodum etiam, ut eadem Florentina Synodus asserit, in gestis OEcumenicorum Conciliorum, et in sacris Canonibus continetur. Item legalia veteris Testamenti, seu Mosaicæ Legis Cæremonias, sacra Sacrificia, et Sacramenta, Domino Jesu Christo adveniente cessasse, et post promulgatum Evangelium sine peccato observari non posse; ejusdem etiam Legis veteris ciborum mundorum, et immundorum differentiam ad ceremonialia pertinere, quæ surgente Evangelio transierunt: Illam etiam Apostolorum prohibitionem ab Immolatis simulacrorum, et sanguine, et suffocato, illi tempori congruisse, ut inter Judæos, et Gentiles dissensionis materia tolleretur, cujus Apostolicæ prohibitionis causa cessante, etiam cessavit effectus. Pariter veneror, et suscipio Tridentinam Synodum, et profiteor, quæ in ea definita, et declarata sunt, et præsertim offerri Deo in Missa verum, proprium, et propitiatorium Sacrificium, pro vivis, et defunctis, atque in Sanctissimo Eucharistiæ Sacramento, juxta fidem, quæ semper in Ecclesia Dei fuit, contineri vere, realiter, et substantialiter Corpus, et Sanguinem, una cum Anima, et Divinitate Domini Nostri Jesu Christi, ac proinde totum Christum, fierique conversionem totius substantiæ panis in Corpus, et totius substantiæ vini in Sanguinem, quam conversionem Catholica Ecclesia aptissime Transubstan-*

tiationem appellat, et sub unaquaque specie, et singulis, cujusque speciei partibus, separatione facta, totum Christum contineri. Item septem esse novæ Legis Sacramenta a Christo Domino Nostro instituta ad salutem humani generis, quamvis non omnia singulis necessaria, videlicet Baptismum, Confirmationem, Eucharistiam, Pœnitentiam, Extremam Unctionem, Ordinem, et Matrimonium, illaque gratiam conferre, et ex his Baptismum, Confirmationem, et Ordinem iterari non posse. Item Baptismum esse necessarium ad salutem, ac proinde, si mortis periculum immineat, mox sine ulla dilatione conferendum esse, et a quocumque, et quandocumque sub debita materia, et forma, et intentione collatum, esse validum. Item Sacramenti Matrimonii vinculum indissolubile esse, et quamvis propter adulterium, hæresim, aut alias causas possit inter Conjuges Thori, et Cohabitationis separatio fieri, non tamen illis aliud Matrimonium contrahere fas esse. Item Apostolicas, et Ecclesiasticas traditiones suscipiendas esse, et venerandas. Indulgentiarum etiam potestatem a Christo Ecclesiæ relictam fuisse, illarumque usum Christiano Populo maxime salutarem esse. Pariter quæ de peccato originali, de justificatione, de sacrorum Librorum, tam veteris, quam novi Testamenti indice, et interpretatione in præfata Tridentina Synodo definita sunt, suscipio, et profiteor. Cætera item omnia suscipio, et profiteor, quæ recipit, et profitetur Sancta Romana Ecclesia, simulque contraria omnia, et Schismata, et Hæreses ab eadem Ecclesia damnatas, rejectas, et anathematizatas, ego pariter damno, rejicio, et anathematizo. Insuper Romano Pontifici Beati Petri Principis Apostolorum Successori, ac Jesu Christi Vicario veram obedientiam spondeo, ac juro. Hanc fidem Catholicæ Ecclesiæ, extra quam nemo salvus esse potest, quam in præsenti sponte profiteor, et veraciter teneo, eamdem integram, et inviolatam usque ad extremum vitæ spiritum, constantissime, Deo adjuvante, retinere, ac con- ANNO 1743.

PONT. A. III. *fiteri, atque a meis Subditis, vel illis, quorum cura ad me in meo munere spectabit, teneri, doceri, et prædicari, quantum in me erit, curaturum, ego idem Simon Electus, qui supra, spondeo, voveo, et juro: sic me Deus adjuvet, et hæc Sancta Dei Evangelia.*

Forma Juramenti fidelitatis.

§. 6. Forma vero juramenti, quod præstabis, hæc est: *Ego Simon Electus Patriarchalis Ecclesiæ Antiochenæ Nationis Maronitarum ab hac hora in antea fidelis et obediens ero Beato Petro, Sanctæque Apostolicæ Romanæ Ecclesiæ, ac Domino Nostro Benedicto PP., suisque Successoribus canonice intrantibus; non ero in consilio, aut consensu, vel facto, ut vitam perdant, aut membrum, seu capiantur mala captione, aut in eos violenter manus quomodolibet ingerantur, seu injuriæ aliquæ inferantur, quovis quæsito colore: consilium vero, quod mihi credituri sunt per se, aut Nuntios, seu Literas, ad eorum damnum, me sciente, nemini pandam: Papatum Romanum, et Regalia Sancti Petri, adjutor eis ero ad defendendum, et retinendum contra omnem hominem: Legatum Apostolicæ Sedis in eundo, et redeundo honorifice tractabo, et in suis necessitatibus adjuvabo: jura, honores, privilegia, et auctoritatem Romanæ Ecclesiæ, Domini Nostri Papæ, et Successorum præfatorum conservare, defendere, augere, et promovere curabo; nec ero in consilio, facto, vel tractatu, in quibus contra ipsum Dominum Nostrum, vel eumdem Romanam Ecclesiam aliqua sinistra, vel præjudicialia personæ, honoris, juris, status, et potestatis eorum machinentur, et si talia a quibuscumque procurari novero, vel tractari, impediam hoc pro posse, et quanto citius potero commode significabo eidem Domino Nostro, vel alteri, per quem ad ipsius notitiam poterit pervenire: Regulas Sanctorum Patrum, Decreta, Ordinationes, sententias, dispositiones, reservationes, provisiones, et mandata Apostolica totis viribus observabo, et faciam ab aliis observari: Hæreticos, et Schismaticos, ac Rebelles Domino*

Nostro, et Successoribus præfatis pro posse persequar, et impugnabo; vocatus ad Synodum veniam, nisi præpeditus fuero canonica præpeditione: Apostolorum limina singulis decenniis personaliter, ac per me ipsum visitabo, et Domino Nostro, et Successoribus præfatis rationem reddam de toto meo Pastorali Officio, deque rebus omnibus ad Ecclesiæ meæ statum, ad Cleri, et Populi disciplinam, animarum denique, quæ meæ fidei creditæ sunt, salutem quoquomodo pertinentibus, et vicissim Mandata Apostolica præfata humiliter recipiam, et quam diligentissime exequar: Quod si legitimo impedimento detentus fuero, præfata omnia adimplebo per certum Nuntium ad hoc speciale mandatum habentem, de gremio Capituli mei, aut alium in dignitate Ecclesiastica constitutum, seu aliàs personatum habentem aut his mihi deficientibus, per Diœcesanum Sacerdotem, et Clero deficiente, omnino per aliquem alium Presbyterum Sæcularem, vel Regularem spectatæ probitatis, et Religionis de supradictis omnibus plene instructum; de hujusmodi autem impedimento docebo per legitimas probationes ad S. Rom. Ecclesiæ Cardinalem Proponentem in Congregatione Sacri Concilii Tridentini per supradictum Nuntium transmittendas; Possessiones vero ad Mensam meam pertinentes non vendam, neque donabo, neque impignorabo, neque denuo infeudabo, vel aliquo modo alienabo, etiam cum consensu Capituli Ecclesiæ meæ, inconsulto Romano Pontifice, et Constitutionem super prohibitione Investiturarum Bonorum Jurisdictionalium de Anno Domini millesimo sexcentesimo vigesimoquinto editam servabo, et si ad aliquam alienationem devenero, pœnas in quadam super hoc edita Constitutione contentas eo ipso incurrere volo: Sic me Deus adjuvet, et hæc Sancta Dei Evangelia.

ANNO 1743.

§. 7. Cæterum Pallium, insigne videlicet plenitudinis Pontificalis Officii, de Corpore Beati Petri Apostoli sumptum, tunc ad Fraternitatem tuam, cum per tuum Nuntium, ea, qua

De Pallio eidem concedendo

PONT. A. III. decet, instantia postulatum fuerit, destinandum, transmittendumque mandabimus. Non obstantibus iis omnibus, quæ in præinsertis nostris literis voluimus non obstare, cæterisque contrariis quibuscumque.

Dat. die 16. Mart. 1743. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVI. Mart. MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

D. Card. Passioneus.

LXXIX.

AD MARONITARUM

Nationem Commissarius Apostolicus ablegatur, pro præmissorum, aliarumque Apostolicæ Sedis mandatorum executione, cum facultatibus opportunis.

Dilecto Filio Jacobo a Luca, Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci de Observantia nuncupatorum professori, Conventus Sancti Sepulchri, ejusque dependentium, Visitatori, ac Commissario Apostolico.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

De cassatione duplicis electionis Patriarchæ, et electione alterius auctoritate Apostolica, cum insertione Brevium.

NUPER ad sedandas componendasque lites, scissuras, et controversias post bonæ memoriæ Josephi Petri, dum vixit Antiocheni Nationis Maronitarum Patriarchæ obitum excitatas, ob electionem, seu postulationem duorum Patriarcharum ad Ecclesiam Patriarchalem dictæ Nationis factam, edidimus Apostolicas nostras in simili forma Brevis Literas ad Venerabilem Fratrem Simonem Archiepiscopum Damascenum

datas, in quibus alias pariter nostras in pari forma Brevis Literas ad futuram memoriam editas inseruimus; Ambarum autem Literarum tenor est, qui sequitur: *Venerabili Fratri Simoni etc. Nuper ad Nos etc. ut supra n.* LXXVIII. Præinsertarum autem Literarum exemplaria seorsim in Chartis Pergamenis scripta, et Annulo Piscatoris munita, cum hisce nostris conjuncta, ad te transmittenda mandamus, ut non solum, quæcumque in iisdem continentur, debitæ executioni demandari prudenter, fideliterque cures, verum etiam quæcumque hisce nostris in pari forma Brevis a te peragenda in virtute sanctæ obedientiæ injungimus, omni studio, atque conatu conficere satagas.

ANNO 1743.

Pro quorum executione Ablegatus S. Sedis, et Commissarius Apostolicus deputatur

§. 1. Primum igitur omnium, Te, de cujus singulari fide, prudentia, sapientia, dexteritate, ac Religionis zelo plurimum in Domino confidimus, et ex eo præsertim, quod diu in istis regionibus, dum per plures annos in Sancta Hierosolymorum Civitate Conventus Ordinis tui Guardiani munus laudabiliter exercebas, commoratus, mores, idiomata, et instituta Nationis Maronitarum apprime noveris, Nostro et Apostolicæ Sedis nomine, ad ea omnia, quæ in memoratis nostris præinsertis Literis continentur, peragenda, et conficienda, Ablegatum nostrum apud dictam Nationem, et Apostolicum Commissarium, cum omnibus, et singulis facultatibus ad hunc effectum necessariis, et opportunis, tenore, et auctoritate paribus facimus, constituimus, et deputamus.

Cum facultate compellendi contumaces.

§. 2. Præterea facultatem Tibi etiam tribuimus, et impertimur, contra quoscumque mandatis tuis Apostolica auctoritate nostro munitis non parentes, contumaces, et rebelles, sive Archiepiscopali, et Episcopali dignitate præditos, sive Clerum sæcularem, et regularem, etiam Societatis Jesu, necnon Sæculares, et Laicos quoscumque, cujusvis gradus, et conditionis, ac dignitatis procedendi, si opus fuerit, cum canonicis censuris, et pœnis, quas pariter a te in-

PONT. A. III. flictas auctore Domino ratas habebimus, et observari faciemus.

Eidem demandatur recuperatio, et executio mandatorum S. Sedis defuncto Patriarchæ direct.

§. 3 Insuper, quoniam Nos Apostolicas nostras in simili forma Brevis Literas, tum pro confirmatione Provincialis, seu Nationalis Synodi dictæ Nationis, tum pro nonnullis aliis Apostolicis ordinationibus occasione dictæ confirmationis necessariis, expeditas, Dilecto Filio Eliæ Felici, qui a dicto Josepho Patriarcha, dum viveret, ad hanc Almam Urbem propter eandem confirmationem, et Apostolicas ordinationes hujusmodi missus fuerat, dedimus perferendas ad memoratum Josephum Petrum Patriarcham; hoc interea, dum dictus missus esset in itinere, jam defuncto, Tibi committimus, et mandamus, ut omnes, et singulas Apostolicas Literas nostras hujusmodi, et Apostolicas ordinationes, necnon dictæ Congregationis Propagandæ Fidei Epistolas, et instructiones, tum ad ipsum defunctum Josephum Petrum Patriarcham, tum ad alios Antistites datas, et scriptas, ab eodem Elia Felice tibi restituendas, consignandasque nostro Nomine compellas et cogas; et eas, quæ quidem ad defunctum Patriarcham scriptæ erant, novo a nobis constituto, et deputato; quæ vero ad alios directæ, iis reddas, et debitæ executioni demandari cures, et facias; etiam, si opus fuerit, facultate, et auctoritate Ablegati, et Commissarii Apostolici utendo contra rebelles, et contumaces, et Apostolicis mandatis non obtemperantes.

Aliæ facultates ad negotium conficiendum necessariæ ipsi tribuuntur.

§. 4. Verum, ut ad optatum finem rem tanti momenti, et tam Inclytæ Nationi, orthodoxæ Fidei, et bonis moribus perniciosam perducere valeas, summæ tuæ dexteritatis, prudentiæ, et zeli opus esse intelligentes, Te rogamus, et in Domino hortamur, ut omnem operam, et consilium hac in re adhibere adnitaris, nihil omittendo, quod ad facilem negotiorum Tibi commissorum expeditionem conducere noveris, tum propensiorem erga eam Nationem paternæ caritatis nostræ voluntatem explicando, tum Apo-

stolicæ benignitatis argumenta eidem per Te, postquam Apostolicis mandatis, et ordinationibus nostris, ac præceptis tuis debitam, fidelemque præstiterint obedientiam, et non aliter, conferenda declarando. Anno 1743.

§. 5. I. Ac primum quidem declares oportet, Nos per hanc a Nobis factam novi Patriarchæ, ut præmittitur, electionem, deputationemque, nullum Antistitibus dictæ Nationis præjudicium illatum iri voluisse, sed, ut obortis dissidiis Nationem ipsam distrahentibus opportune consuleremus, suprema Nostræ Potestatis Apostolicæ auctoritate in appellationibus præsertim ad eamdem Sedem delatis canonice, ac necessario interponenda utentes, novum Patriarcham elegisse, nec propterea jus eligendi, sive postulandi Patriarcham hujusmodi, juxta eorum morem, Antistitibus dictæ Nationis sublatum esse, imo Nos velle, et mandare, ut omnia in posterum, quæ a laudata Synodo a nobis approbata, et confirmata sunt circa Patriarchæ electionem præscripta, ab ipsis Antistitibus servari debeant.

I. Illæsa præservandi jura Nationis quoad electionem Patriarchæ.

§. 6. II. Tibi a Nobis omnem facultatem impertitam esse absolvendi a censuris omnibus, et dispensandi a quibusvis irregularitatibus, ob celebrationem cum censuris, forsan, occasione dictarum electionum, et ob excessus, etiam cum oneratione potestatis Ecclesiasticæ, et usu potestatibus Laicæ, commissos, contractis, et incursis.

II. Absolvendi a censuris, et dispensandi super irregularitate incursis.

§. 7. III. Facultatem Tibi pariter concessam Apostolica auctoritate sanandi omnes, et singulos actus, et Patriarchales expeditiones, ab utroque prætenso Electo, ad usque denuntiationis, et intimationis Apostolicæ provisionis nostræ diem, peractos, et peractas.

III. Sanandi actuum, et expeditionum nullitates.

§. 8. IV. Facultatem similiter tributam remittendi, et condonandi omnes pecuniarum, quæ ad Patriarchas spectabant, exactiones, ab utroque prætenso Electo quomodolibet factas; ita tamen, ut, quoad pecunias quidem ad Patriarcham spectantes, benigna utrique impendatur

IV. Condonandi exactiones pecuniarum, non tamen Sedi

PONT. A. III. Patriarchali debitarum. V. Utriusque Electi famam, et existimationem purgandi. VI. Absolvendi Episcopos illicite consecratos, eorumque Consecrationem; adjectis legibus etc. VII. Altaria Privilegiata, et Indulgentias concedendi.

condonatio; quoad pecunias vero ad Sedem Patriarchalem pertinentes, unusquisque eidem Patriarchali Sedi restituere teneatur.

§. 9. V. Scripturas omnes ad utriusque prætensi Electi patrocinium, et favorem editas, et prædictæ Congregationi de Propaganda Fide hinc inde exhibitas, tamquam in forma non probanti esse, ac fore, et haberi, ac proinde in futurum nullum famæ, et existimationi utriusque Electi ex ipsis detrimentum illatum esse, aut in futurum inferri posse, nisi judicialiter, servatis servandis, aliter constet.

§. 10. VI. Facultatem Tibi a nobis collatam, prout earundem præsentium tenore, et auctoritate similibus tribuimus, et impertimur, dispensandi cum Monachis Episcopali dignitate inauguratis ab Archiepiscopo Soriano super suspensione, et irregularitate contracta, præviis tamen salutaribus pœnitentiis, et injuncto onere sese in aliquo Monasterio continendi, ibique per mensem saltem a Celebratione, et a Pontificalium exercitio sese abstinendi: Necnon facultatem Tibi traditam absolvendi ipsum pariter Archiepiscopum Sorianum, alterius proinde Ritus, a prædicta ordinatione. Quibus sane Episcopis denuncies, se eas Diœceses a dicto Archiepiscopo Tobia ipsis assignatas, quæ ab eodem Tobia Archiepiscopo retinebantur, et ad ipsum redire debent, habere non posse, sed eas dumtaxat, quæ de jure, juxta distributionem Diœcesum, ad formam nostræ ordinationis præscriptæ occasione confirmationis laudatæ Synodi Provincialis, seu Nationalis, faciendam, assignari debent.

§. 11. VII. Indultum Altaris Privilegiati perpetui pro singulis Cathedralibus Ecclesiis a fel. recor. Benedicto Papa XIII. Prædecessore nostro per alias suas in simili forma Brevis Literas concessum, si ad Ecclesias Cathedrales ejusdem Patriarchatus dictæ Nationis non fuerit extensum, Auctoritate Nostra extendas, et confirmes. Præterea iis Ecclesiis Parochialibus, in quibus aliud Altare Privilegiatum,

sive perpetuum, sive ad tempus concessum non reperitur, nec sufficiens Missarum numerus celebratur, Altare Privilegiatum pro uno die in hebdomada, per Ordinarium loci designando, ad viginti quinque annos concedas. Insuper, Patriarchali quidem Ecclesiæ Plenarias Indulgentias perpetuas, revocando aliàs, sive ad tempus, sive in perpetuum concessas, quater in anno, aliis vero Cathedralibus bis in anno, per unumquemque Christifidelem, servatis servandis, lucrifaciendas, pariter concedas, et indulgeas.

Anno 1743.

§. 12. Denique tuum erit in primis nihil intentatum relinquere, quod ad veram fraternamque caritatem, qua decet Episcopos sese mutuo complecti, et confovere, ut populis sibi commissis exemplo sint, atque incitamento, inter memoratos prætensos Electos Eliam Arcen. et Tobiam Napolosiæ Archiepiscopos glutino Christi Pastorum Principis conciliandam, confirmandamque conducere possit: Nos enim Tibi omnes, ut præmittitur, facultates in hac re gravissima peragenda, et conficienda necessarias, et opportunas tribuimus, et impertimur. Non obstantibus iis omnibus, quæ in præinsertis nostris Literis diximus non obstare, cæterisque contrariis quibuscumque.

Idem Contendentium reconciliationi operam dare jubetur.

§. 13. Cæterum, Dilecte Fili, Te iterum rogamus, et in Domino hortamur, ut serio animo considerans, et quam ardua sit provincia Tibi commissa, et quam amplæ facultates ad illam alacrius adeundam, et felicius explicandam, componendamque attributæ, omnia studia omnes conatus, et vires intendas, non ut Apostolicam tantum benignitatem nostram Tibi promerearis, sed ut æternam etiam in cœlis repositam mercedem a bonorum omnium remuneratore Deo, quem unum præ oculis habere debes, consequi possis, et valeas. Nos interim, ad prosperi successus auspicium, Tibi Apostolicam Benedictionem, quam Nostro nomine universæ Nationi mandatis tuis obtemperanti, tuaque salubria

Et ad præmissa omnia recte peragenda excitatur.

Pont. A. III. monita adimplenti, elargiri poteris, peramanter impertimur.

Dat. die 16. Mart. 1743. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVI. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno tertio.

D. Cardinalis Passioneus.

LXXX.

ELECTIO PATRIARCHÆ

Maronitarum a Pontifice facta, et Ablegatio Commissarii Apostolici, Archiepiscopis, et Episcopis ejusdem Nationis denunciatur.

Venerabilibus Fratribus, Simoni ab Archiepiscopatu Damasci ad Patriarchalem Maronitarum Sedem translato, cæterisque Archiepiscopis, et Episcopis ejusdem Nationis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Pontifex refert, ac deplorat schisma inter Maronitas exortum.

MAGNA non minus admiratione, quam ægritudine affecti sumus, postquam e sex Episcoporum vestri Cœtus, aliorumque literis intelleximus, Maronitarum Ecclesiam, post obitum postremi Patriarchæ Josephi Petri, funesto Schismate discissam fuisse; a sex illis Episcopis in ejus locum suffecto Elia Arcæ, ab aliis Tobia Napolosiæ Archiepiscopis. Et quidem mirari satis non possumus, adeo nunc valuisse inimicum Hominem, ut superseminaverit divisionis zizania in agro isto, adhuc ea lue prorsus intacto; utque vobis eripuerit decus amplissimum: id scilicet nunquam ex omni temporis memoria evenisse

evenisse in vestro Patriarcha eligendo; qua laude nobiliores Ecclesiæ, vestro in conspectu positæ, plurimum caruerunt. Angi autem quis nequeat in tanta malorum colluvie, quæ vestram Nationem, discordiis, tumultu, perturbatione obruerunt? Siquidem uterque Electus, non expectato Romanæ Sedis Judicio, (quod lege, et more vetusto necesse fuerat,) statim pro Patriarcha se gerens, forum aperuit, usurpansque Patriarchalia jura, miscet humana Divinis, ut suo se teneat loco. Hinc populus alterutri inhærens, incertus, divisus, triste sui spectaculum præbet insultanti Schismatico, Turcæ irridenti; et metus est, ne vera Dei Religio, quam quam vestræ Genti altis radicibus infixa, obcœcatis contentione mentibus, discrimen adeat, ut sæpius alibi.

ANNO 1743.

Ejusque perniciosos effectus.

§. 1. Hac enimvero sollicitudine, ac paterna caritate commoti adeo sumus, ut vestris medendis vulneribus, restituendæque sanitati accurrere acceleravimus, vix dum Romam venerunt utriusque partis Legati cum mandatis, et monumentis, supremum Apostolicæ Sedis judicium subituri. Nam statim selegimus aliquot e S. R. E. Cardinalibus, Propagandæ Fidei præpositis, qui juris ordine servato, auditisque Advocatis, de toto controversiæ statu cognoscerent, et coram Nobis deciderent, an alterutra Electio, seu Postulatio, confirmanda foret, aut sananda; et si utraque infirmanda, quid ultra Nobis agendum esset. Illi apud Nos convenerunt XV. Kalendas Martias, unaque fuit omnium sententia: utramque non modo nullam, atque invalidam, sed insanabilem videri, tantis undique scatent erratis adversus Canones, ipsasque vestras Constitutiones. Jus proinde eligendi, in hoc informis electionis casu, ad Apostolicam Sedem devolutum fuisse; sicuti Ecclesiasticæ jubent Leges, et ubique perpetuo in more fuit: cujus si nullum istic exemplum reperitur, referri debet Majorum vestrorum prudentiæ, qui ab hujusmodi nefario Schismate sibi semper caverunt.

Controversiæ examen in Congreg. particulari instituitur.

Congregationis sensus.

PONT. A. III.

Abrogata duplici electione alter eligitur Patriarcha, meritorum laude præstans.

§. 2. Nos igitur eorumdem Cardinalium sententiam assensu nostro prosequuti, utramque electionem penitus abrogavimus. Simul autem Patriarcham vestrum elegimus Venerabilem Fratrem Simonem Archiepiscopum Damasci, qui antiquior vestri Cœtus, hoc etiam nomine commendationem habuit ad eam dignitatem; magis autem, quod miti ingenio, et a partium studiis abhorrente, ut plurium testimonio accepimus, idoneus Nobis visus est ad tantum munus gerendum. Quocirca acceptissimum vobis, vestræque Genti fore, idque prompto atque alacri erga ipsum obsequio, debitaque obedientia vos comprobaturos non dubitamus, daturosque documentum, præteritas discordias non præcipiti voluntatis æstu commotas fuisse, sed incautæ mentis errore, qui facilius excusari potest.

Salvis juribus Antistitum Maronitarum

§. 3. Nec vobis in mentem veniat suspicari, hac nostra extraordinaria constituti Patriarchæ providentia, juri vestro quidpiam detractum fuisse. Nam, et ipsum in hujusce electionis diplomate vobis expresse reservavimus, et in Provincialis, seu Nationalis recentis vestræ Synodi confirmatione, novo, ut petebatis, Pontificiæ auctoritatis robore permunivimus.

Commissarius Apostolicus pluribus facultatibus, et mandatis instructus ablegatur.

§. 4. Hæc per nostras istas literas in forma Brevis vobis referre satis duximus. Plura cognoscetis, a Dilecto Filio Jacobo ab Urbe Luca, Observantium Franciscanorum Alumno, Apostolico Hierosolymis Visitatore, quem ad vos Nostro nomine ire Commissarium jussimus, ut sedulo curet observari, et custodiri quicquid in prænunciata Synodo, et a Nobis deinde, pro Ecclesiasticæ disciplinæ, sanctissimæque Religionis tutela, sancitum fuit; utque receptis a Sacerdote Andrea Felice, quem Patriarcha Joseph Petrus paulo post vita functus Romam ablegaverat, Nostris in forma Brevis ad eum literis, ubi plura peragenda commendavimus, et recuperato aliquo Religioso dono ad eundem Patriarcham transmisso, id omne Simoni ejus successori repræsentet, nostramque de rerum

istic sacrarum Cultu, rite, ac prudenter instituendo retinendoque, voluntatem, cujus conscium fecimus, patefaciat. ANNO 1743.

§. 5. Quin illum perhumaniter excepturi, præscriptasque vobis leges, accurata obedientia exequuturi sitis, nullum Nobis relinquit ambigendi locum, omnium vestrum animus religione, et constantissima erga Supremum Pastorem fide penitus obstrictus. Præcipue vero vos adhortabitur, ut obliti præteritæ æmulationis, unanimes sitis in Christo Jesu, sine querela, sine reprehensione, simplices filii Dei in medio Nationis, *Turcarum* scilicet, pravæ, et perversæ, (Apostoli verbis utimur,) inter quos lucetis sicut luminaria in mundo. Quod in auspicium, Venerabiles Fratres, Apostolicam Benedictionem vobis peramanter impertimur.

Debita S. Sedi obedientia, et animorum concordia commendat.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVI. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno tertio.

Dat. die 16. Mart. 1743.

J. Vincentius Lucchesinius.

PONT. A. III.

Abrogata duplici electione alter eligitur Patriarcha, meritorum laude præstans.

§. 2. Nos igitur eorumdem Cardinalium sententiam assensu nostro prosequuti, utramque electionem penitus abrogavimus. Simul autem Patriarcham vestrum elegimus Venerabilem Fratrem Simonem Archiepiscopum Damasci, qui antiquior vestri Cœtus, hoc etiam nomine commendationem habuit ad eam dignitatem; magis autem, quod miti ingenio, et a partium studiis abhorrente, ut plurium testimonio accepimus, idoneus Nobis visus est ad tantum munus gerendum. Quocirca acceptissimum vobis, vestræque Genti fore, idque prompto atque alacri erga ipsum obsequio, debitaque obedientia vos comprobaturos non dubitamus, daturosque documentum, præteritas discordias non præcipiti voluntatis æstu commotas fuisse, sed incautæ mentis errore, qui facilius excusari potest.

Salvis juribus Antistitum Maronitarum

§. 3. Nec vobis in mentem veniat suspicari, hac nostra extraordinaria constituti Patriarchæ providentia, juri vestro quidpiam detractum fuisse. Nam, et ipsum in hujusce electionis diplomate vobis expresse reservavimus, et in Provincialis, seu Nationalis recentis vestræ Synodi confirmatione, novo, ut petebatis, Pontificiæ auctoritatis robore permunivimus.

Commissarius Apostolicus pluribus facultatibus, et mandatis instructus ablegatur.

§. 4. Hæc per nostras istas literas in forma Brevis vobis referre satis duximus. Plura cognoscetis, a Dilecto Filio Jacobo ab Urbe Luca, Observantium Franciscanorum Alumno, Apostolico Hierosolymis Visitatore, quem ad vos Nostro nomine ire Commissarium jussimus, ut sedulo curet observari, et custodiri quicquid in prænunciata Synodo, et a Nobis deinde, pro Ecclesiasticæ disciplinæ, sanctissimæque Religionis tutela, sancitum fuit; utque receptis a Sacerdote Andrea Felice, quem Patriarcha Joseph Petrus paulo post vita functus Romam ablegaverat, Nostris in forma Brevis ad eum literis, ubi plura peragenda commendavimus, et recuperato aliquo Religioso dono ad eundem Patriarcham transmisso, id omne Simoni ejus successori repræsentet, nostramque de rerum

istic sacrarum Cultu, rite, ac prudenter instituendo retinendoque, voluntatem, cujus conscium fecimus, patefaciat. ANNO 1743.

§. 5. Quin illum perhumaniter excepturi, præscriptasque vobis leges, accurata obedientia exequuturi sitis, nullum Nobis relinquit ambigendi locum, omnium vestrum animus religione, et constantissima erga Supremum Pastorem fide penitus obstrictus. Præcipue vero vos adhortabitur, ut obliti præteritæ æmulationis, unanimes sitis in Christo Jesu, sine querela, sine reprehensione, simplices filii Dei in medio Nationis, *Turcarum* scilicet, pravæ, et perversæ, (Apostoli verbis utimur,) inter quos lucetis sicut luminaria in mundo. Quod in auspicium, Venerabiles Fratres, Apostolicam Benedictionem vobis peramanter impertimur.

Debita S. Sedi obedientia, et animorum concordia commendat.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVI. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno tertio.

Dat. die 16. Mart. 1743.

J. Vincentius Lucchesinius.

LXXXI. DIGNITAS PROTOPAPÆ

In Ecclesia Collegiata S. Mariæ *del Grafeo* Messanen. ejusdemque libera electio, necnon Ritus Græco-Latini observantia, ipsius Ecclesiæ Clero in perpetuum asseritur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Ecclesiarum jura, et probatorum rituum varietas, conservanda.

ROMANA Ecclesia omnium Catholici Orbis Ecclesiarum Mater, et Magistra, assiduis Pontificiæ sollicitudinis, Apostolicæ caritatis, ac supremæ auctoritatis studiis sedulam vigilemque in eo potissimum operam posuit, ut omnia, et singula Ecclesiarum, præsertim aliis Patriarchis subjectarum, diversisque in divinorum officiorum, et sacrosancti Missæ sacrificii celebratione ritibus, linguis, et cæremoniis, per sacros Canones, et Ecclesiasticam disciplinam comprobatis, et confirmatis, utentium, jura, privilegia, indulta, decora, prærogativas, dignitates, gradus, et honores, quoad sibi integrum fuisset, tueri, confirmare, et adaugere adniteretur. Quamobrem adeo vetustæ antiquitatis, et integerrimæ traditionis tenax fuit, ut ea, quæ in quibusvis Ecclesiis sapienter statuta, et sanctissime custodita reperirentur, non solum inviolabili etiam supremæ Apostolicæ auctoritatis, ac firmitatis robore communire studuerit; verum etiam Apostolicis mandatis, et sub Ecclesiasticis censuris, ac pœnis, in posterum servanda mandaverit.

Dignitas Protopapæ in Eccl S. M. del Grafeo.

§. 1. Quoniam autem, sicut accepimus, munus, sive dignitas *Protopapæ*, cujus auctoritas, ac prærogativa plurimi semper in omnibus fere Constantinopolitani Patriarchatus Cathedralibus Ecclesiis habita fuerat, Messanæ, quemadmo-

dum in nonnullis aliis Civitatibus, et Diœcesibus reperitur, adhuc extat in Collegiata Ecclesia sub invocatione Sanctæ Mariæ *del Graffeo*, inde *Catholicâ* dictâ, quod Ecclesia hujusmodi, ut asseritur, sub Græcorum imperio, in Spiritus Sancti ex Patre Filioque procedentis confessione, cum Romana Ecclesia invicem unita permanserit; et in eadem Ecclesia semper a tunc temporis Divina Officia, et Sacrosanctum Missæ Sacrificium Græca quidem lingua, sed Latino Romano Ritu celebrantur; nam Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum in Azymo conficitur, sacræ Vestes, et sacerdotalia indumenta ad instar Latinorum adhibentur, et dies festi juxta Kalendarium Gregorianum servantur; præter alia, quæ adhuc religioso cultu peraguntur.

ANNO 1743.

Ritus Græco Latinus in eadem Ecclesia.

§. 2. Hinc est, quod Nos, quibus omnimoda Universalis Ecclesiæ servitus, atque adeo omnium Ecclesiarum sollicitudo a Pastorum Principe Jesu Christo injuncta est, eamdem Ecclesiam in eo bene constituto, quem hactenus egregie servaverunt, et de præsenti laudabiliter servant, statu deinceps firmius permanere, et constabiliri cupientes; motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, ac de Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Congregationis Propagandæ Fidei præpositorum consilio, Dignitatem antedicti *Protopapæ*, cum omnibus insigniis, prærogativis, privilegiis, facultatibus, jurisdictionibus, juribus, exemptionibus, titulis, honoribus, et oneribus, quibus alii *Protopapæ* antecessores de jure, usu, consuetudine et indultis, legitime tamen, et canonice, et de Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis licentia, benignitate, et concessione, hactenus usi, fruiti, et gavisi sunt, tenore præsentium approbamus, et confirmamus; necnon volumus et mandamus, ut perpetuis futuris temporibus omnino servetur, quemadmodum a plurimis seculis servatus est, in eadem Ecclesia Sanctæ Mariæ *del Grafeo* Ritus Græco-

Pontifex. præd. Dignitatem, ejusque prærogativas confirmat.

Ritum GræcoLatinum servari perpetuo jubet.

Pont. A. III. Latinus, nimirum Divina Officia, et Sacrosanctum Missæ Sacrificium Græca quidem lingua, et idiomate celebrandi, sed cum sacris vestibus, et sacerdotalibus indumentis latinis, et juxta Kalendarium Gregorianum, atque azymo, prout antehac in usu positum, et servatum est.

Electionem Protopapæ ejusdem Ecclesiæ Clero privative præservat

§. 3. Præterea motu, sciéntia, et potestatis plenitudine paribus, volumus, et mandamus, ut antiqua consuetudo, cum *Protopapam* hujusmodi viam universæ carnis ingredi contigerit, unum ex cœtu, et corporé Cleri dictæ Ecclesiæ dumtaxat (in quem Clerum deinceps perpetuis futuris temporibus nullum omnino, nisi eodem Græco-Latino Ritu, ut præmittitur, initiatum, cooptari, et incorporari, pariter volumus, et mandamus) in *Protopapam* pro tempore existentem ab eodem Clero eligendi, et constituendi, sanctissime custodiatur; quamcumque vero electionem *Protopapæ* hujusmodi aliter, quam ut præmittitur, factam, aut quandocumque faciendam, nunc pro tunc annullamus irritamusque, ac nullam irritamque esse, et fore, motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus declaramus.

Literarum firmitatem asserit.

§. 4. Decernentes easdem præsentes Literas, ac omnia et singula in illis contenta, etiam ex eo, quod quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, illis non consenserint, ac ad ea vocati, et auditi, seu causæ propter quas ipsa præsentes emanarunt, adductæ, verificatæ, seu aliàs sufficienter, aut etiam ullatenus justificatæ non fuerint, aut ex alia quavis quantumlibet legitima, pia, juridica, et privilegiata causa, colore, prætextu, occasione, et capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimæ, et totalis læsionis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis, vel invaliditatis vitio, seu intentionis nostræ, vel quorumvis interesse habentium consensus, aut alio quovis quamtumvis magno, et substantiali, ac inexcogitato defectu, notari, impugnari, invalidari, infringi, retractari, in jus, vel controversiam revo-

cari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aut aliud quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concesso, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentes literas, et in eis contenta quæcumque, firma, valida, et efficacia existere et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri et obtinere, et illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari; sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et quosvis alios, quacumque præeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

ANNO 1743.

Sublata etc. irrita etc.

§. 5. Quocirca Dilecto Filio Causarum Curiæ Cameræ Apostolicæ generali Auditori, necnon Venerabili Fratri moderno, et pro tempore existenti Archiepiscopo Massanensi, committimus, et mandamus, quatenus ipsi, vel alter eorum, per se, vel per alium, seu alios perpetuis futuris temporibus, præsentes Literas, et in eis contènta quæcumque, ubi, et quando opus fuerit, et quoties pro parte Protopapæ, et Cleri dictæ Ecclesiæ pro tempore pariter existentis fuerint requisiti, si opus fuerit solemniter publicantes, et Protopapæ, ac Clero prædictis in præmissis efficacis defensionis præsidio assistentes, faciant auctoritate nostra Apostolica Protopapam, et Clerum hujusmodi præmissorum omnium, et singulorum commodo, effectu, et jure pacifice frui et gaudere, non permittentes Protopapam, et Clerum hujusmodi desuper a quoquam quomodolibet indebite molestari;

Executores deputat cum facultatibus.

CONST. A. III. contradictores quoslibet, et rebelles per censuras, et pœnas Ecclesiasticas, aliaque opportuna juris, et facti remedia, appellatione postposita, compescendo, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii sæcularis.

Contrariis derogat. §. 6. Non obstantibus Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, et Synodalibus Conciliis editis generalibusque, vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus, necnon dictæ Ecclesiæ, et Nationis Græcorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus, omnibus, et singulis, illorum tenores præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVIII. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Dat. die 18. Mart. 1743.

D. Cardinalis Passioneus.

ANNO 1743.

ECCLESIASTICA LXXXII.

Auctoritas in designandis publicarum precationum formulis, et in eisdem indicendis, asseritur.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, et Episcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Ad Ecclesiam pertinet publicarum precum formulas statuere easque indicere.

QUEMADMODUM preces ad Deum pro Principibus effundere, valde consentaneum est, ita convenit, ut precum ipsarum formulæ sint ex illis, quas Ecclesia usu recepit; maxime vero si ejusmodi preces in celebratione Missarum adhibendæ sint. Præterea ad Ecclesiasticam auctoritatem unice spectat preces illas statuere atque indicere; cum nulli sæculari Potestati fas sit decernere, præceptoque mandare, ut publicæ preces fiant, sive ad persolvendas Deo gratias pro beneficio aliquo accepto, sive ad illius opem in gravi aliqua necessitate implorandam.

Ecclesia pro principibus orari jubet.

§. 1. Divus Paulus *in prima ad Timotheum cap.* 2. ut Vos bene nostis, ita loquitur: *Obsecro igitur primum omnium fieri obsecrationes, orationes, postulationes, gratiarum actiones pro hominibus, pro Regibus, et omnibus qui in sublimitate sunt.* Quod si expediat hoc loco praxim ostendere, qua primæva Ecclesia utebatur in orationibus, et precibus ad Deum pro Principibus offerendis, eam satis patefacere poterunt Sancti Dionysii Episcopi Alexandrini ad Præsi-

PONT. A. III.

dem Æmilianum epistola, Tertullianus *in lib. ad Scapulam*, *et in Apologetico*, Sanctus Cyprianus *in Epistola ad Demetrianum*, Origenes *in respons.*, *ad Celsum*, et Athanagoras *in sua Legatione ad Imperatores pro Christianis.*

Eadem, ut credendi normam, sic et orandi rationem præscribit.

§. 2 Multum quidem inter se conveniunt credendi, et orandi ratio. Proinde in celebratissimis epistolæ S. Cœlestini ad Galliæ Episcopos additionibus *cap.* II. legitur : *Obsecrationum quoque Sacerdotalium Sacramenta respiciamus... ut legem credendi lex statuat supplicandi.* Atque hinc oritur, in publicis supplicationibus formulas ab Ecclesia præscriptas esse adhibendas ; præsertim si res agatur de orationibus, quæ recitari debeant in Missa, ut dictum est. Idcirco etiam a Sacro Concilio Tridentino cavetur, ne preces in Missarum celebratione adhibeantur, *præter eas quæ ab Ecclesia probatæ et frequenti, ac laudabili usu receptæ fuerint.* Quamobrem in Missali Romano pro omni fere necessitate existunt piæ quædam, ac religiosæ orationes, e vetustis, ac venerabilibus Sacramentariis opportunè depromptæ.

Nullum jus potestati laicæ in spiritualia.

§. 3. Neque vero putamus nimium progredi, immo inter æquos auctoritatis nostræ limites Nos certe consistere credimus, cum asserimus, ad Ecclesiasticam quidem, non autem ad sæcularem Potestatem pertinere, de Ecclesiasticis, ac spiritualibus rebus disponere. Magnus ille Osius Episcopus Cordubensis apud Sanctum Athanasium in Epistola ad solitariam vitam agentes, Ecclesiastica sane libertate, ad Constantium Imperatorem hæc scripsit : *Ne te misceas Ecclesiasticis rebus, neque nobis in hoc genere præcipe ; sed potius ea a nobis disce. Tibi Deus Imperium commisit : nobis, quæ sunt Ecclesiæ, concredidit . . . . Cave, ne quæ sunt Ecclesiæ ad te trahens, magno crimini obnoxius fias. Scriptum est : Quæ sunt Cæsaris, Cæsari ; et quæ sunt Dei, Deo.*

Præcepta Magistra-

§. 4. Ad viciniora autem tempora, et ad rem, quæ epistolæ huic nostræ occasionem de-

dit, proprius accedentes dicimus, a laicorum ipsorum tribunali abrogata fuisse atque rescissa sæcularis alicujus Magistratus decreta, quibus publicæ pro Principibus preces indictæ fuerant, quod ejusmodi decreta nullius auctoritatis, aut roboris esse per se innotesceret. Et non multis abhinc annis Sacra Concilii Congregatio, Prædecessoribus nostris annuentibus, publice abrogavit irritumque fecit sæcularis potestatis Edictum, quo illa, ob partam a Principe victoriam, indixerat pro gratiarum actione *Te Deum laudamus*, etiamsi protestationem inseruisset, de præjudicio Ecclesiastico juri non inferendo, quod nimirum facto protestatio ipsa adversaretur.

ANNO 1743. tuum de publicis habendis precibus, aliàs revocata, et abrogata.

§. 5. Ut igitur æquitatis jure, rectoque ordine omnino procedatur, monemus Vos atque hortamur, ut tum Vos, tum alii operâ vestrâ, Deum sedulo rogent pro incolumitate, ac felicitate vestrorum Principum, quemadmodum et Nos pro Principibus Catholicis quotidie facimus. Æquo libentique animo accipite, quod Potestates sæculares a Vobis petant, ut pro se publicæ preces fiant; atque operam date, ut Ecclesiæ formulæ in illis usurpentur, neque novæ, aut inusitatæ orationes in Missa recitentur.

Monentur Episcopi, ut pro principibus, juxta Ecclesiæ Ritus, orari jubeant.

§. 6. Sin autem, quod Nobis persuadere non possumus, laicalis aliqua Potestas, usu, vel consuetudine aliqua, (quæ abusus revera dici debet), præsumat auctoritatem vestram in hoc minime agnoscere, sed jure suo directe velit publicas preces indicere, immo et pœnam parere renuentibus statuere audeat; loquiminor et Vos, quemadmodum Osius ad Imperatorem locutus est. Rationes adducite, quas, qui errant, fortasse ignorant. Palam ipsis facite, hanc nullatenus esse rationem exorandi Deum, atque id, quod cupiunt, consequendi: ad Vos confugere eos debere, cum Vos ii sitis, qui licet *ex hominibus assumpti*, tamen estis *pro hominibus constituti in iis, quæ sunt ad Deum*, ut ad Hebræos Apostolus loquitur: nec, præter Vos, posse aliquem opus hujusmodi suscipere, et hunc su-

Sed Laicæ potestati idipsum forte imperanti non assentiantur.

Pont. A. III. mere sibi honorem; *sed qui vocatur a Deo tamquam Aaron.*

Si qui pervicaces fuerint, de iis ad S. Sedem referant. §. 7. Quod si dictis non acquiescant, neque a Vobis opportunum judicetur in eos ita procedere, ut Ecclesiasticæ Disciplinæ jura exigerent; Vobis stricte mandamus, ut nos quamprimum certiores de iis faciatis, opportunis quoque transmissis ad manus nostras documentis: cum Nos parati simus ea omnia facere, quæ clarissimi Prædecessores nostri in ejusmodi occasionibus facere consueverunt. Nolumus enim, ad Supremum Dei Tribunal vocati, de neglectis Sanctuarii juribus sontes judicari. Interea Vos Paterno amore complectimur, Vobisque Apostolicam Benedictionem impertimur.

Dat. die 23. Mart. 1743. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die XXIII. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

LXXXIII

DE DIE NATALI

Beatorum Apostolorum Petri, et Pauli per totam Octavam Romæ solemniter celebrando.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

Ad perpetuam rei memoriam.

Dei consilium in statuendo Romæ per BB. Apostolos Ecclesiæ Principatu. Admirabilis Sapientiæ Dei sublimitas, cujus provida dispositione mundana Regna constituuntur, ut Ecclesiæ Fidelium, quæ Divino comitata adjutorio peregrinatur in Terris, vel amplificandæ, vel exercendæ, vel custodiendæ, alternantibus miro ordine vicibus inserviant, voluntariam humani Generis cæcitatem, et proclivem in deteriora nequitiam secretiori consi-

lio, et altiori pietate commiserans, cum, adveniente temporum plenitudine, sedentibus in tenebris, et ambulantibus in umbra mortis Evangelicæ Fidei lucem effundere decrevisset, Romanum præparavit Imperium, ut promptiores ad omnes Populos prædicatio veritatis haberet accessus, quos unius Civitatis dominatio sociaret. Imbuendi autem Evangelio Mundi partibus, accepta per Spiritum Sanctum omnium locutione linguarum, duodecim Apostolis distributis, Beatissimus Petrus Princeps Apostolici Ordinis ad Arcem Romani destinatur Imperii, ut ea capta, et in obsequium Fidei subjugata, facilius universus Orbis humilitati Crucis superba colla submitteret. Ad hanc postea Coapostolus ejus Paulus, aliis peragratis provinciis, adveniens, labore, et meritis illi consociatus est, ut Roma tantorum Apostolorum edocta Magisterio, quæ superstitionis studio profanos omnium gentium cultus, atque errores receperat, veritatis amore, sanctæ atque immaculatæ unius Dei Religionis Sedes evaderet. ANNO 1743.

Quantum debeat Romana Urbs iisdem Beatis Apostolis.

§. 1. Isti enim sunt Romanæ Urbis Patres, verique Conditores, qui eam Regnis Cœlestibus adscribendam melioribus auspiciis, et fortunatioribus initiis, condiderunt; non illi, quorum manibus cognato sanguine pollutis prima mœnium fundamenta locata sunt, e quibus is, qui ei nomen dedit, fraterna cæde fœdatam facinorosis hominibus, scelerum impunitate promissa, habitandam concessit. At vero isti e tenebris Idololatriæ ad Fidei lumen evocatam, Evangelica veritate imbutam, Christianis ornatam virtutibus, et ad Cœli sublimitatem erectam, pretioso Sanguine suo consecrarunt, et sacris Corporum suorum Sepulcris adversus furentium hæresum insidias, et frementis infernalis hostis impetus, tamquam duobus firmissimis munivere propugnaculis. Beatus autem Apostolus Petrus, Sacerdotali Sede Romam translata, cum privilegium potestatis a Christo Domino acceptæ ad omnes suos transmittat hæredes, supremi

Post. A. III. culminis prærogativam quodammodo cum ea communicavit, adeoque ut per Beati Petri Cathedram, Princeps, ac Caput Orbis fieret, et in immensum Religione Divinâ ejus cresceret dignitas, cujus latius quam dominatione terrena per totum Orbem protendebatur auctoritas. Quare etsi in Sanctorum solemnitatibus commune universorum Fidelium deceat esse gaudium, cum ob fidei unitatem in acceptis a Deo per Servos suos beneficiis indiscreta sit omnium utilitas, tamen Natalis Apostolorum Petri, et Pauli Festivitas, præter illam reverentiam, quam pro toto Terrarum Orbe promeruit, speciali, et propria Romanæ Urbis exultatione veneranda est, ut ubi præcipuorum Apostolorum glorificatus est exitus, ibi in die martyrii eorum sit lætitiæ principatus.

Horum Natalem maxima semper solemnitate in Urbe celebratum.

§. 2. Vivit adhuc in mente hominum, et nulla unquam delebit oblivio, vetus memoria, et recordatio, quam merito, et quanto per totum Orbem, sed præcipue in hac Alma Urbe nostra, fuerit a primis Ecclesiæ sæculis celebri cultu, et splendida solemnitate Natalis dies Beatorum Apostolorum celebratus. Siquidem ea die traditum est, Romanos Pontifices Prædecessores Nostros primum in Basilica Beati Petri in Vaticano, deinde in altera Apostoli Pauli Via Ostiensi, Sacrum immortali Deo in honorem Principum Apostolorum fecisse, et Romanum Populum frequentissimo cœtu, et celebri concursu, utramque Basilicam, sacras Apostolorum Reliquias veneraturum, invisere solitum; immo ad eamdem solemnem diem ex diversis Orbis partibus, innumerabilem populi multitudinem, linguis, moribus, et regionibus discretam, venerationis tamen erga Beatorum Apostolorum cineres, et triumphalem Natalis eorum memoriam concordi obsequio sociatam, confluere consuevisse; Episcopos etiam, aliosque Sacros Antistites, sublimes Regiasque Personas, ad eamdem solemnitatem convenire solitos fuisse, supplicesque se suasque coronas ad pedes Piscatoris, et

ad Scenofactoris monumentum, adstantibus Ducibus, et Præfectis militum, prosternere. Hæc igitur, et alia hujusmodi diligenti animi consideratione nobiscum reputantes, vehementer solliciti sumus, ne nos, qui in tantis periculis, et adversitatibus constituti, Sanctorum Apostolorum valido indigemus auxilio, degeneres a Majorum pietate, et devii a sanctis eorum Institutis simus, et quibus in accipiendis a Deo per Beatos Apostolos beneficiis, et donis pares sumus, impares et ingrati in sacra eorum recolenda memoria, et gratiis immortali Deo agendis reperiamur, meritoque illorum destituamur præsidio, quorum negligimus solemnitatem.

ANNO 1743. Quod etiam in posterum servari Pontifex cupit.

§. 3. Volentes itaque, cupientesque, Romani Populi erga Beatos Apostolos devotionem, de quorum præsidio hanc Urbem nostram, eorum decoratam corporibus, cœlestibus illustratam doctrinis, et potenti apud Deum patrocinio semper adjutam, maxime confidere decet, quantum in Nobis est, augere, atque amplificare, hac nostra in perpetuum valitura sanctione statuimus, ac decernimus, ut recurrente per ordinem Natali die eorumdem Apostolorum, non solum in Basilica Vaticana, ut nunc moris est, in pervigilio ejusdem Festi, Vesperæ solemnes celebrentur, (quibus interesse solet Romanus Pontifex cum S. R. E. Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, aliisque Romanæ Curiæ Prælatis, qui locum in Capella Pontificia obtinent;) et mane in eadem Basilica solemne Sacrum ab ipso Romano Pontifice peragatur; et secundæ Vesperæ ejusdem venerabilis diei Ecclesiastico Cantu, ac Ritu, a Capitulo, et Clero, præsente etiam S. R. E. Cardinali præfatæ Basilicæ Archipresbytero, aliisque Cardinalibus ad eamdem Vesperarum solemnitatem devotionis causa accedentibus, persolvantur; sed ulterius per totam Octavam singulis diebus in diversis Ecclesiis quippe aliqua Apostolorum memoria, aut prærogativa insignitis, a Nobis electis, et inferius nomi-

Jubet non modo diem Festivitatis de more, solemniter transigi:

Sed per totam etiam Octavam ce-

PONT. A. III.

lebritatem continuari.

nandis, Missa in Pontificalibus, concinente, ac psallente schola Cantorum, aliisque Pontificiæ nostræ Capellæ Ministris inservientibus, ordine, ac modo infra dicendo, rite peragatur, recolaturque memoria illustris triumphi eorum Martyrii, quod toto Terrarum Orbi, sed præcipue Romanæ Urbi decus contulit, et dignitatem.

Missam Pontificalem secunda die, in Basilica S. Pauli celebrari.

§. 4. Secunda igitur intra Octavam die, Missarum solemnia in Pontificalibus celebrentur, præsentibus Venerabilibus Fratribus Episcopis Pontificio Throno assistentibus, in Basilica Beati Apostoli Pauli Via Ostiensi, in qua celebris est utriusque Apostoli memoria, sacræque Reliquiæ servantur, et veteri instituto solemnis eadem die Beati Apostoli Pauli commemoratio recolitur, qui si adhuc vivens in Terris, adeo Romanos diligebat, ut sine intermissione memoriam eorum in suis orationibus faceret, vehementerque cuperet eos videre, et ad eos confirmandos aliquid spiritualis gratiæ impertiri; quanto magis sperandum est, quod modo Beatus in Cœlis, pro Alumnis suis Deum orare non cesset, suamque opem humiliter postulantibus afferre non recuset, ut in illa cœlesti confirmentur doctrina, in qua eos ore suo, per quod Christus loquebatur, erudivit.

Tertia die in Ecclesia S. Pudentianæ.

§. 5. Tertia die in Ecclesia Sanctæ Pudentianæ fiet solemne in Pontificalibus Sacrum, intervenientibus dilectis filiis Protonotariis Apostolicæ Sedis ex numero Participantium. Nam perhibent hoc loco fuisse domum Pudentis Senatoris, apud quem, cum primum Romam advenit, hospitatus est Princeps Apostolorum Petrus, qui in eadem domo Verbum Dei Gentibus annunciavit, sacras habuit Synaxes, Sacrum pluries fecit, et Sacramenta Christi administravit; adeo ut in ea jacta sint quodammodo prima Romanæ Ecclesiæ fundamenta, omnium aliarum Ecclesiarum Matris, et Magistræ, quam superbæ inferorum portæ non vincunt.

§. 6. Quarta die in Ecclesia Sanctæ Mariæ in Via Lata Missarum persolvantur solemnia, intervenientibus Dilectis Filiis Causarum Palatii nostri Auditoribus. Locus enim iste antiqua est Religione celeberrimus: ibi primum, ut fertur, hospitio exceptus est Apostolus et Magister Gentium Paulus, qui, ut Acta Apostolorum testantur, *mansit biennio toto in suo conducto, et suscipiebat omnes, qui ingrediebantur ad eum, prædicans Regnum Dei, et docens, quæ sunt de Domino Jesu Christo, cum omni fiducia, sine prohibitione.*

ANNO 1743.

Quarta die in Ecclesia S. Mariæ in Via Lata.

§. 7. Quinta die ad Missarum solemnia in Pontificalibus celebranda convenient dilecti filii Cameræ Apostolicæ Clerici in Ecclesia Sancti Petri ad Vincula, seu titulo Eudoxiæ. Hæc enim prima Ecclesia esse traditur, quæ a Principe Apostolorum fuit Romæ Immortali Deo dedicata; in hac ejusdem Beati Apostoli sacra Vincula servantur, quæ semper summo in honore, ac veneratione apud Fideles omnes fuerunt; pluraque benignissimus Deus miracula per ea efficere, ad laudem, et gloriam Servi sui, dignatus est. Hæc enim sunt felices illi nexus, qui de manicis, et compedibus in coronam mutandi, Apostolum contingentes, martyrem reddiderunt: Felices catenæ, quæ nudatis pene ossibus inhærentes, vivas reliquias de sanguinis sudore, jam attrita carne, rapuerunt: Felicia Vincula, quæ reum suum usque ad Christi Crucem, non tam condemnatura, quam consecratura, miserunt.

Quinta die in Ecclesia S. Petri ad Vincula.

§. 8. Sexta autem die in Ecclesia Sancti Petri in Carcere, quo, ut ferunt, Beati Apostoli Petrus, et Paulus per plures menses arctissima custodia ad mortem usque detenti sunt, eorumque Custodes Processus, et Martinianus ad fidem conversi, subito ex proxima petra Divina virtute fonte enato, fuerunt a Petro Sacro Baptismo abluti; et ubi in vinculis, et teterrimi carceris fœditate invisentibus se Evangelium Dei prædicare, curare infirmos, sanare ægro-

Sexta die in Ecclesia S. Petri in Carcere.

PONT. A. III. tos, et multa alia patrare miracula non desierunt. Missa autem in Pontificalibus in Ecclesia superiori, ob inferioris angustiam, adstantibus dilectis filiis Referendariis Votantibus Signaturæ Justitiæ, celebrabitur.

Septima die in Ecclesia S. Petri in monte Aureo.

§. 9. Septima die Missa in Pontificalibus, assistentibus dilectis filiis Abbreviatoribus de Parco Majori, celebrabitur in Ecclesia S Petri in Monte Aureo, ubi, ut pia traditione fertur, Beatus Apostolus Petrus Cruci affixus, Martyrio coronatus est, capite ad terram verso, et in sublime pedibus elevatis, asserens, se indignum, quod sic crucifigeretur, ut Dominus suus; sed ita e terra Cœlum, quo iter parabat, suspiciens, admirandæ humilitatis virtutem, novique mysterii disciplinam et inter tormenta servavit.

Octava die Capellam Cardinalitiam haberi in Basilica Lateranensi.

§. 10. Demum octava die, festiva BB. Petri, et Pauli Apostolorum Principum solemnitas in Sancta Lateranensi Basilica absolvatur. Ibi enim supra Altare Majus in argenteis Imaginibus, margaritis, lapidibusque pretiosis ornatis, Sacra Apostolorum Capita, quæ olim in Ecclesia S. Laurentii ad Sancta Sanctorum servabantur, a fel. rec. Urbano Papa V. Prædecessore Nostro reposita fuerunt. Beata Capita, quæ Sanctarum illarum Animarum sedes, nihil humile, aut mundanum, sed cœlestia solum, ac Divina cogitarunt; quæ non terrenum pulverem, aut humanas sordes, sed Divinas revelationes, et Cœlestia Arcana recipere meruerunt; quæ in novissima omnium mortuorum resurrectione, æternis ornanda sertis, corporibus, ac animabus suis, supernæ Patriæ beatitudine fruitura, conjungentur. Mane Missarum solemnia in Pontificalibus præsente Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Collegio, eo majori ritu, et solemnitate, qua sacri hujusmodi Cardinalium conventus peragi unquam solent, celebrentur. Vespere autem Sacras Apostolorum Reliquias veneraturi, solemni cultu, et pari animi devotione ad eamdem Basilicam

Et Senatum Romanum vespere ad eamdem accedere.

pergant dilecti Filii Nobiles Viri Senator Urbis, et Romanorum Civium, et Cameræ Urbis Conservatores; quorum pietatis exemplo commotus, ad debitas immortali Deo gratias reddendas, pro ineffabili munere ei collato in Beatorum Apostolorum Petri, et Pauli patrocinio, universus Romanus Populus celebri frequentia, et æmula festinatione accedere contendat. ANNO 1743.

§. 11. Pomeridiano autem tempore aliorum dierum, omnes Confraternitates hujus Almæ Urbis, per Venerabilem Fratrem nostrum S. R. E. Cardinalem Vicarium pro tempore publico edicto intimandæ, statis suis quæque diebus, ad eam Ecclesiam, ubi mane Missa in honorem Apostolorum celebrata fuerit, pie, ac devote procedant. Singulis autem Confratribus processionaliter accedentibus septem annos, et totidem quadragenas, et aliis omnibus utriusque sexus Christifidelibus vere pœnitentibus, et confessis, qui eamdem Ecclesiam, ubi statio erit, religiose visitaverint, de Omnipotentis Dei misericordia confisi, centum dies de injunctis eis, aut aliàs quomodolibet debitis pœnitentiis, misericorditer in Domino relaxamus.

Singulis diebus supplicationes Confraternitatum ad prædictas Ecclesias haberi.

§. 12. Monemus autem in Domino, et instantius rogamus omnes Christifideles in hac alma Urbe natos, et commorantes, ut pia majorum exempla in veneratione erga Beatos Apostolos laudabili studio æmulantes, in Ecclesiis a Nobis constitutis devota celebritate conveniant, et spirituali lætitia exultantes, laudantesque Deum, qui glorificatur in Sanctis suis, tantam Natalis diei Apostolorum celebrent solemnitatem. Siquidem de præsidio divinitus Nobis, ad exemplum patientiæ, et confirmationem fidei, præparato, in horum excellentia Patrum meritò est exultantius gloriandum, quos gratia Dei in tantam altitudinem provexit, ut horum alteri magnum, et mirabile consortium potentiæ suæ tribuerit Divina dignatio; alter vero Vas electionis, et specialis Doctor Gentium, superno oraculo, et Cœlesti sententia fuerit de-

Adhortatio ad cultum exhibendum erga Beatos Apostolos, ob beneficiorum memoriam.

PONT. A. III. signatus. Præterea meminerint sæpe hanc Urbem potenti Apostolorum protectione a Barbarorum incursibus, a cæde, a depopulatione, ab incendiis, a terræmotibus, aliisque innumeris periculis, et calamitatibus liberatam. In mentem revocent innumera illa prodigia, et gratias, quas ad gloriam Servorum suorum, Brandeorum, vel Catenarum contactu, vel sola oratione, aut nominis invocatione, antiquorum fidelium pietas, ac devotio ab Omnipotenti Deo obtinuit. Demum in memoria habeant verba illa Beati Leonis Prædecessoris Nostri ad Romanum Populum ex Beati Petri Cathedra clamantis, et dicentis: *Licet omnem Ecclesiam, quæ in toto est Orbe Terrarum, cunctis oporteat florere virtutibus; vos tamen præcipue inter cæteros populos decet meritis pietatis excellere, quos in ipsa Apostolicæ petræ arce fundatos, et Dominus Noster Jesus Christus cum omnibus redemit, et Beatus Apostolus Petrus præ omnibus erudivit.*

Interminato quoque Cœlestis vindictæ metu.

§. 13. Caveant igitur, ne Sanctis suorum Pastorum monitis inobsequentes, ne immemores beneficiorum Dei, ne irreligiosi erga Servos ejus Beatos Apostolos, et absimiles majorum pietati inveniantur. Magnum enim periculum est, esse homines, per oblivionem beneficiorum, ingratos Deo, et Servis ejus, nec correptione corrigi, nec de gratiis recordari. Sciant denique, quod Beatos Apostolos, qui apud Deum intercessores sibi esse non curat, suarum culparum severos Judices habebit, et quos conciliatores supernæ miserationis habere contemnit, offensæ majestatis sentiet ultores.

Sanctio Constitutionis.

§. 14. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostræ Constitutionis, Decreti, Statuti, Definitionis, Monitionis, et Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Ma-

jorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo tertio, Kalendis Aprilis. Pontificatus Nostri Anno III. ANNO 1743. Dat. die 1. April. 1743.

P. Card. Pro-Datarius.

D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 13. Aprilis ejusdem anni.

AUDITORIBUS LXXXIV

Causarum Sacri Palatii Apostolici conceditur delatio Roccheti etiam in accessu ad Capellas, Functiones etc. et in recessu etc.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

PRÆCLARA debitæ erga insigne Dilectorum Filiorum Capellanorum nostrorum Causarum Palatii Apostolici auditorum Collegium existimationis opinio, ab ipsa Adolescentia nostra ex eo potissimum concepta, quod, postquam sedulam utriusque juris studiis operam dedissemus, sub disciplina clar. mem. Alexandri primum Causarum Palatii Apostolici Auditoris, deinde Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Caprara, per plures annos, præstito apud idem Collegium sacramento, in Causarum controversiarumque ab eorumdem Capellanorum Auditorio decidendarum terminandarumque disquisitione pro vi- Pontificis studium erga Collegium Auditorum Sac. Palatii.

Pont. A. III.

rili parte versati fuerimus, magis magisque deinceps apud Nos, crescentibus annis, auctisque muneribus, ita invaluit, ut conspicuam ipsorum Capellanorum muneris dignitatem, eorumque egregiam in administranda justitia sapientiam, et integritatem, ea, qua decebat, veneratione semper perspexerimus. Porro ad hæc accessit singularis honor, cujus memoria apud Nos adhuc recens perseverat, Nobis, postquam in Advocatorum Consistorialium Collegium ab anno fere cum dimidio adsciti fueramus, a toto Auditorio delatus; cum exortam de Jure Canonico controversiam, a Jurisperitis nunquam agitatam, Nobis, una cum altero hujus Romanæ Curiæ gravissimo Patrono, pro veritate discutiendam dijudicandamque detulit idem Auditorium.

Honoris ab eodem Collegio sibi delati memoria.

§. 1. In hac vero suprema Sacrosancti Apostolatus specula per ineffabilem divinæ bonitatis abundantiam constituti, quanto in honore Auditorium hujusmodi habeamus, quibus paternæ charitatis studiis ejusdem Capellanos Auditores complectamur, et quanti faciamus, ipsi equidem præ cæteris clarius explicare possunt; Nos vero, ut non obscurum Pontificii de eximia eorumdem jurisprudentia judicii argumentum universis præberemus, causam, seu controversiam inter Venerabilem Fratrem Joannem Macarium Episcopum Cupersanensem ex una, et Hospitale Sancti Joannis Hierosolymitani ex altera partibus, vertentem, et jamdudum agitatam, una insimul cum iisdem Causarum Palatii Apostolici Auditoribus, dijudicare voluimus.

Pontificiæ in ipsum benevolentiæ significationes

§. 2. Quoniam autem inter cætera Decreta a Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Sacris Cæremoniis præposita habita die XXII. mensis Novembris anni MDCCXLII. proxime elapsi edita, quæ insequenti die XXIII. ejusdem mensis, et anni Nos approbavimus, illud quoque continebatur, quod nulli Prælatorum, cujusvis Ordinis, aut Collegii fuerit, qui Roccheti prærogativa potitur, imposterum liceat eodem induto

Tenor Decreti a Congreg. Ceremoniali editi 22. Nov. 1742. super delatione Roccheti in Urbe.

ANNO 1743.

per Urbem incedere; cum hoc gestare unice ex Summorum Pontificum munificentia, una cum lemniscis nigris ad Equos proprii Currus appensis, præcipuorum suorum Officiorum ratione, ac præstantia, permissum sit Almæ Urbis Gubernatori Vice-Camerario, Generalibus Reverendæ Cameræ Apostolicæ Auditori, ac Thesaurario, necnon utriusque Sacri Palatii Apostolici Præfecto, atque insuper, ob distincti habitus accessionem, Mozzettæ scilicet a san. mem. Benedicto XIII. quatuor Patriarchis, Constantinopolitano videlicet, Alexandrino, Antiocheno, et Hierosolymitano concessæ, dum Mantelletto, ac præfata Mozzetta ornati processerint. Prælati autem, qui Roccheti prærogativa fruuntur, tunc tantum sument illud per Scalas Palatii Pontificii, Apostolicam Aulam, vel in antecedenti Cubiculo, illud Congregationum, aut Collegialium actionum, quæ in eodem Palatio cum Roccheto fient, ingressuri; necnon quando primum, in promotione, Sacro Senatui de novo adscriptos, et iterum Cardinalatus insigniis decoratos, eos in suis domibus visitabunt: Quoties quemcumque ex Dominis Cardinalibus primo invisent, vel Cardinali similiter Roccheto induto in comitatus obsequiis erunt, sive domi fuerint, sive extra; conveniendo insuper cum Oratoribus Principum, qui Aula gaudent Regia, publica solemni pompa procedentibus. et in actu pariter dumtaxat cujuscumque alterius publicæ, vel privatæ actionis, in qua Roccheti usus, dignitatis, vel muneris ratione, eis competere potest.

Auditores Sac. Palatii cum aliis pareut.

§. 3. Cui sane Decreto, cum, sicut acceperamus, debitam obedientiam præstitissent ipsi quoque Causarum Palatii Apostolici Auditores, qui domo sine Roccheto, juxta dicti Decreti formam, ac tenorem, exeuntes, et ad Pontificium Palatium, vel audientiam nostram postulaturi, vel Sacris in Pontificia Capella peragendis functionibus interfuturi, vel Auditorii sui munia obituri, accedentes, eodem Roccheto se, vel per

PONT. A. III. Scalas ejusdem Pontificii Palatii, vel in Aula Apostolica, vel in ipso Aulæ Auditorii ingressu sese induerunt, quod pariter Roccchetum, obitis muneribus suis, statim exuentes, domum quemadmodum inde venerant, sine Roccheto redierunt: Nos, quippe quibus notum erat, usum Roccheti memoratis Causarum Palatii Apostolici Auditoribus a fel. rec. Innocentio Papa X. Prædecessore Nostro concessum fuisse; ejusdem Innocentii Prædecessoris Apostolicas in simili forma brevis Literas die VII. mensis Martii anno MDCXLV. pro concessione hujusmodi expeditas, quarum nulla in prælaudato Congregationis præfatæ Decreto fit mentio, inspicere voluimus, ut ex hisce aliquod rationis monumentum, una cum nostræ Pontificiæ benignitatis testimonio, ipsis Causarum Palatii Apostolici Auditoribus profuturum, deduceremus.

Non obstantibus Literis Innoc. X. eorum favore expeditis.

§. 4. Ac primum quidem serio animadvertimus, Literas pro antedicta Roccheti concessione datas fuisse a prædicto Innocentio, qui, dum in minoribus esset, vigintiquinque annos munus Capellani Auditoris hujusmodi summa cum laude expleverat. Deinde vero easdem Literas tam apertissimis verbis conceptas esse reperimus, ut nihil magis; omnibus enim, et singulis Capellanis Auditoribus tunc, et pro tempore perpetuo existentibus, quod in quibusvis Conciliis etiam Universalibus, Congressibus, Congregationibus, Conventibus, Sessionibus, Processionibus, Pompis, Conciliis, Functionibus, Negotiis, cæterisque Actibus publicis, et privatis, Pontificiis, Imperialibus, Regiis, Cardinalitiis, ac quorumcumque Principum, sive Sacris, sive profanis, vel mixtis, tam in Statu Ecclesiastico, quam extra illum, ubique locorum, et gentium, etiam in Romana Curia, ac in quibusvis Regnis, Provinciis, Regionibus, et Locis, et Transalpinis, et Ultramarinis, ac etiam in sua, et Romani Pontificis pro tempore existentis, ac Imperatoris, Regum, Cardinalium, etiam de Latere Legatorum, Ducum, Principum, et quorumlibet

Pontifex expendit prædictarum Literarum amplitudinem.

rumlibet aliorum, quacumque Mundana, et Ecclesiastica Dignitate, etiam specialem, et individuam expressionem requirente, fulgentium, præsentia, conspectibus, et curiis, ac generaliter ubicumque, coram quibuscumque, et quovis tempore, Rocchetum palam deferre, illoque induti publice incedere, et comparere libere, et licite possent, et valerent, plena, et ampla facultas, ac licentia conceditur, atque impertitur.

Anno 1743.

§. 5. Præterea usum, et consuetudinem, quoad Rocchetum ab iisdem Capellanis Auditoribus induendum, deferendumque, inquirentes, etsi Nos per quadraginta annorum curiculum in hac Alma Urbe Nostra, antequam ad Pontificiam Dignitatem eveheremur, commorati, nonnullos ex Capellanis Auditoribus, sive ad Romanos Pontifices Prædecessores nostros, sive ad Pontificias Capellas, sive ad ipsum Auditorium tam accedentes, quam inde redeuntes, Roccheto exutos semper vidisse meminimus; a gravissimis tamen Viris docti, interdum alios Roccheto indutos, interdum alios eo exutos ad antedicta Officia persolvenda procedere, ac præsertim in eorumdem ad Auditorium accessu, et reditu, consuevisse; variam nec semper constantem fuisse cognovimus.

Item observantiam eisdem Auditoribus sæpe favorabilem

§. 6. Eapropter Nos, attentis præmissis, effusa scilicet Innocentii Prædecessoris indulgentia, verborum in concessione hujusmodi adhibitorum amplitudine, et consuetudine atque usu non semper constanti, non immerito ducimus, non obstante memorato dictæ Congreg. Decreto, (quod tenore præsentium Apostolica Auctoritate iterum confirmamus, et Apostolicæ firmitatis robore munimus, salvo semper, firmoque remanente ejusdem Gongregationis jure), posse declarare, quemadmodum tenore, et auctoritate paribus declaramus, Capellanis Auditoribus præfatis competere, eosque habere facultatem, et licentiam deferendi Rocchetum, sive ad Romani Pontificis pro tempore existen-

Declarat eos præfato Decreto non comprehendi.

PONT. A. III.

tis audientiam, sive Pontificias Capellas, et Functiones, sive ad Auditorium accedentes, et inde discedentes; et quatenus opus sit, ut amplioribus benevolentiæ nostræ studiis Capellanos Auditores prædictos prosequamur, non solum laudatas Innocentii Prædecessoris prædicti Literas, ut præmittitur, a Nobis accurate inspectas, et mature expensas, et tenore, et auctoritate paribus confirmamus; verum etiam, quatenus in ipsis Innocentii Prædecessoris prædicti Literis comprehensi non intelligerentur, nec essent expressi casus antedicti, tenore, et auctoritate similibus, de novo iisdem Capellanis Auditoribus facultatem, ac privilegium utendi, ac deferendi Rocchetum, cum, ut præmittitur, sive ad Romani Pontificis audientiam, sive ad Pontificias Capellas, et Functiones, sive ad Auditorium perrexerint, atque inde discesserint, tribuimus, et elargimur.

Et, quatenus opus, usum Roccheti, secundum Literas Innoc. X. eisdem indulget.

Clausulæ, et Decreta pro Indulti firmitate.

§. 7. Decernentes easdem præsentes Literas, et in eis contenta quæcumque, semper firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, et per omnia plenissime suffragari; sicque et non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Ecclesiæ prædictæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicæ Sedis Nuntios, aliosve quoslibet quavis præeminentia, et potestate fungentes et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere; ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes.

§. 8. Non obstantibus præmissis, ac quatenus opus sit, dictis Innocentii Prædecessoris prædicti Literis, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis in contrarium præmis-

sorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Anno 1743.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die x. Apr. MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio Dat. die 10. April. 1743.

Pro D. Card. Passioneo.

Cajetanus Amatus.

MATRIMONIORUM LXXXV.

Firmitati consulendo, damnantur, et annulantur pacta inter Conjuges inita de non appellando a sententia lata pro Matrimonii nullitate; confirmatur Constitutio edita super hujusmodi judiciorum forma; Ecclesiasticæ Disciplinæ observantia in Matrimonii celebratione commendatur.

Venerabilibus Fratribus, Archiepiscopis, et Episcopis Regni Poloniæ

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Connubiorum frequentes in Polonia solutiones aliàs improbatæ.

NIMIAM licentiam, ac libertatem, abusumque, in perpetuis indissolubilibusque vinculis Matrimoniorum canonice celebratorum, diuturna etiam animorum concordia stabilium, nulla legitima causa intercedente, nec, si qua esset,

PONT. A. III.

juxta canonicas præscriptiones expensa, ac tanta cum facilitate, non sine gravi bonorum offensione, dissolvendis, in Ecclesiasticis istius Poloniæ Regni Curiis inductum vigentemque, per alias nostras in simili forma Brevis Literas die undecima mensis Aprilis anno millesimo septingentesimo quadragesimo primo ad Vos datas, deplorantes Nos, et detestantes, atque insimul Fraternitates Vestras rogantes, et in Domino exhortantes ad custodiendás vigilias super Ovibus vestræ curæ commissis, admonueramus, Nos hac in re salutares Leges modumque opportunum serio meditari.

Leges super Matrimoniis occultis a Pontifice editæ.

§. 1. Interea certiores facti, in quamplurimis Christiani Orbis regionibus invectam esse pravam consuetudinem Matrimoniorum Occultorum, vulgò Conscientiæ dictorum, a quibus illa quoque, inter cæteras inde provenientes inordinationes, confusionesque, emanabat, qua occulta hujusmodi Matrimonia, aliis Matrimoniis cum aliis Conjugibus publice celebratis, re ipsa solvebantur, per Encyclicas alias nostras Literas ad Venerabiles Fratres, Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, et Episcopos, universos die vigesima sexta mensis Augusti ejusdem anni scriptas, ea, ad antedictam pravam consuetudinem penitus abrogandam, præscripsimus, quæ Sacris Canonibus, et Concilii Tridentini Decretis consona, si accurate servarentur, injunctam Nobis sollicitudinem imminuerent.

Reformata Judicia Causarum Matrimonialium.

§. 2. Hisce insuper alias pariter nostras sub Plumbo Literas tertio nonas Novembris anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo expeditas addidimus, in quibus typorum arte editis, ac palam propositis, et vulgatis, statuimus, et in causis Matrimonialibus super Validitate, et Nullitate Matrimoniorum servandas mandavimus Leges, ac Regulas, quantum ab hominibus prospici potest, opportunas, ac necessarias, secundum quas Ecclesiastici Judices, neque culpa, et improbi-

Anno 1743.

tate, neque inscitia, ac ignorantia abrepti, cum disceptationem de validitate, et nullitate Matrimoniorum hujusmodi apud ipsos haberi contigisset, non pro ingenio, sed pro justitia tuto sententiam suam ferre possent.

Idoneorum judicum deputationi consultum.

§. 3. Præterea cum relatum objectumque esset, malum hujusmodi inde evenire, quod Commissiones, quæ quoad secunda in Causis Matrimonialibus edita postulata, et instantias dabantur, ad Viros ad Jus dicendum neque aptos, neque idoneos, sed judicandi prorsus incapaces dirigerentur; Nos non solum per Encyclicas alias Literas universis Antistitibus inscriptas singulis injunximus, et mandavimus, ut unusquisque cum Capituli Cathedralis Ecclesiæ suæ consilio, eorum Virorum, quos ad grave Judicii hujusmodi ministerium probe, et sapienter obeundum aptos, et idoneos, rebus omnibus consideratis exacteque expensis, in Domino reputassent, indicem confectum, ad Apostolicam hanc Sanctam Sedem mitterent; verum etiam in memoratis nostris sub Plumbo expeditis Literis addendum curavimus, ne antedictæ Commissiones in secundis instantiis super Causis Matrimonialibus deinceps ad alios dirigerentur, quam ad viciniores Antistites; atque ut tunc dumtaxat, si forte contingeret ita fieri non posse, ad quempiam ex indicatis Viris aptis, et idoneis Commissiones hujusmodi dirigantur.

Præsertim hujusmodi causis.

Præmissa a Polonis eluduntur, initis pactis pœnalibus de non appellando a sententia super nullitate Matrimonii.

§. 4. Ex præscriptis Apostolicæ providentiæ auctoritatisque nostræ Sanctionibus conceptam fiduciam sustentantes, fore nimirum, ut abusus antedictus, et omnis inordinatio istinc potissimum, quemadmodum alibi, benedicente Domino, evenire gratulabamur, penitus auferretur; ingenti cum Pontificii cordis nostri dolore accepimus, istic novas fraudes adinventas, novaque effugia quæsita, quibus Apostolicæ salutares Ordinationes eluderentur. Horret animus referre non solum Pacta inter Conjuges, Matrimonii dissolutionem contendentes, vicissim

PONT. A. III.

conventa, ut alter eorum, post latam ab Ecclesiastico Judice super Matrimonii nullitate sententiam, ab eadem appellare audens, ad quandam certam pecuniæ summam alteri de ipsa sententia acquiescenti solvendam teneatur, verum etiam ab Ecclesiastico Judice, apud quem appellatio instituta fuerit, Appellantem ad omnimodam summæ hujusmodi solutionem damnari.

Neglectus formæ præscriptæ pro celebratione Matrimonii, Fomes controversiarum super validitate.

§. 5. De hisce autem rebus accuratissime exquisitis plenissime edocti, Nos in ea sumus sententia, inordinationem, confusionemque antedictam in Regno Poloniæ vigentem, majorem in partem, ex more modoque, quo Matrimonia per Poloniam contrahuntur, ac celebrantur, omnino exoriri. Sæpe numero enim, ac passim præsentia proprii Parochi, dum Matrimonium per verba de præsenti contrahitur, desideratur, et cuilibet Sacerdoti interessendi commissio, interdum inscio etiam proprio Parocho, demandatur. Frequentissime etiam super denunciationibus per tres Festos dies inter Missarum solemnia in Parochiali Ecclesia tam Viri, quam Mulieris, de Matrimonio contrahendo fieri solitis, ac tantopere præscriptis, dispensatur; itaut, nulla intercedente legitima, et urgenti causa, ne una quidem denuntiatio fiat.

Pravi effectus, et scandala inde consequentia.

§. 6. Quamobrem obstructa omni via, qua ad agnitionem perveniri posset, an quodlibet Matrimonium cum debita utriusque Contrahentis libertate, et consensu celebretur; intercedatne inter utrumque Contrahentem impedimentum aliquod, cujus causa deinceps idem Matrimonium jam contractum dissolvi, et irritari debeat; Hinc opportunus datur locus frequentissimis super nullitate Matrimoniorum in facie Ecclesiæ etiam initorum disputationibus; interdum quidem contenditur Matrimonium, sive per vim, sive per metum, et sine alterius Conjugis libero consensu contractum fuisse; interdum vero impedimentum obtenditur, quod, cæteroquin legitimum, ac canonicum, ante re-

sciri potuisset, quam Matrimonium contraheretur, nisi de industria, deditaque opera occultum esse voluissent; interdum etiam, quod frequentius accidit, inde Matrimonii nullitas arcessitur, quod coram alio Sacerdote, licet de commissione sive Parochi, sive Antistitis Ordinarii, sine tamen debitis consuetisque formis attributa, celebratum fuerit Matrimonium. Nemo sane est, qui non intelligat, præmissa omnia, tamquam perpetuum Diabolicæ nequitiæ fomitem, apertumque sceleri aditum, in causa esse, et ut canonicum appellationis beneficium a Nobis in ultimis nostris Literis tantopere commendatum, quo alter Conjugum post adjudicatam alteri super Matrimonii nullitate causam, frui potest, per hasce fraudes, et effugia impediatur, et ut frequentiores sint, non sine gravissima bonorum offensione, et scandalo. in Polonia hujusmodi Connubiorum dissolutiones. ANNO 1743.

§. 7. Itaque, ut injunctis imbecillitati nostræ Apostolici muneris partibus, quantum cum Domino possumus, satisfacere, et opportunum perniciosissimo huic malo remedium adhibere adnitamur, motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, tenore præsentium, non solum omnia, et singula ejusmodi pacta inter Conjuges, pro dissolutione Matrimonii quandocumque facienda, quomodolibet inita; verum etiam ea, quibus sive directe, sive indirecte, appellatio ab Judicis sententia jam lata super Matrimonii nullitate impediatur, etiamsi utraque pacta interposito jurejurando approbata, et confirmata, atque etiamsi ante editas nostras memoratas ultimas Literas quomodolibet conventa, et facta fuissent, nulla, invalida, irrita, nullius roboris, et momenti esse ac fore, et imposterum futura, et habenda esse declaramus, et nunc pro tunc annullamus, invalidamus, irritamusque; ita ut nullo unquam pacto, tam in foro interno, quam externo, obligatoria sint et habeantur, sub excommunicationis pœna ipso

Pontifex damnat, et annullat prædicta pacta, inita, sive ineunda.

Eorum observantiam pro

PONT. A. III.

Prohibet contrahentibus, sub pœna excomm. reserv.

facto incurrenda, a qua nemo, quicumque pacta hujusmodi celebraverit, præterquam a Nobis, et Romano Pontifice pro tempore existente Successore nostro, nisi in mortis articulo, absolutionem obtinere possit. Præterea eidem excommunicationis pœnæ ipso facto obnoxium esse et fore, eamque incurrere, et incursurum esse pariter declaramus, et nunc pro tunc pronunciamus, quemcumque Judicem, qui pacta antedicta executioni demandanda, et servanda curare, et pronunciare ausus fuerit; ac propterea

Leges a se statutas circa appellationes in causis Matrim. confirmat, et innovat.

præfatas ultimas Literas, seu Constitutionem nostram, et quæcumque in iis, sive in ea, contenta, ac præsertim omne id, quod quoad ordinem seriemque appellationis a deputato Matrimonii Defensore, semper ac ab Judice contra ejusdem Matrimonii nullitatem sententia pronunciata fuerit, interponendæ, continetur, statuitur, ac præcipitur, quatenus opus sit iterum innovamus, et confirmamus, denuntiamusque; et Fraternitatibus Vestris easdem nostras Literas iterum proponendas, evulgandasque, in virtute sanctæ obedientiæ jubemus, perinde ac si de verbo ad verbum iisdem præsentibus expressæ, et insertæ fuissent, quemadmodum earumdem tenorem ipsis præsentibus pro expresso, et inserto haberi volumus.

Canonum observantiam, quoad celebr. matrim. Episcopis inculcat.

§. 8. Quamquam vero quæcumque hactenus gessimus, retulimus, præscripsimus, satis esse intelligimus, ut Fideles istic præsertim Matrimonii sanctitatem cognitam habentes, ad Sacramentum hoc magnum, ea, qua decet, animi reverentia, ac pietate, ineundum accedant, eamdemque sanctitatem, mutuamque animorum concordiam perpetuo inviolatam indissolubilemque servent; tamen nostræ hac in re gravissima Apostolicæ sollicitudini haud satis esse ducimus, nisi Fraternitatibus Vestris proponamus præclaras salutaresque Leges, ac Regulas aliarum bene constitutarum Diœcesum, in quibus fere numquam, aut raro lites super contractis Matrimoniis agitantur, et Sententiæ super eo-

rumdem Matrimoniorum nullitate pronuntiantur. Anno 1743.

§. 9. Ac primum omnium, munus, quod ad proprium Parochum jure spectat, interessendi Matrimoniis celebrandis, per se ipse Parochus, nisi legitima gravissimaque de causa impeditus, obire tenetur. Præsertim assistentiam proprii Parochi.

§. 10. Onus pariter proprio Parocho injunctum est, ut antequam Denunciationes de ineundo Matrimonio publice in Ecclesia inter Missarum solemnia fiant, ipse tum Sponsum, tum Sponsam seorsim caute, et, ut dicitur, ad aurem explorare studeat, an ex voluntate, sponte, ac libenter, et vero cum animi consensu, in matrimonium vicissim conjungantur; necnon ut, quantum fieri potest, inquirere nitatur, ullum ne, et cujus generis impedimentum inter Contrahentes intercedat; aliis ne fidem sponsionemque alter ex Contrahentibus dederit, de consensu ne Parentum Filii, Filiæque familias contrahant: Hæc, aliaque hujusmodi momenta postquam Parochi accuratissime exploraverunt, si aliquod eorumdem momentorum sive deficere, aut nocere posse deprehenderunt, suspensis interea denuntiationibus, illud, quod obstare possit, deferre tenentur ad proprium Antistitem, qui, prout res postulaverit, pro auctoritate, munerisque sui debito, opportune provideat. Inquisitionem super contrahentium consensu, et impedimentis Matrim.

§. 11. Quod si Parochi nihil, quod Denuntiationibus publice, et de more faciendis obstet, tuto animadverterint, tunc illas per tres festos dies continuos in Ecclesia inter Missarum solemnia, juxta tam Concilii Lateranensis sub fel. rec. Innocentio PP. III. Prædecessore nostro, quam Concilii Tridentini præscriptum, proponent, ut impedimentum, si quod prius resciri non potuerat, ab interessentibus Auditoribus indicetur. Trinam Matrimonii Denunciationem

§. 12. Etsi autem Antistites super ovibus sibi commissis vigilias, ea, quam ante diximus, salutari ratione, custodientes, non ignorant, Matrimonium coram quolibet Sacerdote non Pa- Mandat Ordinariis ne temere delegent a-

POST. A. III. Alienum Sacerdotem ad assistendum celebr. Matrim.

rocho, facta illi copia, dataque licentia, sive a proprio Parocho, sive a Loci Ordinario Antistite, validum esse, auctoritatemque super denuntiationibus dispensandi, atque ut una pro tribus, et ne una quidem, urgente legitima gravissimaque causa Denuntiatio fiat, permittendi, se habere; tamen diligentissime caveant, ne ad libitum hac sua auctoritate, tum super Denuntiationibus dispensandi, tum cuilibet potius Sacerdoti, quam proprio Parocho facultatem, ut in contrahendis Matrimoniis interesse possit, committendi, nisi ubi ineluctabilem necessitatem ita exigere animadverterint, utantur. Immo cum, ut præmissum est, commissionem hujusmodi necessario dandam esse perspexerint, eam non statim, sed postquam ex adhibitis diligentiis acceptisque certis notitiis, sibi tuto constiterit nullum inter Contrahentes interponi impedimentum, impertiuntur.

Nec dispensent super denunciationibus, nisi juxta præscriptum Conc. Trid.

§. 13. Quoad dispensationem vero super Denuntiationibus semper præ oculis Concilii Tridentini Decretum de reformatione Matrimonii habentes, apertissime intelligunt facultatem in hujusmodi dispensationibus effrænatam immoderatamque sibi nullatenus inesse, sed facultatem ad prudentiæ rationem, legitimarumque causarum emergentes occasiones dirigendam, eaque caute uti, ita ut hac in re semper recitent hæc ejusdem Concilii Tridentini verba: *Quod si aliquando probabilis fuerit suspicio, Matrimonium malitiose impediri posse, si tot, nempe tres præcesserint Denuntiationes; tunc vel una tantum Denuntiatio fiat, vel saltem Parocho, et duobus, vel tribus Testibus præsentibus, Matrimonium celebretur. Deinde ante illius consummationem Denuntiationes in Ecclesia fiant, ut si aliqua subsunt impedimenta, facilius detegantur.*

Leges Ecclesiasticas ipsi custodiant, et a subditis impleri curent.

§. 14. Hæc, Venerabiles Fratres, Antistitum gravissimas Episcopalis in Matrimoniis præsertim celebrandis ministerii partes adimplere studentium sollicitudo, diligentia, ac ratio agendi, omnes fere Connubiorum dissolutiones e medio

tollit; hanc igitur sequamini. Per hanc semitam, non recens apertam, sed semper tuto tritam, et a laudato Concilio Tridentino tantopere commendatam, atque sub præcepto ad suscipiendam frequentandamque universis Antistibus traditam, dirigite gressus vestros, ut injuncto Vobis oneri, etiam hac in parte satisfacere possitis. Vigiles, ac solliciti adnitamini, ut Parochi, Animarumque Christifidelium Rectores, in partem laborum vestrorum Coadjutores vocati, in suis, ea, qua tenentur, vigilantia, sedulitate, et integritate, muneribus exercendis, per se ipsi omnem operam, et curam impendant. Ne patiamini, ut facili humanitate ducti, non autem legitima necessitate coacti, juridicam propriorum Parochorum præsentiam, in contrahendis Matrimoniis necessariam, ob quodlibet leve momentum removentes, cuilibet Sacerdoti in illis interessendi licentiam concedatis. Canonicas Ordinationes, ac leges super Denuntiationibus ante contrahendum Matrimonium faciendis, non sine gravi animi angore, conscientiæque stimulo servandas, et summa cum nonnullorum offensione scandaloque minime prætereundas, Vos ipsi custodite, et ab aliis, quorum interest, re ipsa servari facite. ANNO 1743.

§. 15. Nec obtentu, prætextu, aut colore cujuscumque consuetudinis, et usus hactenus quomodolibet invecti, et in vestris Diœcesibus vigentis, ea, quæ ad hæc usque tempora, super Denuntiationibus sine legitima causa dispensandi, versa est in fastidium, et tot litium fomitem, facilitate, deinceps abuti, audeatis; perniciosa enim consuetudo, et auctoritatis abusus, non ad normam agendi, sed ad male actorum exprobrationem confert. *Contrarias consuetudines rejicit*

§. 16. Quam vero Vobis, ad commissiones, et dispensationes hujusmodi præcipitanter effuseque dandas, exemplo, et incitamento fuisse asseritur, nimiam in iisdem tribuendis indulgentiam; qua vere, nec ne, Ordinarius Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis in Polonia pro tem- *Adimit Nuntio Apostolico facultatem dispensandi super de-*

PONT. A. III.

nunciat. et committendi assistentiam alienis Sacerdotibus.

pore existens Nuntius, vigore facultatis, ipsi, inter cæteras tanquam a Latere Legato concedi solitas, utcumque hac in re competentis, easdem commissiones dispensationesque impertitur, ipsam moderno, et pro tempore existenti in Polonia Nuntio inhibendam mandamus, ut Fraternitates Vestræ, hoc exemplo, et incitamento etiam sublato, exinde sese a Commissionibus Dispensationibusque antedictis abstineant.

Acriora remedia adhibiturum se profitetur

§. 17. Itaque, Venerabiles Fratres, nolumus Vos ignorare, Nos, tot nostras susceptas sollicitudines, tot nostras non omissas adhortationes, tot præscriptas Apostolicæ nostræ providentiæ auctoritatisque ordinationes, ex animi nostri, ad majorem Dei gloriam, Animarumque salutem intenti, sententia, minime succedere, nec pristinas in Matrimoniis ineundis dissolvendisque lites, et controversias e medio tolli animadvertentes, suprema auctoritate nostra, ad efficaciora, et asperiora remedia hisce malis curandis apta atque idonea opportune adhibenda,

Eaque in promptu esse demonstrat.

esse usuros: Vobis enim satis superque perspectum est, Nos, justis, ac rationabilibus de causis, quemadmodum, si secus fortasse fiet quam præscripsimus, certe accideret, Judicium Causarum Matrimonialium Poloniæ quoad primam etiam Instantiam reservare posse; et insuper, relicta Episcopis locorum prima, et Metropolitanis secunda Instantia decernere, (sicut, necessitate tamen coacti, omnino decernemus) ut in Causis Matrimonialibus Poloniæ, tum prima ab Episcopalibus, tum secunda a Metropolitanis Curiis Sententia, super nullitate Matrimonii pronunciata, executioni minime demandetur, nisi utraque Sententia, cum rationum momentis, prius in Congregatione Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum mature exacteque fuerit expensa, ac probata; necnon Matrimonium quodlibet, post utramque sententiam in Curiis vestris latam, vel interea temporis, dum in eadem Congregatione Cardinalium utraque

sententia hujusmodi expenditur, vel nullo apud eamdem Congregationem Cardinalium habito recursu, quomodolibet, servatis etiam servandis, exinde contractum, nullum, irritum, nullius roboris, et momenti esse et fore declarare. ANNO 1743.

Literarum firmitati consulit.

§. 18. Decernentes, easdem præsentes Literas, et in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quicumque in præmissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis, seu aliàs specifica, et individua mentione, et expressione digni existant, iisdem præmissis non consenserint, nec ad ea vocati, seu auditi fuerint, tametsi suorum Indultorum, vel Privilegiorum vigore, consentire, seu vocari semel, vel pluries quomodolibet debuissent, aut ex alia quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, prætextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam quantumvis magno, et formali, et substantiali defectu notari, impugnari, infringi, in controversiam vocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis Oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari nullatenus posse; sed ipsas præsentes Literas, et in eis contenta quæcumque, firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere debere, et ab omnibus, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter observari: sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, et Apostolicæ Sedis Nuntios, aliosque quoslibet quacumque præeminentia, et potestate fungentes et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi

Aliter judicari prohibet, irritans etc.

PONT. A. III. facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere; ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus iis omnibus, quæ in sæpememoratis nostris Literis voluimus non obstare, cæterisque contrariis quibuscumque.

Transumptis fidem haberi decernit.

§. 19. Volumus denique, ut earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra illud adhibeatur, quæ adhiberetur eisdem præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Ministrorum delectum, et in officio obeundo vigilantiam Episcopis commendat.

§. 20. Cæterum Fraternitates Vestras in partem Pontificiæ sollicitudinis nostræ advocantes, rogamus, et quibus maximis possumus, Apostolicis exhortationibus excitamus, ut singulos Curiarum vestrarum Ministros, et Officiales, pietatis, probitatis, doctrinæ, prudentiæ, aliarumque Christianarum virtutum laude præstantiores, et diuturna experientia commendatos, semper ea, qua opus est, diligentia exquirere, et seligere studeatis; atque iisdem districte mandetis, ut ministerium suum quisque integerrime obire satagat; nec interea Vos de assidua vigilantia vestra quidquam omittatis; considerantes, et gravissimam Pastorum Principi Jesu Christo de procuratione Gregis Vobis crediti rationem esse reddendam, et æternam mercedem in Cœlis propositam iis, qui legitime certaverint, esse retribuendam. Nos interim ad prosperi successus auspicium, et ad Cœlestium Charismatum copiam promerendam, Fraternitatibus Vestris Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Dat. die 18. Maji 1743.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris, die XVIII. Maji MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno III.

D. Cardinalis Passioneus.

ANNO 1743.

MILITIÆ LXXXVI

Hierosolymitanæ, et Incolis Insularum ipsius Ditioni subjectarum, plura indulta conceduntur, ad formam Bullæ, quæ dicitur *Cruciatæ*.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

QUONIAM inter Militares Ordines, quibus Catholicam Religionem juvari, et ab Inimicis strenue defendi gaudemus, Hierosolymitanus insignem retinet locum : Is enim pro Christi gloria, et contra perditissimos Mahumetana labe infectos homines summa contentione pugnans, Christianas Regiones ab illorum incursionibus totis viribus assidue tuetur : Milites quoque, qui in eum recipiuntur, probata generis Nobilitate pollentes, ut alacrius in armorum exercitatione proficiant, promptioresque, et aptiores ad labores suscipiendos reddantur, domesticis relictis commodis, a nuptiis se abstinent, ac perpetuam vovent castitatem : Propterea Nos, Divinæ gratiæ munere in suprema B. Petri Sede collocati, erga præclarum, et de Ecclesia, ac Sede prædicta optime meritum Ordinem præcipuam Pontificiæ benevolentiæ significationem prodere cupientes, illum non solum peculiarium privilegiorum largitione ornare, sed etiam, in ejus necessitatibus, auxiliis prosequi ducimus opportunis.

Exordium a laudibus Ordinis Militaris S. Jo. Hierosol.

§. 1. Cum itaque, sicut accepimus, Militia Hospitalis S. Joannis Hierosolymitani, ex sui

Illius onus du-

PONT. A. IV.

plex, Bellum Sacrum; et Infirmorum cura.

Instituto, bellum adversus communem Christiani nominis Hostem incessanter, non aliquo tantum temporis spatio, nec aliquibus ad id impellentibus controversiis, sed perpetuo, totoque anni tempore gerat, ac in eum finem munitissimas, et bellico apparatu, omnique machinarum genere instructissimas Classes comparet, illasque a Dilectis Filiis Fratribus Militibus dictæ Militiæ rei maritimæ peritissimis directas, pro necessitate temporum huc illuc convertens, Mare Mediterraneum a Barbaris Prædonibus, et Piratis, in Mercatorum, ac iter facientium commodum, et securitatem, longe lateque tutum reddat; prætereaque, ex eodem Instituto, infirmorum curam in Xenodochiis exerceat, ac præmissa omnia, cum magna Christianæ Reipublicæ utilitate, et decore, huc usque laudabiliter adimpleverit, et executa fuerit; et ob id. ac etiam ob subsidia aliquoties Catholicis Principibus arma contra Inimicos Crucis Christi gestantibus data, ingentes, et pene innumeras pecuniarum summas insumpserit; ac communis Ærarii dictæ Militiæ redditibus, qui omnes in prædictorum Operum adimplementum erogantur, ad tam gravia onera supportanda imparibus existentibus, magnam vim æris alieni, certis annuis responsionibus sub certis rationibus persolvendis subjecti, tam Romæ quam Genuæ, et alibi contrahere coacta fuerit; et dudum ultimo Ungarico contra communem hostem prædictum gliscente bello, ex eo quod auxiliares electæ copiæ, experti Nautæ, et tormentorum bellicorum Magistri, tunc per eamdem Militiam in Hungariæ Regnum suppetias missi, pene omnes perierant, plurium annuarum præstationum favore Familiarum illorum qui tunc obierant, in tantæ Calamitatis levamen, distributarum, et insimul annuam summam octo millium scutorum excedentium (quæ aliqua in parte fructu adhuc durant) oneri se subjecerit: Propterea eadem Militia debitorum proprias vires excedentium pondere gravata existente, nec a suis Com-

Quibus sustinendis ingentes sumptus impensi, et æs alienum contractum.

Absque spe levaminis ex redditibus ipsius Militiæ.

mendis, quæ Militibus Commendatoribus ejusdem Militiæ ex eis alimoniam percepturis, ac culturam bonorum, ac certorum onerum adimplementum, et præcipua dictæ militiæ munera executuris, et subituris, quorum decedentium, et in bonis habentium spolia ad dictum commune Ærarium spectant, conceduntur, ex quibus jam viginti duo cum dimidio pro quolibet Centenario reddituum illarum, communi Ærario prædicto quotannis persolvuntur, ullum aliud tam urgentibus indigentiis sublevandis aptum subsidium capiendi spe affulgente; bon. mem. Raymundus Despuig, tunc dum viveret, dictæ Militiæ Magnus Magister, aliàs fel. rec. Clementi PP. XII. Prædecessori Nostro demissas preces pro reportatione omnium Indultorum, ab Apostolica Sede, ob graves, et defensionem, ac propagationem dictæ Religionis importantes rationes, alibi concessorum, pro duarum, prædictæ Militiæ ditioni, et dominio subjectarum, Insularum, nempe Melitæ, et Gotii Incolis, detulerit; dictusque Clemens Prædecessor peculiari nonnullorum S. R. E. Cardinalium Congregationi ad id per eum tunc deputatæ preces hujusmodi remiserit, et Congregatio præfata illas, ac omnia, et singula nomine dicti Raymundi Magni Magistri, ac Consilii prædictæ Militiæ tunc allata mature perpendens, rem tunc differre censuerit.

ANNO 1743.

Preces oblatæ Clementi PP. XII.

§. 2. Ac deinde prædicto Clemente Prædecessore ab hac luce sublato, dilectus Filius Nobilis Vir Emanuel Pinto modernus dictæ Militiæ Magnus Magister, qui, sicut Nobis innotuit, post varia prædictæ Militiæ munera per eum laudabiliter et summa omnium commendatione gesta, eximiis præ cæteris virtutibus præditus, suis ita exigentibus meritis, eidem Militiæ Præfectus, ex quo amplissimam Dignitatem assecutus fuit, omnem diligentiam, et curam in promovendo Instituo prædicto viriliter conferre non destitit, præfatum negotium accuratius sibi assumendum ducens; secumque reputans æquiores

Item Sanctiss. Domino Nostro.

urgentioresque causas pro elargitione Indultorum respectu supradictæ Militiæ, quam aliorum Christianorum Principum, ratione prædicti Instituti, reperiri; Dilecto Filio Joanni Ludovico de Guerin de Tençin dictæ Militiæ Bajulivo, et aliàs Triremium Generali Præfecto, nunc apud Nos, et Sedem prædictam pro eadem Militia Oratori, easdem preces, quæ antea optatum effectum minime sortitæ fuerant iterum repetendas, ac Nobis solo Dei nutu ad summi Apostolatus Apicem evectis, ferventius porrigendas commiserit; et prædictus Joannes Ludovicus, qui ob egregias, nobilesque animi sui dotes, atque in rebus etiam gravioribus gerendis præstantem peritiam, Nobis apprime acceptus et gratus existit, commisso sibi negotio totis viribus incumbens, pro ope, prævia dictorum Indultorum impartitione, eidem Militiæ opportune ferenda, ferventer insteterit: Cumque, sicut exhibita Nobis nuper pro parte dicti Emanuelis Magni Magistri petitio continebat, Militia prædicta, nisi ei aliquod congruum subsidium per Nos, et Sedem prædictam prompte feratur, onera sibi, ut præfertur, incumbentia, et in vim Instituti prædicti per eam sufferri solita, non sine gravi Christifidelium incommodo et detrimento, diu sufferre nequeat; Et, sicut eadem petitio subjungebat; si saltem infrascripta privilegia, et Indulta universis Christifidelibus in duabus Insulis prædictis, illarumque adjacentiis commorantibus, ut infra, concederentur, et impartirentur, ex hoc profecto Christifideles hujusmodi, spe assecutionis spiritualium bonorum permoti, ad Eleemosynas communi Ærario prædicto conferendas allicerentur, et adducerentur, et eadem Militia subsidia, quibus valeret Institutum prædictum explere, perciperet: Quare pro parte ejusdem Emanuelis Magni Magistri Nobis fuit humiliter supplicatum, quatenus felici, et prospero dictæ Militiæ profectui in prosecutione prædictorum piorum operum, aliisque permissis, opportune consulere de benignitate Apostolica dignaremur.

§. 3. Nos igitur, qui Viris nobilibus, virtute, et Religione præcellentibus, qui dum pro Christianæ Reipublicæ defensione labores, et pericula subeunt, debitam erga dictam Sedem Apostolicam reverentiam adhibere non omittunt, in eorum indigentiis adjutrices porrigimus manus; et, ne difficultate rei pecuniariæ a proposito commendabilium suarum exercitationum studio retardentur, libenti animo occurrimus; eumdem Emanuelem Magnum Magistrum, ejusdemque militiæ Milites, specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, præsentibus Nostris Apostolicis Literis, ac omnibus, et singulis facultatibus, et indultis, et gratiis in eis contentis, ad sexennium, a die primæ præsentium publicationis, ut infra, faciendæ inchoandum, et non amplius, nec ulterius valituris.

Anno 1742. Pontifex postulatis annuens, ad sexennium concedit, ut infra.

§. 4. I. Magno Magistro dictæ Militiæ, expeditionibus contra Turcas, et Infideles assidua cura et diligentia incumbenti, necnon omnibus, et singulis utriusque sexus Christifidelibus in una, et altera Insulis, illarumque adjacentiis, dominio dictæ Militiæ, ut præfertur, subjectis, commorantibus, et ad illas declinantibus, qui intra annum, a die publicationis earumdem præsentium in locis dictarum duarum Insularum, ubi libuerit, faciendæ inchoandum, fidei zelo moti, ad Classes, aut ad quælibet Navigia, a Militia prædicta contra Turcas, et Infideles hujusmodi quomodolibet instructa, seu alias ad Copias per Militiam prædictam collectas, pugnaturi, aut aliud genus servitii, sive Terra, sive Mari gratis facturi accesserint, et in uno, seu pluribus Navigiis, aut ubicumque locorum, juxta Ordinationem a dicta Militia faciendam, per eundem annum permanserint, vel etiamsi morte præventi integrum annum non expleverint, aut propter infirmitatem, seu aliam supervenientem necessitatem, inde recesserint; vel qui propriis expensis, pro modo facultatum, unam, seu plures personas per dictum integrum annum, ut præ-

I. Indulgentiam Plenariam in forma Jubilæi etc. euntibus infra annum ad expeditionem contra Infideles cum Classe, aut Copiis Militiæ Hierosol.

PONT. A. IV.

Item mittentibus propriis expensis unam, aut plures personas. Aut Eleemosynam in hunc finem conferentibus.

Capitulis quoque Ecclesiarum, et Regularibus, mittentibus, aut contribuentibus, ut supra.

Ipsisque ad expedit. missis; necnon Divina peragentibus in Castris etc.

fertur, pugnaturas, aut servitium prædictum præstituras miserint; necnon iis, qui nec ibunt, nec mittent, si tamen infra dictum annum aliquam Eleemosynam in causam prædictam tantum, et non in alios etiam pios usus convertendam, juxta facultatem, et qualitatem personarum, ad arbitrium infrascripti Prioris, seu Presbyteri a dicto Magno Magistro, ut infra, nominandi, designandi, sponte contulerint; Capitulis quoque Ecclesiarum, Monasteriorum, et Locorum etiam Regularium, et cujusvis Ordinis Mendicantium, tam Masculorum, quam Fœminarum, si pro decem personis eorumdem Capitulorum, et Locorum, præcedente Capitulari, seu Conventuali deliberatione, unam personam pro effectu præmisso etiam miserint, aut pro eadem persona stipendium pro dicto integro anno contribuerint; illis pariter qui, ut præfertur, missi fuerint, si Pauperes extiterint: Prætereaque etiam *Clericis*, seu *Presbyteris* sæcularibus, qui a suis Ordinariis, et Regularibus, qui a suis Superioribus respective licentiam habentes, Verbum Dei Militibus, sub vexillo dictæ Militiæ adscriptis, aliisque personis inibi inservientibus prædicaverint, illorumque sacramentales Confessiones audierint, seu Missæ Sacrificium celebraverint, aut alia Ecclesiastica, et pia Ministeria exercuerint, (quibus, sæcularia, vel Regularia Beneficia obtinentibus beneficiorum hujusmodi, exceptis illis dumtaxat, quæ Curam animarum annexam habeant, servitium per idoneos Vicarios interim præstari concedimus), respective vere pœnitentibus, et confessis, aut si non valeant confiteri, id corde desiderantibus, Plenariam omnium, et singulorum suorum peccatorum Indulgentiam, et Remissionem, quæ proficiscentibus ad recuperationem Terræ Sanctæ, quæque in anno Jubilei concedi consuevit, quam etiam simili modo lucrari valeant prædicti Fideles omnes, et singuli, qui forsitan non expleto anno ab hac luce migraverint, Apostolica auctoritate, earumdem tenore præsentium, concedimus, et elargimur.

ANNO 1743.

II. Prædictis omnibus concedit, ut Missas Interdicti tempore, celebrari facere possint.

§. 5. II. Omnibus quoque, et singulis Christifidelibus prædictis, ut ipsi dicto anno durante, possint in Ecclesiis, in quibus alias Divina Officia interdicto durante quomodolibet celebrare permissum fuerit, vel in privato Oratorio ad Divinum Cultum tantum deputato, ab Ordinario visitando, et designando, etiam tempore Interdicti, cui ipsi causam non dederint, vel per eos non steterit, quominus amoveatur, et illi, qui facultatem ad id ab infrascripto Priore, seu Presbytero deputando aliàs habuerint, etiam per horam antequam illucescat dies, et per horam post meridiem, in sua, ac Familiarum, et Domesticorum, ac Consanguineorum suorum præsentia, Missas, et alia Divina Officia, per se ipsos, si Presbyteri fuerint, vel per alium, celebrari facere, et tempore Interdicti illis interesse, clausis januis, et non pulsatis Campanis, et excommunicatis, ac specialiter Interdictis exclusis; Ita tamen, ut, si privato Oratorio ad præmissa uti voluerint, quoties id fecerint, aliquas preces Deo pro unione Principum Christianorum contra infideles, eorumque contra eosdem victoria fundere teneantur; necnon durante hujusmodi interdicto, Eucharistiam, et alia Sacramenta in dictis Ecclesiis, vel Oratorio, præterquam in die Paschatis, recipere, ipsorumque Christifidelium, tempore interdicti hujusmodi decedentium, Corpora, (nisi forte vinculo excommunicationis innodati decesserint) cum moderata funerali pompa sepeliri valeant.

Et durante Interdicto, Sacramenta sumere, et Ecclesiastica sepultura gaudere.

§. 6. III. Et insuper ut tam quadragesimalibus, quam aliis anni temporibus, et diebus, quibus esus carnium, ovorum, casei, butyri, et aliorum lacticiniorum prohibitus fuerit, eisdem ovis, caseo, butyro, et aliis lacticiniis, ac etiam, si necessitas, vel infirma Corporis valetudo, ac alia quæcumque indigentia exegerit, carnibus, de utriusque Medici consilio, exceptis tantum diebus majoris Hebdomadæ, die Cinerum, seu Feria quarta in capite Jejunii, Vigiliis Natalis Domini Nostri Jesu Christi, Penteco-

III. Lacticiniis vesci diebus prohibitis. Carnibus quoque, in casu necess.

PONT. A. IV.

stes, beatorum Apostolorum Petri, et Pauli, Assumptionis B. M. Virginis, Nativitatis Sancti Joannis Baptistæ, et quatuor temporum, uti, et vesci; servata tamen lege Jejunii per unicam comestionem, aliisque contentis in nostris Literis novissime emanatis, sub Datum Romæ die trigesima Mensis Maji Anni MDCCXLI, quibus nullatenus per has præsentes intendimus derogare, respective, libere, et licite omnes Christifideles supradicti, præter personas tamen Regulares non Militares, possint, et valeant, eadem Apostolica auctoritate concedimus, et indulgemus.

Servata tamen lege Jejunii.

IV. Indulgentia Stationum Urbis, ubique lucrari valeant.

§. 7. IV. Item eisdem Christifidelibus dicto anno durante, in singulis diebus Stationum Almæ Urbis nostræ quinque Ecclesias, seu Altaria, aut in illorum defectum, quinquies unum et idem Altare, Monialibus vero cujusvis Ordinis, et Instituti Regularis existentibus, ac Mulieribus, et Puellis in quibusvis Monasteriis, seu Conservatoriis degentibus, si forte Ecclesias non habuerint, Capellas ab earum legitimis Superioribus designandas respective devote visitantibus, et in eis pias ad Deum preces pro supradicta unione, et victoria effundentibus, omnes, et singulas Indulgentias, et peccatorum remissiones, ac pœnitentiarum relaxationes, aliàs Ecclesiis tam intra, quam extra mœnia prædictæ Urbis, ad quas dictæ Stationes fixæ existunt, concessas, eadem Apostolica auctoritate misericorditer in Domino concedimus. Quas tam pro se, quam pro Defunctis, pro quibus visitaverint, consequi valeant.

V. Et Confessarium sibi eligere semel in vita, et in artic. mortis cum facultate absolvendi a reserv.

§. 8. V. Et insuper eisdem Christifidelibus, quod ipsi bis, hoc est semel in eorum vita, et semel in articulo mortis, possint sibi eligere Confessarium, ex approbatis ab Ordinario Loci, qui eos a quibuscumque peccatis, et Censuris, etiam Sedi Apostolicæ reservatis, absolvere libere, et licite valeat; quod tamen Indultum eligendi Confessarium, et absolvendi a reservatis, non habere locum cum Regularibus utriusque

sexus quorumcumque Ordinum, Congregationum, Societatisque, et Instituti, tam Mendicantium, quam non Mendicantium, non tamen Militum Militiæ hujusmodi, perpetuo declaramus, inhærentes aliis hujus Sanctæ Sedis, et plurium Prædecessorum Nostrorum, præsertim Clementis VIII. et Urbani VIII. circa Bullæ Cruciatæ, ac similia Indulta, perpetuis futuris declarationibus. Quodque ipsis per eundem Confessarium vota quælibet simplicia per eos emissa, exceptis Religionis, Castitatis, ac Ultramarino, et Visitationis Liminum Apostolorum, in alia Pia Opera rite commutari possint, ac valeant, concedimus, et elargimur.

ANNO 1743.

Et commutandi Vota simplicia.

VI. Ut accipientes summarium harum gratiarum præmissas Indulgentias et concessiones bis quolibet Anno lucrentur.

§. 9. VI. Prætera, ut iidem Christifideles, non tantum semel, sed bis singulo quoque anno, quo harum gratiarum, seu facultatum summarium sumpserint, tam pro se, quam per modum Suffragii pro Animabus in Purgatorio degentibus, Indulgentias, Concessiones. Gratias, et Indulta prædicta consequi, eisque infra eundem annum bis ut præfertur, uti, et potiri, ac dictorum bonorum spiritualium participes fieri valeant, in Domino pariter concedimus.

VII. Facultates quoad absolutionem ab Irregularitate.

§. 10. VII Ulterius eidem Priori, seu prædicto Presbytero, ut infra, deputato, quod ipse super irregularitate cum his, qui Ecclesiasticis Censuris ligati, Missas, et alia Divina Officia (non tamen in contemptum Clavium) celebraverint, aut aliàs se Divinis immiscuerint, et super alia qualibet Irregularitate ex delicto proveniente; dummodo tamen irregularitas hujusmodi ex quovis homicidio, sive opere, sive consilio, et prava insinuatione perpetrato, aut simonia, vel apostasia a Fide, aut hæresi, vel a mala Ordinum susceptione, seu ex alio delicto scandalum in populo generante, non provenerit; et dummodo quis in irregularitate hujusmodi per sex Menses non insorduerit, cum retentione Beneficiorum forsitan sub ejusmodi irregularitate receptorum, non tamen Curam Animarum annexam habentium, nec Dignitatum in Cathedralibus, et Collegiatis, ne-

POST A. IV.

que Canonicatuum in eisdem Cathedralibus Ecclesiis existentium, et fructuum ex eisdem Beneficiis non exceptis perceptorum compositione, in subsidium prædictarum expeditionum impendenda, et infamiæ, ac inhabilitatis exinde provenientis abolitione, et executione Ordinum, non male susceptorum, dispensare;

VIII. Nobiles, et qualificatæ personæ Missam ante lucem, et post meridiem celebrari facere possint.

§. 11. VIII. Item quod cum personis nobilibus, et quæ, juxta ipsius Prioris, seu Presbyteri, ut infra, deputandi prædicti, arbitrium, qualificatæ fuerint, ut Missas per horam ante lucem, ac per horam post Meridiem audire, et celebrari facere valeant, indulgere:

IX. Facultas componendi cum Beneficiatis super fructibus restituendis Compositiones quomodo erogandæ.

§. 12. IX. Quodque illos Clericos, seu Presbyteros, qui ad restitutionem fructuum Beneficiorum simplicium tantum, non tamen personalem residentiam requirentium, neque Curam Animarum annexam habentium, ex omissione recitationis Horarum Canonicarum, tenebuntur, ad congruam compositionem super eisdem fructibus dictæ restitutioni subjectis, erogandam pro medietate Ecclesiis, vel aliis locis, quarum, vel quorum ratione Horas prædictas recitare debent, et pro altera medietate in causam expeditionum hujusmodi, admittere;

X. De injuste acquisitis, seu ablatis.

§. 13. X. Et insuper quod super injuste ablatis, seu acquisitis, quando domini, quibus restitutio facienda esset, post debitam diligentiam pro iisdem inveniendis adhibitam, reperiri non possunt, et præstito per debitores juramento de hujusmodi diligentia per eos facta, competenter componere, ita ut Debitores pro foro Conscientiæ liberari possint, dummodo tamen iidem Debitores in confidentiam, et sub spe hujus compositionis illa non abstulerint, seu acquisierint, et ita ut hujusmodi compositio erogari in subventionem prædictarum expeditionum debeat, libere, et licite possit, et valeat, auctoritate Apostolica facultatem tribuimus, et impartimur.

Commissarius pro

§. 14. Demum ut præsentes Literæ suum plenum sortiantur effectum, et Facultates, Concessiones,

Concessiones, Indulta, Elargitiones et Indulgentiæ, aliaque præmissa, debitæ executioni demandentur, ac ex eis prædicta Militia conveniens, et in causam expeditionum hujusmodi omnino, ut præfertur, convertendum emolumentum percipere valeat, nunc, et tempore dicti sexennii existens prædictæ Militiæ Magnus Magister, (cui Nos necessarias, et opportunas ad infrascriptam nominationem libere, ut infra, exercendam facultates earundem tenore præsentium tribuimus,) Priorem Conventus Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani Militiæ existentis, seu, quatenus ipse Magnus Magister ex rationabilibus causis magis convenire putaverit, aliquem ex Presbyteris Conventualibus dictæ Militiæ nominare curabit; Et, si durante prædicto sexennio nominationem per eum factam, etiam rationabilibus causis urgentibus, variare duxerit, alterum ex Priore, seu Presbyteris Conventualibus prædictis iterum nominabit; Nos enim ex nunc personam per eum prima, aut secunda vice, ut præfertur prædictam, et successive Literis Apostolicis sub Annulo Piscatoris in forma Brevis super hujusmodi nominationis confirmatione, toties, quoties nominari contigerit desuper expediendis, muniendam, in præcipuum Executorem, seu Commissarium earumdem præsentium; Itaut ipsa persona hujusmodi dictas præsentes, etiam in vernaculam Linguam convertere, seu in Compendium, convenienti addito proœmio, reducere, illasque, et in eis contenta prædicta, aut compendium hujusmodi, in quibuslibet dictarum duarum Insularum, illarumque adjacentium locis, ubi magis libuerit, viva voce, seu scriptis, aut typis impressis exemplis, publicare, et enunciare, ac Eleemosynas in Causam expeditionum hujusmodi, ut præfertur, contribuendas ad sui arbitrium, juxta opes, et facultates, ac qualitates personarum contribuentium, determinare, et definire: Atque omnia, et singula alia, quæ faciliori, et expeditiori executioni earumdem

Anno 1743. executione a M. Magistro deputandus, et a S. Sede confirmandus.

Ejusdem Commissarii facultates.

PONT. A. IV.

præsentium conferre visa fuerint, peragere; ac ulterius Depositarium, Ratiocinatorem, aliosque similes Officiales, de consilio tamen, ac consensu Magni Magistri pro tempore designandos, seligere quoque possit, et valeat, eadem Apostolica auctoritate constituimus, et deputamus.

Derogatur contrariis.

§. 15. Non obstantibus Nostra, et Cancellariæ Apostolicæ regula de non concedendis Indulgentiis ad instar, aliisque etiam in Synodalibus, Provincialibus, Generalibus, Universalibusque Conciliis editis, vel edendis, specialibus, vel generalibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, et quibusvis suspensionibus, seu limitationibus similium concessionum, et facultatum per Nos, et Sedem prædictam quomodolibet factis, necnon dictæ Militiæ, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus, stabilimentis, usibus, et naturis, ac ordinationibus Capitularibus, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis eidem Militiæ, ejusque Magno Magistro, necnon etiam Conventui, et Fratribus Militibus, ac quibusvis illorum personis, sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis Clausulis, ac etiam irritantibus, et aliis decretis in genere, vel in specie, etiam motu proprio, ac aliàs in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, approbatis, et innovatis; Quibus omnibus, et singulis, etiamsi de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per Clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio facienda, et habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, eorum tenores eisdem præsentibus etiam pro plene, et sufficienter expressis habentes illis aliàs in suo robore permansuris, latissime, et plenissime, ac specialiter, et expresse harum serie derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 16. Volumus autem, quod omnes, et quæcumque Eleemosynæ in causam expeditionum hujusmodi quandocumque, quomodocumque, ac a quibusvis personis contribuendæ, in supra expresssam causam tantum impendantur, et non in alios etiam pios usus, sub pœna caducitatis, et cassationis omnium, et singulorum Privilegiorum, ac Concessionum prædictorum, distrahantur, et convertantur.

ANNO 1743. Eleemosynæ in usum expeditionum tantum erogandæ.

§. 17. Præterea etiam volumus, quod earumdem præsentium transumptis, etiam typis impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo alicujus Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in Judicio, et extra illud, adhibeatur, ac si illæ exhibitæ forent, vel ostensæ.

Fides præstanda transumptis.

§. 18. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam nostræ concessionis, elargitionis, indulti, impartitionis, constitutionis, deputationis, derogationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Sanctio pœnalis.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLIII. XVII. Kalendas Januarii, Pontificatus Nostri Anno Quarto.

Dat. die 16. Dec. 1743.

Expedit. per Officium Min. Gratiæ.

PONT. A. IV.

LXXXVII.

DECRETA

De Ritibus Græcorum Melchitarum Patriarchatus Antiocheni; de jurisdictione Patriarchæ, et Episcoporum ejusdem Nationis; deque Monachorum, et Monialium disciplina, in unum collecta promulgantur.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchæ Antiocheno Græcorum Melchitarum, et omnibus ejusdem Ritus Catholicis Episcopis, eidem Patriarchæ subjectis,

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Pontificis cura de statu omnium Ecclesiarum.

DEMANDATAM cœlitus humilitati Nostræ omnium Ecclesiarum curam subeuntes, sub ipsum initium Pontificatus Nostri, per encyclicas Literas datas die 3. Decemb. anni 1740. ad Venerabiles Fratres, Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, et Episcopos per universum terrarum Orbem regentes Ecclesiam Dei, inter cæteros animi nostri sensus, quos illis manifestos esse voluimus, eosdem etiam omnes hortati sumus, ut quibuscumque in rebus, ad Catholicæ Fidei, disciplinæque conservationem et incrementum pertinentibus, Nostram atque hujus S. Sedis auctoritatem et opem sibi, suisque Ecclesiis necessariam esse contingeret, de iis ad Nos cum omni fiducia referre non dubitarent; atque omnibus illis ea adjumenta polliciti sumus, quæ ab Apostolica suprema Potestate Nobis concredita, et ab ea sollicitudine, quæ nostrum Pastorale decet officium, inferiorum Ecclesiarum Prælatis

afferri maxime convenit. Hæc autem a Nobis universo Episcoporum cœtui publice promissa cum semper huc usque omni cura, et vigilantia, in mediis etiam difficillimorum temporum perturbationibus, Domino vires subministrante, effectu complere studuerimus; atque iis omnibus, qui hortationibus nostris excitati, de suis, suarumque Ecclesiarum rebus ad nos adierunt, ea omnia præstiterimus quæ tum ad propriam ipsorum, tum ad animarum ipsis subditarum incolumitatem, atque utilitatem conducere judicavimus; Minime quidem negligendum esse censuimus recursum, quem de rebus non parvi momenti, aliàs ad fel. record. Prædecessores Nostros Benedictum XIII. et Clementem XII. et nuper ad nos ipsos habuerat Ven. Frater Cyrillus Patriarcha Antiochenus; qui ardenti zelo erga Fidei, et disciplinæ puritatem, atque animarum salutem impulsus, pro quo etiam illustres labores exantlasse, et magna pericula adiisse dignoscitur, complura dubia in suæ, aliarumque Ecclesiarum sibi subjectarum regimine incidentia, et varia postulata de rebus, suâ sententiâ, sibi opportunis, ad hujus Apostolicæ Sedis judicium, more Majorum detulerat; ut suprema Romani Pontificis auctoritate, et omnis dubitationum ambiguitas, errorumque tolleretur occasio, et Ecclesiastici regiminis ordo, ac tranquillitas, in iis regionibus, ad Populorum salutem providis legibus assereretur.

Anno 1743.

Dubia, et postulata a Patriarcha Antiocheno ad S. Sedem referuntur.

§. 1. Itaque laudabili, justoque illius desiderio obsecundare, ejusdemque iteratis precibus, quantum opportune fieri posset, satisfacere cupientes, totam rerum summam longo intervallo jacentem resumpsimus, eamque per nosmetipsos examinare, atque accurate definire volentes, summo studio, ac diligentia prædicta Dubia, et Postulata singulatim perpendimus; adhibitisque in consilium nonnullis ex Venerabilibus Fratribus Nostris S. Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, et ex eo cœtu delectis, qui Propagandæ Fidei negotiis præsunt, tum etiam aliquibus

Pontifex ea expendit cum concilio etc. et, ut infra, decernit.

PONT. A. IV. ex Clero Sæculari, et Regulari gravibus Viris, ac Theologica, et Canonica facultate præstantibus, quos omnes coram Nobis semel, bis, tertio de prædictis rebus sententias suas aperire mandavimus; ea tandem decernere, atque sancire statuimus, quæ per has Literas Nostras, Vobis, Venerabiles Fratres, per universum Antiochiæ Patriarchatum Orthodoxis Græco-Melchitarum Ecclesiarum Episcopis, tenenda, atque observanda, Apostolica auctoritate declaramus: maximam de vobis omnibus in Domino fiduciam habentes, fore, ut Paternæ Nostræ erga Vos charitati, ac studiosæ de rebus vestris sollicitudini, integra, promptaque, ut par est, obedientia, atque observantia respondeatis.

Quæsitorum partitio.

§. 2. Porro ex dubiis, et postulatis a prælaudato Ven. Fratre Cyrillo Patriarcha propositis, aliqua pertinent ad conservationem Rituum, et Morum Ecclesiæ Græcæ, tum universorum in genere, tum eorum in specie, qui ad jejuniorum observantiam, et Sacrosancti Missæ Sacrificii celebrationem attinent; Alia versantur circa Jurisdictionem ejusdem Patriarchæ, et Episcoporum ei subjectorum, quam hinc ab Episcopis Maronitis, hinc vero a Missionariis Latinis perturbari asseritur: Nonnulla denique spectant ad Monachorum disciplinam, eorumque legitimam Superioribus subjectionem; tum etiam ad Religiosarum Fœminarum vivendi Regulam, earumque regimen, et tutelam.

Nihil innovari jubet circa Ritus Ecc. Græcæ in genere.

§. 3. De Ritibus igitur, et moribus Ecclesiæ Græcæ illud imprimis generatim statuendum decrevimus, nemini licuisse, aut licere, quovis titulo, et colore, et quacumque auctoritate, aut dignitate, etiamsi Patriarchali, aut Episcopali præfulgeat, quidquam innovare, aut aliquid introducere, quod integram, exactamque eorumdem observationem imminuat. Hinc est, quod Euthymii olim Archiepiscopi Tyri, et Sidonis, Viri alioquin Catholici, reique Christianæ propagandæ studiosissimi, factum, aliàs ab hac Sede Apostolica de anno 1716. improbatum,

Innovationes ab Archiep. Tyri inductas reprobat.

iterum cogimur reprobare; inductamque ab eo, auctoritate propria, inconsultoque Romano Pontifice, nonnullarum Ecclesiæ Græcæ consuetudinum immutationem, revocamus, atque irritam fuisse, et esse decernimus; omnesque imposterum, et singulos Ecclesiæ Græcæ Ritus, et mores a Patribus traditos omnino servari mandamus; specialiter injungentes Ven. Fratri Patriarchæ Antiocheno, ut eorum conservationi diligenter invigilet, ac provideat, ne ulla novitas (unde confusionis, ut plurimum, et scandali occasio) in ipsis introducatur: Permittentes solummodo eidem Patriarchæ, et Episcopis Catholicis in propriis Diœcesibus facultatem corrigendi, atque extirpandi abusus, si quos, aut errore vulgi, aut schismaticorum dolo, sive sæculi vitio inter eos irrepsisse compererint; vel etiam aliqua peculiaria pietatis exercitia admittendi, ac probandi, si quæ ad promovendam Fidelium religionem apta, et proficua prudenter in Domino judicaverint.

ANNO 1743.

Patriarchæ injungit, ut pro receptarum consuetudinum observantia invigilet.

Salva ejusdem, et Episcoporum auctoritate quoad indifferentia.

§. 4. Huic autem sanctioni generaliter a Nobis prolatæ consentaneum est, ut illæ consuetudines in specie, quæ aliquam mutationem, aut detrimentum subiisse feruntur, in pristinum vigorem reducantur, et restituantur.

De aliquibus Ritibus in specie.

§. 5. Cum itaque prædictus Cyrillus Patriarcha Antiochenus in quodam Episcoporum consessu de anno 1736. in Monte Libano habito, supra enunciati Euthymii Archiepiscopi exemplum aliqua ex parte sequendum sibi esse duxerit; ignorans vero, ut asseritur, Apostolicæ Sedis Decreta, quæ ad ipsius petitionem anno 1732. prodierant, (et quorum quidem executionem, ab eodem in accipienda suæ Dignitatis confirmatione in genere promissam, pro illius perspecta vitæ, officiique religione, et constanti in hanc Sanctam Sedem observantia, nunquam eum scienter prætermissurum fuisse, in animum inducimus); non solum sibi licere, sed etiam expedire putaverit, receptam Ecclesiæ Græcæ disciplinam circa jejunia immutare: Conside-

De disciplina jejunii peram immutata

PONT. A. IV. rans nempe inopiam complurium suorum subditorum Græco-Melchitarum, desertos Arabum pagos incolentium, ubi ciborum Quadragesimalium maxima est penuria; magnam insuper severitatem, ac diuturnitatem abstinentiarum, quæ in Ecclesia Græca observantur; ubi nimirum, præter jejunium Quadragesimæ, quod in tota Ecclesia Paschalibus Resurrectionis Domini Festis Apostolica institutione præmittitur, similis etiam quadraginta dierum abstinentia Natalitiæ Christi solemnitati præcedit, tum alia quatuordecim dierum ante Festum Assumptionis B. Mariæ Virginis observatur; et alia demum ante Festum Sanctorum Apostolorum Petri, et Pauli, totidem dies complectens, quot a Feria secunda post octavam Pentecostes ad eorumdem Apostolorum Festum intercurrunt; Perpendens etiam relaxationem disciplinæ, quæ per Euthymii decreta jam apud illas Gentes invaluerat, difficile posse ad veterem rigorem revocari: super tribus hujusmodi abstinentiis postremo loco recensitis, quo ad omnes Incolas Pagorum Montanorum, perpetuo dispensans, eas coarctaverit singulas ad unum diem immediate præcedentem enunciatas solemnitates Natalis Christi, Assumptionis B. Mariæ Virginis, et Martyrium SS. Apostolorum Petri, et Pauli.

Abstinentiæ a Græcis servari solitæ.

Earum reductio a Patriarcha attentata.

Factum Patriarchæ annullatur: vetus observantia constabilitur.

§. 6. Nos hujusmodi innovationem, et abstinentiarum relaxationem, et coarctationem, in nimium detrimentum veteris Græcarum Ecclesiarum disciplinæ vergere judicantes, licet alioquin, deficiente auctoritate Apostolicæ Sedis, nullius roboris esse dignoscantur, eas tamen auctoritate Nostra expresse revocamus, et nullum effectum imposterum habere, neque ullatenus executioni mandari; sed omnia in pristinum restitui debere, jubemus. Atque insuper in toto tractu Patriarchatus Antiocheni laudabilem consuetudinem a Majoribus derivatam, abstinendi etiam qualibet Feria quarta, et sexta per annum ab esu piscium, quæ ab aliis quo-

Confirmantur aliæ abstinentiæ Græcorum per annum.

que finitimis Populis ejusdem Græci Ritus exacte custoditur, indistincte servari præcipimus.

Anno 1743.

§. 7. Et nihilominus Decreta Congregationis Particularis de Propaganda Fide aliàs die 22. Januarii anni 1732. de ejusmodi rebus edita, et a prædicto Patriarcha, ut asseritur, ignorata, renovantes, ac Paterno animo commiserantes egestatem Fidelium Incolarum Libani, et Anti-Libani, et inopiam ciborum Quadragesimalium, quæ in plerisque locis illius tractus adesse fertur, ob quam sæpe accidit, ut carnibus, et lacticiniis necessario vesci debeant; indulgendo statuimus, ut illæsa remanente etiam quoad illos generali lege de jejuniis, et abstinentiis, a qua nemini liceat dispensationem in genere concedere, si tamen aliquando vera, et gravis necessitas urgeat dispensandi cum aliquo cœtu, seu Communitate, facultatem concedimus Ven. Fratri Patriarchæ Antiocheno, ut in singulos tantum annos, quibus eam necessitatem persistere cognoverit, et non aliter nec alio modo, hujusmodi dispensationem singulis præfatis Communitatibus concedere possit: Non omissis interim debitis cautionibus, per quas veterum Rituum neglectui, et oblivioni sensim irrepenti occurri posse, pro suo arbitrio, et prudentia existimaverit.

Facultas Patriarchæ conceditur dispensandi cum singulis universitatibus in casibus particularibus.

§. 8. Simili modo nullam innovationem fieri debere decrevimus in eo, quod respicit celebrationem Sacrosancti Missæ Sacrificii, quod unicum in singulos dies super quolibet Altari offerri, veterum Sanctorum Ecclesiæ Græcæ Patrum præcepto, et consuetudine traditum est; propatereaque minime indulgendum censuimus petitioni per eumdem Patriarcham Nobis porrectæ, qua postulaverat, ut ad satisfaciendum pietati Sacerdotum, et multiplicibus Fidelium Oblationibus, prædictum Ritum antiquitate commendatum immutari permitteremus, et in Ecclesiis Libani, et Anti-Libani plures Missas eodem die super eodem Altari offerendi Sacerdotibus fieret potestas; ac præterea in Feriis

Unica Missa singulis diebus super quolibet Altari celebranda.

PONT. A. IV.

In Quadragesima vero Missa dumtaxat Præsanctificatorum. Quadragesimæ (quo tempore, exceptis diebus Sabbati, et Dominicæ, nonnisi Præsanctificatorum Missa in Græcis Ecclesiis celebratur) integrum Sacrificium peragendi facultatem concederemus. Quibus de rebus veteres Ecclesiæ Græcæ Rubricas omnino servari, earumque executionem Sacerdotibus inculcari mandamus; eliminata tamen ab opinione vulgi inepta credulitate, *Falsa vulgi opinio corrigenda.* qua nonnulli arbitrari dicuntur, Sacerdotem utentem indumentis, et supellectilibus, quibus alius Sacerdos eodem die usus est, jejunii observantiam infringere.

Plura Altaria in unica Ecclesia erigi permittuntur. §. 9. Permittimus tamen, juxta Decretum latum die 31. Martii 1729. ab aliquibus ex Ven. Fratribus nostris Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus negotiis Propagandæ Fidei præpositis, ut alia Altaria in loco Ecclesiæ apto erigi possint. Si autem Altarium numerus Celebrantium, *Et plures Sacerdotes simul Missam celebrare.* et Offerentium multitudini non respondeat, liceat pluribus Sacerdotibus, ubi hujusmodi consuetudo viget, super eodem Altari unacum Episcopo, vel alio Sacerdote Sacrificium peragente, concelebrare; ita tamen, ut sacris vestibus more Celebrantium induti, unusquisque totam Liturgiam integre recitet, et verba Consecrationis proferat, perinde ac si Sacrosanctum Sacrificium singulatim conficerent.

De applicatione Sacrificii. §. 10. Hujusmodi autem Sacrificium singuli Sacerdotes juxta mentem eorum, qui voluntarias oblationes exhibent, licite valeant applicare. Quod si secundæ, et ulteriores Oblationes pro ejusdem Sacrificii applicatione superaddantur, Sacerdos, qui eas receperit, semper teneatur monere Fideles posteriore loco offerentes, de aliis oblationibus ad eumdem finem acceptis; et nisi iidem Offerentes unica Missæ celebratione se voti compotes fore declarent, sciat se unico Sacrificio plurium voluntati minime satisfacturum. Eorum vero mentem, qui pro Sacrificio obtulerunt, *Particularum adjectio, cum commem. ante* nunquam a Sacerdotibus impletum iri declaramus per solam adjectionem Particularum, et commemorationem, quæ in Panis præparatione

ante Missæ Sacrificium fieri solet : cum omnino necessaria sit integra concelebratio ; nisi de eorumdem Offerentium voluntate aliter fiat.

Anno 1743.

Missam, Sacrificii rationem habere nequit.

§. 11. Ut autem a Sacerdotibus Græco-Melchitis in Sacris Mysteriis peragendis, una et eadem cæremoniarum ratio, iidemque Ritus serventur, et ne aliqua sensim in iisdem obrepat difformitas, mandavimus Typis Congregationis de Propaganda Fide imprimi Missale ad usum illorum Ecclesiæ, juxta Rubricas remotissima antiquitate firmatas; quod, absoluta editione sacrorum Librorum Ritus Coptici, qui sub prælo sunt, incessanter impleri curabimus.

In Liturgia uniformitas servanda.

§. 12. Quod vero attinet ad prædictorum Venerabilium Fratrum, Patriarchæ Antiocheni, et Episcoporum Græco-Melchitarum Jurisdictionem, cujus conservatio magnopere Nobis cordi esse debet; non sine magno animi Nostri dolore accepimus, nonnullos Episcopos Maronitas, prædictorum jura sibi asserentes, in illorum subditos Jurisdictionem sibi neutiquam competentem sæpe, ut asseritur, exercuisse; absolvendo eos, qui Ecclesiasticis Censuris a propriis Pastoribus innodati fuerant; dispensationes Matrimoniales concedendo in gradibus, et circumstantiis a Ritibus Græcis minime permissis; dispensando etiam cum Monachis Græco-Melchitis super Votis Religionis; subditos denique Antiocheni Patriarchæ ad Maroniticum Ritum amplectendum variis artibus attrahendo. Quæ omnia, et singula a dictis Episcopis, ut fertur, peracta, jam per se nulla, et Pontificio, Canonicoque jure damnata, ne, in alienæ Juridictionis perturbationem, et simulatum, ac discordiarum fomentum, iterum renovari contingat, suprema, quam Jesus Christus Princeps Pastorum Beato Petro Apostolo, Nobisque hujus Successoribus, in Ecclesia Catholica tribuit potestate, omnibus, et singulis Maronitarum Episcopis, ipsique Patriarchæ Nationis Maronitarum, eorumque Successoribus in perpetuum, in virtute sanctæ obedientiæ, quatenus Nobis exposita veritate

De jurisdictione Melchitarum multis modis a Maronitis turbata.

Quibus præcipitur, ut ab hujusmodi absiineant.

PONT. A. IV.

nitantur, præcipimus, ut ab hujusmodi imposterum abstineant; inhibentes præterea, ne quocumque prætextu aut obtentu, rebus spiritualibus Nationis Græco-Melchitarum, in iis, quæ spectant ad Jurisdictionem, et auctoritatem illius Patriarchæ, Episcoporum, et Parochorum, se ingerere audeant, aut eorum subditis transitum a Græco ad Maroniticum Ritum suadere, vel eos, qui sponte transire vellent, nisi forte peculiares Romani Pontificis licentia interveniret, acceptare præsumant.

Neque Græcos Melchitas ad Rit. Maronitar. attrahant.

§. 13. Et quoniam intelleximus sæpedictum Patriarcham Antiochenum, eique subjectos Episcopos, vereri, ne Missionnarii Latini, quos in eorumdem adjutorium et levamen, Apostolica Sedes in eas regiones mittere, nec sine gravi incommodo, magnisque sumptibus illic sustentare consuevit, utendo facultatibus sibi concessis, eorum Jurisdictioni præjudicium inferant, et numerum subditorum imminuant, volentes etiam in hac parte eorumdem indemnitati consulere, ac libere propriæ auctoritatis exercitio prospicere, statuimus primo, et declaramus, licere tantummodo Fratribus Ordinis Minorum Sancti Francisci Custodiæ Terræ Sanctæ, Parochialia munia obire circa Græcos Melchitas, eisque Sacramenta administrare, in iis locorum et temporum circumstantiis, quibus omnino deficiat modus habendi Parochum, aut alium Antistitem Græci Ritus: Quo casu prædicti Fratres emolumenta legitimo jure debita percipere licite valeant, et a jurisdictione Antiocheni Patriarchæ nullatenus ipsi dependeant; sed huic dumtaxat petenti teneantur singulis annis notulam tradere Animarum Græci Ritus in ea Civitate, seu loco existentium, utpote quæ in reliquis eidem Patriarchæ omnino subesse intelligantur. Curet autem Patriarcha pro sui muneris implemento, ut ubicumque opus fuerit, Catholici Parochi copia suppetat, a quo præfati Græci-Melchitæ Sacramenta Græco Ritu recipere queant.

Item Missionariis Latinis ne prædictorum jurisdictionem perturbent.

Soli Minoritæ curam animarum exerceant in absentia Parochi Græci

§. 14. Sacramentum vero Confirmationis a Patre Guardiano Terræ Sanctæ, in Civitate Hierosolymitana, et in iis locis, ubi Episcopus Græcus Catholicus jure suo, et in propria Diœcesi non residéat, conferri posse *sub conditione* Græcis a simplici Sacerdote confirmatis, ac sponte ab eodem confirmari petentibus. Ubi vero sit Episcopus Catholicus residens, hujusmodi Sacramentum non conferat, nisi de ejusdem Episcopi consensu; eo autem dissentiente, abstineat.

ANNO 1743.

Guardianus Terræ Sanctæ Confirmationem Græcis ministret dumtaxat in absentia Episcopi Græci.

§. 15. Prætera omnibus, et singulis Melchitis Catholicis Græcum Ritum servantibus, ad Latinum Ritum transire deinceps expresse vetamus. Missionariis vero omnibus districte mandamus, sub pœnis etiam infra exprimendis, aliisque arbitrio Nostro decernendis, ne cuiquam ex illis hujusmodi transitum a Græco ad Latinum Ritum suadere præsumant, aut etiam cupientibus, inconsulta Apostolica Sede, permittant.

Græci ad Latinum Ritum non attrahendi.

§. 16. De iis autem, quos *Latinizantes* appellant, nimirum, qui a Græcis Parentibus progeniti, deficientibus Græcis Sacerdotibus, Latino Ritu a Latinis ad hunc diem baptizati fuerunt, eumque Ritum hactenus tenuerunt: quorum magnus numerus Damasci inveniri perhibetur, neque satis hucusque definitum fuit, cui potissimum Ritui addicti esse deberent: statuimus, et declaramus, ut coram Persona a Nobis deputanda semel profiteri debeant in quo Ritu vivere malint; in eoque imposterum, omni variandi facultate adempta, perseverare teneantur.

Latinizantes semel profiteri debeant quo Ritu vivere velint.

§. 17. Filii vero, qui ab hujusmodi Parentibus post emissam ab illis prædictam declarationem nascentur; necnon ii, qui jam nati sunt, sed nondum ad usum rationis pervenerunt; sequantur conditionem Parentum, si Conjuges unum eumdemque Ritum elegerint; sin minus, Patris Ritum sequantur.

Eorum Filii Parentum Ritum sequantur.

§. 18. Cæterum si quos imposterum Græcos, GræciLa-

PONT. A. IV. Latino Ritu in posterum baptizati, Græcum Ritum servare teneantur.

necessitate cogente, ob defectum Parochi Catholici Ritus Græci, Baptismum, aut alia Sacramenta a Latino Presbytero recipere eveniat; illi non ideo censendi erunt Latinum Ritum suscepisse; sed, omni dubitatione sublata, Ritum Græcum, in quo orti sunt, observare teneantur. Et eum quidem, durante prædicta necessitate, in omnibus rebus, quibus possunt, et præcipue in jejuniorum observatione, retineant; in reliquis vero integre resumant, et prosequantur, statim ac Episcopus, aut Parochus Græcus supervenerit.

Dissensiones super præmissis inter Missionarios extinguendæ.

§. 19 Ad præcidendas denique controversias omnes, quæ super hujusmodi quæstionibus oriri solent, etiam inter ipsos Missionarios, propter diversas eorum sententias, atque doctrinas; utque omnis contentio inter Fideles inde promanans penitus extinguatur; expresse præcipimus Missionariis cujuscumque Ordinis, et Instituti, etiam Societatis Jesu, ut solliciti sint super his omnibus servare unitatem spiritus, et doctrinæ: quod quidem, nostris hisce decretis, aliisque de Ritibus Græcorum in partibus Orientalibus observandis aliàs a Sede Apostolica editis, fideliter obtemperantes, facile consequentur. Curent præterea, ut omnia laudabilia Ecclesiæ Græcæ instituta ab antiqua Patrum traditione derivata, et Apostolica comprobatione firmata, in suo vigore permaneant, atque a Fidelibus istius Nationis integre executioni tradantur; neque aliquid iisdem suggerere, aut suadere audeant, quod illorum contemptum, atque imminutionem inducere possit; multoque minus auctoritate propria aliquid circa illa innovare, aut etiam super iisdem aliquam dispensationem concedere, vel admittere præsumant. Alioquin, præter districtam, quam Deo, Nobis, suisque Superioribus (quos de urgenda hujus Decreti observantia peculiariter oneramus) rationem reddent, sciant se harum Literarum vigore privationem vocis activæ, et passivæ, et inhabilitationem ad quemcumque gradum, et offi-

Eisdem commendatur conservatio Rituum Ecclesiæ Græcæ.

Ea innovationes, ac dispensationes super illis inhibentur, sub pœnis etc.

cium in suis respective Ordinibus, Institutis, et Congregationibus, ipso facto incursuros. ANNO 1743.

Monachi subjiciuntur Regulæ S. Basilii, et jurisdictioni Ordinariorum.

§. 20. Demum quod attinet ad Regularem Monachorum disciplinam, decernimus, ut Monachi utriusque Congregationis sub invocatione respectivi Sanctissimi Salvatoris, et Sancti Joannis, observent regulam genuinam Sancti Basilii, eis tradendam a Venerabilibus Fratribus Nostris Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus negotiis Propagandæ Fidei præpositis: Abstineantque ab esu carnium in sensu prædictæ Regulæ. Utriusque autem supradictæ Congregationis, sive alterius cujuscumque Instituti Monachos immediate subesse jubemus Episcopis Ordinariis Catholicis, et mediate Patriarchæ pariter Catholico. At in Diœcesibus, in quibus non est Catholicus Antistes, Patriarchæ Catholico immediate subjaceant.

Præsertim quoad Librorum editiones.

§. 21 Nullius vero generis Libros, aut folia, sine prævia approbatione, et licentia Episcopi Diœcesani, et Patriarchæ prædictorum edere possint; atque insuper nullum de rebus sacris Librum, aut folium publici juris faciant, inconsulta Sede Apostolica. Quod si novas Librorum sacrorum ab eadem Sancta Sede jam probatorum Editiones fieri contingat; onus erit Patriarchæ, et Episcoporum Catholicorum, inspicere, ne ulla in re discordent ab Editionibus approbatis.

Monasterium Monialium in Kesruano existens, solis Puellis Græco-Melchitis pateat.

§. 22. Monasterium porro Monialium in Kesruano erectum a Græco-Melchitis, pro Puellis suæ nationis, et Ritus, ante omnia declaramus eidem Græco-Melchitarum Nationi jure proprietatis acquisitum esse; ita ut Puellæ alterius cujuscumque Ritus, et Nationis nullatenus quacumque de causa in eodem deinceps admitti possint; sublata cuicumque, etiam Patriarchæ, atque Episcopis, super hoc dispensandi facultate.

Ejus gubernium ad mona-

§. 23. Insuper prædictum Monasterium, et Moniales sub protectione Sanctæ Sedis Apostolicæ, et Congregationis de Propaganda Fide

PONT. A. IV.

chos S. Joannis pertinent, sub jurisdictione Ordinarii, tanquam Sedis Apostolicæ Delegati etc.

recipimus; illius vero, seu illarum regimen, tum spirituale, tum temporale, ad Monachos Congregationis Sancti Joannis de Soriano spectare decernimus, cum immediata subjectione Episcopo Ordinario, et mediata Patriarchæ Græco-Melchitarum Antiocheno; qui etiam immediatam super eo, et illis auctoritatem acquirere debeat, quotiescumque futuris temporibus non adesset Episcopus Orthodoxus illius Sedis: Quatenus vero (quod Deus avertat) neuter esset Catholicus, per id tantum temporis, et donec alteruter Catholicus supervenerit, prædictum Monasterium immediate subjaceat Abbati Generali præfatæ Congregationis Sancti Joannis, tamquam Delegato Sedis Apostolicæ.

De ejusdem Confessariis ordinariis, et extraordinariis.

§. 24. Confessarius Ordinarius Monialium prædicti Monasterii sit Monachus professus dictæ Congregationis Sancti Joannis, quem scientiæ, pietatis, ac prudentiæ commendatione ab ipsius Abbate Generali delectum, et præsentatum, Episcopus Diœcesanus probaverit: Idemque statuimus de Confessario extraordinario, quem idem Abbas Generalis ter in Anno, et quandocumque necessitas urgeat, ad audiendas dictarum Monialium Confessiones valeat deputare. Facta insuper prædicto Episcopo potestate, quatenus id expedire putaverit, alium quemcumque Sacerdotem Regularem, etiam alterius Instituti, et Ritus Latini, vel etiam sæcularem ejusdem Ritus, in Confessarium extraordinarium dictis Monialibus deputandi.

Regula similiter S. Basilii a Monialibus servanda.

§. 25. Non aliam vero Regulam a prædictis Monialibus servandam statuimus, quam genuinam illam Sancti Basilii, quam Monachis tradendam, supra significavimus. Cui quidem Regulæ, si tam supradicti Monachi, quam mox enunciatæ Moniales, aliquas peculiares Constitutiones addere velint, quæ nec ejusdem Regulæ observantiæ, neque Græcis Ritibus adversentur, eas ad Congregationem de Propaganda Fide prius cognoscendas, et si opus fuerit corrigendas, Nobisque auctoritate Apostolica confirmandas exhibere teneantur.

Cum facultate condendi Constitutiones a S. Sede approbandas.

§. 26. In omnibus hisce Decretis, Venerabiles Fratres, quæ, prævio maturo examine, ut supra diximus, auditoque consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, aliorumque præstantium integritate, ac doctrina Virorum, statuenda, edenda, ac Vobis denuncianda esse judicavimus, minime dubitamus, quin agnoscatis, nihil aliud Nobis propositum fuisse, quam ut et Venerabiles Ecclesiæ Græcæ Ritus, ac mores in suo vigore persistant, et debita Vobis a populis obedientia, vestraque simul in eos auctoritas, et Jurisdictio, sarta tecta servetur. Quorum utrumque ex una, eademque animi, ac judicii æquabilitate proficiscitur; per quam, et varias Ecclesiarum Institutiones et consuetudines justa æstimatione pensantes, unum illud ad animarum salutem omnino necessarium in votis habemus; ut scilicet omnes, qui ubique Terrarum Catholico censentur nomine, unico Fidei, atque unitatis vinculo teneantur: Et supremam hujus S. Sedis auctoritatem, qua super alias Divina institutione præeminet, ad promovendam omnium Ecclesiarum utilitatem solummodo interponentes; de cætero Fraternitatibus Vestris intacta manere volumus jura omnia, ac privilegia, et liberum Jurisdictionis vestræ exercitium, ad regendas Oves vestræ fidei commissas, easque per semitas mandatorum Dei ad salutis æternæ metam, adjuvante Divina Gratia, dirigendas. Hinc est, quod, et hujusmodi Decreta libenter a Vobis, et cum debita devotione, atque observantia, suscipienda et amplectenda fore confidimus. Et nihilominus auctoritate Nostra Vobis mandamus atque præcipimus, ut ea omnia et singula servetis, et ab aliis, ad quos attinet, executioni mandari, atque exactissime observari curetis. Et Apostolicam Benedictionem Fraternitatibus Vestris ex animo impertimur.

ANNO 1743.

Cura Pontificis pro conservanda Ecclesiæ Græcæ disciplina, et Episcoporum auctoritate.

Præceptum de observandis præmissis Decretis.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die XXIV. Decembris MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

Dat. Die 24. Dec. 1743.

PONT. A. IV.

CONSTITUTIO

LXXXVIII. Contra Homicidas a Clemente XII. edita pro Ditione Sanctæ Romanæ Ecclesiæ, extenditur ad loca Dominii Reipublicæ Lucanæ, in his quæ pertinent ad Immunitatem personalem, et localem.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Clemens XII. confirmatis Prædecessorum sanctionibus contra Homicidas, statuit, ut infra.

ALIAS fel. rec. Clemens PP. XII. Prædecessor Noster per suas sub Plumbo expeditas literas, nempe IV. Cal. Februarii anno Incarnationis Dominicæ MDCCXXXIV. Pontificatus sui Anno Quinto, ad compescenda, et coercenda, atque ab hac Alma Urbe, totaque in temporali S. R. E. ditione penitus avertenda et eliminanda Homicidia, quæ a viris sanguinum, divini, humanique juris oblitis, incredibili cum immanitate in dies magis magisque increbrescente, sæpissime patrari, non sine gravissimo paterni animi sui dolore ac mœrore, inaudiverat; Constitutionem, quæ incipit: *In Supremo Justitiæ Solio*, promulgavit, in qua, postquam omnes, et singulas Constitutiones a fel. itidem rec. Pio II. Paulo II. Sixto IV. Julio II. Leone X. Julio III. Pio IV. Pio V. Gregorio XIII. Sixto V. Gregorio XIV. Clemente VIII. Innocentio XI. Innocentio XII. ac Benedicto XIII. et quibusvis aliis Romanis Pontificibus Prædecessoribus pariter Nostris, tunc suis, adversus Homicidas saluberrime editas approbavit, confirmavit, et innovavit, illasque adversus quemcumque non usum, seu contrarium usum, qui quovis modo prætendi, vel allegari potuisset, restituit, et plenarie reintegravit, quas deinceps omnino, et inviolabiliter observari præcepit, et mandavit; in-

ter cætera in eadem Constitutione contenta, hæc præscripta erant, tenoris, qui sequitur.

ANNO 1743.

§. 1. *Et quoniam experimento compertum est, administrationem, ac cursum rectæ, et expeditæ justitiæ, qua Reipublicæ salus præcipue innititur, summopere obturbari, vel ab excessivo numero privilegiatorum, vulgariter* Patentati *nuncupatorum, vel a minus recta intelligentia privilegiorum concessorum; proinde, salvis, firmisque remanentibus decretis, et resolutionibus, quæ temporibus fel. pariter rec. Urbani PP. VIII. et dictorum Innocentii XI. et Innocentii XII. Prædecessorum, aut aliàs quandocumque ea super re emanarunt, volumus quod privilegium Fori nemini quorumcumque Privilegiatorum hujusmodi, tam in Urbe, quam in reliquo Statu Ecclesiastico prædictis (Officialibus, aliisque privilegiatis a Congregatione pro tempore existentium ejusdem S. R. E. Cardinalium contra hæreticam pravitatem generalium Inquisitorum, ac Ministris necessariis actu inservientibus Archiepiscopis, Episcopis, ac Ordinariis prædictis, eorumque Curiis, dumtaxat exceptis) pro crimine Homicidii suffragentur; sed dicti Privilegiati, quatenus Clericali Caractere insigniti, Ecclesiasticæ; et quatenus laici fuerint, sæculari jurisdictioni subjaceant; Reservantes Nobis facultatem declarandi, quinam, et quotquot esse debeant veri Familiares dictorum Archiepiscoporum, Episcoporum, et Ordinàriorum, ac Officiales necessarii, Curiis Ecclesiasticis verum, et actuale servitium præstantes.*

Privilegiatis non suffragari Privilegium Fori in causis homicidii.

Exceptis Official. et Famil. et Privilegiatis a S. Officio, et ab Ordinariis, eorumque Curiis.

Quorum numerus, et qualitates Summo Pontifici præfiniendæ reservantur

§. 2. *Insuper quia ex illis etiam, qui in sortem Domini vocati sunt, quique aliis irreprehensibilis, et ab omni culpa, et macula immunis vitæ, ac virtutum exemplo prælucere deberent, aliqui interdum reperiuntur adeo suæ vocationis immemores, ut impellente humani generis hoste, pluribus etiam Homicidiis manus suas cruentare non perhorrescant; Nos perversorum quorumcumque malitiæ obviandum esse, non indulgendum, probe intelligentes; ad istorum quoque frænandam pervica-*

Clericos Tonsuratos non Beneficiatos, pro duobus Homicidiis, privilegio Fori, et Canonis privandos

PONT. A. IV.

ciam, perpetuo itidem statuimus, quod Clericus primæ Tonsuræ nullum Beneficium Ecclesiasticum obtinens, tametsi conditiones Clericis hujusmodi a Concilio Tridentino præscriptas servaverit, ac servet, pro duobus tamen Homicidiis animo deliberato ac præmeditato per eum patratis, privilegio fori, et Canonis, in odium tanti excessus, et ad aliorum terrorem, exuatur, et uti incorrigibilis, omnino seculari potestati subjiciatur, ab ea tamquam laicus legitimis pœnis plectendus.

Clericos in Minor. non servantes præscripta Conc. Trid. non gaudere privilegio in caus. Homicidii.

Clericus quoque in minoribus Ordinibus constitutus, nec pariter Beneficiatus, nec præscripta a Concilio Tridentino servans, tam Cœlebs, quam conjugatus, in causis Homicidii dicto privilegio fori non gaudeat, eoque privatus remaneat, neque a proprio Episcopo, seu Ordinario repeti, minusque habitum Clericalem, quem indigne abjecit, reassumere possit post totaliter expiatam admissi delicti pœnam. Declaratio autem, an reus, ante patratum Homicidium, requisita a Concilio Tridentino servaverit, ad Episcopum, aliumve loci Ordinarium omnino spectet, non retardata interim delinquentis assecuratione, facienda etiam per Judicem laicum nomine Ecclesiæ, qui illum pariter Ecclesiæ nomine ad illius dispositionem retinere possit, ad debeat, donec dicta declaratio prodierit, quacumque diversa, ac etiam contraria Juris Canonici, et Apostolicarum Constitutionum dispositione, seu interpretatione, necnon consuetudine haud refragante.

Utrum præscripta Concil. Trid. servaverint, ab Ordinario declarandum esse, non retardata assecuratione

Ecclesiasticos, æque ac Laicos, Homicidii præmeditati Reos, non gaudere Immunitate Ecclesiastica.

§. 3. *Porro cum idem Benedictus Prædecessor, animadvertens Homicidia hujusmodi suo etiam tempore increbrescere, nec minus, quam alia facinora in celebri Constitutione d. Gregorii XIV. etiam Prædecessoris, quæ incipit* Cum aliàs, *recensita, publicæ quieti officere; pro commissi sibi Apostolici Officii debito, per prædictam suam Anno Incarnat. Dominicæ MDCCXXV. sexto Idus Junii, cui initium est:* Ex quo Divina, *evulgatam Constitutionem, laicos animo præmeditato, ac deliberato proximum suum interficientes, ab Ecclesiasticæ Immunitatis beneficio*

excluserit et repulerit, ac pro exclusis atque repulsis haberi voluerit: Nos, ob gliscentem in dies quorumdam Ecclesiasticorum nequitiam, qui nulla proprii status habita ratione, non raro in adeo nefarium, detestandumque crimen prolabuntur, ipsorum Gregorii, et Benedicti Prædecessorum Constitutionibus, quas supra confirmavimus, atque innovavimus, inhærentes, et quatenus opus sit, criminum in illis exceptorum Reos immunitate Ecclesiastica nequaquam juvari, iterum decernentes; eamdem Benedicti Prædecessoris Constitutionem laicos animo præmeditato, ac deliberato proximum suum, sicut præmittitur, interficientes a beneficio Immunitatis Ecclesiasticæ excludentem, ad ipsos Ecclesiasticos cujuscumque gradus, et Ordinis existant, in Urbe, ac universa ditione Nobis, et Sedi Apostolicæ mediate, vel immediate subjecta, Homicidium animo similiter præmeditato ac deliberato patrantes, extendimus quoque, et ampliamus, dummodo tamen causa admissi per eos Homicidii ab illorum Judice Ecclesiastico competente cognoscatur, et ab eo, si rei reperti fuerint, citra pœnam sanguinis, ad præscriptum Sacrorum Canonum, condigna puniantur animadversione.

ANNO 1744.

Ab Ecclesiastico tamen Judice judicandos, et puniendos esse.

§. 4. *Ulterius, ad varias Doctorum, qui ejusdem Benedicti Prædecessoris mentem, quoad personas in dicta ejus Constitutione comprehensas, interpretari, et explicare voluerunt, sententias, et opiniones dirimendas, declaramus, Homicidii reos, natu minores vigintiquinque, majores vero viginti annis, tam laicos, quam Clericos, qui mandatum, consilium, instigationem, auxilium cooperativum, aut aliam operam occisori præbuerint, ex quorum singulis pravis actibus homicidium evenerit, in dicta Benedicti Prædecessoris Constitutione comprehensos esse, ac deinceps censeri debere, eamque, quatenus opus sit, ad ipsos pariter extendimus; ita scilicet, ut illorum extractio e loco immuni, atque traditio Curiæ Seculari quoad laicos, ad ejusdem Curiæ Secularis requisitionem, fiat a Curia Ecclesiastica et Clerici ab*

Homicidium mandantes, etc. etiam minores annis 25., et Ecclesiasticos, non gaudere Immunit.

PONT. A. IV.

ipsa Curia Ecclesiastica ex Officio omnino extrahantur, juxta normam infra dicendam. Item declaramus, omnes et singulos prædictos tam Laicos, quam Ecclesiasticos, qui in Urbe, ac ditione prædictis, ex causa, et occasione Homicidii etiam in rixa commissi cum armis, seu instrumentis suapte natura aptis ad occidendum, inquisiti, et processati, vel in contumaciam banniti, et condemnati fuerint, dummodo homicidium non fuerit casuale, vel ad propriam defensionem, Immunitatis prædictæ beneficio minime gaudere.

Item inquisitos et damnatos de homicidio in contumaciam.

Ordo servandus in extrahendis Reis a loco immuni.

§. 5. *Utque reorum, ratione Homicidii, ut præfertur, excepti inquisitorum, seu bannitorum, et in contumaciam condemnatorum extractio ab Ecclesiis, aliisque locis immunibus, utque traditio suo cuique Judici competenti, legitimis modo, et forma a Curia Ecclesiastica fiant, volumus, et ordinamus, ut quotiescumque Judici Ecclesiastico competenti innotuerit aliquem Laicum, seu Ecclesiasticum ex causa homicidii excepti inquisitum, atque processatum, ad Ecclesiam, seu locum immunem confugisse, ibique moram trahere, ac ea super delicti qualitate, ac personæ reitate subministrata, vel acquisita suppetant indicia, quæ ad capturam decernendam sufficere videantur, tunc idem Judex Ecclesiasticus ex Officio, ac nemine etiam requirente, si delinquens sit Clericus, sin vero Laicus, postquam a Curia Seculari requisitus fuerit, ad ipsius delinquentis extractionem ab Ecclesia, seu loco immuni, implorato etiam ad hoc, quatenus opus sit, auxilio brachii Secularis, et cum interventu personæ Ecclesiasticæ ab Episcopo deputandæ, devenire teneatur, extractumque ad suos, si tuti, et securi fuerint, sin minus ad Curiæ Sæcularis Carceres asportari, ibique sub tuta custodia detineri curet, et faciat; Ubi vero ex processu informativo desuper conficiendo, quoad inquisitum nondum condemnatum, dictus Judex Ecclesiasticus, ex acquisitis, seu subministratis indiciis ad torturam tantum sufficientibus, ab extracto homicidium a præfata Benedicti Prædecessoris, et hac Nostra Constitu-*

Et in iisdem tradendis Curiæ Ecclesiasticæ, sive Laicæ

tionibus exceptum patratum fuisse cognoverit, ad declarationem, quod scilicet de casu ita excepto constet, progrediatur, extractumque, si Laicus sit, Ministris, et Officialibus Curiæ Secularis, si autem Clericus, ejus competenti Judicii Ecclesiastico tradere, et consignare possit, ac debeat, exactis tamen, receptisque in actu traditionis, et consignationis hujusmodi, a Judice quidem Seculari, juramento, et ab Ecclesiastico, promissione in verbo veritatis, de restituendo extractum Ecclesiæ, locove immuni, sub pœna excommunicationis latæ Sententiæ, Nobis, et eidem Romano Pontifici pro tempore existenti reservatæ, quatenus extractus in suis defensionibus, quæ ad tramites juris, et Ordinationum Apostolicarum ei competunt, præfata elidat, et diluat indicia. Et si illa minime eliserit, seu diluerit, et delinquens repertus fuerit, Judici suo, scilicet Ecclesiastico in Clericum, Seculari in Laicum, ut juris esse censuerit, animadvertere liceat.

ANNO 1743.

Quid in extractione, et traditione banniti, et damnati in contumaciam.

§. 6. *Quoties autem de jam bannito, aut in contumaciam damnato ex causa Homicidii superius excepti, sive Laico, sive Ecclesiastico agatur, quilibet Judex Ecclesiasticus, ut præfertur, competens, ad illius, Laici nimirum, instante Curia Seculari, et Clerici, ex Officio, extractionem ab Ecclesia, locove immuni, cum interventu quoquæ personæ Ecclesiasticæ ab Episcopo deputandæ, ac traditionem suo respective Judici, sicut mox dispositum est, faciendam procedat: solamque sententiæ contumacialis, et actorum, quibus illa fundatur, exhibitionem ad hoc sufficere decernimus, ut dictus Judex Ecclesiasticus ex illorum inspectione dumtaxat agnito, num istiusmodi Sententia contumacialis legitime, justeque prolata sit ad formam Constitutionum Apostolicarum, pronunciare, et declarare queat, et debeat, an bannitus, et in contumaciam damnatus consignandus veniat, nec ne? exactis pariter, et receptis, quatenus consignetur, a Judice Seculari juramento, si d linquens sit Laicus, ab Ecclesiastico vero, si fuerit Clericus, promis-*

PONT. A. IV.

sione, ipsum, ut supra, restituendi Ecclesiæ, locove immuni, sub antedicta pœna excommunicationis, si extractus in suis similiter defensionibus ei ad præscriptum prædictarum Constitutionum Apostolicarum competentibus, nullitatem, et injustitiam contumacialis Sententiæ prædictæ ostenderit, et sceleris indicia diluerit; quod si id præstare nequiverit, et ex eisdem Sententia, et actis rite, et recte gestis, reus repertus fuerit, Judex ejus competens Sententiam exequi, et quando aliquem in pœna irrogata excessum deprehenderit, etiam moderari valeat; ita quod quæcumque declaratio a prædicto Judice Ecclesiastico facta in judicio Ecclesiasticæ Immunitatis super consignatione banniti, et in contumaciam damnati, ejusque denegatione, nullatenus deservire, et a nemine allegari possit in alio diverso ac separato judicio, in quo scilicet de præfatæ Sententiæ contumacialis executione postmodum disputari contingeret, ad quem effectum dicta declaratio Judicis Ecclesiastici perinde habeatur, ac si non emanasset, nec ullus exinde scrupulus animo Judicis competentis, in cognoscenda et definienda validitate, seu nullitate, justitia seu injustitia ejusdem Sententiæ contumacialis, ingeratur.

Decreta Judicis Ecclesiastici super competentia Immunitatis non suffragari in judicio super executione Sententiæ contumacialis.

§. 7. Quoniam autem Dilecti Filii Senatus, et Respublica Lucana Nobis nuper humiliter supplicari fecerunt, ut dispositionem prædictæ Constitutionis Clementis Prædecessoris prædicti superius insertam, ad Dominium, et ditiones eidem Reipublicæ subjectas, in quibus homicidia quoque frequentissima sunt, extendere, et ampliare de benignitate Apostolica dignaremur: Nos igitur ipsos Senatum, et Rempublicam specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares et personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et pœnis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatæ existunt, ad effectum præsentium tantum consequentium, harum serie absolventes, et

Pontifex præinserta confirmat, et extendit ad Ditionem Reip. Lucanæ.

absolutas

absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, et ad tam exitiale homicidiorum flagitium, quantum cum Domino possumus, propulsandum, exterminandumque advigilantes, prædictam Constitutionem pro universa, ut præmittitur, S. R. E. prædictæ ditione a laudato Clemente Prædecessore factam, quoad præinserta in his præsentibus literis, respective, ad dominium, et ditiones prædictas ejusdem Reipublicæ Apostolica auctoritate, motu proprio, tenore præsentium extendimus, et ampliamus, atque deinceps omnino, ac inviolabiliter observari præcipimus, et mandamus. Anno 1741.

§. 8. Volumus tamen, ut veluti aliàs idem Clemens Prædecessor voluit, et decrevit, ut in Nostra ditione Ecclesiastica tum extractus in suis defensionibus, quæ ad tramites Juris, et *Apostolicarum Ordinationum* ei competunt, eluat, et diluat indicia; tum ut sola Sententiæ contumacialis, et actorum, quibus illa fundatur exhibitio ad hoc sufficiat, ut Judex Ecclesiasticus, ex illorum inspectione dumtaxat agnito, num Sententia contumacialis legitime, justeque prolata sit ad formam *Constitutionum Apostolicarum*, pronunciare, et declarare queat, et debeat, an bannitus, et in contumaciam damnatus consignandus veniat, nec ne; tum denique, si extractus in suis defensionibus, ei ad præscriptum prædictarum *Constitutionum Apostolicarum* competentibus, nullitatem, et injustitiam contumacialis Sententiæ prædictæ ostenderit, et sceleris indicia diluerit: ita pariter in Dominio, et ditionibus prædictis hæc omnia præmissa ad dispositionem Juris, et *Statutorum localium dominii, et ditionum hujusmodi* intelligi debeant.

Cum facultate procedendi juxta statuta localia.

§. 9. Ac insuper volumus, ut donec, et quousque sive per Nos ipsos, sive per Romanos Pontifices pro tempore existentes, declaratio hujusmodi facta non fuerit, ii tantummodo familiares, et Officiales excepti intelligantur, et habeantur, quos de jure, et juxta consuetudinem loci cujuslibet, usque ad hanc diem pro fami-

Numerum, et qualitates Privilegiatorum interim juxta consuetudi-

PONT. A. IV.

liaribus, et Officialibus habitos, et deputatos esse, et haberi, ac deputari solitum est.

nes locorum servari mandat.

Clausulæ pro litterarum firmitate.

§. 10. Decernentes easdem præsentes literas, et in eis contenta quæcumque semper, et perpetuo firma, valida, et efficacia existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, atque ab omnibus, et singulis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, plenissime observari; sicque, et non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ipsius S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, eorumdemque Cardinalium Congregationes, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, et potestate fungentes, et functuros; sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere, et si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, et inane decernimus.

Cum derogationibus opportunis.

§. 11. Non obstant. præmissis, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus, Constitutionibus, et Ordinationibus, necnon etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, stylis, usibus, et consuetudinibus etiam immemorabilibus, ac quorumcumque Prædecessorum Nostrorum literis, privilegiis, indultis, et facultatibus quibusvis etiam dictis Cardinalibus, eorumque Congregationibus, sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, ac irritantibus, et aliis decretis, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus, etiam consistorialiter, vel aliàs in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis te-

noribus, specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis aliàs expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata, exprimerentur, insererentur, præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. ANNO 1744.

§. 2. Volumus autem ut lapsis vigintiquinque diebus, postquam, præsentes literæ per dominium, et ditiones prædictas per Ordinarios locorum publicatæ fuerint, omnes et singulos in dominio, et ditionibus prædictis existentes perinde arctent, ac si unicuique eorum personaliter, ac nominatim intimatæ fuissent; utque earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in Judicio, et extra adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Publicationis effectus, et exemplorum auctoritas.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIV. Januarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV. Dat. die 24. Jan. 1744.

D. Card. Passioneus.

Similia Indulta eodem fere exemplo expedita fuerunt pro aliis aliorum Principum, et Rerumpublicarum Ditionibus.

LXXXIX

DECRETA

Super pluribus Disciplinæ Capitibus, pro Incolis Regni Serviæ, et finitimarum Regionum.

Venerabilibus Fratribus, Dilectis Filiis, Archiepiscopis, Episcopis, Parochis, et Universo Clero, et Populo Regni Serviæ, aliarumque finitimarum Regionum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Sollicitudo Pontificis pro Fidei, ac Disciplinæ integritate, in Servia, et propinquis locis nonnihil collapsa.

INTER omnigenas calamitates, quibus Ecclesiæ Filii sub Infidelium dominatione degentes undique opprimuntur, quibusque omnibus paterna charitate compatimur; non aliæ magis animum nostrum sollicitant, atque urgent, quam quæ sunt ejus generis, unde animabus Christi Sanguine redemptis perditionis occasionem oriri, et Catholicæ Fidei, disciplinæque integritati detrimentum inferri posse veremur. Ex quibus cum illæ, quas in Serviæ Regno sub durissimo Turcarum jugo jamdiu sustinetis, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, multis ex partibus aliàs ad aures nostras pervenerint; tum vero novissime, per Venerabilem Fratrem Joannem Baptistam, electum a Nobis, et constitutum Archiepiscopum Scopiæ distinctius expressæ, ac pene ob oculos nostros expositæ, incredibili Nos dolore affecerunt. Licet enim inter gravissimas vexationes, et persecutiones ab infidelium crudelitate, et schismaticorum odio illatas, assi-

duam Pastorum istius Regni vigilantiam, ac sollicitudinem in proprios greges, firmamque Populorum in Fide, ac pietate constantiam commendare, immo et admirari debuerimus; plures tamen dolendi causas Nobis attulerunt, tum nonnullorum ex illis infracta, et fluctuans, vel etiam arbitraria, in maximi momenti rebus, agendi ratio; tum invecta inter plerosque Fideles, ex alienigenarum consortio, morum, ac disciplinæ corruptela; præsertim vero turpis Christianæ professionis occultatio, ad infidelitatem accedens, qua plures in istis regionibus uti, temporalium damnorum timore, perhibentur.

ANNO 1744.

Commendatur observantia Decretorum Concilii Albani.

§. 1. Debuerant quidem pleraque ex iis, quæ contra Fidei, et morum puritatem inter istarum Ecclesiarum Fideles irrepsisse dicuntur, vel anteverti, vel introducta corrigi, atque emendari, per satis notas Pontificii, et Canonici Juris sanctiones, et per Apostolicæ Sedis Decreta per organum Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum sæpius emanata; potissimum vero per ea, quæ statuta fuerunt in Albano Concilio, quod sub fel. rec. Prædecessore nostro Clemente XI., ab istius Regni Primate, pro universo Clero, et Populo Albaniæ, et Serviæ, indictum, et celebratum fuit. Ideoque prædictas omnes juris Ecclesiastici, et Sedis Apostolicæ leges Vobis omnibus in memoriam revocantes, earumque studium, et observantiam impense commendantes, prædictum Concilium Albanum vestris præcipue rebus, ac temporibus accommodatum et opportunum, omnino teneri, ac per omnia observari præcipimus; volentes, ut omnes istius Regni Archiepiscopi. Episcopi, Parochi, et Missionarii, et reliqui Animarum curam habentes, aliquod illius exemplar apud se habeant, atque ad illius normam, suos, et Populorum mores exigere studeant, et conformare.

PONT. A. IV. Relati abusus in specie corrigendi per infrascripta Decreta.

§. 2. Attamen, ut graviores abusus ad Fidei, morum, ac rituum integritatem pertinentes, quæ ex istis Regionibus ad nostram notitiam in specie pervenerunt, penitus tollantur, ac perpetuo eliminentur; postquam eosdem accurate, ac diligenter per nosmetipsos perpendimus, examinavimus; Ea, quæ sequuntur, Decreta, non sine Venerabilium Fratrum nostrorum consilio, perferre, ac vobis denunciare statuimus; quorum dispositiones a vobis omnibus ad quos attinet, utpote utiles, ac necessarias, libenter amplectendas esse in Domino confidimus; et nihilominus auctoritate Apostolica exactissime impleri, et custodiri mandamus.

Non licere Fidei Professionem ita occultare, ut Mahumetismus simuletur

§. 3. Ordientes itaque a negotiis Fidei, sine qua impossibile est placere Deo; omnibus et singulis istius Regni Fidelibus, qui Ecclesiæ Catholicæ communionem retinere cupiunt, districte præcipimus, atque jubemus, ut caveant, ne ad occultandam, quum licitum et necesse est aliquando, Christianæ Religionis professionem, aliqua faciant, aut admittant contra Evangelica Præcepta, et Instituta; præsertim vero, quæ protestationem includunt Mahumeticæ sectæ: Ideoque si Circumcisionem susceperint, sciant, quod Christus ipsis, Apostolo attestante, nihil proderit. Nomina Turcica, quorum nec memores esse deberent per labia sua, assumere: Abominanda Infidelium Templa, quæ Moschæas vocant, frequentare: Ecclesiasticorum Jejuniorum dies Carnium esu profanare, et hæc eo fine, ut Mahumetani credantur, prorsus devitent. Hæc enim omnia, etsi Fides Christi in corde teneatur, fieri nequeunt, et sine Mahumetis errorum simulatione, sinceritati Christianæ contraria, quæ mendacium in re gravissima continet, et virtualem Fidei negationem, maxima cum Dei injuria, proximique scandalo, includit.

Præsertim in judicio.

§. 4. Multo vero magis, quum a publica Potestate interrogantur, illicitum sibi esse sciant Mahumeticæ sectæ se addictos profiteri; sed illud noverint esse tempus, quo eos oportet,

sumentes scutum Fidei, non solum corde ad justitiam, sed etiam ore Christum confiteri ad salutem; alioquin si eum coram hominibus negare ausi fuerint, et ipse negabit eos coram Patre suo. ANNO 1741.

§. 5. Impius pariter, et illicitus est illorum Serviæ Christianorum abusus, qui, ex hac vita migraturi, cadavera sua Turcarum sepulturis mandari, cum istorum assistentia, et Mahumeticis adhibitis ritibus, permittunt, aut jubent. Etenim si Christum in vita erubescere minime debent, quanto minus quum ejusdem tremendo judicio sistendi sunt; ne et ipse eorumdem coram Æterno suo Patre erubescat. Et in morte.

§. 6. Munus itaque Episcoporum, Parochorum, et Missionariorum erit, serio Christianos illos, qui supradicta, cum ingenti Fidei injuria, nefarie præsumunt, docere et admonere; quod frustra sibi de Christianæ Legis custodia, et zelo, deque Filiorum in eadem educatione blandiantur; quoniam vel in uno istorum deficientes, facti sunt omnium rei: Itaque ipsis aperte denuncient, quod quisquis metu cujuslibet potestatis, vel temporalium amittendorum formidine, Fidem suam prodit, iram Dei super se provocat; seque, nisi resipiscat, ab omni salutis spe extraneum reddit; quoniam magis timet hominem, quam Deum, et momentanea retinere, quam æterna acquirere mavult. Si qui autem obstinati in hujusmodi via impiorum pergere velint, incapaces erunt Sacramentorum in vita, et, si impœnitentes decesserint, suffragiorum post mortem; ad quæ nullus Ecclesiæ Minister illos admittere præsumat; alioquin a proprio Episcopo Canonicis pœnis, ad præscriptum etiam supradicti Albani Concilii, plectendus erit. Simulatores a Sacramentis arcendi, et a suffragiis excludendi.

§. 7. Arcendæ pariter a Sacramentis Ecclesiæ sunt illæ Mulieres, quæ nuptiarum nomine in Turcarum contubernium admissæ, celantes Christianæ Religionis professionem, ibi vitam agunt ab omni Religionis exercitio remotam; eisque, a Pastoribus denunciandum est, ne salutis Item Mulieres absque Christianæ Religionis exercitio viventes

PONT. A. III. in Turcarum contubernio.

æternæ fiduciam collocent in ea Fide, quam, sine operibus mortuam, in corde tantum utiliter conservare posse, sibi persuadent.

Harum Filii quando baptizari possint, nec ne.

§. 8. Istarum vero Filios quos Parochis baptizandos exhibent, ubi eorum vitæ periculum imminere videatur, sacro lavacro abluere prædicti Parochi minime dubitent; admonitis Matribus, ut, si convaluerint, ipsos in Christiana Religione educare sedulo curent. De iis vero, qui validam, ac vivacem corporis constitutionem præseferunt, et nullo superstitioso fine, sed unico salutis obtinendæ voto, ad baptismum a supradictis Matribus offeruntur; quoniam impossibile est singulas rerum circumstantias expendere, quæ suadere possunt, vel eos in Evangelicæ legis, et fidei cultu perseveraturos, vel Christiana educatione ab hujusmodi Matribus fraudatos, Mahumetani Patris impietatem sequuturos esse; perpensis etiam infantilis ætatis periculis, ob quæ tertiam plerumque hominum partem ante completum decennium extingui, ferunt; nihil expresse jubendum censemus; Ecclesiæque Ministros dumtaxat hortamur; ut invocato cum gemitibus lumine Spiritus Sancti, juxta illius ductum, et prudentiæ suæ dictamina se gerant. Quod si eos ad Baptismum admitti posse crediderint, ne omittant Matribus inculcare districtam obligationem, qua tenentur, hujusmodi Ecclesiæ Filiis, si ad rationis usum pervenerint, notam facere veritatem Dei, eosdemque in disciplina, et correptione Domini educare.

Si baptizentur, eorum educationi consulendum.

Matrimonia juxta Decretum Concilii Trid. celebranda, abrogatis clandestinis aut coram judice contractis.

§. 9. Illud etiam grave, ac permolestum auribus nostris accidit, Concilii Tridentini Decreta de Sacramento Matrimonii ab aliquibus non observari in istis Regionibus, in quibus debitam eorum publicationem jamdiu sequutam fuisse, ipsius Albani Concilii testimonio comprobatur. Itaque omnes istarum partium Fideles supradictis Decretis teneri declarantes, irrita omnino, et nulla esse definimus prætensa Matrimonia, quæ coram solo Turcarum Judice, Caddi dicto,

vel etiam absque isto, per solos Sponsos, et non ad prædicti Tridentini Concilii præscriptum contrahuntur. Quique hujusmodi, nullas, et clandestinas nuptias contraxerint et post contractas convivunt, tamquam in illicito concubinatu versantes (nisi de præterito pœnitentiam agant, et justo Matrimonio in facie Ecclesiæ jungantur,) a Sacramentorum participatione arceri præcipimus. Anno 1744.

Non licere Matrimonium per Procuratores renovare Turcico ritu, nisi sit mere civilis.

§. 10. Matrimonio autem a Fidelibus rite contracto, eisdem minime permittimus, ne quidem ob causam Uxorum a Turcarum raptu servandarum, idem coram Caddi per Procuratores Turcico Ritu renovare; nisi tamen Mahumetanus nuptiarum ritus sit mere civilis, et nullam Mahumetis invocationem, aut aliud quodcumque superstitionis genus includat. Etsi enim non per se ipsos, sed per Procuratores id peragant; nunquam tamen illius delicti insontes haberi debent, quod ipsorum auctoritate, vel mandato committitur.

Proclamationes servandæ, nisi necessitas contra urgeat.

§. 11. Quoad Proclamationes vero a Tridentino Concilio statutas, licet in Servia minime usu firmatæ asserantur; quum tamen in prælaudato Concilio Albano Parochis etiam Serviæ præscribantur, adempta dispensandi facultate extra urgentis necessitatis occasionem; Nos idem omnino, quum fieri potest, observari præcipimus.

Matrimonia non dissolvi per Uxoris fugam et Nuptias ab ea cum infideli contractas.

§. 12. Quod si alicujus Fidelis Uxor ad Turcas confugiat, et cum aliquo ex istis nefarias nuptias contrahere audeat, non licet Viro aliam Uxorem in illius locum ducere; quum Matrimonium, Jure Divino, Conjugibus superstitibus, indissolubile, per hujusmodi Mulieris facinus minime dissolvatur. Unde, qui in tali casu alteram ducit, mœchatur; et nisi ab ea omnino separetur, a Sacramentis arcendus est.

Mulieres nulliter nuptæ cum In-

§. 13. Et quidem de hujusmodi Mulierum salute, nisi pœnitentiam agant, quid judicandum sit, omnibus patet. De Mulieribus autem Christianis a Turcis per vim raptis, iisdemque violenter,

PONT. A. IV.

fidelibus donec in eorum concubinatu permanserint, a Sacramentis arcendæ.

vel in pueritia nuptis, quæ nullo Sacramentalis fidei jure conjunctæ, in illicito concubinatu cum Infidelibus perseverant, idem omnino statuimus, quod in prædicto Concilio Albano decretum fuit; ut scilicet illis Ecclesiæ Sacramenta denegentur; nulla ratione habita, vel prætensæ illarum in Christiana Fide perseverantiæ, vel violentiæ in puerili ætate a Turcis illatæ, vel etiam quod unicæ, aut potioris, et justæ Uxoris loco a Turcis habeantur; quum ista nullum jus tribuant in concubinatu, et fornicatione degentibus, ad percipienda Sacramenta; nullamque Sacerdotibus, ad eadem indignis ministranda, præbeant facultatem.

Dispensationes non concedendæ simulatoribus Mahumeticæ sectæ.

§ 14. Circa Dispensationes Matrimoniales, caveant Episcopi, et Missionarii Serviæ, ne facultatibus sibi ab hac Sancta Sede communicatis inconsulte, vel erga immerentes utantur; neve terminos suæ potestatis transiliant. Nullas itaque Dispensationes, concedendas esse statuimus illis Christianis occultis, de quibus dictum est, quod Mahumeticos simulent ritus: Etenim isti, quum Christum erubescant, gratiarum Ecclesiæ, quæ Christi sponsa est, indignos se faciunt. Præterea nullas dispensationes concedant in iis casibus, quibus Matrimonia juxta Ritum Ecclesiæ Catholicæ, ut supra dictum est, et valide, et sancte celebranda non esse præviderint; Tunc enim non Dispensationes, sed Dissipationes, et incontinentiæ fomenta essent, a quibus fidelis prudensque Minister Christi omnimode abstinere tenetur.

Nec iis, qui Matrimonium contra Ecclesiæ Ritus contrahere velint.

Declaratio super Dispens. quoad impediment. just. publ. hon. ex Matrim. rato non consum.

§. 15. Specialiter autem advertant, eam facultatem, inter cæteras ipsis communicatas, non reperiri; dispensandi scilicet super impedimento justitiæ publicæ honestatis, proveniente ex matrimonio rato, quod aliàs inter alterutram partem, et alterius consanguineum in primo gradu, intercesserit; sed ante consummationem, vel morte, vel aliter legitime solutum fuerit. Hoc enim impedimentum fortius est eo, quod ex

sponsalibus oritur; idcirco ab hujusmodi dispensatione concedenda abstinere debebunt. ANNO 1744.

§. 16. In celebratione nuptiarum observentur tempora ab Ecclesia Catholica præscripta. Quod si infra vetitos dies Mahumetani suas nuptias celebrantes, aliquem ex Fidelibus officii causa invitaverint; quoniam Ecclesiæ præcepta ad eos, qui foris sunt, minime pertinent; non prohibentur Catholici Serviæ, Christianam modestiam secum ferentes, illis interesse; dummodo fieri possit absque Creatoris injuria, et offensione fidelium, et Ecclesiæ Dei; et nulla in Turcarum nuptiis Mahumetis invocatio, nullique superstitiosi ritus intercedant, quibus invitati, ore, vel opere jungi debeant, et consentire. Quæ tamen Infidelium consortia, et profana convivia, si, quantum poterunt, devitare curaverint, multa sane animarum pericula præcavebunt.

De nuptiarum celebrandarum temporibus, et assistentia nuptiis Infidelium.

§. 17. Quod pertinet ad cognationem spiritualem; sapientissima Tridentini Concilii Decreta, quacumque in contrarium consuetudine minime obstante, in Servia omnino observari mandamus. Itaque nec eam, quæ oritur ex Sacramentis Baptismi, et Confirmationis, ultra personas, et gradus ab eodem Concilio præfinita, extendi permittimus; nullam vero spiritualem cognationem aliunde oriri, et in specie ex assistentia matrimonio præstita, etiam ad contrahentium invitationem, sicuti nec inter eos, a quibus capilli pueris primo tondentur, expresse declaramus. Urget enim ratio prædicti Conciliaris Decreti; ne scilicet propter multitudinem prohibitionum, contingat sæpius, in casibus prohibitis ignoranter contrahi matrimonia, in quibus vel cum peccato perseveretur, vel quæ cum scandalo dirimi debeant. Quod cum sapienter statutum fuerit circa ea spiritualis cognationis genera, quæ jam in Ecclesia recepta erant; multo majori ratione obtinere debet in aliis hujusmodi speciebus, quæ in Ecclesia Catholica ignotæ, infectum a schismaticis principium habent, quorum est alligare hominibus onera

Cognatio spiritualis non extendatur ultra casus et gradus a Conc. Trid. præfinitos.

PONT. A. IV.

gravia, et importabilia, digito autem suo ea non movere. Itaque et istorum scandalum, si quod acceperint ex hujus Decreti inter Fideles observantia, secure contemnendum est.

Romani Missalis, Ritualis, ac Cæremonialis usus retinendus Rejectis ritibus, et precationibus aliunde petitis.

§. 18. De Sacris autem Ritibus, in quibus istarum Regionum Ecclesiæ, Romanam hanc, reliquarum omnium Matrem, et Magistram, in speculum sibi, et exemplum proponentes, non alio quam Romano Missali, Rituali, ac Cæremoniali uti perhibentur; hortamur Venerabiles Fratres Archiepiscopos, et Episcopos, ut nihil in hujusmodi tuta, ac laudabili consuetudine immutari, et tam in Sacrorum celebratione, et Sacramentorum administratione, quam in Benedictionibus, et Exorcismis, non aliis quibuscumque aliunde petitis Ritibus, Cæremoniis, et præcationibus, quocumque prætextu, aditum reserari permittant.

Cæremoniæ Baptismi non omittantur, vel cito suppleantur.

§. 19. Videant autem, ne forte inanes, aut leves timendi causæ illæ sint, quæ passim afferuntur, pro omittendis in Baptismatis administratione cæremoniis a Rituali Romano præscriptis; quas etiam, quum ex veris, gravibusque causis prætermitti contingat, primo quoque tempore suppleri curabunt. Neque enim sine gravi peccato negliguntur tam magni ponderis, tantæque antiquitatis Ritus, atque ad reverentiam Sacramento concilianda maxime necessarii.

Aqua Baptisterii juxta Ritum Romanum benedicatur, et in Baptismo adhibeatur.

§. 20. Curandum est etiam, ne extra casum necessitatis, justique timoris ab Infidelibus incussi, communis, et naturalis Aqua, vel etiam ea, quæ pro lustrationibus benedicitur, in Baptismi administratione adhibeatur; ac temere omittatur usus Aquæ ad hanc præcise effectum benedictæ juxta præscriptum Ritualis Romani. Vix enim sine maxima incuria, vel inani timore (juxta sensum etiam Albani Concilii) evenire potest, ut in Ecclesiis Parochialibus, ubi illæ existunt, Baptismales Fontes, statutis temporibus, et ritibus non benedicantur, aut Sacrorum Oleorum ad hoc sufficiens copia non suppetat.

§. 21. Invigilent etiam, pro pastoralis muneris implemento, ne Fidelibus quocumque in loco degentibus Sacerdotes Catholici desint, qui ipsis in Paschatis solemniis Sacrosanctam Eucharistiam ministrare possint: tum ut Lateranensis Concilii pro omnibus utriusque sexus Fidelibus Decretum observetur; tum ut in communi totius Ecclesiæ de Resurrectione Domini lætitia, hoc vivifico pabulo, quod symbolum quoque unitatis est, Ecclesiæ Fidei roborentur, ac nutriantur. Quod si propter locorum, et temporum infelicitatem eveniat, ut infra duas Hebdomadas, quæ a Dominica Palmarum ad Dominicam in Albis intercurrunt, nullatenus id fieri possit; tunc, ut eidem præcepto, vel in Quadragesima, vel in solemniis Pentecostes, præviisque diebus, juxta proprii Sacerdotis consilium, a Populis istarum Serviæ regionum satisfieri valeat, harum Litterarum tenore concedimus, et indulgemus.

ANNO 1744.

Communionis in Paschate sumendæ commodum Fidelibus suppetat.

Dispensatus quoad tempus, pro casibus necessitatis.

§. 22. Dolenter vero nimis accepimus, vel adeo desertas, et ruinosas esse istarum Regionum Ecclesias, vel adeo insolescere Infidelium furorem, ut Sanctissima Eucharistia neque decenter, neque tuto, ut par est, asservari possit; unde eveniat, ut plerique Fideles Infirmi, absque salutari Viatico, naturæ debitum solvant. Porro gravissimo huic malo, quantum fieri potest, occurri, et provideri debet. Quamobrem Infirmorum notitia per Parochos anxia diligentia est inquirenda, non tantum pro iisdem Pœnitentiæ Sacramento expurgandis, Christianisque monitis, ac spiritualibus consolationibus juvandis, ac sublevandis; verum etiam, ut Sanctissimo Christi Corpore reficiantur, atque ad extremum agonem subeundum muniantur. Itaque ubi alicui ex Fidelibus mortis periculum instare perspiciant, prædictum Sacramentum Eucharistiæ quamprimum ipsi ministrent, et si quidem sine periculo possint, ab Ecclesia sumptum, si aliqua ibi extiterit, ad Infirmi domum deferre debent, cum extra summum necessitatis casum,

Eucharistia Infirmis ministretur.

Missa extra Ecclesias non celebretur: absque extrema necessitate.

PONT. A. IV. apud infirmos, in Ædibus non Sacris, Missam celebrare non liceat.

Ritus deferendi sacram Eucharistiam. §. 23. Dum autem Sacerdos tantum Sacramentum ad infirmos defert, Decreta in Albano Concilio promulgata adamussim observet, quibus præcipitur, ut indutus Superpelliceo, Stolaque utrique humero circumsepta, et præcedente uno saltem lumine, Hymnos, et Psalmos submissa voce recitans, in Sacra Pixide, vel in Calice mundo, velamine cooperto, ambabus manibus illud ante pectus tenens, devote deferat. At ubi (sicut ibidem additur) Turcarum vis prævalet, et iniquitas, Sacerdos Stolam semper habeat propriis coopertam vestibus: in sacculo, seu bursa Pixidem recondat, quam per funiculos collo appensam in sinu reponat; et nunquam solus procedat, sed uno saltem Fideli, in defectu Clerici, associetur.

Superstitiosi ritus in sepeliendis cadaveribus devitentur. § 24. Denique circa sepelienda Fidelium Cadavera, omnes Turcarum superstitiones deviten-tur; a quibus profecto impuram originem trahunt superstitiosi quidam ritus, veluti lotiones, quæ incenso Thure, et certarum precum recitatione, quæ a Catholica improbantur Ecclesia, peragantur. Itaque abstinentes, quantum poterunt, ab omni specie mala, et infidelium imitatione, discant istarum Regionum Populi, nihil in hujusmodi Ritibus contineri, quod necessarium sit ad Defunctorum salutem, atque suffragium. Turcarum vero dicteria, et cachinnos, inanesque Schismaticorum sermones, pro nihilo habeant.

Relaxationes, et dispensationes non temere, nec levi de causa adhibendæ. §. 25. In æstimandis autem periculis, quorum interventu in supra enuntiatis rerum generibus Ecclesiasticæ disciplinæ rigorem relaxari posse declaravimus, universos istarum Regionum Fideles, præcipue vero Animarum Pastores monemus, itidemque rogamus, ut abjectos animos Christiana virtute erigentes, quid vere timendum sit, quid contemnendum, examinent; et non in angustia, et metu terrenarum potestatum, sed in amplitudine charitatis, et ardore

dilectionis, quæ foras mittit timorem, Dei, et Ecclesiæ præcepta observent, et Animarum Curam administrent. Quod si solam Turcarum insultantium formidinem, aut levium incommodorum periculum, ad transgredienda Christianæ professionis instituta, vel ad negligendum Animarum sibi creditarum regimen, justam sibi causam esse judicaverint; vere de ipsis dici poterit, quod ibi trepidaverunt timore, ubi non erat timor. Idcirco Venerabiles Fratres Archiepiscopos, et Episcopos, quos Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesias istas gravissimarum calamitatum cumulo vexatas, hortamur in Domino, et obsecramus, ut inanes hujusmodi timores, ex inferiorum Ecclesiæ Ministrorum, omniumque Fidelium pectoribus excutiant, eosque erigant, atque excitent; ut calcatis æque mundi blanditiis, atque terroribus, per arduam, angustamque semitam, Christum Ecclesiæ Caput, ad sanctificationis fastigium invitantem, constanter sequantur.

ANNO 1744.

§. 26. Agnoscant porro singularem in ipsos Dei nostri misericordiam, qui dum, terribili judicio, in aliis Regionibus Infidelium dominationi subjectis Christianam Religionem penitus conculcari, et extingui permisit; in isto tamen Serviæ Regno veritatis suæ lumen vigere voluit, quo respicientes homines in angustiis, et tribulationibus constituti, et consolationem acciperent in hac vita, et ad meliorem, ac beatiorem aliam assequendam perducerentur.

Beneficium conservatæ Religionis magni æstimandum.

§. 27. Itaque, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, cogitate etiam, atque etiam, et præcavete, ne per ingrati animi vitium, Divinæ erga vos pietatis fluenta siccentur; et auferatur a vobis Regnum Dei, cujus legibus obtemperare, et recte constitutos mores servare contempseritis.

Et summa cura custodiendum.

§. 28. Quod si supra exposita Decreta, quibus vestram agendi disciplinam ad sanctissimarum Ecclesiæ legum puritatem cupimus revocare, quæque vobis omnino exequenda per has Literas

Præceptum, et adhortatio pro præmissorum implemento.

PONT. A. IV. nostras auctoritate Apostolica denunciamus, gravia vobis videbuntur, et importabilia; videte ne ad leve Christi onus, ac suave ipsius legis jugum, eam gravitatem, et molestiam vestra opinione transferatis, quæ ex superaddita temporalium bonorum, vel retinendorum sollicitudine, vel acquirendorum cupiditate proficiscitur. Hæc si abjeceritis, et mundi servitutem cum ea quam Christo professi estis, minime conciliandam esse duxeritis; et profecto levia vobis omnia, et expeditá in Christianæ legis observantia videbuntur. Fidelis est autem Deus, qui non patietur vos ab infidelibus vexari, ac tentari supra id, quod potestis; sed faciet etiam ex tentatione proventum, et momentanea tribulationum vestrarum æterno gloriæ cumulo abunde rependet. Quod ab ipso Patre misericordiarum, et Deo totius consolationis vobis ex animo adprecantes, Apostolicam Benedictionem vobis omnibus amanter impertimur.

Dat. die 2. Febr. 1744. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die 2. Februarii Anno Domini MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

Anno 1744

SÆCULARIZATIO

XC.

Aliquot Ecclesiarum Germaniæ, aut earumdem reddituum imminutio a quibusdam proposita, reprobatur, et nunquam toleranda edicitur, cum admonitione ad Germanorum Antistites.

Dilecto Filio Nostro Josepho Tit. S. Petri in Monte Aureo Presbytero S. R. E. Cardinali de Lambergh nuncupato

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili noster, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Pontifex cum Principibus Catholicis agit, ut eos a pernicioso consilio deterreat.

UT primum Nobis compertum est, quod ad præsentem rerum in Germania statum componendum, pacemque in ea stabiliendam, proponeretur, aut aliquos ex Episcopatibus maxime insignibus in secularem potestatem redigere, aut illos Principatibus, qui cum eis conjuncti sunt, vel conspicua bonorum parte, spoliare; idemque perficere in pinguioribus redditibus, qui ad Abbatias, aut Canonicatus, aliasque Ecclesiasticas Dignitates jure pertinent; ut nimirum per hujusmodi bonorum opulentiam augeretur Principum Secularium temporale dominium, Ærarium, opesque amplificarentur: statim, Antecessorum Nostrorum exemplo, qui novis, ac perniciosis ejusmodi rebus summis viribus adversati sunt; cum superiori sæculo in Germania duo Metropolites, et Episcopatus sex deleti sunt, in alio autem deformis illa inter Catholicos, et Protestantes alterna successio constituta est; non omisimus per literas, etiam manu nostra conscriptas, Principes, quibus id magni inter-

esse poterat, aut qui ad rem istam, de qua consultari dicebatur, opem suam conferre valebant, graviter commovere de imminenti Catholicæ Religionis in Germania periculo, de præclaro hæreticæ pravitatis triumpho, summaque rei Ecclesiasticæ calamitate: quæ quidem foret omnino maxima, si Episcopatus, insignesque Abbatiæ, seculari Principatu cum eis conjuncto, præclarissimis juribus, spectabilibus honorificentiis spoliarentur, aut in profanos usus Ecclesiæ patrimonia converterentur, aut imminuerentur illis opes, quarum possessionem per non intermissam tot sæculorum memoriam Episcopi Catholici integre sancteque servarunt, atque ea bona, quæ Ecclesiis summa pietate, ac liberalitate a Majoribus donata fuerant, nunc per abusum maxime reprehendendum, in sumptus, et propria commoda usurparentur. Curavimus quoque, ut hæc ipsa Principibus sedulo inculcarentur ab Apostolicis Nuntiis, qui apud illos sunt. At vero, ut de eorum pietate, ac Religione, sicuti par est, publice constet, profecto Nos, tum ex ipsorum responsis ad literas Nostras, tum Nuntiorum Nostrorum literis, aperte cognovimus, eos probe intellexisse non minus gravissimum Catholicæ Religionis damnum, quam luctuosam rerum perturbationem, quæ consequeretur, si ad aliquid prædictorum aditus recludatur: proinde testati sunt, sibi consilia hujusmodi haudquaquam probari.

Principum Responsa accipit pietati, et religioni consentanea.

§. 1. Jam plane ex Vobis aliquos de his omnibus certiores fecimus, in responsionibus ad ea, quæ super his ad Nos detulistis; tum etiam hæc ipsa significavimus iis, qui in Urbe negotia vestra agunt, quoties hac de re, sive per se, sive per alios, Nos allocuti sunt. Ut vero unicuique vestrum de Voluntate Nostra omnino constaret, opportunum esse duximus per hoc Breve Apostolicum eam luculenter exponere, quod ad cæteros quoque præclaros Germaniæ Episcopos mittimus, ad universos fortasse, si opus fuerit, mittendum. Nos igitur coram Altis-

Profitetur se nullo pacto laturum Ecclesiastici juris imminutionem.

simo, cui rationem de singulis operibus nostris redditturi certe simus, testamur, Nos pro viribus enixe curaturos, ut omnia et singula Ecclesiarum Germaniæ Principatus, jura, jurisdictiones, honores, bona, sive illa ad Episcopatus, sive ad Abbatias, sive ad Canonicatus, sive ad alias quascunque Ecclesiasticas Dignitates jure pertinent, integra atque intacta permaneant; neque unquam concessuros, aut assensu comprobaturos, adversum hisce quidquam fieri, ulloque modo attentari; cum omnino parati simus sanguinem potius nostrum omnem effundere, quam pati, ut Ecclesiæ jura, ac libertas violentur, et conscientiæ Nostræ macula per ejusmodi assensum afferatur.

ANNO 1744.

§. 2. Pietati quidem vestræ, ac zelo injuriam faceremus, si vel suspicio in Nos caderet, sententiam vestram cum hac Nostra prorsus non congruere; quasi vero obliti essetis jurisjurandi, quo in auspicando Episcopatu polliciti estis, universa Ecclesiæ vestræ jura, prærogativas, fortunasque, sartas tectasque servare. Equidem Nos animo prospicimus, quantum emolumenti hæresi accederet, si Ecclesiasticos proventus, non dicimus sæculares fieri, sed tantummodo attenuari, minuique; eoque magis si Principatibus, jurisdictionibus, juribus, honorificentiis, quod Deus avertat, Episcopatum aliquem, aut aliquam Abbatiam spoliari contingeret. Acerbissima enim vulnera, quæ haud dissimili occasione Catholica Religio accepit, argumento nimis certo Nobis sunt, ut eidem multo graviores in posterum auguremur calamitates. At vos, qui loco præsto estis, longe melius, quam Nos, percipere valetis, quæ perniciosa vobis, ac tristissima acciderent, si vestra Episcopalis Dignitas insigni Principis auctoritate, viribus, opibusque denudata, impotens, et imbecilla fieret, ad Gregem Vobis commissum tuendum tegendumque ab Hæresi, quæ in propinquis ac finitimis provinciis longe lateque dominatur. Maxime vero, si animadvertatis, quæ tandem futura

Episcopos monet de ipsorum debito, eorumque consilia exquirit.

PONT. A. IV. sit clarissimi istius Cleri vestri conditio, redditibus ad ipsum pertinentibus imminutis. Cum enim ex selecta totius Germaniæ Nobilitate is componatur, haud difficile est intelligere, in quem statum paulatim prolaberetur; in illum scilicet, in quo fuit sæculo XVI., cum Hæresis in Germaniam, atque inde in alias quoque Provincias grassaretur. Agitur itaque res summa, et periculi plena, quæ curam, operam, ac vigilantiam vestram summopere exposcit. Proinde necesse est, ut sedulo cogitetis, provideque Nobis suggeratis, quid facto opus sit, præter ea, quæ hactenus fecimus. Ad omnia quippe Nos promptos, ac paratos esse intelligetis.

Vanas rationes ab aliquibus jactatas refellit.

§. 3. Imponendus hic esset literis hisce finis; sed Apostolici muneris Nobis impositi onus, de quo Omnipotenti Deo rationem reddere tenemur, exigit, ut nonnulla insuper addamus. Vos equidem non ignoratis, Catholicis Principibus minime deesse laxioris conscientiæ Theologos, et Assentatores, qui ad eorum aures insusurrare non dubitarunt, fieri quidem non posse, ut Ecclesiastica bona in sæcularem statum redigantur; posse tamen ea minui; tum propter illorum abusum, tum propter immoderatum luxum, et sæcularis potius Principis amplitudinem, quam Episcopi gradum, ac dignitatem; unde fit, ut, aliis Pastorali animarum cura tradita, ipsemet Episcopus sæculi negotiis, et curis, sese immisceat. Nos profecto, in Literis manu Nostra ad Principes datis, haud prætermisimus sententiam adeo perniciosam refutare, atque diluere; tum ratione, tum exemplis ostendendo, absurdum non esse, ut cum Episcopatu una Principatus conjungetur, idque præsertim in Germania: Neque, ob unius, vel alterius abusum, generale aliquid statui debere, quo Ecclesia vetustissimis, quibus fruitur, juribus exuatur, quove Successoribus in perpetuum adimatur facultas ejusmodi bonis utendi in Ec-

clesiæ emolumentum, et juxta laudabilem piamque majorum institutionem. ANNO 1744.

§. 4. Persuasum plane Nobis est, Te non inter eos numerari, qui ita agendo, pravis ejusmodi consiliis occasionem præbuerunt, aut præbent. Neque id inquirimus, an per hos dies quoque in Germania sit, qui sæcularis potius Principis, quam Episcopi personam gerat, quique Principatu, Templique thesauro, ad sæculi pompam abutatur. Generatim sane loquimur; eo magis, quod præsentes literas non ad Te unum; sed ad complures alios transmittere decrevimus. Sed libere constanterque dicimus, ut si in Venerabili Episcoporum cœtu, et inter præclaros Germaniæ Præsules in præsens forte existeret, qui istud vitæ genus ageret, is animæ suæ consulat, talem vivendi rationem corrigat, emendatæque vitæ institutione scandalum de medio tollat, atque ita os obstruat iis, qui loquuntur mendacium, quique argumentis quidem falsis, sed veri speciem præseferentibus, blandiuntur Principibus Sæcularibus, ad ea attentanda, a quibus illi hactenus se alienos esse profitentur. Qui sæcularem magis Principem, quam Episcopum gerit, is certo sciat, se talis ditionis Principem esse, eo quod Episcopus sit talis Diœcesis: Principatum autem non idcirco cum Episcopatu conjungi, quo negligatur cura animarum, sed quo ipsi plenius satisfiat, et Ovile Jesu Christi sibi traditum validius ab Hæresi propugnatur: Animadvertat quoque, pios Institutores, non ad luxum, et sæculi pompam fovendam, elargitos fuisse summa liberalitate, ac munificentia pingues Ecclesiæ proventus; sed ut, detractis iis, quæ congruunt quidem cum Episcopo, tum Principi Viro, non ad propriæ voluntatis libidinem, sed ad Sacrorum Canonum regulam, ita ut omnibus conspicuum sit, quid inter Principem Sæcularem, et Episcopum Principem intersit, necnon ut iis detractis, quæ ad utriusque dignitatis gradum, atque onera necessaria sunt; quod reli-

Hortatur Episcopos ne hujusmodi calumniis causam præbeant.

PONT. A. IV.

quum est, in subsidium pauperum, et Ecclesiæ bonum impendatur. Qui ita se gesserit, minime dubitet, quin Altissimus benedictionibus suis eum largissime cumulet, atque una efficiat, ut in Germania gravissima damna reparentur, quæ ibi superiori memoria illata sunt.

Eademque ab illis invicem suggeri mandat.

§. 5. Hæc, atque alia hujusmodi, animo quidem et Caritati tuæ præsentia fore non dubitamus; quibus quoque Te opportune usurum speramus, si quando occasio se dederit tibi agendi cum iis, qui forte tam improprie, et inconsiderate viverent. Interera te toto animo complectentes, Apostolicam Tibi, Dilecte Fili Noster, Benedictionem peramanter impertimur.

Dat. die 15. Febr. 1744.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xv. Februarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

J. Vincentius Lucchesinius.

Similes Litteræ, eodem fere exemplo, scriptæ fuerunt ad a ios Antistites per Germaniam.

CAPITULO CATHEDRALIS

XCI.

Ecclesiæ Patavinæ nonnulla Indulta, et Privilegia conceduntur.

Dilecto Filio Nostro Carolo S. Nicolai in Carcere Tulliano Diacono S. R. E. Cardinali Rezzonico nuncupato.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili noster, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

SIMUL, ac Nobis, non humano quidem consilio, sed, ut profecto reputamus, Dei Numine admonitis, in mentem venit te dare Antistitem Patavinæ Ecclesiæ, cogitavimus ejus Cathedrale Canonicorum Collegium aliquo augere decore, quod pro testimonio haberet paterni amoris erga se Nostri. Ita siquidem merita esse videbatur Ecclesia a S. Prosdocimo D. Petri Discipulo fundata, cultaque deinceps a tot successoribus in Divorum numerum adscriptis, Fidentio, Syro, Hilario, Maximo, Bellino, aliisque duobus Beatorum nuncupatione decoratis, Leonino, et Bernardo Maltraverso, nostra pariter ætate a Venerabili Cardinali Gregorio Barbadico. Ipsum Cathedrale Collegium, unde tres Pontifices maximi, Quartus Eugenius, Paulus Secundus, et Octavus Alexander prodierunt ad universum Christi Domini Ovile moderandum, sexdecim præterea S. R. E. Cardinales, quinque Patriarchæ, duodetriginta Archiepiscopi, et Episcopi, pluresque Romanæ Curiæ Præsules, multis jampridem Pontificiæ beneficentiæ argumentis ornatum a Decessoribus Nostris Callisto hujus nominis Secundo, Alexandro Tertio, Urbano Ter-

Veteres Capituli Patavini prærogativæ.

Pont. A. IV. tio, Innocentio tertio, Pio Secundo, adeo splendidam sui speciem exhibebat, ut Nos ad se magis magisque honestandum illiceret.

Cardinalis moderni Episcopi laudes. §. 1. Nec in Te parum momenti fuit ad hujusmodi propositum nostrum confirmandum. Dum enim illi Episcopali auctoritate præes, tuis quoque amplissimis meritis ab Capite in membra derivatis enitet. Nobis quippe ante oculos obversabaris clarus non una Ecclesiasticæ Ditionis Provinciali Præfectura, illustris gesto tot annos summa cum justitiæ, ac sedulitatis laude Romanæ Rotæ magistratu, spectatissimus denique amplissima Cardinalatus Dignitate, qua decorus Romæ inter præstantiores Collegas mirificam navabas assidue operam piis exercendis institutis, saluberrimis dicendis in Reipublicæ administratione sententiis; simul autem singulari præditus morum gravitate, atque innocentia, edebas magna Christianæ virtutis exempla: cujus illud tum quoque se Nobis obtulit, dum inopinato vocatus ad gubernandum Patavinum Gregem, anceps hæsisti, an arduo sustinendo oneri pares tibi adessent vires, nec nisi explorata per aliquot dies Dei voluntate, eaque comperta, illud subire voluisti; Statim deinde sacris cæremoniis initiatus, et ad commissas oves progressus, Pastorali cura, et agendi suavitate Tibi adeo illarum amorem conciliasti, ut susceptum a Nobis Te eligendi consilium eximiis celebrent laudibus, idque apertissimo documento sit, Divino placuisse Pastori, quod Te in partem Pastoralis sollicitudinis vocaverimus. Hæc omnia Nobis suaserunt, ut Cathedrale Collegium tuum præcipuis honoribus amplificemus.

Dignit., et Canonici Patav. creantur Sedis Apost. Notarii. §. 2. Quocirca motu proprio, nec ad ullius postulatum, et plenitudine Nostræ Potestatis, decernimus, et constituimus, ut perpetuis futuris temporibus Dignitates, et Canonici Patavinæ istius Ecclesiæ, Notarii sint Sedis Apostolicæ, gaudeantque cunctis honoribus, libertatibus, immunitatibus, exemptionibus, gratiis, favoribus, indultis, quibus potiuntur ejusdem

Apostolicæ

Apostolicæ Sedis Notarii de numero Participantium, sine tamen istorum præjudicio. Rursus ut dum in Choro divinas celebrant laudes, utantur per hyemem Suparo, seu Roccheto, et Cappa magna, per æstatem eodem Suparo, et Superpelliceo, sicut Vaticanæ Basilicæ Canonicis est in more. Pileum itidem gerant ornatum purpereo torulo, honoraria scilicet rubri coloris fasciola. Insigni præterea Familiæ suæ Protonotariorum Galerum imponant. Dum quoque Sacrosanctum Missæ Sacrificium peragunt, Canonem Missæ adhibeant, et Lychneolum. Hæc omnia tamen concedimus, et concessa esse volumus, salva tua, et Successorum tuorum in omnibus jurisdictione. Nec per ea intendimus ullam Dignitatum, Canonicatuum, et Præbendarum Ecclesiæ Patavinæ, aliorumque Beneficiorum Ecclesiasticorum, quæ per dictæ Ecclesiæ Canonicos, et inibi Dignitates hujusmodi obtinentes pro tempore possideri, seu in quibus, vel ad quæ jus haberi contigerit, reservationem, sive affectionem Nostræ, ac Romanorum Pontificum Successorum Nostrorum, ac Sedi præfatæ collationi, et dispensationi inducere.

Anno 1744.

Eorum insignia, et habitus Choralis.

Usus Canonis, et lychneoli.

Præservantur Ordinarii jura, quoad collationes.

§. 3. Tuum modo sit Canonicos ipsos hujus beneficentiæ Nostræ certiores facere, iisque reddere has nostras Literas in forma Brevis, quæ in Tabulario servatæ, authentico testimonio fidem faciant Paternæ Benignitatis, Benevolentiæque erga se Nostræ, atque incitamentum præbeant obsecrandi Deum Optimum Maximum, ut Omnipotenti ope sua Nos muniat ad Ecclesiæ Gubernacula difficillimis hisce temporibus moderanda. Quod ut ipse quoque cum illis precari ne desinas, Apostolicam Benedictionem, Dilecte Fili Noster, Tibi, eisdemque Canonicis paterni cordis singulari studio impertimur.

Pontificiæ benevolentiæ significationes.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 22 Feb. MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

Dat. die 22. Febr. 1744.

J. Vincentius Lucchesinius.

XCII.

ANTIOCHENO

Patriarchæ Græcorum Melchitarum transmittitur Pallium, Communionis tessera, ac Dignitatis insigne, adjectis mandatis, et conditionibus opportunis.

Venerabili Fratri, Cyrillo Catholico-Græco-Melchitarum Antiocheno Patriarchæ

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Patriarchæ Fides, Religio, et in S. Sedem observantia commendantur.

DUM nobiscum animo reputamus, illustrem Antiochenam Græcorum Ecclesiam, jamdiu a Romana Sede funesto Schismate divulsam, et a Patriarchis ea labe infectis gubernatam, nunc tandem Fraternitati Tuæ commissam, in legitimi Pastoris tutela esse, omnibus quidem lætitiis incedimus, diuturni mœroris propemodum obliti, quo ex illa Schismaticorum Antistitum irruptione conficiebamur; incredibili simul gaudio perfundimur, quod Catholici Græci Antiocheni Patriarchæ nomen, repetita longius antiquitatis memoria, Romanis Dypticis tuto adscribi queat. Qua de re maximas habemus, agimusque Deo gratias, eoque magis, quod Nobis in Suprema Ecclesiæ Cathedra, licet immerito, considentibus, id felicitatis evenerit; ac possimus, Te Præside, minus timere de illius Gregis parte, quæ ab insidiosis Pseudo-Episcopis circumsessa, deserendæ Orthodoxæ Fidei periculo objiciebatur; contra vero aliqua duci spe, fore ut reliqui in Christi Domini Ovile se restituant. Magnum igitur tuum meritum est,

in Orientalem Græcum Patriarchatum veluti postliminio rediisse Catholici Antistitis decus. Ex eo autem æque plurimum apud Nos commendaris, quod ad rem tanti momenti obtinendam Tibi aditum aperueris bene actâ vitâ prius Romæ in Collegio ad Propagandam Fidem instituto, deinde per tuam Nationem Christianis virtutibus palam asserta vera Dei Religione. Quamobrem a Catholicis Orientalis Diœcesis Episcopis in Antiochena Sede locatus fuisti, in qua per tot annos, veluti bonus Christi Miles, pugnasti adversus Catholicæ veritatis hostes, nullis fractus ærumnis, quibus adhuc oppugnaris. Fideli autem populo multum, ne erraret, providisti, consulta identidem Apostolica Sede, ejusque Decretis ac mandatis morem sedulo gessisti, non sine ingenti tuarum Ovium fructu, et eximia obedientiæ laude. Quin etiam ut arctius visibili Pastorum Principi Te adhærescere gloriari posses, Sacro ornari Pallio a Pontifice Maximo postulasti; ablegato idcirco Romam Dilecto Filio Joanne Aminione Sacerdote, qui prudenti, et grata agendi sedulitate utilem Tibi navavit operam suam. Nihil denique prætermisisti, in quo tua pietas, sincera fides, insignis erga Romanam Sedem observantia non elucesceret. ANNO 1744.

§. 1. His auctus meritis, omnia spondere Tibi poteris de Nostra benignitate, et si adhuc Pallii donum dilatum fuit, scito, id consulto evenisse, ut quo diuturnius optatum, eo jucundius acciperes. Nunc autem non amplius cunctandum rati, quin assiduis tuis precibus, nuper etiam in Consistorio ab eodem Ablegato Tuo renovatis, annueremus, libentissime Tibi transmittimus Pallium ipsum, desumptum e Corpore Divi Petri, in quo plenitudo Pontificialis officii continetur, quod Tibi tradet nostro nomine Venerabilis Frater Episcopus Babylonis, aut alius ab ipso substitutus; dummodo prius coram eorum altero emiseris Catholicæ Fidei professionem, juxta formulam præscriptam a Pallium ipsi transmittitur.

PONT. A. IV.

Fidei professio, juramentum fidelitatis et de observandis recentibus Mandatis Apostolicis, eidem præscribitur.

fel. rec. Urbano VIII. Decessore Nostro, ac solemni jurejurando pollicitus fueris fidelitatem Nobis, et Apostolicæ Sedi, adhibita verborum formula Ablegato Tuo consignata, quæ cum his literis reddita Tibi erit; simulque juratus promiseris, Te accuratissime, et qua par est obedientia observaturum quicquid a Nobis sancitum fuit in encyclica Epistola ad Venerabiles Fratres Patriarcham Antiochenum Græcorum Melchitarum, et ad omnes hujus Ritus Catholicos Episcopos huic Patriarchæ subjectos, data 24. Decemb. Anni proxime elapsi 1743. quæ incipit: *Demandatam cœlitus*; cujus exemplar cum Nostris hisce literis ad Te perveniet.

Pallii usus ad dignitatis decus, et religionis excitamentum.

§. 2. Utere deinde hoc venerabili dono, eoque in tuæ Gentis oculis posito, excita illius memoriam ad retinendam, aut amplectendam fidem, ab Apostolorum Principe æque Nobis, ac sibi traditam; unde veluti quadam cognatione illecti, atque excitati, ad Nos revertantur, aut Nobiscum perseverent, quotquot in tuo Patriarchatu Sacro Baptismate initiati sunt. In istiusmodi operam ut omnes intendas Pastoralis vigilantiæ curas, quod hactenus fecisti, pro paterna sollicitudine Te adhortamur; plurimam a Nobis gratiam quotidie magis initurus, cujus pro pignore munusculum ad rerum Sacrarum usum accipies, Ablegato tuo consignatum, atque Apostolicam Benedictionem, quam Fraternitati Tuæ peramanter impertimur.

Dat. die 29. Febr. 1744.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xxix. Febr. MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

J. Vincentius Lucchesinius.

Acta Consistorialia dantur in Appendice.

ANNO 1744.

CONTRA SURRIPIENTES, XCIII.

Vel asportantes, aut apud se retinentes Sacras Hostias, vel Particulas consecratas.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

AB Augustissimo Eucharistiæ Sacramento, in quo Salvator Noster, et Dominus JESUS CHRISTUS se ipsum nobis, tamquam gratiarum omnium fontem uberrimum, atque pretiosum æternæ gloriæ pignus, amandum, atque fruendum exhibere ineffabili benignitate dignatur; cui curvari convenit omne genu, omnesque gentes, et populos, et linguas perennè adorationis, et honoris tributum offerre, sceleratorum Hominum audaciam, multoque magis sacrilegas impiorum manus arcendas esse, in primisque a Nobis Apostolicæ auctoritatis clypeo, ac districto pœnarum gladio, quantum cum Domino possumus, longius propulsandas, tum ipso ministerii Nostri Officio, tum etiam Prædecessorum nostrorum exemplis admonemur.

Epitome Constitutionis Inn. XI.

§. I. Et sane, cum alias Ven. mem. Prædecessor Noster Innocentius Papa XI. per suam Constitutionem datam IV. Idus Martii Anno Incarnationis Dominicæ MDCLXXVI., statuerit, ut omnes, et singuli utriusque sexus, qui de execrabili furto Hostiæ consecratæ, sive unius, vel plurium Particularum consecratarum, cum sacra Pyxide, vel sine illa, legitime, et judicialiter confessi, aut convicti fuerint, quive propria malitia, vel de alterius mandato, Hostiam ejus-

PONT. A. IV. modi, sive unam, vel plures Particulas consecratas, ad malum finem, apud se retinere, vel alio transferre, seu asportare præsumpserint, condignis pœnis, et animadversionibus pro facinoris atrocitate plectantur, et pro prima etiam vice Curiæ sæculari tradantur; non obstante minori ætate, dummodo vigesimum annum attigerint; easdemque pœnas constituerit etiam contra Mandantes: Immediatus illius Successor fel. pariter rec. Alexander Papa VIII., æquali zelo ad tam nefarium scelus eliminandum armatus, prædictam Innocentii XI. Constitutionem confirmavit, per aliam in simili forma datam XI. Kalendas Januarii Anni MDCXC; in qua etiam illud addidit, ut sub antedictæ Constitutionis dispositione intelligi deberent comprehensæ omnes, et singulæ personæ tam Sæculares, quam Ecclesiasticæ, etiam Regulares, cujuscumque dignitatis, status, gradus, Ordinis, Congregationis, Societatis, et Instituti, quibuscumque privilegiis, exemptionibus, et Indulgentiis munitæ, et quavis speciali nota, aut individuatione dignæ, nulla prorsus excepta; easque omnes, siquas atrocissimi hujus criminis, quocumque modo, etiam sine qualitate furti, per se ipsas vel per alios quoscumque, aut de alterius mandato, commissi, reas esse constaret, omnibus, et singulis pœnis tum antiquis, tum in dicta Innocentii XI. Constitutione innovatis, etiam, quoad Ecclesiasticos, degradationis realis, et traditionis brachio sæculari, omnino irremissibiliter obnoxias fuisse et esse, atque in posterum fore, declaravit.

Epitome Constitutionis Alex. VIII.

Confirmatio prædictarum Constitutionum.

§. 2. Nos igitur, quibus horrendæ hujusmodi impietatis magis magisque præcavendæ non minor cura pectori insidet, supradictas Prædecessorum nostrorum Innocentii XI., et Alexandri VIII. Constitutiones (quarum tenores, ac si de verbo ad verbum præsentibus insertæ forent, haberi volumus), atque omnes, et singulas dispositiones, ordinationes, declarationes, et extensiones in illis contentas, prout jacent, Motu

proprio, et ex certa scientia, et deliberatione Nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, hac Nostra perpetuo valitura Constitutione confirmamus, approbamus, et innovamus, easque inviolabiliter, et inconcusse servari volumus, et mandamus.

Anno 1744.

Referuntur causæ novarum declarationum.

§ 3. Cum autem, sicut Nos ipsi pluries agnovimus, dum adhuc in minoribus existentes, in Romana, atque universali Inquisitione Consultoris munere fungebamur, in hujusmodi Causarum tractationibus, quæ coram Sacro prædictæ Inquisitionis Tribunali agitantur, hæ plerumque exceptiones a Reis, atque Reorum Advocatis proponi soleant; quod scilicet subreptarum Particularum, sive Hostiarum consecratio, et surripientium, sive asportantium, vel respective retinentium intentio ad malum finem directa, minime a Fisco probentur; et propter hujusmodi exceptiones, et deficientes in Fisco probationes ad easdem repellendas, hujus generis causas in longum protrahi contingat, atque etiam ipsi aliquando Rei delictorum suorum impunitatem, aut pœnarum minorationem pessimo exemplo obtinere tentaverint; Cumque super relevantia istarum exceptionum, quæ ex prædictarum Innocentii XI., et Alexandri VIII. Constitutionum contextu oriri asseruntur, et super eo, an ipsis Reis, vel Fisco potius incumbat onus conficiendi probationes pro supradictis exceptionibus fundandis, vel respective destruendis, novam aliquam declarationem Pontificia auctoritate suffultam memoratis Constitutionibus adjungi desideraretur: Idcirco Nos, volentes omnia sacrilegis Hominibus adimere subterfugia, per quæ condignas tantæ impietatis pœnas declinare, vel earum minorationem, et relaxationem prætendere, vel obtinere possent, motu, scientia, deliberatione, ac potestatis plenitudine paribus, atque etiam Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana adversus hæreticam pravitatem generalium Inquisitorum a S. Sede specialiter

PONT. A. IV. deputatorum sensui, et consilio Nobis aliàs super hac re insinuato inhærentes, ea quæ sequuntur opportune statuenda, et declaranda censuimus.

De probatione Consecrationis.

§. 4 Quoties igitur per legitimas probationes constiterit, vel Hostiam, vel Particulas a Reo subreptas, sive alio modo asportatas, atque retentas, in Sacro prius Repositorio, seu Tabernaculo, vel in Sacra Pyxide, aut Ostensorio asservatas, indeque sacrilego ausu extractas, atque asportatas fuisse; vel eidem Reo constituto, aut alteri personæ, in actu Communionis a Sacerdote traditas, deindeque vel in eodem Communionis actu, vel post illum, ab ipso sumente ex proprio ore extractas fuisse; tunc satis, et abunde fundatam præsumptionem Fisco suppetere declaramus, pro asserenda earumdem Hostiarum, seu Particularum consecratione; ad quam excludendam nonnisi claras, et concludentes in contrarium probationes admitti debere decernimus; quarum perficiendarum onus ad ipsum Reum pertinere dubitandum non est, ac ne in posterum dubitari contingat, præsentis declarationis tenore statuimus.

De probatione pravæ intentionis.

§. 5. Inutiliter etiam a Reis, vel ab eorum Defensoribus proponeretur exceptio non probatæ pravæ intentionis abutendi Sacramento ad malum, vel sacrilegum finem, nisi concludentibus, et juridicis probationibus, adstruendis pariter ab ipsis Reis, in quos tale onus præsentis declarationis vigore expresse refundimus, hujusmodi exceptio constabilita fuerit, et justa, aut excusabilis ratio asportationis, aut retentionis Sacramenti, plene comprobetur. Aliàs etenim Fisco semper assistet valida, et legitima præsumptio de intentionis pravitate, quotiescumque probaverit ipsam Sacræ Hostiæ, vel Particulæ subreptionem, asportationem, aut rationem: absque eo quod, super malo, vel sacrilego fine, speciales probationes debeat cumulare. Itaque neque istam, neque aliam superius memoratam exceptionem, ubi sufficienter, ut supra, pro-

batæ non fuerint, impiis tanti Sacramenti violatoribus ullatenus suffragari volumus, quo minus omnibus, et singulis pœnis, etiam pro prima vice traditionis brachio Sæculari, et quoad Ecclesiasticos, degradationis realis, et traditionis pariter pro prima vice brachio Sæculari, in præfatis, et antiquioribus Prædecessorum Nostrorum, et juris sanctionibus, contra hujusmodi nunquam satis detestandi facinoris Reos juste, ac sapienter constitutis, subjiciantur, et cum effectu plectantur, et puniantur.

Anno 1744.

§. 6. Decernentes præsentes nostras Literas, et in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quilibet in præmissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, Ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis existant, sive aliàs specifica, et individua mentione, et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, et auditi, neque causæ propter quas eædem præsentes emanaverint, adductæ, verificatæ, vel sufficienter, aut ullo modo justificatæ fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, prætextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quamtumvis magno, ac formali, et substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut etiam motu pari, et de Apostolicæ potestatis plenitudine simili concesso, vel emanato quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse, sed ipsas præsentes semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab illis ad quos spectat, et

Clausulæ.

PONT. A. IV. pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, et inconcusse observari.

Decreta. §. 7. Sicque, et non aliter in præmissis censeri, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicæ Sedis prædictæ Nuncios, aliosque quoslibet quacumque præeminentia, ac potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet aliter judicandi, et interpretandi facultate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes. §. 8. Non obstantibus, quatenus opus sit, nostra, et Cancellariæ Apostolicæ Regula de jure quæsito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus. Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, exemptionibus, et Indultis, etiam in corpore juris clausi, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus. Congregationibus, Societatibus, et Institutis, etiam Societatis Jesu, et S. Joannis Hierosolymitani, aliisve quibuslibet specifica, et individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam clausulis, et Decretis, etiam irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, et de Apostolicæ potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac aliàs quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi, pro illorum sufficienti derogatione, de illis eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, et individua

mentio, seu quævis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, et occasiones præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, et exactissime servatis, et specificatis, respective habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum plenissime, et amplissime motu pari derogamus, et derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque. ANNO 1744.

§. 9. Volumus insuper, et eadem auctoritate prædicta mandamus, ut eædem præsentes, et in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam prætendere valeat, ipsas præsentes, seu earum transumpta, ad Valvas Ecclesiæ S. Joannis in Laterano, et Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariæ Apostolicæ, et in Acie Campi Floræ per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, et affigi: Sicque publicatas, et affixas, omnes, et singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere, et arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatæ, et notificatæ fuissent. Publicationis effectus.

§. 10. Utque earumdem præsentium transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra illud ubique locorum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Exemplorum auctoritas

§. 11. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostrarum confirmationis, approbationis, innovationis, voluntatis, mandati, statuti, decreti, declarationis, ampliationis, et extensionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Sanctio.

Pont. A. IV. Dat. die 5. Mart. 1744. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, tertio nonas Martii, Pontificatus Nostri Anno IV.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Loco ✠ Plumbi.

Publicat. die 12. ejusdem Mensis, et Anni.

XCIV.

REVOCATIO

Communicationis Indulgentiarum inter Confratres B. Mariæ Virginis de Monte Carmelo, et Tertiarios S. Francisci, aliàs a Clemente XII. concessæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Exordium. ROMANUS Pontifex, Pacis, Justitiæque præcipuus Auctor, et Conservator, nonnumquam ad importunorum petentium instantiam ad quasdam concedendas gratias deflectitur, quas postmodum, rationabilibus suadentibus causis, præsertim cum in divini cultus detrimentum cedere comperit, revocat, cassat, et annullat, ac alias ad æquitatis, et justitiæ præfatæ semitas reducit, prout rerum, et temporum, ac personarum,

et locorum conditionibus, et qualitatibus diligenter pensatis, conspicit in Domino salubriter expedire. Anno 1744.

Communicatio Indulgentiarum a Clem. XII concessa.

§. 1. Nuper pro parte Dilecti Filii Vincentii a Conceptione Fratris expresse professi, ac Prioris Generalis Ordinis B. Mariæ de Monte Carmelo Excalceatorum nuncupatorum Congregationis Hispaniæ, Congregationi Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Indulgentiis, et Sacris Reliquiis præpositorum exposito, quod aliàs fel. rec. Clemens Papa XII. Prædecessor Noster per quasdam suas in simili forma Brevis die XIII. Martii MDCCXXXVI. expeditas Literas, instante Dilecto quoque Filio Bonaventura a Ferraria tunc temporis Ministro Generali Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci Cappuccinorum nuncupatorum, tendentibus etiam in id precibus Dilecti pariter Filii Ludovici Benzoni Prioris Generalis tunc pariter existentis Ordinis Fratrum B. Mariæ de Monte Carmelo, concesserat, ut omnes utriusque sexus Christifideles ubicumque existentes, tam intra, quam extra claustro degentes, etiam conjugati, qui sub Regula Tertii Ordinis ejusdem Sancti Francisci militant, et sub jurisdictione pro tempore existentis Ministri Generalis secundo dicti Ordinis reperiuntur, omnibus et quibuscumque Indulgentiis, et peccatorum remissionibus, ac pœnitentiarum relaxationibus ab hac Sancta Apostolica Sede concessis, et concedendis, et quibus Confratres, et Consorores Confraternitatum sub invocatione Beatæ Mariæ de Monte Carmelo quædam sibi injuncta opera adimplentes gaudent, gaudere possent, et aliàs, prout in ipsius Clem. Prædecessoris Literis, quarum tenorem præsentibus pro expresso, et inserto haberi volumus, uberius continetur.

Quæstiones exortæ super concessionis intelligentia.

§. 2. Et in eadem expositione subjuncto, quod, occasione promulgandi communicationem, seu concessionem Indulgentiarum hujusmodi, multæ, in Hispaniarum præsertim Regnis, ob-

PONT. A. IV.

ortæ dissensiones, multaque jurgia ex eo excitata fuerant, et in posterum excitari poterant, quippe quia Fratres Cappuccini prædicti ab adimplemento priorum operum Confratribus, et Consororibus Confraternitatum B. Mariæ de Monte Carmelo hujusmodi pro assequendis Indulgentiis illis concessis injunctorum proprios Tertiarios absolutos esse divulgabant; ideoque cultus erga Gloriosissimam Dei Genitricem Mariam de Monte Carmelo, ipsiusque celebres Confraternitates, necessario minui videbatur; ac propterea ad hujusmodi tollenda inconvenientia, ac jurgia deinceps eventura, dissensionesque componendas, præfatus Vincentius Procurator Generalis plurimum desiderabat, ut vel prædictæ Clementis Prædecessoris Literæ revocarentur, vel illæ saltem moderarentur, vel opera pia Confratribus, et Consororibus Confraternitatum B. Mariæ de Monte Carmelo, ad effectum consequendi Indulgentias, et peccatorum remissiones, ac pœnitentiarum relaxationis injuncta, Tertiariis etiam dicti Ordinis S. Francisci injungerentur.

Congreg. Indulgent consilium pro ejusdem concessionis revocatione.

§. 3. Eadem Cardinalium Congregatio, audito prius Dilecto quoque Filio Sigismundo a Ferraria moderni secundo-dicti Ordinis Fratrum Cappuccinorum Procuratore Generali, qui prædictarum Literarum potius revocationi, quam novæ cujuscumque oneris piorum operum impositioni adhæret, juribusque ab utraque parte deductis diligenter perpensis, die XIX. Decembris proxime præteriti censuit, Nobis esse supplicandum pro revocatione supradictarum Clementis Prædecessoris Literarum. Nobis propterea dictus Vincentius Procurator Generalis humiliter supplicari fecit, ut sibi in præmissis opportune providere, et, ut infra, indulgere de benignitate Apostolica dignaremur.

Cui Pontifex adhærendo, eam revocat, irritat etc.

§. 4. Nos igitur ipsum Vincentium Procuratorem Generalem specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque

Ecclesiasticis sententiis, censuris, et pœnis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, et absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Præfatæ Cardinalium Indulgentiis, et Sacris Reliquiis Præpositorum consilio, memoratas Clementis Prædecessoris Literas, communicationem Indulgentiarum, Confratribus, et Consororibus B. Mariæ de Monte Carmelo concessarum, et concedendarum, ad favorem Tertiariorum Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci Cappuccinorum nuncupatorum continentes, cum omnibus, et singulis in dictis literis contentis, et inde secutis quibuscumque, auctoritate Apostolica, tenore præsentium, revocamus, cassamus, irritamus, et annullamus, viribusque et effectu penitus et omnino vacuamus, ac vacuatas esse volumus, et decernimus; Decretumque memoratæ Congregationis Cardinalium die XIX. Decembris proxime præteriti, ut præfertur, editum, et a Nobis die II. Januarii nuper elapsi, prævia illius relatione per memoratæ Congregationis Cardinalium Secretarium facta, approbatum, auctoritate, et tenore præfatis, quatenus opus sit, de novo approbamus, et confirmamus, illique inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus. Anno 1741.

§. 5. Decernentes ipsas præsentes Literas semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, plenissime suffragari; sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostoli- Cum clausulis, et Decretis opportunis.

Pont. A. IV. cis, ac, quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariæ Apostolicæ regula *de jure quæsito non tollendo*, ac dictorum Ordinum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, illorum tenores præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, quod earumdem Literarum Transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra adhibeatur, quæ adhiberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Dat. die 12. Mart. 1744. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die XII. Martii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

D. Card. Passioneus.

ANNO 1744.

FACULTATES

XCV.

Majoris Pœnitentiarii, et Officii Pœnitentiariæ.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

PASTOR bonus Christus Dominus ad quærendam Ovem, quæ perierat, a Patre missus, quum ea reperta, atque humeris suis imposita, in cœlum reversus fuerit, Vicarios operis sui, quibus universi gregis pretio magno sibi coempti regimen credidit, exemplis præceptisque suis instructos reliquit, ut et commissas Oves intra moderatæ disciplinæ septa coercere, et continere omni studio satagerent; et si quas forte, amore pravæ libertatis abreptas, procul a via salutis licentius aberrare contingeret, eas ad bonam frugem, et ad debita justitiæ officia renovare, ostensa potissimum ac proposita venia, misericorditer niterentur. Hæc autem summi Pastorum Principis documenta præ oculis habentes Prædecessores Nostri Romani Pontifices, quemadmodum atrociora quædam, et graviora crimina severe notanda, ac districte vindicanda duxerunt, latis contra eorum auctores Censuris, aliisque Ecclesiasticis pœnis, quarum absolutionem, seu relaxationem, pro suprema potestate in universa Ecclesia sibi concessa, suo peculiari judicio reservarunt, ne scilicet impunitas peccandi delinquentium excitaret audaciam, ita, ne contra nimia obtinendæ veniæ difficultas pœnitentes ad desperationem propelleret, opportuna reversis ad cor offerre, atque admovere remedia,

Exordium. Christianæ Religionis spiritus, et disciplina circa lapsos.

PONT. A. IV. memores Christi charitatis, et misericordiæ, nullo unquam tempore prætermiserunt.

Officii Pœnitentiariæ institutum, et utilitas

§. 1. Ideo, præter alia plura pro variis causarum generibus constituta Romanæ Curiæ Tribunalia, voluerunt imprimis jam inde a vetustissimis usque temporibus extare in ea, et nunquam defecturum perpetuo conservari, instar fontis patentis Domui David in ablutionem peccatoris, Apostolicæ Pœnitentiariæ Officium, ad quod universi Fideles ex omni Christiani Orbis regione pro suis quisque spiritalibus morbis quamlibet occultis, sive per se, sive per arcanas literas, propriis etiam suppressis nominibus, tuto confugere possent, et convenientem vulneribus medicinam, secreta et gratuita curatione (qualis ab omnibus optanda foret) protinus consequerentur. Cujus tam præclari, tamque salutaris instituti ratio Romanis pro tempore Pontificibus magnopere cordi fuit; tantamque ex hujus Officii ministerio in Ecclesiæ administratione utilitatem experti sunt; ut olim eidem Officio non modo causas ad interius pœnitentiæ forum, sed aliàs etiam complures ad gratiam, et justitiam externi fori pertinentes, expediendas committere non dubitaverint.

S. Pius V. veteris Pœnitentiariæ forma suppressa, novam instituit.

§. 2. Sed sancto, ac salubri consilio Vener. mem. Prædecessor noster Sanctus Pius Papa V. animadvertens hujusmodi negotiorum, atque curarum cumulum, aliorum Tribunalium instituto magis convenientium, Pœnitentiariæ Officium dumtaxat onerare, ac sedulum illud, atque assiduum studium aliis negotiis ad animarum salutem pertinentibus præcipue tribuendum, imminuere posse; quod jam fel. rec. Pius pariter Papa IV. ex parte facere aggressus fuerat, id ulterius promovere, ac perficere magna cum laude decrevit, ideoque, Anno Pontificatus sui IV. Incarnationis Dominicæ MDLXIX. quarto Kalendas Maji, edita Constitutione, quæ incipit *In omnibus*, veterem Pœnitentiariæ formam suppressit, atque abolevit, novamque de integro excitavit; multisque provide, ac sapienter con-

stitutis circa Majoris Pœnitentiarii, ejusque Officialium electionem, qualitates, certum numerum, functiones, stipendium, et secreti custodiam; eas dumtaxat facultates Officio Pœnitentiariæ concessit, ac deinceps competere voluit, quas novo ejusdem statui magis congruere judicavit. ANNO 1744.

Innoc. XII. facultates plenius ordinavit.

§. 3. Has vero facultates cum a sequentibus Romanis Pontificibus ferme singulis ampliari, aut immutari, aut explicari, qua Literis Apostolicis, qua vivæ vocis oraculis, sæpe contigerit; cumque hujusmodi Literarum, atque oraculorum multiplicitas, et varietas pluribus in rebus non minimas dubitationis causas afferrent; placuit Innocentio XII. pariter Prædecessori nostro unum ex ipsis delectum, unamque summam, et compilationem efformare, quam publicavit per suam Constitutionem, quæ incipit: *Romanus Pontifex*, datam anno Incarnationis Dominicæ MDCXCII. tertio nonas Aprilis.

Causæ edendi præsentem Constitutionem.

§. 4. In qua tamen Constitutione quum idem Innocentius Pontifex Maximus aliqua facultatum capita in aliud tempus ordinanda distulerit, circa quæ nulla in hunc usque diem emanavit provisio; et cum nonnulla de cætero in eadem Constitutione disposita, majori quadam luce indigere, usu et experientia compertum fuerit; et non pauca præterea accesserint circa Apostolicæ Pœnitentiariæ facultates sequentium Pontificum decreta; et præsertim Constitutio fel. record. Clementis XII. immediati Prædecessoris Nostri, quæ incipit: *Apostolatus Officium*, Anno MDCCXXXII. quarto nonas Octobris edita; Idcirco, quod olim Nos ipsi sæpe optavimus, dum in minoribus existentes munus Doctoris Decretorum in eadem Pœnitentiaria exerceremus, ut huic scilicet operi denuo manus admoveretur; id ipsum a pluribus aliis sæpius optatum fuisse cognovimus. Postquam ergo Divinæ Providentiæ, cujus inscrutabilia sunt consilia, ita placitum fuit, ut immerentes Nos, et plane inopinantes ad summum Pontificatum proveheret, statim intelleximus, præfatis justis

PONT. A. IV.

desideriis a Nobis potissimum esse satisfaciendum.

Incipit dispositiva.

§. 5. Quocirca re diu et mature discussa, multisque desuper consultationibus habitis, et omnes Prædecessorum Nostrorum Constitutiones, seu Literas quaslibet, atque omnia vivæ vocis oracula ipsius Pœnitentiariæ Officium quomodocumque concernentes, seu concernentia, præ oculis habentes; Salva semper Majoris Pœnitentiarii facultate Romanum Pontificem consulendi in quibusvis particularibus casibus, etiam per præsentes nostras Literas non concessis, immo prohibitis, seu reservatis, et exceptis; ita ut ipsi Majori Pœnitentiario de Romani Pontificis speciali mandato, vivæ vocis oraculo desuper sibi facto, procedere asserenti, indubia fides debeat adhiberi; Motu proprio, ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, infrascriptas facultates eidem Pœnitentiariæ, et Majori Pœnitentiario de cætero competere, ac in illa, et ab illo in hunc, qui sequitur, modum exerceri posse, hac Nostra perpetuo valitura Constitutione statuimus, atque decernimus.

Major Pœnitentiarius potest consulere Papam etiam in prohibitis: et ei de V.V.O. asserenti, fides habenda.

I. Facultates absolvendi a peccatis, et censuris.

§. 6. Concedimus itaque Nostro, et pro tempore existenti Majori Pœnitentiario, ut omnes et singulos cujuscumque qualitatis, dignitatis, et gradus, Ecclesiasticos Sæculares, et cujusvis Ordinis, Congregationis, Societatis, et Instituti Regulares, necnon Laicos quoscumque utriusque sexus, tam præsentes, quam absentes, ab omnibus, et quibuscumque culpis, criminibus, et excessibus, quantumcumque gravibus, et atrocibus, tam publicis, quam occultis, quandocumque, et quomodocumque commissis, et perpetratis, necnon ab omnibus Excommunicationis, Suspensionis, et Interdicti, aliisque censuris, et pœnis Ecclesiasticis, præmissorum criminum occasione latis, et per illos incursis, etiam in casibus, nedum Ordinariis, et Regularibus Superioribus, sed etiam Nobis, et Sanctæ Sedi

specialiter, ac etiam per Literas, quæ die Cœnæ Domini quotannis promulgantur, reservatis; injuncta semper iisdem pro modo culpæ pœnitentia salutari, et aliis, quæ de jure injungenda fuerint, absolvere, et absolvi mandare possit, et valeat: Regulares nimirum a culpis, et censuris præmissis in utroque Foro; Ecclesiasticos vero Sæculares, necnon Laicos, a prædictis culpis, et censuris in Foro Conscientiæ tantum; Eosdem vero Ecclesiasticos Sæculares, necnon Laicos, tunc in utroque Foro absolvere, et absolvi mandare possit, quando agitur de censuris publicis latis a Jure, præsertim Sedi Apostolicæ reservatis, etiam nominatim declaratis, vel si agatur de latis nominatim ab homine, tunc quando Delegati, vel alterius Judicis, a quo latæ fuerunt, Jurisdictio expiraverit; seu quando absolutio per eosdem Judices, aut alios, ad Romanum Pontificem, et ad dictam S. Sedem remissa fuerit; seu quando sic Censura ligati legitime impediuntur, quo minus præsentiam Judicum, vel illorum, qui eos sic ligarunt, aut alium, seu alios, quos de jure deberent, adire possint.

ANNO 1744.

Etiam pro utroque Foro Regulares, et interdum quoque Sæculares

§. 7. Ita tamen, ut ab ejusmodi Censuris ab homine latis, vel declaratis in utroque Foro, ut præfertur, absoluti, vel qui absolvendi remittentur Judici, coram quo Censurarum causa pendet, in suis congruis casibus respective judicato paruerint, et Parti satisfecerint, vel quamprimum potuerint, pareant, et satisfaciant, alioquin in easdem Censuras reincidant. Renuente vero altera Parte satisfactionem Reo oblatam, et in Sententiis, seu Decretis minime expressam, accipere; possit Major Pœnitentiarius pro sua prudentia convenientem satisfactionem arbitrari, et respective supradicti Judicis conscientiæ remittere, ut ejusmodi pariter arbitretur; illaque per Reum oblata, nec per aliam partem irrationabiliter recusata, valeat, adhuc firma remanente hujusmodi obla-

Sed judicato parendum, et satisfaciendum parti.

PONT. A. IV. tione, ad absolutionem procedere, et ab alio procedi mandare.

Absolvendi a Censuris pro lucrandis Indulgentiis in Urbe.

§. 8. Romam quoque advenientes, ibique Sacra loca visitaturos, ab omnibus per quemcumque Judicem, vel aliàs quomodocumque, non tamen in Romana Curia nominatim promulgatis, vel, si alibi promulgatæ fuerint, in eadem Curia notoriis, Censuris, ad effectum dumtaxat, ut Indulgentias, sacra eadem Urbis loca pie ac religiose invisentibus concessas, libere et licite consequi valeant, absolvere, et absolvi mandare possit; ita ut elapso congruo tempore ab ipsa Pœnitentiaria ad effectum prædictæ visitationis præfiniendo, iisdem, quibus antea, Censuris teneantur. Eos vero, qui Censuris ab homine nominatim ligati, pro absolutione Romam advenerint, sed pro illa obtinenda fuerint ad proprios Judices remissi, et probabile mortis periculum in itinere pertimescant, poterit Major Pœnitentiarius, ad congruum tempus, ab ipso pro hujusmodi itineris confectione arbitrandum, in Foro conscientiæ tantum absolvere, et absolvi mandare; cum reincidentia, statim ac itineris terminum attigerint.

Et pro periculo itineris.

Absolvendi ab hæresi occulta.

§. 9. Hæreticos occultos, qui nemini, et cum nemine suas hæreses communicaverint, possit idem Major Pœnitentiarius in Foro conscientiæ tantum, absque alia abjuratione coram Ordinario, vel Inquisitore facienda, absolvere, vel absolvi mandare, quod pariter ipsi liceat, quando prædicti Hæretici occulti aliquos actus extrinsecos fecerint, ex quibus dignosci potuissent pro hæreticis; dummodo eosdem actus, quamvis de sua natura noscibiles, seu ad notitiam deducibiles, nullus, quem ipsi sciant, aut credant, notaverit, vel adverterit.

Et quando a publica.

§. 10. Publicos vero Hæreticos, seu Apostatas a Fide Catholica, in Foro conscientiæ tantum, absolvere, seu absolvi, mandare possit, in iis dumtaxat casibus, in quibus necesse non est complices denunciare; quando nimirum hu-

jusmodi complices, aut mortui sunt, aut in regionibus palam infectis existunt, et in illis degunt; non tamen quando complices in illis Regionibus viverent, in quibus Inquisitionis Sancti Officii auctoritas viget. ANNO 1744.

Censuræ exceptæ.

§. 11. Principes porro, et alios jus Imperii, etiam Vicario nomine, habentes, ac Dominia, et Respublicas seu Personas illorum, et illarum administrationem habentes, vel habere solitas, necnon Episcopos, et alios Superiores Prælatos, in casibus publicis, qui in præfatis Literis die Cœnæ Domini legi consuetis, continentur, etiamsi Romanus Pontifex propter infirmitatem vel aliam causam ita fuisset impeditus, ut celeriter consuli non posset, absolvere, et absolvi mandare nullatenus valeat. 1. Censur. publ. Bul. Cœn. quo ad Principes, Prælatos etc.

§. 12. Minusque possit, etiam in occultis, etiam in Foro conscientiæ tantum, absolvere, vel absolvi mandare S. R. E Cardinales, aut alios cujuscumque qualitatis, status, gradus, conditionis, dignitatis, et præeminentiæ fuerint, qui, vivente Romano Pontifice, de alio quopiam in ejus locum post ipsius mortem eligendo, vel excludendo tractaverint, suffragia inierint, ambitusve, aut pactiones fecerint; vel, Sede Apostolica vacante, in censuras, seu pœnas in Literis fel. rec. Gregorii Papæ XV., et Urbani VIII. Prædecessorum Nostrorum super electione Romani Pontificis pro tempore facienda, xvii. Kalend. Septemb. Anno Incarnationis Dominicæ MDCXXI. et v. Kalendas Februarii Anno ejusdem Incarnationis MDCXXV. respective emanatis, contentas, quomodolibet inciderint; præterquam si absolvi peterent, Sede Apostolica adhuc vacante; tunc enim absolvi poterunt modo inferius præscribendo pro tempore vacantis ejusdem Sedis. 2. Censur. circa electionem Romani Pontificis.

§. 13. Nec pariter possit, etiam in occultis, etiam in Foro conscientiæ tantum, eos cujuscunque qualitatis, status, dignitatis, præeminentiæ, et conditionis fuerint, absolvere, et absolvi mandare, qui Astrologia judiciaria, vel 3. Censur. contra inquiren. per astrol. etc.

PONT. A. IV. per se, vel per alios, de statu Reipublicæ Christianæ, sive de vita, aut morte Romani Pontificis pro tempore existentis inquirentes, ejusdem Urbani VIII. Pont. Max. Literis, pridie Kal. Aprilis Anno ejusdem Incarnationis MDCXXXI. contra prædicta perpetrantes editis, contravenerint.

4. Censura contra publ. violationem Immun. seu libert. Ecclesiast.

§. 14. Nec similiter valeat in casibus publicis, etiam in judicium non deductis, violatæ Immunitatis, seu libertatis Ecclesiasticæ, ullatenus absolvere, seu absolvi mandare.

II. Facultates dispensandi super Irregular. etc. in occultis.

§. 15. Super quacumque Irregularitate, et inhabilitate ex quocumque delicto, etiam homicidio voluntario, et ex quocumque defectu proveniente, possit idem Major Pœnitentiarius, in casibus tamen occultis, et in Foro conscientiæ tantum, et prævia in gravioribus casibus matura discussione in Signatura Pœnitentiariæ agenda, dispensare, vel dispensari mandare, tam cum Laicis, quam cum Ecclesiasticis Sæcularibus, et Regularibus, cum quibus expediens videbitur, ad hoc ut Ordinibus initiari, vel respective in susceptis, etiam in Sacris, et Presbyteratus Ordinibus ministrare, et ad Superiores ascendere, ac Dignitates, etiam Cathedrales, et Metropolitanas, et quæcunque Beneficia Ecclesiastica, quandocumque ante dispensationem alioquin canonice obtentas, vel obtenta, retinere, necnon ut hujusmodi Beneficia, et Dignitates (exceptis quando agitur de homicidio voluntario, vel alio gravissimo excessu, Ecclesiis Cathedralibus, et Metropolitanis), etiam post delictum assequi valeant.

Etiam cum Hæreticis, et Apostatis a Fide.

§. 16. Item cum Hæreticis, et Apostatis a Fide Catholica, quando hæresis, et apostasia hujusmodi, si de Sæcularibus agitur, nullatenus est propalata, et quando casus gravitas non suadet, Pœnitentes ad Sac. Inquisitionem remittendos esse, super quacumque Irregularitate, Inhabilitate, et Infamia exinde contracta, tam ad Ordines, sive susceptos, sive suscipiendos, quam

quam ad Beneficia, dispensare, et dispensari mandare possit, et valeat. Anno 1741.

§. 17. Cum Homicidis, Bannitis, aliisque criminosis, ut in Religionem recipi, et in ea Professionem emittere licite possint, atque ut etiam qui homicidia voluntaria commiserint, aliquam ex approbatis Religionibus, tanquam Clerici, ingredi, in eaque profiteri valeant, in utroque Foro dispensare, seu dispensari mandare possit; ea tamen lege, quando sic oportere videbitur, ut Fiscum, et Partem prius concordaverint; et insuper cavendo, ne tempore Novitiatus Sacros Ordines suscipiant, aut ad Superiores ascendant; sed id eis minime liceat, nisi post Professionem emissam. Ut autem in iis Ordinibus, quos antea suscepissent, etiam tempore Novitiatus ministrare possint, quoties aliqua rationabilis causa id postulaverit, dispensare et dispensari mandare possit; adjecta tunc clausula: *Ut si forte in Religione non perseveraverint, seu ad sæculum redierint, ipso facto suspensi, etiam ab hujusmodi Ordinum antea susceptorum exercitio, remaneant.*

Et in publicis cum homicidis etc. ad effectum ingrediendi Relig.

§. 18. Cum male promotis quibuscumque ad Ordines, in casibus tamen occultis, dispensare vel dispensari mandare valeat; et signanter, accedente legitima causa, dispenset, vel dispensari mandet cum Promotis per saltum, in casibus similiter occultis, ad effectum scilicet, ut omissos Ordines secrete recipiant a quolibet Catholico Antistite Gratiam et communionem cum Sede Apostolica habente, extra tempora, et non servatis Interstitiis, et absque Dimissoriis; non tamen, ut plures Ordines Sacros eodem die recipiant.

Et cum male promotis, in occultis.

§. 19. Cum promotis ad Sacros Ordines, qui Simoniam cum Episcopis promoventibus commiserint, dispensare et dispensari mandare possit, in occultis dumtaxat, et in Foro conscientiæ tantum, cum clausula *monitis monendis*, et injuncta gravi pœnitentia, ac re præsertim in Signatura discussa.

Etiam in casu Simon. cum Episc. commissæ

PONT. A. IV. III.

Facultates in Beneficialibus convalidandi titulos.

§. 20. Titulos Beneficiorum cum occulta inhabilitate, vel alio occulto vitio, etiam in concursu, male obtentorum, convalidare, vel convalidari mandare valeat.

Excepto casu dilatæ consecr Episc.

§. 21. Verum a convalidatione Titulorum, et condonatione fructuum abstineat quoad illos, qui de Ecclesiis Cathedralibus provisi, munus Consecrationis infra præfinitum tempus non susceperint.

Et excepto casu Simon. realis scienter contractæ

§. 22. Cum vero agitur de Simonia reali scienter contracta, et de Beneficiis, super quibus eadem contracta fuit, abstineat a dispensationibus, seu convalidationibus Titulorum, etiam in foro conscientiæ tantum, etiam in casibus occultis; nisi forte prædicta Simonia contracta fuerit ignoranter ignorantia facti, vel juris, et Orator de illa certior factus, quam primum commode potuerit, dispensationem petierit. Idemque intelligatur de Pensionibus, super quibus Simonia realis scienter contracta, et commissa fuerit.

Condonandi quandoque partem pretii Simon.

§. 23. Abstineat a condonatione pretii simoniaci, quando in Ecclesiam læsam, vel pauperes erogari debet; præter quam si delinquentium paupertas, et qualitas suadeant, aliquam ejus partem ipsis remitti, aut condonari posse; residuo semper in Ecclesiam, vel alios pauperes erogando.

Condonandi, vel componendi quoad fructus male perc. in occultis.

§. 24. A compositione pariter, et condonatione fructuum Beneficialium, et Episcopalium Ecclesiarum, ac etiam distributionum quarumcumque, quovis modo male perceptorum, in casibus non occultis, abstineat. In occultis vero, possit cum Gallis, Belgis, Germanis, Polonis, et ulterioribus, componere, vel etiam condonare; injuncta eisdem Pœnitentibus erogatione eleemosynæ, ipsius Majoris Pœnitentiarii, vel Confessarii ab ipso deputandi arbitrio limitandæ. Cum reliquis autem, videlicet Italis, Hispanis, Lusitanis, et adjacentium Insularum Personis, discrete compositionem concedere, et ea mediante fructus condonare valeat; pecuniis ex-

inde redactis arbitrio Nostro, et Successorum nostrorum pro tempore erogandis. Pauperibus autem, quorum inopia compositionem non admittit, possit condonare, injuncta pro eorum viribus eleemosyna modo supradicto. Porro quæ hic ordinantur, sine præjudicio illorum, quibus distributiones accrescere, vel non decrescere debent, sint, et censeantur ordinata. ANNO 1744.

§. 25. Quoad male ablata, vel retenta, quando domini incerti sunt, et casus occulti, partem aliquam delinquentibus pauperibus, si, eorum qualitate, et necessitate pensatis, ita videbitur, remittere, seu condonare, vel remitti, seu condonari mandare possit; residuum vero pauperibus distribui, vel in pia opera erogari, et quidem, si fieri potest, in locis, ubi illa ablata, extorta, vel usurpata sunt, mandare debet. IV. Facultates circa onera restituendi super male ablatis incertis.

§. 26. Accipientes munera a Regularibus, exceptis rerum medicinalium, seu devotionis muneribus, ultra valorem decem scutorum monetæ, contra præscriptum a Prædecessoribus Nostris Clemente VIII. et Urbano pariter VIII. in suis Constitutionibus, XIII. Kalendas Julii Anni MDXCIV. et XVI. Kalendas Novembris Anno MDCXL. respective editis, non absolvat, nisi facta restitutione; vel, si eam de præsenti nequeant adimplere, cum obligatione eandem, quamprimum poterunt, faciendi. Qui vero infra prædictum valorem ejusmodi munera acceperint, eos, injuncta arbitrio ipsius Majoris Pœnitentiarii, seu Confessarii per eum eligendi, eleemosyna, quæ in beneficium Religionis, seu Conventus, cui de jure facienda esset restitutio, si caute fieri possit, erogetur, absolvere, seu absolvi mandare possit. Et super muneribus acceptis a Regular.

§. 27. Cum Puellis, quæ Virgines non sunt, et subsidia Dotalia petunt, seu jam obtinuerunt a Confraternitatibus, aut aliis Locis, vel Dispensatoribus piis, quibus injunctum est, ut illas Virginibus tantum dent, seu distribuant; in occultis, et in Foro conscientiæ tantum, quatenus illæ in posterum honeste vivant, fa- Et super dote, cum non Virgine.

PONT. A. IV. cultatem habeat dispensandi. Necnon dispensare possit, in occultis pariter, et in Foro conscientiæ tantum, cum Virginibus, quæ petunt, vel obtinuerunt ingredi, vel jam ingressæ sunt in Conventus, seu Monasteria destinata pro Mulieribus ad bonam frugem traductis, ad effectum ea licite ingrediendi, seu in eis remanendi, ac profitendi, et Officia quæcumque suscipiendi, et exercendi.

Et cum Virgine super ingressu in Monaster. Convertit.

V.

Facultas relaxandi juramenta.

§. 28. Juramenta quæcumque, in quibus exploratum sit nullum cujusquam agi præjudicium, facultatem habeat in Foro conscientiæ dumtaxat relaxandi.

Commutandi dispensando Vota simpl. etiam reserv.

§. 29. Vota simplicia quæcumque quomodolibet emissa, tametsi privato juramento confirmata, etiam Religionis, Castitatis, Visitationis Sepulchri Dominici, aut Sacrorum Liminum Beatorum Apostolorum Petri, et Pauli de Urbe, aut Sepulchri S. Jacobi de Compostella, possit idem Major Pœnitentiarius in alia pietatis opera dispensando commutare; etiam ad effectum contrahendi Matrimonium, cum agitur de voto castitatis, aliisque ex se Matrimonium illicitum reddentibus, item Votorum implementum differre, et ab illorum transgressionibus absolvere, et respective dispensando commutari, differri, et absolvi mandare; consideratis causis talium commutationum, dilationum, aut absolutionum, et adjectis clausulis, quas apponere, iisque injunctis, quæ injungere hactenus in hujusmodi casibus Pœnitentiaria laudabiliter consuevit.

Dispensandi commutando Hor. Can.

§. 30. Super recitatione Divini Officii, seu Horarum Canonicarum, propter aliquam impossibilitatem, seu moralem difficultatem, dispensandi, cum commutatione in alias preces, vel orationes, vel alia pia opera earumque seu eorum injunctione, habeat facultatem.

VI.

Facultates speciales; pro

§. 31. Cum Regularibus autem super Irregularitate, tam ex defectu, quam ex quocumque delicto quandocumque perpetrato, quomodolibet contracta, ut eadem Irregularitate, aut qua-

vis inhabilitate, aliisque defectibus quibuscumque non obstantibus, susceptis Ordinibus, et eorum Privilegiis uti, ac in illis, etiam in Altaris ministerio ministrare, et Ordines non susceptos suscipere, ac in iisdem pariter ministrare, necnon quæcumque, quotcumque, et qualiacumque, suorum Ordinum, et Congregationum, alioquin canonice obtenta, Officia, Beneficia regularia, munia, præeminentias, dignitates, et prælaturas, etiam majores, et principales, retinere et exercere, necnon eadem, seu easdem, ad quæ, seu quas in futurum canonice, et juxta eorumdem Ordinum, et Congregationum regularia Instituta, eligentur, vel aliter assumentur, recipere, assequi, gerere, ac liberè, et licitè exercere valeant, dispensare, eosque in pristinum, et ad eum, in quo ante præmissa quomodolibet erant, statum, et ad vocem activam, et passivam restituere, reponere, et plenarie reintegrare, et pœnas illis gratiose remittere, et condonare, (non tamen habilitare ad Generalatum, quando agitur de publico natalium defectu); nec non pro majori absolutionum, et dispensationum prædictarum firmitate, quibusvis Constitutionibus, Ordinationibus, Statutis, et Privilegiis quomodolibet obstantibus sufficienter derogare, præfatus Major Pœnitentiarius possit, et valeat. ANNO 1744. Regular. super Irreg., inhabil. etc.

§. 32. Volumus tamen, ut in hujusmodi casibus, qui occulti fuerint, in Foro conscientiæ tantum, in publicis vero casibus in utroque Foro, auditis tamen Superioribus, et matura circumspectione semper adhibita, cum iisdem Regularibus, ut præfertur, dispenset, vel dispensari mandet. Etiam in publicis.

§. 33. Quoad Apostatas, vel fugitivos Regulares, ad Apostolicam Pœnitentiariam recurrentes, servetur laudabilis ejusdem praxis, ut scilicet Major Pœnitentiarius, audito prius, si in Urbe adsit, Ordinis Superiore, seu Procuratore Generali, injungat Apostatæ, seu fugitivo, intra tempus arbitrio ipsius Majoris Pœniten- Super Apostatis, vel fugitivis.

PONT. A. IV. tiarii taxandum, reditum ad proprium Ordinem: Interim vero, si expediat, a censuris eundem absolvere, vel absolvi mandare possit, cum reincidentia si intra dictum tempus minime redierit, (dilata tamen usque ad actualem reditum dispensatione super irregularitate, si forte eam insuper contraxisset): et alias præterea pœnas, sive de jure communi, sive ex Statutis Ordinum, propter Apostasiam, seu fugam inflictas, discrete moderari, commutare, vel etiam, juxta peculiares circumstantias, condonare possit. Si vero casus ejusmodi sit, ut, re præsertim in Signatura discussa, censeatur expedire, quod absque reditu ad proprium, transitus eidem ad alium Ordinem concedatur; possit Major Pœnitentiarius istud etiam concedere, adhibitis tamen iis cautionibus, quas ad refrenandam vagandi licentiam necessarias, seu opportunas judicaverit; necnon illa præ oculis habendo, quæ infra circa transitum disponentur. Nemini autem Regulari quacumque de causa permittere valeat, ut in habitu Sæculari, seu Clerici Sæcularis, in perpetuum extra Claustra vivere possit.

Super transitu ab uno ad alium Ordinem.

§. 34. Quoad transitum vero de una ad aliam Religionem, non solum valeat illum concedere a laxiori ad arctiorem, juxta *Cap. Licet de Regular.* verum etiam ad æqualem, et ab arctiori ad laxiorem, ob justas tamen, et graves respective causas ab eodem Majori Pœnitentiario probandas; audito prius Superiore Ordinis, a quo, et cum consensu Superioris Ordinis, ad quem faciendus est transitus. Pro majori autem transitus firmitate, in his omnibus casibus possit idem Major Pœnitentiarius Statutis et privilegiis Apostolicis quomodolibet obstantibus opportune derogare.

Ordines excepti.

§. 35. Verum abstineat ab hujusmodi transitu concedendo ad alias Religiones, seu Ordines, præter quam ad illas, seu illos, in quibus claustralis, et regularis observantia vigere dignoscatur; quod si de tali claustrali, et regulari ob-

servantia ullatenus dubitetur, exquirenda erit authentica Ordinarii attestatio. Abstineat pariter a transitu prædicto concedendo ad Ordines Hospitalares, et Militares, quamvis in istis claustralis, et regularis observantia vigeret, nisi forte ad Ordinem S. Joannis de Deo. Neque item eundem transitum concedat ad Ordinem Sancti Benedicti antiquioris Observantiæ, aut ad alias consimiles Congregationes, cujuscumque Ordinis fuerint. ANNO 1744.

§. 36. Concedere itidem possit transitum ab uno Monasterio ad aliud, Monialibus tantum ultra Montes existentibus, legitima concurrente causa, in Signatura discutienda et approbanda, committendo tamen facultatem hujusmodi transitus admittendi, et exequendi, arbitrio Ordinarii, cum clausulis opportunis pro casuum varietate. Super simili transitu Monialium.

§. 37. Quo vero ad censuras, seu pœnas, in quas Moniales incurrere, et peccata reservata, quæ ab eisdem committi contigerit, etiam in casibus violatæ clausuræ, qui tamen casus occulti fuerint, vel ubi agatur de aliquo occulto defectu dispensando, possit idem Major Pœnitentiarius præfatis Monialibus Confessarium cum opportunis facultatibus concedere. Super Cens. defectibus etc. earumdem Monialium.

§. 38. In casibus vero publicis Clausuræ a Monialibus prædictis, vel ab aliis quibuscumque personis, ad malum finem violatæ, delinquentes non absolvat, nec absolvi mandet, nisi pro ipsis Episcopi, seu Ordinarii supplicaverint, et casus ad congregationem S. R. E. Cardinalium negotiis, et consultationibus Episcoporum, et Regularium Præpositam deducti non fuerint. Quid super publ. violatione Clausuræ Monial.

§. 39. In Matrimoniis contrahendis possit idem Major Pœnitentiarius, in foro conscientiæ tantum, super impedimentis occultis, quæ Matrimonium non dirimunt, dispensare, vel dispensari mandare; itemque super omissione denunciationum, etiam ad effectum contrahendi secretò; in quo serventur, quando agitur de Matrimoniis *Conscientiæ* nuncupatis, Literæ a VII. Facultates in Matrimoniis contrahendis super impedimentis occultis

PONT. A. IV.

Nobis datæ ad omnes Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, et Episcopos sub die 17. Nov. anni 1741. per ea verba incipientes : *Satis vobis compertum*. At a dispensationibus concedendis super quocumque impedimento ex quovis gradu, sive consanguinitatis, sive affinitatis ex copula licita, seu ex cognatione spirituali proveniente, etiam in Foro conscientiæ tantum, tametsi impedimentum sit occultum, et periculum scandalorum immineat, in iisdem Matrimoniis contrahendis, abstineat.

Non tamen dirimen., cognat. carnal. vel spirit.

De contract. in quibus dispensare valeat.

§. 40. In contractis vero Matrimoniis, a dispensatione, seu Matrimonii revalidatione in gradibus primo et secundo, seu secundo tantum, consanguinitatis, vel affinitatis ex copula licita, etiam in occultis, pariter abstineat; præterquam si in secundo tantum gradu prædicto impedimentum saltem per decennium duraverit occultum, et Oratores simul publice contraxerint, et convixerint, et uti Conjuges legitimi reputati fuerint. In tertio autem, et quarto gradibus occultis, in contractis possit dispensare; atque etiam in iisdem tertio, et quarto gradibus publicis, possit revalidare Matrimonia, ex causa subreptionis, et obreptionis occultæ Literarum Apostolicarum nulliter contracta; præterquam si falsitas consistat in narratione præcedentis copulæ, quæ antea revera non intercesserat.

Revalidat dispens. Datariæ in casu reticitæ copulæ.

§. 41. Quod si aliqui Oratores obtinuerint a Nostra Dataria dispensationem super gradu prohibito in primo et secundo, vel in secundo tantum, ac etiam in tertio, vel quarto, cum reticentia copulæ inter eos sequutæ, quam sine honoris detrimento detegere non valeant; et ratione hujusmodi reticentiæ petant dispensationem pro Matrimonio contrahendo, seu revalidationem Matrimonii contracti; possit idem Major Pœnitentiarius, si copula sit adhuc secreta, hujusmodi dispensationem, seu respective revalidationem in Foro conscientiæ tantum concedere; facta, quando agitur de primo et secundo, vel secundo tantum gradu, compositione

quinquaginta ducatorum auri de Camera ad Datariam transmittendorum, ad effectum (ut inconcussi moris est) erogandi in eleemosynas; nisi prior gratia expedita fuisset in forma pauperum; quo casu etiam hæc gratia similiter absque ulla compositione expediatur. Anno 1744.

Et in casu reticitæ intentionis facilius impetrandi dispens.

§. 42. Si qui vero Oratores, obtenta dispensatione a Dataria super impedimento primi, et secundi, sive secundi dumtaxat gradus Consanguinitatis, seu Affinitatis, cum expressione quidem carnalis copulæ, sed tacita occulta, et malitiosa intentione in ipsa copula habita ad facilius obtinendam dispensationem, pro revalidatione hujusmodi dispensationis ad dictam Pœnitentiariam recurrant, possit idem Major Pœnitentiarius desuper absolute dispensare cum miserabilibus personis explicite affirmantibus se, uti tales, et sub illa expressa qualitate, et forma miserabilium, dispensationes a Dataria obtinuisse: Cum iis vero, qui non tamquam pauperes, sed uti ex honestis familiis, sive uti nobiles, sive uti illustres, ab eadem Dataria similiter dispensati fuerint, non dispenset, nisi soluta prius in Dataria, ad effectum pariter erogandi in eleemosynas, taxa definienda arbitrio ejusdem Majoris Pœnitentiarii, pensatis circumstantiis cujuscumque casus, et respectu habito ad præjudicium Componendæ, et ad vires supplicantium. Si tamen isti pauperes essent, ita ut vere et realiter integram summam taxatam, vel aliquam ejus partem solvere non possent, præfatus Major Pœnitentiarius opportune in hoc casu provideat, facto verbo, si peculiaris difficultas id postulet, cum Sanctissimo.

Super affin. ex copula illicita.

§. 43. Super impedimento occulto affinitatis ex copula illicita, seu ex actu fornicario proveniente, quotiescumque adsit rationabilis causa, licet periculum revelationis, seu scandalorum non immineret, vel non adesset, in matrimoniis tam contractis, quam contrahendis, in Foro conscientiæ dispensare, et dispensari mandare possit, et valeat.

PONT. A. IV. Super impedim. criminis.

§. 44. Super occulto impedimento criminis adulterii, si fuerit cum fide data dumtaxat, neutro machinante, commissum, possit tam in contrahendis, quam in contractis matrimoniis dispensare. Si vero crimen hujusmodi fuisset, utroque, vel altero machinante, patratum, possit in occultis pariter dispensationem concedere; raro tamen, et quando necessitas postulaverit, ratione alicujus gravis imminentis periculi, quod prudentia Majoris Pœnitentiarii, re præsertim discussa in Congregatione, vel Signatura, arbitrandum erit.

Non obstante in prædictis multiplicitate grad. et impedim.

§. 45. Declaramus præterea, quod facultates præfatæ a Nobis Majori Pœnitentiario, et ejusdem Pœnitentiariæ Officio concessæ circa dispensationes Matrimoniales, locum habeant, etiamsi gradus, et impedimenta hujusmodi multiplicia sint, quacumque, et quantacumque multiplicitate; Volentes, in Literis hujusmodi dispensationum matrimonialium, posse Prolem, ubi opus erit, sive suscipiendam, non tamen in adulterio conceptam, in Foro conscientiæ tantum, legitimam decernere; necnon apponi clausulam: *Nullis etc.*, prout in hujusmodi materiis hactenus ipsa Pœnitentiaria servare consuevit.

Legitimare potest Prolem.

Dispensare potest ad petendum deb.

§. 46. Ulterius super casibus quibusvis occulti impedimenti ad petendum licite debitum dispensare, aut dispensari mandare possit, et valeat.

VIII.

Dat pro libito facult. Minoribus Pœnit.

Ubi Cappuccinos non deputat in Confessarios.

§. 47. Facultates Pœnitentiariis minoribus ordinariis trium Basilicarum Urbis, aliisque extraordinariis, quorum deputatio pertinet ad prædictum Majorem Pœnitentiarium, possit idem ad libitum concedere, et restringere. Fratres vero Minores Cappuccinos in Confessarios nullatenus deputet in illis Regionibus, in quibus iidem Confessionibus audiendis operam dare non solent.

§. 48. Dubia omnia in materia peccatorum, seu Forum pœnitentiale alias quomodolibet concernentia, cum consilio Doctorum, et Theologorum suorum, valeat declarare.

ANNO 1744.

Declarat Dubia.

§. 49. Commissiones vero Majoris Pœnitentiarii non expirent, etiamsi committens, illis nondum præsentatis, et re integra, desinat quomodocumque Pœnitentiarius existere. Idemque intelligi volumus de illis commissionibus, quas Majori Pœnitentiario absente, vel ex aliqua justa causa impedito, alterius Pro-Pœnitentiarii ad tempus subrogati nomine expeditas, elapso hujusmodi subrogationis termino, præsentari contigerit.

Commissio Major. Pœnitentiar. durat etiam cessante Officio.

§. 50. Omnibus denique Christifidelibus, qui ex veteri, et laudabili instituto Pœnitentiarium Majorem, munere suo statutis diebus Hebdomadæ Majoris in tribus Urbis Basilicis solemni Ritu fungentem, pie reverenterque adierint, seseque pœnitentiali virga tangendos submiserint, centum dies de injunctis eis, seu aliàs quomodolibet debitis pœnitentiis in forma Ecclesiæ consueta relaxandi perpetuam facultatem eidem Majori Pœnitentiario confirmamus, et quatenus opus sit, de novo concedimus.

Concedit Indulg. in tactu virgæ etc.

IX. Sede Apost. vac. Pro foro conscientiæ, quoad absolvendum.

§. 51. Sede Apostolica vacante, quoniam Animarum saluti, quæ omni tempore periclitatur, numquam non est subveniendum, unde merito Prædecessores Nostri Officium Pœnitentiariæ etiam post obitum Pontificis continuare jusserunt; Volumus, et decernimus, ut Major Pœnitentiarius (cujus facultas dicto tempore non expirat, sed tantummodo non habet exercitium extra Conclave), seu ejus Officiales, facere et expedire valeant quæcumque ad Forum conscientiæ pertinent. Ideo absolvere, seu absolvi mandare in dicto conscientiæ Foro valeant ab iis quoque censuris, a quibus aliàs vivente Pontifice adempta etiam Majori Pœnitentiario, et Pœnitentiariæ Officio absolvendi facultas reperitur: Hac tamen lege, (quemadmodum fel. record. Prædecessor Noster Clemens Papa XII. lata constitutione, quæ in-

PONT. A. IV. cipit: *Apostolatus Officium*, ad consulendum simul animarum Fidelium saluti, et disciplinæ Ecclesiasticæ conservationi, provide cavit), quod nempe in hujusmodi censuris, ad tempus dumtaxat, et cum reincidentia in easdem, servatis aliàs servandis, absolutio concedatur; itaut qui fuerint absoluti, ad novum Pontificem intra terminum pro Locorum distantia definiendum, recurrere pro eadem causa teneantur; neque liceat Pœnitentiario Majori, ejusque Officialibus, præfixum terminum post Pontificis electionem ampliare, vel prorogare.

Et quoad dispensandum.

§. 52. Præterea concedimus, ut, si quando aliquod gravius Animæ periculum immineat, cui celeriter occurrendum videatur, re in Signatura diligenter examinata, et Majori quoque Pœnitentiario, si in Conclavi degat, pro materiæ gravitate consulto, et approbante, dispensare, aut dispensari mandare pro eodem Foro conscientiæ, valeant; super illis etiam, super quibus aliàs vivente Pontifice inhibita sit Majori Pœnitentiario, et Pœnitentiariæ dispensandi facultas; Ita tamen, ut Oratores, sicuti superius dictum est, ad novum Pontificem post ejus electionem similiter debeant recurrere; aliisque appositis clausulis pro casus natura necessariis, et opportunis.

Pro Foro externo conquiescit.

§. 53. Pro Foro vero externo, eadem Sede Apostolica vacante, eorum Officium penitus conquiescat; ita ut a quibuscumque matrimonialibus, et aliis dispensationibus, et absolutionibus, ac declarationibus, necnon quibusvis aliis expeditionibus forum fori mixtim, vel separatim quomodolibet respicientibus, omnino abstineant.

Præterquam quo ad Regulares. Et quoad Moniales pro eligendo Confess.

§. 54. Attamen concedimus, ut dicta Sede vacante, pro Foro externo facere et expedire valeant, quæ ad Regularium, et præsertim Apostatarum, et fugitivorum remedium, in superioribus facultatibus concessa sunt. Necnon ut Monialibus Confessarios extra ordinem valeant deputare, si eos ex aliqua rationabili causa petierint, pro earum libitu, inter ápprobatos ab

Ordinario, ad audiendas Monialium Confessiones, eligendos. ANNO 1744.

§. 55. Et demum, ut illos, qui in aliquam censuram Sedi Apostolicæ reservatam, etiam ob violatam Ecclesiasticam Libertatem, vel Immunitatem publice incurrerint, vel incurrisse declarati fuerint, et vere ac sincere pœnitentes, et novi Pontificis, ad quem post electionem recurrere debebunt, mandatis obtemperare parati, beneficium absolutionis sibi ulterius non differri enixe deprecentur, absolvere, cum reincidentia, quemadmodum in superioribus dictum est, vel absolvi mandare possint.

Et quo ad omnes pro absol. ad reinc. a Censuris publicis.

§. 56. Decernentes præsentes Literas, etiam ex eo, quod Major Pœnitentiarius, ac præfatæ Pœnitentiariæ Regens, et Officiales prædicti, ac alii quicumque in præmissis quomodolibet interesse habentes, seu habere prætendentes, eisdem præmissis non consenserint, aut vocati, seu auditi non fuerint, aliaque quavis de causa, quantumvis legitima, et juridica, de ullo subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis Nostræ, vel alio quocumque defectu notari, impugnari, redargui, retractari, in jus, vel controversiam revocari nullatenus posse; sed semper, et perpetuo validas, firmas, et efficaces existere, et a Majori Pœnitentiario, Regente, cæterisque Pœnitentiariæ Officialibus prædictis, aliisque, ad quos spectat, et pro tempore spectabit, inviolabiliter observari; sicque per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, quavis auctoritate fungentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Sedis Apostolicæ Nuncios, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, ubique judicari, et definiri debere: irritum quoque, et inane quidquid secus super omnibus, et singulis præmissis, vel circa ea, a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

X. Clausulæ, et Decreta

Pont. A. IV.

Derogationes opportunæ.

§. 57. Non obstantibus præmissis, et aliis quibuscumque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, et dictæ Pœnitentiariæ, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis statutis, et consuetudinibus quibuscumque, ac quibusvis vivæ vocis oraculis, privilegiis, indultis, et Literis Apostolicis ejusdem Pœnitentiariæ Officio, illiusque Majori Pœnitentiario, ac Officialibus, et Ministris, et quibusvis aliis, sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, et insolitis, clausulis, et decretis in genere, vel in specie, etiam Motu proprio, et aliàs quomodolibet per Prædecessores Nostros Rom. Pontifices, ac etiam per nos ipsos concessis, innovatis, confirmatis, et approbatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, individua, et expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per Clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata, iisdem præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes, ad effectum præsentium, illis aliàs in suo robore permansuris, harum serie derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Sanctio.

§. 58. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum compilationis, concessionum, prohibitionum, decretorum, statuti, voluntatis, declarationis, confirmationis, derogationis, aliorumque præmissorum infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 13. Apr. 1744.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septin-

gentesimo quadragesimo quarto, Idibus Aprilis, Pontificatus Nostri Anno IV. ANNO 1744.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicata die 22. ejusdem Mensis, et Anni.

DE PŒNITENTIARIÆ XCVI.

Apostolicæ Officialibus, eorumque muneribus.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad futuram rei memoriam.

IN Apostolicæ Pœnitentiariæ Officio, per quod Romanus Pontifex concessam sibi divinitus in B. Petro Apostolorum Principe supremam ligandi, atque solvendi potestatem, maximo Ecclesiæ universæ fructu, in promovenda Fidelium salute indesinenter exercet, rectissimam undequaque agendi rationem constabilire, eandemque, quantum in Domino possumus, perpetuis etiam futuris temporibus inviolabilem commendare cupientes; postquam per alias Nostras Apostolicas Literas, hac ipsa die datas, quarum initium est : *Pastor bonus*, facultates Nostri Majoris Pœnitentiarii, ejusdemque Officii Pœnitentiariæ constituimus, ampliavimus commodius- Procemium.

PONT. A. IV.

que digessimus; Nostras quoque partes esse judicavimus ad ea similiter recognoscenda, quæ Ministros Nostros in eodem Pœnitentiariæ Officio laborantes respiciunt, ad eorum videlicet numerum, qualitates, electionem, munera, onera, emolumenta, perfectius stabiliusque ordinanda, mentis Nostræ aciem eo utilius convertere, quo majus intelligimus inesse momentum in optimo delectu, atque ordine Ministrorum, ut rectus ille, atque proficuus concessarum facultatum usus asseratur, ad quem potissimum studia nostra, cogitationesque feruntur.

Confirmatur Constitutio S. Pii V. incipiens: In omnibus.

§. 1. Quamquam enim recolendæ memoriæ Prædecessor noster S. Pius Papa V. in ipsa erectione hodiernæ Pœnitentiariæ, quam, vetere suppressa extinctaque, novam ipse constituit, multa et sane præcipua de futuris ejusdem Ministris, seu Officialibus, sapienter decreverit per suam Constitutionem, quæ incipit: *In omnibus*, datam XV. Kalendas Junias Anno MDLXIX. quam proinde Nos quoque firmam esse volumus, atque decernimus, præterquam in iis, in quibus eandem præsentibus nostris Literis constiterit adversari; Nonnulla tamen lapsu duorum ferme Sæculorum circa illa immutari debuerunt, variis de causis per alios Romanos Pontifices pariter Prædecessores nostros cognitis et approbatis: Quarum approbationum ne vel memoriam excidere vel fidem vacillare contingat, neve, si ignorentur, eveniat, ut hujusmodi immutationes in exemplum trahantur aliarum forsitan privato arbitrio deinceps inducendarum; idcirco necessarium et opportunum duximus omnia et singula jam prius a nobis perpensa, atque recognita, et sicubi opus fuit, correcta, seu in melius commutata, Literis explicare, tradere, atque Apostolica auctoritate sancita, ac roborata, in omnium notitiam, inviolabiliter in posterum servanda, deducere. Motu itaque proprio, et ex certa scientia, et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine infrascriptas ordinationes

Causæ præsentis Constitutionis.

circa Ministros, seu Officiales Apostolicæ Nostræ Pœnitentiariæ, necnon circa ejusdem œconomicum statum, et regimen constituimus, et in futurum observari decernimus, et mandamus. ANNO 1744.

Numerus, et genera Officialium Offic. Pœnitent. constituentium.

§. 2. Numerum quidem, et genera hujusmodi Officialium eodem fere loco retinere volumus, ac primitus fuere a memorato S. Pio constituta; uno dumtaxat et altero, non ad novum genus Officii, sed ad Officialium numerum adjuncto. Itaque hi, et non alii, Officium Pœnitentiariæ constituent: videlicet Major Pœnitentiarius, Regens, Theologus, Datarius, Canonista, Corrector, Sigillator, Procuratores, seu Secretarii tres, et Scriptores ordinarii itidem tres; uno nimirum Procuratore, et Scriptore uno, jam usque a primordiis recentioris Pœnitentiariæ, propter adauctam in dies negotiorum, et supplicantium multitudinem, ultra priorem numerum in prædicta Beati Pii Constitutione præfinitum, inductis.

Cardinalis Majoris Pœnitentiarii a solo Pontifice eligendi, qualitates.

Eidem impedito, vel absenti, facultas tribuitur sibi subrogandi Pro-Pœnitentiarium.

§. 3. Major Pœnitentiarius unus sit ex S. R. E. Cardinalibus, Presbyter, idemque Magister in Theologia, seu Decretorum Doctor; atque a solo Romano Pontifice eligetur per literas, ut hactenus moris fuit, in forma Brevis. Suum autem munus per se ipsum exercere debebit. Sed si ex causa legitima, a Romano Pontifice admissa, absens, seu impeditus fuerit; ipsemet unum alium e S. R. E. Cardinalibus, prædictis qualitatibus insignitum, sibi Pro-Pœnitentiarium subrogabit; qui interim hoc munus pariter per seipsum prosequatur, Literasque, non Pœnitentiarii subrogantis, sed suo proprio nomine jubeat expediri.

Ratio eligendi Card. Pro-Pœnitentiarium eveniente obitu Ma-

§. 4. Quod si contigerit, ut Major Pœnitentiarius tempore vacantis Pontificiæ Sedis e vita discesserit; tunc a majore numero Cardinalium in Conclavi degentium, vel ante conclavis ingressum in Congregatione generali convenientium, eligendus erit per secreta suffragia alius Cardinalis Pro-Pœnitentiarius ad ejusdem Sedis vacantis tempus; prout evenisse meminimus,

PONT. A. IV. joris Pœnitentiarii Sede Apost. Vacante.

Sede vacante per obitum fel. mem. Bened. Papa XIII. in personam Ven. Fratris Nostri Vincentii Episcopi Prænestini tunc Tituli S. Honuphrii S.R.E. Presbyteri Cardinalis Petra nuncupati, cum illustri totius Collegii S. R. E. Cardinalium de illius integritate, ac doctrina testimonio, quod deinde judicio suo comprobavit fel. pariter record. Clemens Papa XII. Prædecessor Noster; eandemque electionis formam pro simili eventu Pontificiæ Sedis vacantis distinctius postea constituit, atque in futurum servari mandavit in sua Constitutione, quæ incipit : *Apostolatus Officium*, data IV. nonas Octobris Anno MDCCXXXII. in qua plures ordinationes circa res eadem Sede vacante agendas complexus est, cuique subscriptio S. R. E. Cardinalium, ac de eadem servanda juramentum accessit.

Præcipua munera a Majori Pœnitentiario obeunda.

§. 5. Præcipuum vero Majoris Pœnitentiarii munus in recto, ac prudenti exercitio facultatum sibi concessarum, atque aliis supradictis Literis nostris comprehensarum, positum est. Sed est quoque ejus muneris, quatuor diebus Majoris Hebdomadæ, Dominica quidem Palmarum in Basilica S. Joan. in Laterano, Feria vero quarta in Basilica S. Mariæ Majoris, et quinta, et sexta Feriis in Basilica S. Petri Vaticana, Fidelium Confessiones in Sede ad id constituta excipere, necnon capita pie sese submittentium Virga Pœnitentiali tangere, Indulgentias eisdem juxta facultatem in prædictis aliis Nostris Literis contentam impertiendo; præsentibus interim, et per sua sedilia dispositis Pœnitentiariæ Officialibus. Præterea tribus anni diebus, quibus maxime ad pœnitentiam Fideles excitantur, videlicet Feria quarta Cinerum (qua die ipse cineres capiti Summi Pontificis, Cardinalium, cæterorumque assistentium inspergit) et mane Feriæ sextæ in Parasceve, et diei Commemorationis Fidelium Defunctorum, solemni ritu rem Divinam in Pontificia Capella peragere. Ad hæc Romano Pontifici in supremo vitæ agone constituto, ad

spiritualem eidem in tali articulo ferendam opem, assistere.

ANNO 1744.

§. 6. Ad eundem pertinet minores Pœnitentiarios Ordinarios a se ipso, et a Congregatione, seu Signatura Pœnitentiariæ prius examinatos et approbatos, alioquin ad Officium minime admittendos, in tribus Urbis Basilicis constituere, et deputare, eisque facultates pro sua prudentia, vel majores, vel minores concedere, qui postquam admissi fuerint, non poterunt sine ejusdem Majoris Pœnitentiarii licentia ab officio dimitti, seu ab ejusdem exercitio discedere. Idemque intelligi volumus quoad Minores Pœnitentiarios Lauretanos, quorum examen valeat idem in absentia etiam Episcopis in Partibus sibi benevisis committere. Quin etiam poterit certum numerum extraordinariorum Pœnitentiariorum pro Basilica S. Petri eligere, atque in ea constituere, ut consuetis anni cujusque diebus, quibus major esse solet Pœnitentium concursus, eorum audiendis Confessionibus præsto sint. Atque insuper pro recurrentis Anni Sancti tempore suos quoque pro Basilica Sancti Pauli extra muros Pœnitentiarios designare; aliosque etiam, eodem anno durante, similibus facultatibus munitos, sive in nominatis Basilicis, sive in cæteris tam Sæcularium, quam Regularium Urbis Ecclesiis, prout magis expedire visum fuerit, pro magna Fidelium tunc confluentium copia, extra ordinem multiplicare. Demum per idem tempus Virum providum ac peritum deputare possit, qui frequens adeat supradictos Pœnitentiarios in quatuor majoribus Basilicis laborantes, ut libellos supplices pro peculiaribus Pœnitentium necessitatibus forte offerendos, ab eis recipiat, eorumque celerem apud Pœnitentiariam expeditionem sedulo curet, et ad Pœnitentiarios prædictos quamprimum referat, aliaque gerat, quæ Major ipse Pœnitentiarius pro recto rerum ordine gerenda mandaverit.

Minores Pœnitentiarios in tribus Basilicis Urbis, in Ecclesia Lauretana, ac pro Anni Sancti tempore in Basilica S. Pauli, aliisque Urbis Ecclesiis deputat.

§. 7 Ad ejusdem Majoris Pœnitentiarii munus pariter spectabit personas seu Sæculares, seu

Idem 41. Viros

PONT. A. IV.

quotannis ad peragenda Exercitia Spiritualia in domo Missionis destinare potest.

Regulares, quibus id expedire judicaverit, ad peragenda exercitia Spiritualia in Domo Missionis, prope Curiam Innocentianam sita, destinare; pro jure scilicet, quod idem Major Pœnitentiarius habet, nominandi quolibet anno quadraginta quatuor Viros in dicta Domo per congruum ejusmodi Exercitionum tempus gratis sustentandos; quem ad finem eidem Domui assignata reperiuntur annua scuta centum monetæ Romanæ, partim ex bonis propriis per memoratum Venerabilem Fratrem Nostrum Vincentium Episcopum Prænestinum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem Petra nuncupatum hodiernum Majorem Pœnitentiarum, laudabili piæ liberalitatis exemplo, in adeo proficuum opus attributis; partim ex superfluis Pœnitentiariæ proventibus, usque ad primam vacationem Officii Sigillatoris; ac post hujusmodi vacationem, ex emolumentis futuri pro tempore Sigillatoris in perpetuum persolvenda; prout statutum fuit per Literas fel. rec. Clementis Papæ XII. Prædecessoris Nostri Motu proprio exaratas sub die XIV. Febr. Anni MDCCXXXII. quas quidem Literas cum omnibus ordinationibus, conditionibus, et clausulis in eisdem appositis, approbamus, et confirmamus, ac perpetuis futuris temporibus observari jubemus.

Reliqua autem Majoris Pœnitentiarii munera, atque onera iisdem adnexa cum ex alteris Literis Nostris, in quibus ejusdem, et Pœnitentiariæ Nostræ facultates complexi sumus, tum, ex iis, quæ in præsentibus subjicientur, dignosci poterunt.

Assignatio 100. scutorum auri quolibet Mense Majori Pœnitentiario confirmatur.

§. 8. Emolumenta vero ejusdem, quæ varia pro variis fuere temporibus, cum demum per fel. mem. Innocentium Papam XII. atque iterum per similis record. Clementem Papam XI. Prædecessores Nostros, constituta sint scuta auri centum pro quolibet mense; Nos etiam eorum assignationem ratam esse volumus, et quatenus opus sit, eadem de novo concedimus, et attribuimus.

Anno 1741.

§. 9. Sed præterea per supra memoratum Clementem Papam XII. assignata fuerunt eidem Majori Pœnitentiario e superfluis Pœnitentiariæ emolumentis annua scuta monetæ ducenta, eroganda in Pauperes ad eamdem Pœnitentiariam, seu Majorem Pœnitentiarium, pro negotiis ad Pœnitentiariam spectantibus recurrentes; cum declaratione, quod hujusmodi eleemosynæ inter impensas, et onera Pœnitentiariæ connumerentur; reservata insuper Majori Pœnitentiario facultate adeundi Summum Pontificem in casibus particularibus, in quibus major summa pro hujusmodi eleemosynis requireretur. Quam assignationem, declarationem, ac reservationem, una cum derogatione applicationis prædictorum superfluorum per Innocentium Papam XII. factæ Hospitio Apostolico Pauperum S. Michaelis de Urbe, Motu proprio prædicti Clementis Papæ XII. die XII Maji Anni MDCCXXXII. roboratas, Nos itidem approbamus, et confirmamus, et quatenus opus sit, præsentium tenore denuo concedimus, et constituimus.

Alia assignatio 200. scutorum monetæ e superfluis Pœnitentiariæ emolumentis, in Pauperes pro negotiis Pœnitentiariæ recurrentes erogan., eidem asseritur.

§. 10. Officialium autem post Majorem Pœnitentiarium superius enumeratorum hæ potissimum qualitates erunt. Regens, Datarius, Theologus, et Decretorum Doctor eligentur Viri eximia doctrina præstantes, casuumque conscientiæ periti. Corrector sit in Decretis, stylo, cæterisque Pœnitentiariæ rebus diligenter versatus, et instructus. Sigillator probatæ fidei, et uti id munus postulat, omnium Officii expeditionum peritus. Procuratores quoque, et scriptores, vita, moribusque integris ornati, et ad suum quisque officium exercendum idonei. Ad hæc omnes prædicti Officii Pœnitentiariæ Ministri etiam Procuratores, et Scriptores, sint Presbyteri, vel certe in aliquo ex Sacris Ordinibus constituti.

Qualitates in aliis Officialibus requisitæ.

§. 11. In electione prædictorum Officialium hæc ratio, et methodus servanda erit. Regens, Theologus. Datarius, Decretorum Doctor, Corrector, et Sigillator, Majoris Pœnitentiarii cura,

Methodus servanda in electione, et rece-

PONT. A. IV. et sollicitudine delecti, ac Romano Pontifici ab eodem præsentati, ubi Pontificiam confirmationem obtinere meruerint, Literis Patentibus ipsius Majoris Pœnitentiarii, electionis, et confirmationis hujusmodi testibus, cum subscriptione alicujus Secretarii expeditis, ad suum quisque officium admittantur. Ad Procuratorum vero, et Scriptorum officia ab eodem Majori Pœnitentiario non alii eligantur, et recipiantur, quam qui prius, indicto publice Concursu, et mora sex dierum interposita, a Regente, et Correctore super vita, moribus, ætate, scientia, cæterisque requisitis qualitatibus diligenter examinati, et comprobati fuerint; alioquin omnes prædictorum Officiorum concessiones, etiamsi a Romano Pontifice ex aliqua causa aliter factæ fuerint, pro irritis habeantur. Qui autem rite juxta præscriptam formam electi fuerint, suis pariter patentibus Literis a Majori Pœnitentiario muniantur, atque ad exercenda propria munera, singulis inferius designanda, admittantur.

ptione prædictorum Officialium.

Munus Regentis designatur.

§. 12. Regentis porro munus, quod ex inveterata consuetudine uni ex Pontificiis Capellanis Causarum Palatii Apostolici Auditoribus committi solet, in eo situm est, ut negotia universa, ea, qua decet puritate et diligentia, dirigi studeat et expediri; proindeque petitiones, casusque omnes ad Pœnitentiariæ Officium deductos in primis diligenter examinet; quæque perspicua sint, et secundum communem in eodem Officio cursum, absque difficultate expediri consueverunt, eadem expediri jubeat; cum nullius omnino negotii, quantumvis ordinarii, vel clari, expeditionem, sine prævia ipsius Regentis recognitione, et approbatione Procuratoribus liceat incipere. Quæ vero dubia, vel obscura, vel aliqua difficultate involuta conspexerit, ea Regens ipse ad Majorem Pœnitentiarium referat, ut diligentius examinentur, ac demum in ejus Signatura proposita decidantur. Ut vero primi generis, quæ diximus, explicatiora

negotia quam celerrime conficiantur, idem Regens singulis Hebdomadis Procuratoribus apud se convenire jussis, ac precibus recurrentium consideratis, suoque ad singulas conveniente rescripto subnotato, ab iisdem Procuratoribus absque longiori mora expediri mandet. ANNO 1744.

§. 13. Corrector, ut expeditiones apto et convenienti stylo conscriptæ, sanæ, et integræ emittantur, earum schedulas, sive Minutas, seu Supplicationes a Procuratoribus confectas diligenter recognoscat, examinet, et corrigat, etiam, quoad fieri poterit, antequam Literæ partibus tradendæ scribantur, quo nimirum Literæ ipsæ integræ et mundæ, ac lituris, rasurisque prorsus carentes expediantur.

Munus Correctoris.

§. 14. Datarius in calce supplicationum Datam loci, diei, mensis, et anni, tam Æræ Christianæ, quam Pontificatus, adscribat; vel Romano Pontifice demortuo, notam Sedis vacantis apponat.

Munus Datarii.

§. 15. Theologus Consultor, quod quidem munus uni ex Presbyteris Societatis Jesu diuturna nec interrupta successione commendari consuevit, super petitionibus et casibus magis arduis, et implexis, qui ad ipsum a Majori Pœnitentiario, vel Regente, maturius considerandi et examinandi remittentur, adhibito diligenti studio, judicium suum, etiam in scriptis, si hoc ab ipso requiratur, aperiet.

Munus Theologi Consultoris.

§. 16. Canonista item Consultor, seu Decretorum Doctor, similiter a Majori Pœnitentiario, vel Regente requisitus, suum pariter consilium super casibus ad se remissis, post accuratum examen, etiam scripto, ubi id ab eo postuletur, proferre debebit.

Munus Consultoris Canonistæ.

§. 17. Sigillator Literas eatenus recognoscat, ut manus requisitæ illis appositæ sint, et earum Datæ cum libello supplicationis concordent; deinde ipsas sigillo Pœnitentiariæ obsignet, ac demum obsignatas, et in totum gra-

Munus et Onera Sigillatoris.

PONT. A. IV. tis expeditas, Procuratoribus remittat. Insuper memoratus Sanctus Pius Papa V. in sua Constitutione, quæ incipit, *In earum rerum commutatione*, data XIV. Kalendas Junias Anno MDLXIX. in qua vetera Collegia Scriptorum et Procuratorum Literarum Pœnitentiariæ a se ipso suppressa ad Cancellariam Apostolicam sub nova denominatione Scriptorum, et Procuratorum Literarum Apostolicarum Minoris Gratiæ, traduxit, ad eundem Sigillatorem pertinere voluit peculiarem curam omnium expeditionum, quæ per duo prædicta Collegia fierent, atque proventuum Pœnitentiariæ ex hujusmodi expeditionibus percipiendorum exactionem, et administrationem; compilationem quoque, et asservationem Regestorum, tam omnium Supplicationum ad materias Minoris Gratiæ spectantium, quam Literarum Apostolicarum super eis conficiendarum; quemadmodum etiam in altera supracitata Constitutione super nova erectione Officii Pœnitentiariæ edita, eidem Sigillatori aliorum omnium Documentorum et Scripturarum ad ipsam Pœnitentiariam pertinentium custodiam demandavit, ejusdemque fidei et periculo commisit. Quæ licet ex magna parte non jam per se ipsum, sed per Pro-Sigillatorem exercere, immutata etiam aliquatenus agendi methodo, jampridem ei concessum fuerit; ipsius tamen Sigillatoris erit invigilare, et dare operam, ut omnia quæque per dictum Pro-Sigillatorem exercenda, quæ cujusmodi sint, inferius statuemus, recte ac fideliter ab eodem administrentur.

Munus Procuratorum. §. 18. Procuratores, seu Secretarii, inter quos materiæ justa partitione dividendæ erunt, commissa sibi quisque negotia sedulo diligenterque prosequantur. Libellos supplices, literasque a recurrentibus missas integre percurrant, attenteque perpendant, earumque compendia, cum ita res feret, fideliter conficiant. Cuncta vero ad Majorem Pœnitentiarium, vel Regentem referant, nihilque penitus responsi scribere aggrediantur,

grediantur, absque alterutrius mandato. Quo receptο, antequam ad expeditionem Literarum partibus tradendarum quoquo modo procedant, Supplicationes seu Minutas super materiis, ubi illis opus erit, per extensum exarare debeant, a Correctore recognoscendas. In expeditionibus autem quibuslibet extendendis, exacta uniformitas sensuum, et clausularum, quoad fieri poterit, a singulis observetur. Quamobrem summopere conducet formulas habere præ manibus suo quamque generi petitionum accommodatas, et a Majori Pœnitentiario, cum consilio sex majorum Officialium superius memoratorum, prius comprobatas; a quibus, nisi ex gravi causa per Majorem Pœnitentiarium, vel Regentem admissa, nullatenus recedere supradictis Procuratoribus liceat. ANNO 1744.

§. 19. Scriptores demum, æqua scribendarum rerum divisione inter eos facta, charactere puro, claro, et minime deformi, et in iis, in quibus id moris est, Antiquo, sive, ut ajunt, Bullatico, eodem tamen quam maxime intelligibili, demandatas sibi Litteras accurate, integreque describant, liturasque quaslibet aut rasuras perdiligenter caveant. Iidem in libros seu regesta referant, quæ ipsis dabuntur eò referenda; videlicet Oracula, si qua emanarint, Romanorum Pontificum; Decreta, et Instructiones Majoris Pœnitentiarii, et Signaturæ, regimen secretæ Pœnitentiariæ concernentia; resolutiones aliquot exemplares casus alicujus rarioris, et implexioris; Supplicationes super dispensationibus, præsertim matrimonialibus, a communi cursu recedentibus, seu pro foro etiam externo de speciali Romani Pontificis mandato concessis; et si quid aliud extraordinarium et singulare, memoriaque dignum, ita conservandum videbitur. Munus Scriptorum.

§. 20. Omnes vero Officiales supradicti Officia sua per se ipsos maxima diligentia, et fidelitate exerceant. Soli autem præsentes, et actu exercentes, fructus et emolumenta percipiant; nisi Officiales prædicti Officia sua per se ipsos exercere debent.

PONT. A. IV.

Ratio supplendi vices Officialis absentis, vel legitime impediti.

forte aliquis eorum ex justa causa absens, seu legitime impeditus existat. Quod si aliquis ex majoribus Officialibus hujusmodi impedimento detentus, vel absens fuerit, alter Officialis propinquior, juxta Sessionis in Signatura ordinem, suppleat impediti, seu absentis vices, ita exempli gratia subscribendo: *Pro D. Regente N. Datarius:* Si autem aliquis ex Procuratoribus, aut Scriptoribus, legitime, ut, supra, impeditus, vel absens fuerit, possit Major Pœnitentiarius, durante legitima absentiæ, vel impedimenti causa, alium aliquem in ejus locum assumere; seu subrogare, præstito solito juramento, et cum iisdem obligationibus, quibus alii Procuratores, et Scriptores titulati obstringuntur.

De Signatura Pœnitentiariæ, interessentia Officialium, methodoque in ea servanda.

§. 21. In Signatura Pœnitentiariæ, quæ alternis fere Hebdomadis, die per Majorem Pœnitentiarium designanda, haberi solet, interesse debent, ipso Majori Pœnitentiario præsidente, omnes prædicti Officiales, Scriptoribus exceptis. In ea vero, singulis Procuratoribus demandatas sibi petitiones referentibus, casibusque præsertim dubiis reliquorum sex Officialium consultatione discussis, et examinatis, et cum maturo omnium judicio decisis, congruum Rescriptum a Regente propria manu breviter unicuique petitioni subjicietur, latius deinde a Procuratoribus explanandum.

Expeditiones omnes secreto, et gratis fiant.

§. 22. Secreto potissimum, et gratis, quæ laus est maxime propria hujus Officii, negotia quæcumque in eo expedienda esse, omnes et singuli prædicti Officiales intelligant. Itaque super rigorosa utriusque capitis observantia sancte jurabunt, juxta præscriptam formulam, quæ est: *Ego N. Regens ab hac hora in antea ero fidelis, et obediens B. Petro, et Domino Nostro Papæ, ejusque Successoribus canonice intrantibus: Officium meum fideliter exercebo, et gratis; ejusque ratione nihil ab aliquibus, etiam sponte oblatum, vel donatum, accipiam, præter quam salarium mihi constitutum: Secreta Sacræ Pœnitentiariæ, et occultos casus, ac personas, de*

Forma Juramenti ab unoquoque Officialium præstandi, et singulis annis iterandi.

quibus in ea tractabitur, nunquam cuiquam extra Officium revelabo, et ita juro ad Sacrosancta Dei Evangelia. Quod juramentum unusquisque, cum primum ad suum munus exercendum admittetur, in manibus Majoris Pœnitentiarii præstare debebit; atque insuper omnes, singulis annis, in prima cujusque anni Signatura iterabunt. Qui autem juratum secretum violaverint, non levius punientur, quam Presbyteri Confessiones peccatorum prodentes. Qui vero, contra alteram juramenti partem, aliquid vel minimum a partibus, aut aliis, sive celerioris expeditionis, sive extraordinarii laboris in procurando, aut scribendo, aut recognoscendo, aut examinando, sive alio quocumque titulo, aut colore, acceperint, officio suo privati ipso facto censeantur, et excommunicationis sententia innodati, cujus nequeant absolutionem ab alio, quam a Romano Pontifice, extra mortis articulum, obtinere. At si hujusmodi crimen admisisse convicti fuerint, præter censuras et pœnas contra talia admittentes superius, aut aliàs quomodocumque propositas, non solum officiorum suorum privationem incurrant, sed ad futura etiam inhabiles, et infames reputentur, prout Nos illos ipso facto privatos, inhabiles, et infames harum etiam tenore declaramus.

Anno 1744.

Pœnæ, quibus subjiciuntur Officiales juramento contravenientes.

§. 23. Caveant præterea, ne Officiorum suorum exercitio cum fraude, aut dolo, aut ullius generis captione se gerant, neve ipsi Partibus quicquam dolose, et fraudulenter suggerant, quo facilius optata impetrare possint. Sed petitiones dumtaxat justas, rationabiles, et honestas proponant. Quod si dolum, aut fraudem fecisse convicti fuerint, eodem modo, ac de accipientibus munera superius constituimus, ultra pœnas alias talibus indictas, privationem Officiorum, inhabilitatem, et infamiam pariter incurrant.

Indicuntur Pœnæ Officialibus dolosis.

§. 24. Officia omnia memorata perpetua sint, durante obtinentium vita; neque, secluso casu legitimæ privationis, cujus occasionem, et cau-

De perpetuitate Officio-

PONT. A. IV.

rum ad vitam illa obtinentium, et de modis eorum vacationis.

sam perpetuo abesse vehementer optamus, et in Domino confidimus. aliter vacare censeantur, quam per liberam puramque ipsorum dimissionem, vel per promotionem ad Cardinalatum, aut Episcopatum residendi onus afferentem, vel per translationem ad aliud ejusdem Pœnitentiariæ officium. Omnium vero prædictorum Officiorum in ipso Pœnitentiariæ Officio constitutorum venditionem, aut quamvis aliam dispositionem ad tacitam, vel expressam ea dimittentium voluntatem, districte prohibemus. Sed illa omnia probis, et peritis Viris, gratis omnino, et sine ulla dimittentium, aut aliorum quorumcumque gratia, et acceptione concedantur. Quod si secus factum fuerit; quæcumque concessiones de illis pro tempore factæ, irritæ sint, ac nullius roboris, vel momenti.

Prohibetur eorumdem Officiorum venditio, et quævis dispositio ad obtinentium voluntatem.

Emolumenta singulis Officialibus constituta

§. 25. Cum autem æquum non sit, Officiales hosce haud mediocriter laboraturos, congruis honorariis destitui; emolumenta iisdem a Prædecessoribus Nostris Romanis Pontificibus jamdiu constituta omnino salva, ac firma esse volumus, et mandamus. Singulis proinde Officialibus prædictis pendantur in singulos menses auri scuta, Regenti quidem vigintiquinque; Datario vero, et Correctori, ac Sigillatori quindecim, addito eidem Sigillatori proventu e qualibet Bulla per Collegia Minoris Gratiæ expediri solita, inferius explicando; Theologo autem, et Canonistæ decem; Procuratorum cuique duodecim, et unicuique Scriptori sex. Tribuantur præterea omnibus charta, atramentum, cera, capsula, cordulæ, aliaque id genus hactenus subministrari consueta.

Officialis de Mandato Pontificis absens sua emolumenta percipit; Substituto aliter consulitur.

§. 26. Si quando eveniat, ut aliquis e sex Majoribus Officialibus absens a Curia de mandato Romani Pontificis in Sedis Apostolicæ obsequio alibi occupetur, pergat, ut moris fuit, sua emolumenta percipere. Interim vero Major Pœnitentiarius, facto verbo cum ipso Pontifice, alium aliquem ei substituere poterit, servatis debitis formis, et conditionibus; atque

huic ita substituto conveniens aliquod emolumentum e Pœnitentiariæ proventibus assignare. Simili autem Substituto Procuratoris, vel Scriptoris quavis ex causa legitime impediti, par emolumentum obveniat, ac titulato ipsi Procuratori, sive Scriptori. Cum vero aliquod vel Procuratoris, vel Scriptoris officium per aliquod tempus vacare contigerit, reliquis, quibus interea labor accrescit, æquum est, ut simul pro rata parte proventus vacantis accrescant.

ANNO 1744. Vacante Procuratoris vel Scriptoris Officio, proventus vacantis reliquis accrescunt.

§. 27. Extraordinarios porro Scriptores liceat Majori Pœnitentiario, pro excedente nonnunquam expeditionum multiplicitate assumere; dummodo supradictis qualitatibus, quas pro Ordinariis requiri decrevimus, minime careant, ac juramento ipsis Ordinariis præscriptum præstent. E re tamen Pœnitentiariæ erit, ne hujusmodi nimis multi admittantur, utque convenientia demandatis laboribus subsidia, quæ prudenti ejusdem Majoris Pœnitentiarii arbitrio taxanda relinquimus, eisdem persolvantur.

Major Pœnitentiarius, potest interdum Scriptores extraordinarios assumere.

§. 28. Post recensitos demum Officiales, ordinationesque circa eorumdem singulos hucusque statuta, mentio facienda est de Ministro illo, qui Pœnitentiariæ Cappellanus nuncupari solitus, in ejusdem ministerium serius adscitus est. Is itidem aut Presbyter, aut in Sacro aliquo Ordine constitutus, a Majori Pœnitentiario eligi, atque Aulæ, in qua Signatura Pœnitentiariæ habetur, Janitorem agere, ideoque et cæteris impositum juramentum præstare debebit. Dies etiam, et horas tam Signaturæ ipsius, quam aliarum omnium Pœnitentiariæ functionum, a Majori Pœnitentiario præfinitis, datis ad singulos Officiales schedulis, indicet, et curam indicendorum concursuum pro electionibus Procuratorum, et Scriptorum exercebit. Quod quidem Nos munus, adnexumque eidem emolumentum scutorum auri trium in singulos menses, auctoritate Nostra comprobamus, et confirmamus, et quatenus opus sit, de novo erigimus, concedimus, et constituimus.

Qualitates, onera, et emolumentum Cappellani pœnitentiariæ, a Majori Pœnitentiario deputandi.

PONT. A. IV.

Perceptio emolumentorum Pœnitentiariæ ex expedition. Colleg. Min. Gratiæ a S. Pio V. statuta confirmatur.

§. 29. Ad œconomicum nunc Pœnitentiariæ statum curam Nostram intendentes, in primis, quod sæpedictus Sanctus Pius Papa V. decrevit in supracitata Constitutione, quæ incipit. *In earum rerum commutatione*, ut scilicet emolumenta ejusdem Officii Pœnitentiariæ. inter Majorem Pœnitentiarium, ejusque Officiales, juxta præscriptam formam distribuenda, ex expeditionibus Collegiorum Minoris Gratiæ perciperentur : id ipsum cum limitatione inferius danda, adprobamus, et confirmamus: supramemoratum Pœnitentiariæ Sigillatorem ab onere administrandi hujusmodi emolumenta, quod ipsi potissimum in eadem Constitutione impositum fuit, minime liberantes; non obstante quacumque in contrarium consuetudine antehac introducta, et per quantumvis longum temporis spatium servata, vel etiam Prædecessorum Nostrorum auctoritate, aut expressa, seu etiam scripta dispositione comprobata. Cui Sigillatori nihilominus permittimus, ut, sicuti deinceps in morem inductum fuit, hujusmodi munus possit per alium, idest Pro-Sigillatorem, modo tamen, et forma inferius exprimendis, exercere.

Sigillator ab administratione dictor. emolumentor. non absolvitur; potest tamen eam per Pro-Sigillatorem exercere.

Qualitates et munera Pro-Sigillatoris.

§. 30. Pro-Sigillator igitur a Majori Pœnitentiario eligetur, Vir celebs, et prima saltem Tonsura insignitus, ætate matura, morum probitate scientiaque ad suum obeundum munus necessaria præditus, quique bona in Urbe habeat, vel idoneam cautionem, seu fidejussionem exhibeat, ut si quod ejus culpa damnum Pœnitentiariæ obvenerit, haud desit unde resarciri queat. Duplex porro erit hujusmodi Pro-Sigillatoris munus, alterum nempe Exactoris, et administratoris Proventuum Pœnitentiariæ; et alterum Registratoris non unius generis rerum, quæ infra exprimentur : Eaque munera, sub Sigillatoris directione, et cum ea, qua par est, fide et diligentia exercebit, sequenti ratione.

Ejusdem onera.

§. 31. In omnibus expeditionibus, quæ per prædicta Collegia Scriptorum, et Procuratorum Minoris Gratiæ fiunt, tam Supplicationes a Pro-

curatoribus confectas, quam Bullas desuper exaratas capiet, illas quidem in Cancellaria, has vero in Bullaria post subjectum Plumbum. Deinde, cum utrasque Domi suæ inter sese accurate contulerit, Supplicationes apud se retinebit, Archivio inde inferendas; omnes vero Bullas in particulari libro *a Taxis* nuncupato, sub sui quamque Procuratoris nomine adnotari, tum easdem in Regesto quamcitissime, ne expeditiones retardentur, describi, atque ita registratas ad exemplum de more conferri curabit; et proprio nomine singulis Bullis subscripto, eas tradet supradictorum Collegiorum Depositario, cui ab Expeditoribus emolumenta legitime taxata persolventur. Post hæc idem Pro-Sigillator, cujusque mensis dimidio, rationes, seu computa habebit cum unoquoque Minoris Gratiæ Procuratore, super Bullis ejusdem Procuratoris cura in proximo superiori Mense expeditis; ad hoc, ut quilibet Procurator prædicto Depositario suum dirigat mandatum solvendi portionem ad Pœnitentiariam spectantem, juxta Taxas a Prædecessoribus Nostris adprobatas.

ANNO 1744.

Ratio exigendi, deponendi, et solvendi pecunias Pœnitentiariæ.

§. 42. Depositarius autem hujusmodi solutionem in hunc modum explebit: Diriget nempe mandatum, seu Ordinem ad Provisores Montis Pietatis (in quo quidem Monte tota summa Pœnitentiariæ debita deponenda erit,) ut ii eandem summam Pro-Sigillatori solvant, ad effectum, in ipso semper Ordinis contextu exprimendum, ut hic eam ipsam ibidem relinquat ad creditum Pœnitentiariæ, et ad dispositionem Majoris Pœnitentiarii. Quem quidem Ordinem Pro-Sigillator re ipsa transferet ad dictum creditum, et dispositionem, alioquin de damno tenebitur. Postea Major Pœnitentiarius sua mandata, seu Ordines conficiet de summis ex prædicto Deposito solvendis, tam pro honorario Officialium, seu Ministrorum, quam pro aliis quibuscumque ejusdem Pœnitentiariæ oneribus, et expensis. Hunc enim modum exigendi, deponendi, et solvendi præscriptum a fel. rec.

PONT. A. IV.

Clemente Papa XII. Prædecessore Nostro per suum Chirographum editum die 11. Februarii anni MDCCXXXVI., Nos quoque adprobamus, et confirmamus, atque in posterum inconcusse servari volumus, et mandamus.

Applicatio superfluorum pœnitentiariæ ab Innocentio XII. facta Hospitio Pauperum Invalidorum innovatur.

§. 33. Neque hic omittendum ducimus, quod, deductis a prædicta summa ex expeditionibus Collegiorum Minoris Gratiæ redigenda, atque in Monte Pietatis deponenda, emolumentis, atque honorariis prædicto Nostro pro tempore Majori Pœnitentiario, atque Officialibus, cæterisque Ministris Pœnitentiariæ persolvendis, aliisque expensis, et oneribus in eadem Pœnitentiaria occurrentibus, et prudenti Majoris Pœnitentiarii arbitrio determinandis, quidquid reliquum ex dicta summa erit, id totum et integrum cedere omnino debet Hospitio Pauperum Invalidorum S. Michaelis de Urbe, juxta applicationem eidem Hospitio factam per fel. rec. Innocentium Papam XII. data Constitutione sub die III. Kalendas Junii Anni MDCXCIII. quam applicationem ab aliis Prædecessoribus Nostris confirmatam, Nos quoque firmam, et ratam esse volumus, et mandamus et quatenus opus sit, iterum auctoritate Nostra statuimus, et innovamus.

Pro-Sigillator e qualibet Bulla Min Gra. ob 8. Sigillatori exigat, ex quibus in mensem sc. 22. sibi, et duobus Registratorib. Ord. detrahat.

§. 34. Ad reliqua vero supradicti Pro-Sigillatoris Officia redeuntes, statuimus, ut ultra prædictam summam ipsi Pœnitentiariæ Officia assignatam et debitam, ex iisdem expeditionibus Minoris Gratiæ exigat, nomine peculiari Sigillatoris, et pro ipso Sigillatore, obolos octo e qualibet Bulla. Ex quo Sigillatoris speciali proventu detrahet quolibet mense scuta monetæ vigintiduo, pro mercede persolvenda Registratoribus, seu Revisoribus, sub ipso Pro-Sigillatore laborantibus, qui esse quatuor solent, Ordinarii duo, totidemque adjuncti: Et primis quidem duobus, à Majori Pœnitentiario deputatis, solventur in singulos menses scuta duodecim; reliqua decem relinquentur ipsimet Pro-Sigillatori, quà Registrator etiam est, ut supe-

rius innuimus, ad hoc, ut pro suo libito de duobus aliis adjunctis provideat. ANNO 1744.

§. 35. Præter Regesta vero supradicta, seu Libros ad expeditiones Minoris Gratiæ pertinentes, idem Pro-Sigillator Regestum, seu Regesta alia servabit, in quæ referentur Suprema Romanorum Pontificum, aliaque Majoris Pœnitentiarii, et Signaturæ Decreta, necnon omnia quæcumque Instrumenta, vel Documenta, statum Œconomicum Pœnitentiariæ concernentia. Literæ item Patentes Majoris Pœnitentiarii de Officialium, aliorumque Ministrorum electione; denique alia quælibet ad publicum Pœnitentiariæ regimen, et statum spectantia; veluti Bullæ Institutionis, Reformationis, Facultatum, Officialium, aliorumque hujusmodi, Brevia item electionis Majoris Pœnitentiarii, Chirographa, atque alia his similia. Quorum omnium sua sub cura, et cum periculo suo conservandorum, ne quid lapsu temporis pereat, neglectumve jaceat, authenticum Inventarium, ac Regestum conficere teneantur; cui quidquid postea additum, statutum, concessum, seu vetitum erit, id totum qualecumque quamprimum adscribatur: et sic deinceps hæc omnia in futurorum Pro-Sigillatorum fidem, cum eisdem conditionibus et periculis, deponantur.

Regesta a Pro-Sigillatore conficienda, et servanda.

§. 36. Jam vero emolumenta Pro-Sigillatoris erunt, primo annua scuta monetæ quadraginta, eidem solvenda a Pœnitentiaria, intuitu Domus conducendæ pro servandis Regestis, seu Libris supradictis. Item consuetæ olei pro alendis luminibus in singulos menses mensuræ. Tum supradicta menstrua pensio, eidem, tamquam Registratori, a Sigillatore de propriis proventibus persolvenda. Demum varia quædam ipsi obvenientia e Minoris Gratiæ expeditionibus, sive illarum occasione, quæ in summam certam redigi nequeunt; in quibus tamen percipiendis non ei licebit excedere mensuram per legitimas taxas, et per probatum Curiæ stylum pro singulis actibus, seu corrigendi, seu sumpta, ut

Emolumenta tam certa, quam incerta Pro-Sigillatoris.

PONT. A. IV. vocant, tradendi, seu aliis, siqui sunt, præscriptam, et definitam. Prædictis autem emolumentis futuri quilibet Pro-Sigillatores contenti esse debebunt, quibuscumque in contrarium non obstantibus.

Cura, et administratio Archivi. §. 37. Archivum porro Pœnitentiariæ, quod Prædecessorum nostrorum providentia in Apostolicis nostris Ædibus Vaticanis collocatum reperitur, cujusque præcipuam curam, inhærentes sæpememoratis dispositionibus S. Pii Papæ V. inter munera Sigillatoris superius enumeravimus, ita ipsius Sigillatoris studio, et vigilantia administrabitur, ut ea quidem, quæ vel ad expeditiones Minoris Gratiæ, vel ad publicum Pœnitentiariæ statum, et regimen pertinent, quæque a Pro-Sigillatore, ut supra, asservari, seu respective describi, et regestari debere decrevimus, possit eidem Pro-Sigillatori in Archivo prædicto disponenda, et conservanda committere. Hic autem demandatum sibi munus, ea qua par est, diligentia et fide implere teneatur.

De Secretiori Archivo. §. 38. Quæ vero negotia per Pœnitentiariam ipsam, juxta facultates suas ordinarias, vel etiam virtute specialium Oraculorum Romani Pontificis, in particularibus quibusdam casibus concessorum, per ejusdem Pœnitentiariæ Procuratores, seu Secretarios expediri solent; eorum omnium quæcumque conservari monumenta oportebit, veluti Supplicationes, et alia quæ in superius dictis circa Scriptorum munera attigimus, ea omnia in altera parte ejusdem Archivi, sed in Armario, seu Armariis clausis, et obseratis seposita, conserventur et custodiantur, sub cura solius Sigillatoris. Qui tamen in hoc uti poterit opera, et auxilio Procuratorum Pœnitentiariæ, quorum etiam alicui dictorum Armariorum clavem dare poterit retinendam. Sedulo autem curare debebit, ut, eorum omnium, quæ in hac secretiori Archivi parte custodientur, suum quoque Inventarium, ac Regestum conficiatur; cui similiter, quæ supervenerint, adscribantur.

§. 39. Sed illud inviolate servari statuimus, ac præcipimus, ut si quando contigerit, etiam ad partium, vel aliorum quorumvis instantiam, aliquid in prædicta Archivi secreta parte, vel ad sumpta, seu duplicata conficienda, vel alia quavis de causa requiri, et inveniri oportere, tunc istum omnem laborem Sigillator, seu Procurator, gratis omnino impendere debeant; nihilque aut ratione itineris, vel laboris quantumvis extraordinarii, in quærendo, describendo, aut alio quocumque titulo, possint a partibus, vel aliis accipere; etiamsi agatur de materiis ad forum externum mixtim, vel separatim pertinentibus; Sacrosanctum enim hoc esse volumus, et inviolabile, ut nihil penitus, quod, per Officiales Pœnitentiariæ Nostræ Apostolicæ faciendum est, aliter quam gratis fiat.

ANNO 1744. Sigillator, et Procuratores pro perquisitionibus in Secretiori Archivo omnem laborem gratis impendant.

§. 40. Ac ne quid desiderari possit, quod ad Archivi ejusdem perfectionem, utiliumque scriptorum conservationem conducat, opportune commendamus, atque monemus, ut quotiescumque evenerit cujuspiam Officialis Pœnitentiariæ, vel obitus, vel officii dimissio, tunc Sigillatori prædicto cura sit, vel per se, vel per aliquem ex Procuratoribus, seu Secretariis, Libros, et scripta recuperare, si qua ille penes se habuerit, vel Pœnitentiariæ propria, vel de rebus ejus secretis agentia; ac parum utilibus igni traditis, cætera vel Archivo committere, si eo loco digna sint, vel Successori, alterive Officiali utenda concedere.

Cedente, vel decedente quopiam Officiali, Librorum, et Scriptorum Pœnitentiariæ recuperatio Sigillatoris curæ committitur.

§. 41. Et quia publicæ rei vehementer interest hujusmodi Archivorum bonus status et conservatio, ideo volumus, ut quotannis vel Major Pœnitentiarius ipse per se, vel Sigillator, prædictum Archivum visitet, et sedulo recognoscat tam partem obseratis Armariis compositam, adhibito etiam quoad hanc partem inspiciendam, uno saltem e Pœnitentiariæ Procuratoribus; quam partem alteram Pro-Sigillatori commissam; visitando insuper Scripturas, Libros, Regesta, aliaque necdum Archivo illata, sed adhuc penes eundem Pro-Sigil-

De visitatione Archivi.

Pont. A. IV. latorem retenta; cujus visitationis relatio postea Majori Pœnitentiario si ipse per se non visitaverit, fieri quamprimum debeat.

Pontificis adhortatio. §. 42. Depulsa igitur e Pœnitentiariæ Nostræ saluberrimo Officio confusione qualibet, aut minus ordinata permixtione functionum, ipsiusque Officii nitore, ac puritate adversus cujusque labis periculum diligentius circummunitis, omnes, et singulos in eadem Pœnitentiaria laborantes hortamur in Domino, et enixe monemus, ut pro se quisque piam castamque mentem ad impositum sibi munus obeundum pro Dei æterni gloria, et Christifidelium salute acriter intendant, et pro virili parte conentur, ut cuncta prospera, et hoc tanto Officio digna succedant, Sedesque Apostolica pro bene gestis condigne laudis præconio in singulis Christiani Orbis partibus plenius celebretur.

Clausulæ, et decreta præservativa. §. 43. Decernentes præsentes Literas, etiam ex eo quod Major Pœnitentiarius, ac præfatæ Pœnitentiariæ Regens, aliique Officiales, et Ministri prædicti, ac alii quicumque in præmissis quomodolibet interesse habentes, seu habere prætendentes, eisdem præmissis non consenserint, aut vocati, seu auditi non fuerint, aliaque quavis de causa quantumvis legitima, et juridica, de ullo subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis Nostræ, vel alio quocumque defectu notari, impugnari, redargui, retractari, in jus, vel controversiam revocari, nullatenus posse; sed semper, et perpetuo validas, firmas, et efficaces existere, et a Majori Pœnitentiario, Regente, cæterisque Pœnitentiariæ Officialibus, et Ministris prædictis, aliisque, ad quos spectat, et pro tempore spectabit, inviolabiliter observari; sicque per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, quavis auctoritate fungentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales etiam de Latere Legatos, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, ubique judicari, et definiri

debere; irritum quoque, et inane, quidquid secus super omnibus, et singulis præmissis, vel circa ea, a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Anno 1744.

Derogationes.

§. 44. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariæ Apostolicæ regula *de jure quæsito non tollendo*, necnon duabus præmissis S. Pii Papæ V. Prædecessoris Nostri, et aliis quibuscumque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, et dictæ Pœnitentiariæ etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis statutis, et consuetudinis quibuscumque, ac quibusvis vivæ vocis oraculis, privilegiis, indultis, et Literis Apostolicis ejusdem Pœnitentiariæ Officio, illiusque Majori Pœnitentiario, ac Officialibus, et Ministris, et quibusvis aliis sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, et insolitis clausulis, et decretis in genere, vel in specie, etiam Motu proprio, et aliàs quomodolibet per Prædecessores Nostros Romanos Pontifices, ac etiam per Nos ipsos concessis, innovatis, confirmatis, et approbatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, individua, et expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata, iisdem præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes, ad effectum præsentium, illis aliàs in suo robore permansuris, harum serie derogamus.

Sanctio pœnalis.

§. 45. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostrarum ordinationum, concessionum, assignationum, taxationum, prohibitionum, mandatorum, decretorum, statuti, voluntatis approbationum, confirmationum,

Pont. A. IV. derogationum, aliorumque præmissorum infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 13. Apr. 1744. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, Idibus Aprilis, Pontificatus Nostri Anno IV.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicata die 27. ejusdem Mensis, et Anni.

Anno 1744.

CONTRA

XCVII.

Non promotos ad Sacrum Presbyteratus Ordinem, Missam celebrantes; aut Sacramentales Confessiones excipientes.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

Ad perpetuam rei memoriam.

Sacerdos in æternum Christus Dominus, dum ipsa nocte, in qua tradebatur, Apostolis a se ipso delectis consecrandi Corporis sui, ejusdemque offerendi, et ministrandi potestatem concessit : mox eisdem post resurrectionem suam, insufflato Spiritu Sancto, amplissimam peccata remittendi, ac retinendi contulit facultatem; hoc simul exemplo præceptoque suo constituit, et sanxit, ut ea deinceps in universam Ecclesiam potestas atque facultas per legitimam tantummodo Sacerdotum ordinationem transfundi, et propagari deberet; unde, evacuato veteri Levitarum ministerio, et Sacerdotio filiorum Aaron, qui exemplari, et umbræ deserviebant Cœlestium, omnibus quidem adoptionis suæ filiis ad novum Sacerdotium secundum ordinem Melchisedech aditus pateret; sed non alii reipsa ad sublimem fungendum honorem assumerentur, quam qui a Deo vocati, atque ab Apostolis, seu ab eorum Successoribus, rite instituti atque ordinati fuissent. Quod si, juxta Legem Moysi, accedentes ad Sanctuarium illud manufactum, aut Thuribulum aureum, ab hominibus effictum, manu arripientes, præter eos, qui ex designata Tribu, et familia originem

Exordium a Dignitate Sacerdotii novæ Legis.

Quod per solam Ordinationem confertur.

PONT. A. IV. ducerent, sine ulla miseratione morti deputabantur; quanto magis putandum est deteriora supplicia mereri eos, qui, profani cum sint, adeo præstantiori novæ Legis ministerio se ingerere, atque oblationem, et dispensationem Mysteriorum Dei sibi arrogare præsumpserint; quum præsertim ea nulliter, et irrite celebrantes puram ipsam Panis, et Vini substantiam publicis adorationis actibus, atque receptis Latriæ protestationibus impie prosequantur, et quantum in ipsis est, in idem Idololatriæ crimen fideles Populos, licet ignorantes, inducant. Mendaces vero illi, qui absque legitima auctoritate, in Pœnitentiæ Tribunalibus, tamquam Judices animarum, sedere audeant, eamque sibi falso asserere facultatem, emundandi conscientias hominum ab operibus mortuis, quam æterni fœderis Sponsor Dei Filius nemini se, nisi per Ecclesiasticam Ordinationem, communicaturum promisit, severioribus profecto pœnis plectendi sunt, cum Sacramentum reconciliationis humanæ conculcent, et sanguinem Testamenti, a quo virtus illius omnis promanat, pollutum ducant, confitentibus vero fideliter peccata sua impiam in re gravissima fraudem faciant.

Paulus IV. et Sixtus V. omnes Sacerdotalia munia sibi falso arrogantes a S. Inquisitione Curiæ Sæculari tradi mandarunt.

§. 1. Et quidem gravissima hujusmodi scelera execrantes Romani Pontifices Prædecessores Nostri Paulus IV. et Sixtus V. decreverunt, ut qui ad Presbyteratus Ordinem non promoti, Missarum celebrationem usurpare, et Sacramentum Pœnitentiæ ministrare præsumpserint, a Judicibus Sanctæ Inquisitionis tradi deberent Curiæ Sæculari, debita animadversione puniendi. Eorumque vestigiis per omnia inhærens fel. record. Clemens Papæ VIII. etiam Prædecessor Noster, ne circa pœnam hujusmodi delinquentibus irrogandam ullus dubitationi locus superesset, in suis Literis incipientibus: *Et si alias*, datis in forma Brevis apud S. Petrum sub die prima Decembris anni millesimi sexcentesimi primi, distinctius constituit, ut omnes, et singuli, qui

Clem. VIII. Idem statuit, etiam si

ad Sacerdotium, ut supra, non promoti, reperti fuerint Missarum celebrationem usurpasse, vel Sacramentalem confessionem audisse, a prædictis Judicibus S. Inquisitionis, vel locorum Ordinariis, tamquam Ecclesiæ misericordia indigni, a Foro Ecclesiastico abjiciantur, et ab Ordinibus Ecclesiasticis, si quos habuerunt, rite degradati, statim Curiæ Sæculari tradantur, per Judices Sæculares debitis pœnis plectendi.

ANNO 1744.

Reus in aliquo Ordine Ecclesiastico constitutus esset prævia degradatione.

§. 2. Et successive rec. pariter mem. Prædecessor Noster Urbanus Papa VIII. per similes Literas datas die vigesimatertia Martii anno millesimo sexcentesimo vigesimo octavo, quarum initium est: *Apostolatus Officium*. supradictas Decessorum dispositiones ita confirmavit, et ampliavit, ut quicumque se præfatis sceleribus obstrinxerint, mandaverit eos privilegio ætatis minoris annis vigintiquinque, nullatenus excusari, dummodo vigesimum annum expleverint, quominus ad normam dictæ Constitutionis Clementinæ, statim Curiæ Seculari, condignis pœnis afficiendi, tradantur. Quas quidem omnes, et singulas Constitutiones, atque Ordinationes, Apostolica Nostra Auctoritate adprobamus, et confirmamus, et quatenus opus sit, innovamus, atque in posterum ab omnibus, ad quos spectat, inviolabiliter observari præcipimus, earum omnium tenores, ac si præsentibus de verbo ad verbum insertæ forent, pro plene, et sufficienter expressis habentes.

Urb. VIII. extendit præmissas Constitutiones, ut defectus ætatis mime suffragaretur.

Pontifex confirmat præfatas Constitutiones.

§. 3. Quia vero propria nonnunquam experientia cognovimus, dum adhuc in minoribus existentes in Romana atque Universali Inquisitione Consultoris munere fungebamur, ab hujusmodi criminum Reis, seu ab eorum Defensoribus, complures alias exceptiones proponi, quarum prætextu, pœnarum ut supra juste indictarum condonationem, aut saltem minorationem obtinere contendunt; et signanter contra probationes a Fisco adstructas opponi solere, quod aut Testes cumulaverit in sua quem-

Enumerat exceptiones quandoque a Reis opponi solitas.

PONT. A. IV. libet depositione singulares, dum, exempli gratia, unus ex ipsis Reum viderit Sacris se Sacerdotalibus Vestibus induentem, alter eundem ad Altare progredientem, alius vero unam, alius aliam Missæ partem recitantem audierit; aut etiam quod ab eodem Fisco non satis exclusa fuerit promotio Rei ad Ordinem Presbyteratus, juxta prætensum onus, quod ipsi Fisco incumbere contendunt: Ad elevandam vero delicti gravitatem, illud aliquando audivimus allegari, quod Reus integram Missam non celebraverit, sed antequam illam expleret, ab Altari discesserit; vel quod, si unam Missam integre celebrasse convictus fuerit, id, juxta assertum sensum prædictarum Constitutionum, nequaquam sufficiat ad incurrendas pœnas in eisdem propositas; vel denique, etiamsi plures hujusmodi sacrilegas Missas celebraverit, minime probari possit formam Consecrationis ab eo prolatam fuisse.

Ad tollenda frivola effugia statuit, I. Quod depositiones Testium singulares, si non ad pœnam, sint sufficientes ad torturam.

§. 4. Idcirco Nos, frivola hujusmodi Reorum effugia de medio tollere volentes, re matura a Nobis ipsis, et accurate perpensa, atque etiam audito consilio Ven. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana adversus hæreticam pravitatem Generalium Inquisitorum a Sancta Sede specialiter deputatorum, Motu proprio, et de Apostolicæ potestatis plenitudine, statuimus primo, et declaramus, quod licet delictum celebrationis Missæ non satis plene probatum dici possit, ad effectum deveniendi ad realem delinquentis traditionem brachio Sæculari, quando Testes inducti in suis quisque depositionibus singulares dignoscuntur; nihilominus indicia per hujusmodi depositiones acquisita satis relevantia judicari debeant, ut Reus tormentis subjiciatur, ad eliciendam veritatem.

II. Fisci intentionem probari ex relatione Ordinarii.

§. 5. Ad dignoscendum autem, utrum Reus in Ordine Presbyteratus revera constitutus fuerit, necne; laudabilem quidem commendamus praxim Tribunalis Sac. Inquisitionis, qua con-

suevit in hujusmodi casibus exquirere per literas ab Episcopo illius loci, unde Reus originem ducit, vel in quo domicilium habet, an ipse eundem Reum promoverit, sive ad alium Episcopum Literas Dimissoriales pro ejusdem ordinatione direxerit, ut hic deinde requiratur, an ad earum executionem devenerit. Verum ubi, hoc peracto, ex hujusmodi extrajudicialibus Episcoporum Literis constet, minime Reum fuisse promotum; id satis superque esse volumus, ut Fisci intentio probata dicatur; Declarantes, non aliter Fisco incumbere onus probandi non promotionem Rei ad Ordinem Presbyteratus, sed ad ipsum potius Reum pertinere, quatenus contrarium prætendat, suam promotionem ad prædictum Ordinem concludenter ostendere.

ANNO 1744.

Et onus probandi contrarium, Reo incumbere.

§. 6. Sub dispositione vero præsentis Nostræ, necnon præmissarum omnium Constitutionum comprehendi decernimus omnes et singulos, qui, absque Sacerdotali gradu, et ordine, non modo unam Missam celebrare ausi sint, sed etiam unius Missæ partem celebrasse judicialiter fateantur, seu legitime convicti fuerint, dummodo elevationem Hostiæ, vel Calicis, seu utriusque, in Altari peregerint, quamvis de prolatione formæ consecrationis non constet: cum ex hujusmodi verborum prolatione tremendi quidem Sacrificii contemptus, et delinquentis audacia, et crimen augeatur; sed ex eorum reticentia nequaquam imminuatur peccatum idololatriæ, quod per actus adorationis a Celebrante non promoto erga puram Panis, et Vini substantiam exhibitos, admittitur, et in quod Populus etiam fidelis, materialiter saltem, inducitur. Quod si, non peracta Elevatione, Reum ab Altari discessisse probetur, tunc solum concedimus, ut contra ipsum ad mitiorem pœnam deveniatur, arbitrio, et prudentia Judicis Ecclesiastici præfiniendam.

III. Ampliat pœnas Constitutionum Apostolicarum contra Celebrantes unius tantum Missæ partem Dummodo Elevationem peregerint.

§. 7. Omnes denique exceptiones supra expressas, quæ ab hujusmodi Reis, eorumque

Præmissas exce-

PONT. A. IV.

ptiones tam seorsim quam conjunctim sumptas non suffragari decernit.

Defensoribus, in ipsorum excusationem prætendi solent, seu singulatim, seu conjunctim considerentur, nullatenus attendi, seu eisdem Reis suffragari debere statuimus, quominus ad realem eorum traditionem brachio Sæculari; vel, si de Clericis in aliquo Ecclesiastico Ordine constitutis agatur, ad eorum degradationem, et traditionem pariter brachio Sæculari, etiam pro prima vice, procedatur, ad hoc ut condignis tantæ impietatis pœnis a jure, seu aliàs statutis, et comminatis, cum effectu puniantur, et afficiantur.

Quidquid contra non promotos Celebrantes statutum fuit, contra non promotos Confessiones audientes statuimus

§. 8. Easdem declarationes, et ordinationes a Nobis contra Celebrantes non promotos hucusque statutas, ad eos etiam extendimus, et pertinere decernimus, qui cum Sacerdotes non sint, Confessiones Sacramentales audire, et absolutionem pœnitentibus impertiri præsumant; quos pariter eisdem pœnis traditionis brachio Sæculari, seu respective degradationis, et traditionis pariter brachio Sæculari, etiam pro prima vice, subjici debere præcipimus; non obstantibus præmissis exceptionibus, si quas ab hujusmodi Reis ad proprium casum aptabiles, in sui defensionem seu excusationem adduci contingat: Sed unam dumtaxat exceptionem, ad effectum mitigandæ pœnæ, attendi debere mandamus; ubi nimirum concludenter probetur, Absolutionem a Reo minime prolatam fuisse: tunc enim concedimus, ut Judex Ecclesiasticus mitiorem pœnam, pro suo arbitrio et prudentia, delinquenti valeat irrogare.

Excipitur casus non prolatæ absolutionis, formæ.

Clausulæ præservativæ.

§. 9. Decernentes præsentes nostras Literas, et in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quilibet in præmissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis existant, sive aliàs specifica, et individua mentione, et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, et auditi, neque causæ propter quas eædem præsentes emanaverint, adductæ,

verificatæ, vel sufficienter, aut ullo modo justificatæ fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, prætextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostræ, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, et substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut etiam Motu pari, et de Apostolicæ potestatis plenitudine simili concesso, vel emanato, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentes semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, et pro tempore, quandocumque spectabit, indelebiliter, et inconcusse observari. ANNO 1744.

Aliter judicari prohibetur.

§. 10. Sicque, et non aliter in præmissis censeri, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac contra hæreticam pravitatem Generales Inquisitores, et alios ejusdem S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicæ Sedis prædictæ Nuncios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, ac potestate fungentes, et functores, sublata eis, et eorum cuilibet aliter judicandi, et interpretandi facultate, judicari, et definiri debere; ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Contrariis plenissime derogatur

§. 11. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariæ Apostolicæ Regula *de jure quæsito non tollendo*, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel spe-

PONT. A. IV.

cialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, exemptionibus, et indultis etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, Institutis, etiam Societatis Jesu, et Sancti Joannis Hierosolymitani, aliisve quibuslibet specifica, et individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis clausulis et decretis, etiam irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, et de Apostolicæ potestatis plenitudine, consistorialiter, ac aliàs quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, et individua mentio, seu quævis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, et occasiones præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, et exactissime servatis et specificatis respective habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum plenissime, et amplissime motu pari derogamus, et derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Publicationi Constitutionis in Urbe tribuitur vis personalis intimationis omnibus factæ.

§. 12. Volumus insuper, et eadem auctoritate prædicta mandamus, ut eædem præsentes, et in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam prætendere valeat, ipsas præsentes, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiæ S. Joannis in Laterano, et Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiæque Generalis Innocentianæ in Monte Citatorio, et in Acie Campi Floræ per aliquem ex Cursoribùs Nostris, ut

moris est, publicari, et affigi : sicque publica- ANNO
tas, et affixas, omnes et singulos, quos con- 1744.
cernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere, et arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatæ, et notificatæ fuissent.

§. 13. Utque earumdem præsentium tran- Transumptis fidem præstari sancitur.
sumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in judicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

§. 14. Nulli ergo omnino hominum liceat pa- Sanctio Pœnalis.
ginam hanc nostrarum Confirmationis, Approbationis, Innovationis, Voluntatis, Mandati, Statuti, Decreti, Declarationis, Ampliationis, et Extensionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Dat. die 20. Apr. 1744.
Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimoquarto, duodecimo Kalendas Maji, Pontificatus Nostri Anno Quarto.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 7. Maji ejusdem anni.

XCVIII. CONFIRMATIO UNIONIS

Omnium Monasteriorum Ordinis S. Basilii Magni Ruthenorum, tam Lithuaniæ, quam Russiæ, seu Poloniæ, in unicam Congregationem duabus Provinciis compositam. Accedunt plura Decreta ad ipsius Ordinis regimen pertinentia.

Venerabili Fratri, Athanasio Szeptychi Archiepiscopo Metropolitano totius Russiæ; necnon Dilectis Filiis, Proto-Archimandritæ, Archimandritis, Abbatibus, et Monachis Ordinis Sancti Basilii Magni Ruthenorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, et Dilecti Filii salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Pontificis cura in examinandis Propagandæ Fidei negotiis.

INTER plures jucunditatis fructus a Nobis abunde perceptos, dum illustrium aliquot Prædecessorum Nostrorum morem resumpsimus, qui Congregationem S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum coram se ipsis identidem convocare consueverunt, non mediocre profecto gaudium animo cepimus, dum negotia Nationis Ruthenæ, atque Ordinis Monachorum S. Basilii ejusdem Nationis, una cum Ven. Fratribus Nostris prædictam Congregationem constituentibus, tractavimus, atque discussimus.

Nationis Ruthenæ laudes a temporibus Cle-

§. 1. Et quidem præclara Nationis Ruthenæ merita Nobis comperta sunt ex sacris historiis, in quibus relatum invenimus, usque de Anno MCXLVI. Prælatos Ruthenos Concilium Nationale Kioviæ habuisse, quo se opponerent schismati

mati per Michaelem Cerularium Patriarcham Constantinopolitanum excitato; deinde aliquos ejusdem Nationis Metropolitas Apostolicæ Sedi obedientiam præstitisse; quam pariter universa Gens per suos Legatos Innocentio Papæ IV. in Concilio generali Lugdunensi I. professa fuit: Illustrem porro Isidorum S. R. E. Cardinalem Ruthenum in Concilio Florentino plurimum adlaborasse pro sancta unione inter Occidentalem, et Orientalem Ecclesiam stabilienda: Denique Michaelem III. Kioviensem Metropolitam, consentientibus reliquis Episcopis Ruthenis, in Civitate Bræstiæ Concilium coegisse, in quo publica iterum Nationis Ruthenæ cum Sede Apostolica Unio decreta fuit, ad eamque perficiendam duo Episcopi missi fuerunt ad fel. rec. Clementem Papam VIII. Prædecessorem Nostrum, cui datum fuit prædictam Nationem ad Ecclesiæ Romanæ communionem recipere, ejusque Unionem per literas Apostolicas confirmare.

ANNO 1744. mentis VIII. in unione Catholica perseverantis.

§. 2. Eximiis hisce totius Nationis promeritis jungenda sunt ea, quæ peculiaria sunt Ordinis Monachorum S. Basilii, quorum spectabilis cœtus est apud ipsam Ruthenorum Nationem, quemque potissimum concernunt ea, quæ in Congregationibus coram Nobis habitis agitata, et constituta fuerunt. Hypatius nimirum Metropolita, unus ex Legatis ad Clementem Papam VIII. missis, cum intelligeret, nullum aptius fore medium ad Sanctam Unionem fovendam et propagandam, quam si Monachos Basilianos, quorum unicus apud Ruthenos est Monasticus Ordo, sibi conjungeret; insigne ipsorum Monasterium acquisivit sub invocatione Sanctissimæ Trinitatis Vilnæ constitutum, atque in eo collectos Juvenes Monachos erudiri curavit. Hujus vero Successor Joseph Velaminus, pluribus ejusdem Ordinis Monasteriis, quæ antea segregata degebant, ad Unionem redactis, unam ex eis Monachorum Congregationem efformavit, quam de nomine supradicti Monasterii *Congregationem SS. Trinitatis Unitorum*, nuncupavit:

Elogium Ordinis Monachorum S. Basilii Magni Ruthen.

Quorum Congregatio SS. Trinitatis extat a temporibus Urb. VIII.

Pont. A. IV.

cumque bene nosset hujusmodi Unionem, seu Congregationem, minime Canonicam esse, aut haberi posse, absque auctoritate et beneplacito Sedis Apostolicæ, ad hanc ipsam debitum habuit recursum, atque opportunam ab ea obtinuit approbationem de Anno 1624 sub Pontificatu fel. record. Urbani Papæ VIII. cum præcedenti Anno 1623. magnus ille Archiepiscopus Polocen. Josaphat Monachus S. Basilii, quem idem Urbanus Anno 1646. Beatorum numero adscripsit, gloriosum pertulisset martyrium, sibi a schismaticis in odium Catholicæ Fidei, et Unitatis illatum.

Reliqua Monasteria in Congregationem unienda decernitur in Concilio Zamosciæ.

§ 3. Monasteriorum Unione, ut præfertur, in unicam Congregationem sic constituta, et cohærenter ad obtentam Apostolicam Confirmationem, prædicta omnia Monasteria sub unius Proto-Archimandritæ directione, et regimine unita fuerunt. Sed quamvis ad eam Congregationem firmius stabiliendam, et ampliandam, opportuna deinceps concessa quoque fuerit facultas uniendi ipsi alia Monasteria, quæ se ad eandem adjungere optassent; nonnulla tamen ejusdem Ordinis Monasteria in Diœcesibus Uladimiriensi, Luceoriensi, Chelmensi, Leopoliensi, et Premisliensi adhuc reliqua erant, quæ et omnino separata ab ea Congregatione, et singula seorsim sine ulla unione vivebant. Quamobrem Anno 1720. de mandato recol. memor. Clementis Papæ XI. coacta in Civitate Zamosciæ Synodo Nationali Ruthena, præsidente in eo bo. mem. Hieronymo Archiepiscopo Edessæ, tunc in Regno Poloniæ Sedis Apostolicæ Nuntio, deinde S. R. E. Cardinali, Grimaldo nuncupato, in eadem decretum fuit, prædicta quoque Monasteria in unam Congregationem uniri debere: eaque de re habendum esse post certum tempus Capitulum Generale sub præsidentia Metropolitani, et cum assistentia Proto-Archimandritæ Congregationis Sanctissimæ Trinitatis, in quo omnia ordinarentur, et constituerentur, quæ ad deliberatam Unionem pertinerent; cum satis

compertum haberetur, Ecclesiasticæ Disciplinæ summopere profuturum, si omnia Monasteria, quæ Superioribus Generalibus non subsunt, neque Visitatores ordinarios habent, in unum Corpus, seu in unam Congregationem redigerentur. Anno 1744.

§. 4. Ad normam hujus Conciliaris Resolutionis, quam ab Innocentio Papa XIII. confirmatam fuisse dici potest, dum is, prævio consilio tum Congregationis S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, cui Nos tunc a secretis operam dabamus, tum alterius, Propagandæ Fidei negotiis præpositæ, Synodum Zamoscianam approbavit, id quod deinde Benedictus Papa XIII. per suas Literas speciales in forma Brevis pariter fecit; coactum fuit Anno 1739. in Civitate Leopolis Capitulum Generale, præsidente Archiepiscopo Metropolitano, et adstante prædicto Congregationis Sanctissimæ Trinitatis Proto-Archimandrita: ac Monasteriorum Unio peracta fuit; et totus Ordo S. Basilii Ruthenorum distinctus remansit in binas Congregationes, cum præter veterem Congregationem Provinciæ Lithuanæ, Sanctissimæ Trinitatis nuncupatam, nova hæc efformata fuerit Provinciæ Russiæ, seu Poloniæ, sub invocatione Patrocinii Beatissimæ Virginis.

Id quod peractum fuit in Capitulo Gen. habito Leopoli anno 1739.

§. 5. Delata ad Nos rerum gestarum serie, atque habita coram Nobis Congregatione Ven. Fratrum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum sub die 1. Maji Anni 1742., facile conjecimus, non levis momenti dissensiones inter veterem, et novam Congregationem oriri posse, nisi opportunis remediis eisdem occurreretur; cum ea jam quæstio excitata esset, utrum scilicet nova Congregatio Polonica proprio et distincto Proto-Archimandritæ subesse deberet, an vero alteri Congregationi Lithuanicæ unienda, et illius Proto-Archimandritæ, tamquam Superiori Generali totius Ordinis Basiliani, subjicienda esset. Proindeque, ad tollendam omnem controversiam,

Ex duabus Congregationibus unicam conflari statuitur, sub opportunis legibus.

PONT. A. IV.

resolutum fuit, quod ex omnibus utriusque Provinciæ Monasteriis unica efformaretur Congregatio, et cogeretur Capitulum Generale pro electione novi totius Ordinis Proto-Archimandritæ: Huic vero Capitulo præsideret Metropolitanus Russiæ, eidemque interesset Nuntius Apostolicus, vel per se, vel si ipse non posset, per alium ab ipso substituendum; aliaque plura constituta fuerunt, quæ legi possunt in Decretis sub prædicta die emanatis. Atque inter cætera, supradicto Apostolicæ Sedis in Regno Poloniæ Nuntio commendatum fuit, ut inter duas præfatas Provincias Alternativam pro electione Proto-Archimandritæ constitui curaret, cujus Alternativæ initium a Provincia Lithuanica desumeretur.

Quod etiam perficitur in Capit. Gen. Dubni. habito anno 1743.

§. 6. Cumque prædictus Nuntius convocationem Capituli Generalis indixerit in Civitate Dubnensi, de mense Majo Anni 1743., Metropolitano Russiæ in eo præsidente atque interveniente Episcopo Zenopolitano ab ipso Nuntio subdelegato, in eodem Capitulo, favente Deo, constabilita fuit unica Congregatio, ex duabus præfatis Provinciis composita, sub regimine unius Proto-Archimandritæ; supradicta etiam Alternativa proposita et stabilita fuit, et secundum eam electus fuit Proto-Archimandrita, atque is ex Lithuaniæ Provincia; electi pariter fuerunt Officiales inferiores, Consultores nimirum, et Secretarii, æquali numero tam ex una, quam ex alia Provincia; aliæque plures Constitutiones et Resolutiones emanarunt pro felici regimine hujus novæ Congregationis ex duabus Provinciis compositæ.

Confirmatio Apostolica hujusmodi Unionis, electionis Proto-Archim.

§. 7. Cum autem pro supradictorum omnium firmitate, Nostrum, ut par erat, Apostolicum beneplacitum reservatum fuerit; Nos vero cum consilio Ven. Fratrum Nostrorum negotiis Propagandæ Fidei præpositorum Nobis procedendum esse censuerimus; convocatis eisdem coram Nobis die trigesimo mensis Martii currentis Anni 1744., omnibusque in eadem Congrega-

tione perpensis, quæ ad prædictum Capitulum Generale Dubni habitum, ad Unionem duarum Congregationum, ad constitutam inter eas Alternativam, atque Electionem Proto-Archimandritæ totius Ordinis ibi peractam pertinerent, libenti prorsus animo adducti sumus, ut approbaremus, quemadmodum per præsentes nostras Apostolicas Literas approbamus et confirmamus, tam Capitulum Generale, quam Unionem, Alternativam, atque Electionem Proto-Archimandritæ, aliorumque Officialium, in eodem Capitulo decretas, et respective peractas; quæ omnia ad utilitatem ipsius Ordinis S. Basilii, quem paternæ charitatis affectu prosequimur, salubriter expedire judicavimus, atque adeo judicamus.

Anno 1744. aliorumque ibidem statutorum.

§. 8. Ab approbatione Capituli Generalis, necnon Unionis, Electionis, Alternativæ, aliorumque præmissorum, gradum facimus ad nonnullas Resolutiones, quas in prædicto Capitulo propositas utraque Provincia unanimiter judicio Nostro remisit.

Nonnullæ quæstiones judicioSanctæ Sedis reservatæ.

§. 9. Prima occurrit ea, quæ pertinet ad Titulum Congregationis ex duabus Provinciis compositæ, cum Provincia Lithuaniæ pro conservatione Tituli *SS. Trinitatis Unitorum*, Provincia vero Poloniæ pro nova denominatione *Divinæ Providentiæ*, suum respective desiderium significaverint. Nos vero considerantes, Provinciam Lithuaniæ suum jampridem obtinere Titulum *Sanctissimæ Trinitatis*, sicuti Poloniæ Provincia alium habet *Protectionis Beatissimæ Virginis*; duplicis autem generis actus ab eisdem Provinciis exerceri posse, alios nimirum universo Ordini communes, alios vero proprios singularum Provinciarum; opportune decernendum judicamus, quod actus communes expediantur sub Titulo *Ordinis Sancti Basilii Magni Ruthenorum*: in actibus vero peculiaribus Provinciæ Lithuaniæ addatur Titulus *Sanctissimæ Trinitatis Unitorum*; atque in iis, qui proprii sint Provinciæ Poloniæ, adjungatur alius *Protectio-*

De Titulo Congregationis, et duarum Provinciarum Lithuaniæ, et Poloniæ

PONT. A. IV. *nis Beatissimæ Virginis Mariæ*; et ita utrique Provinciæ suus præcedens Titulus conservetur.

Monasterium Lublinense, Provinciæ Polonicæ addicitur.

§. 10. Altera ex eo ortum habet, quod Provincia Lithuaniæ Monasterium Lublinense cessit Provinciæ Poloniæ cum aliquibus conditionibus, et signanter cum ea, quod hujusmodi cessio, seu dimissio, eatenus valere debeat, quousque a Sancta Sede decidatur, utrum alia duodecim Monasteria, quæ intra fines Provinciæ Poloniæ constituta esse dicuntur, et quorum possessio est apud Provinciam Lithuaniæ, prædictæ Provinciæ Poloniæ debeant assignari. Verum in præsenti rerum statu Nos nihil aliud respondere possumus, præterquam supradictam cessionem Monasterii Lublinensis a Nobis approbari. Circa reliqua vero, ulteriores opportunæ facti Informationes a vobis exhibendæ erunt, ut super aliorum duodecim Monasteriorum pertinentia Judicium Nostrum efformare possimus. Equidem in cumulo Scripturarum, quæ Nobis communicatæ fuerunt, de eorum possessione apud Provinciam Lithuaniæ minime dubitatur. Illud quoque asseritur, nonnulla ex iis fundata fuisse pro Lithuanis. Hæc nimirum facta dilucidanda sunt, recognoscendæ fundationes, explicandæ causæ, propter quas Provincia Poloniæ eorum cessionem nunc sibi deberi contendit; quæ omnia, si libet, intra breve tempus, et absque magna impensa perfici possunt; concordando scilicet factum coram Nostro Nuntio apud Poloniæ Regnum residente, vel coram illius Auditore, seu alio Ministro ab eodem deputando, ad hoc ut deinde ad Nos remittatur veridica relatio, tum facti, tum etiam rationum omnium, quæ coram ipso utrinque deducentur, quibus peractis, minime cunctabimur opportunam resolutionem proferre.

De pertinentia aliorum Monasteriorum resolutio differtur.

Hospitium in Urbe ad universum Ordinem per-

§. 11. Tertia concernit Hospitium Procuratoris Generalis ipsius Ordinis, qui in hac Urbe residere debet, necnon Alumnatus, quibus ipsi Rutheni in pluribus Collegiis fruuntur. Illud porro constat, Urbanum Papam VIII. de Anno

1641, instante ipsa Congregatione de Propaganda Fide, concessisse Monachis Ruthenis Ecclesiam Sanctorum Sergii, et Bacchi; necnon Antonium Cardinalem Barberinum Sancti Honuphrii nuncupatum, ipsius Urbani Fratrem, aream contiguam pro Hospitio fundando comparasse, ibique Ædes exstruxisse pro Procuratore Generali, cujus etiam substentationi annuum Legatum a se relictum attribuit. Neque dubium est, quin primæva supradictæ Ecclesiæ concessio, sicut etiam Hospitium atque Legatum, ad solos spectaverint Monachos Basilianos Ruthenos, qui de eo tempore in Congregationem Sanctissimæ Trinitatis Unitorum coaluerant. Cum vero nuper etiam Monasteria Poloniæ in unum corpus unita fuerint, deindeque ex toto Ordine S. Basilii Ruthenorum unica Congregatio fuerit efformata, quæ ex duabus Provinciis, Lithuana, et Polona componitur; cumque, juxta leges alternativæ inter ipsas constitutæ, Procurator Generalis modo ex Provincia Lithuana, modo vero ex Provincia Polona eligi debeat; æquitatis ratio postulat, ut in prædicto Hospitio resideat Procurator Generalis etiam tunc, cum ex Provincia Polona assumetur; quandoquidem Procurator Generalis, sive ex Lithuana, sive ex Polona Provincia electus sit, semper est Procurator Generalis totius Ordinis, et Congregationis ex utrisque Provinciis compositæ.

Anno 1744. tinere decernitur, pro habitatione Procur. Generalis

§. 12. Quia vero pro eisdem Ædificiis in eum statum, in quo nunc sunt, redigendis, tum plures sumptus erogati fuerunt, tum etiam multum æris alieni contractum, quod adhuc exsolvendum remanet; Nos id, quod expensum fuit, ab eo, quod in posterum solvendum erit, omnino distinguimus; et nullam quidem expensi rationem habendam esse judicamus, vel quia id ex priorum largitionibus collectum extitit, vel quia domicilium illud partim inhabitatum, partim etiam locatum fuit a Procuratore ibi commorante, qui semper hucusque fuit ex Provincia Lithuana; quod autem reliquum est æris alieni,

De Sumptibus in Ædes Hospitii erogatis.

PONT. A. IV.

postquam exacte liquidatum fuerit, id pro medietate ab una ex dictis Provinciis, pro alia vero medietate ab altera solvendum esse decernimus.

Alumnatus in Collegiis Pontificiis ad utramque Provinciam spectare.

§. 13. Quo vero ad Alumnatus: cum duo ex ipsis constituti sint in Collegio Urbano de Propaganda Fide, duo autem in Collegio Græco de Urbe ad Urbano Papa VIII. concessi, alii vero in aliis Collegiis extra Urbem assignati reperiantur, statuimus, quod hujusmodi Alumnatus ad utramque Provinciam spectare deinceps censeantur, atque inter earundem Alumnos æqualiter dividantur.

De jure passivo Abbatum ad munus Proto-Archimandritæ resolutio differtur.

§. 14. Quarta ex eo originem duxit, quod Abbates utriusque Provinciæ renunciarunt proprio juri passivo, quod habebant in electione Proto-Archimandritæ; id quod locum dedit hujusmodi Resolutioni; quod nimirum in Proto-Archimandritam eligi deberet simplex Monachus Professus, nullo canonico defectu notatus; et viam aperuit remittendi arbitrio Nostro, atque hujus Apostolicæ Sedis judicio, utrum id, quod in præsenti actum fuit, semper deinceps servari debeat, quod idem est, ac exquirere, an semper in posterum simplex Monachus eligendus sit in Proto-Archimandritam, vel potius aliquis etiam ex Abbatibus ad eamdem dignitatem eligi possit. Nos autem plurimum commendamus religiosam animorum moderationem, cujus illustre specimen Abbates hac occasione præbuerunt.

Exclusis interim Monachis non professis.

Opportunum quoque censemus pro ipsius Ordinis utilitate, non alium ejusdem regimini præsidere, quam qui veram ipsius observantiam professus sit; cum sciamus, ab eo potissimum recte imperari, qui bene obedire didicerit. Verum, cum non adhuc satis liqueat id, de quo inferius verba faciemus, an scilicet Abbates a jurisdictione Proto-Archimandritæ exempti esse, et Metropolitano immediate subesse debeant, nondum pariter super hac quæstione sententiam proferri posse judicamus. Siquidem ex unius articuli decisione alterius præjudicium exoritur. Ubi enim abbates immediatæ Metropolitani ju-

risdictioni subjiciantur, æquum est, ut excludantur a dignitate Proto-Archimandritæ; ubi vero iidem jurisdictioni Proto-Archimandritæ subesse jubeantur, nimis profecto durum videretur, eosdem in perpetuum ab omni jure passivo, quod ad eam dignitatem habere possent, excludere; cum præsertim in præcedentibus Decretis reperiamus exclusos fuisse ab hujusmodi munere, non quidem Abbates, sed Episcopos, et Metropolitanum. ANNO 1744.

Capituli Gener. decreta circa subjectionem Abbatum eidem Proto-Archim., vel potius Metropolitano.

§. 15. Hic igitur occasio se offert disserendi de eo, quod paulo ante innuimus; an scilicet Abbates Metropolitano, vel potius Proto-Archimandritæ, immediate subjecti esse debeant. In vestris porro Congressibus invenimus propositum, et statutum fuisse, quod Proto-Archimandrita omnia Monasteria vel per se, vel per alium visitare debeat: sed ubi Monasteria Abbatialia sint, jurisdictionem non exerceat, nisi in personas Monachorum, nunquam vero in ipsos Abbates, qui subjecti esse debent Metropolitano; ita ut, si aliquis Abbas in sui Monasterii regimine gravamen aliquod vel Monasterio, vel Monachis intulisse reperiatur, onus sit Proto-Archimandritæ omnia referre ad Metropolitanum. An vero præcedentia Abbatibus competat super ipsum Proto-Archimandritam, vel contra, in judicio Apostolicæ Sedis specialiter a Vobis reservatum fuisse conspicimus.

Proto-Arch. præcedat Abbates in Actibus Monasticis.

§. 16. Duplex itaque, ut videtis, decidenda proponitur quæstio; altera scilicet circa immediatam Abbatum subjectionem, vel Proto-Archimandritæ, vel Metropolitano; altera circa eorumdem Abbatum præcedentiam supra Proto-Archimandritam. Ducto igitur initio ab ea, quæ minorem difficultatem involvit, decernimus, quod in omnibus actibus Monasticis Proto-Archimandrita præcedat Abbates; cum minime ferendum sit, in hujusmodi actibus Monasticis, Religiosum ipsi Religionis suæ Capiti anteire; extra vero actus Monasticos, solitum servari præcipimus; itaut, si extra prædictos actus,

In reliquis servetur solitum.

PONT. A. IV. usus invaluit, quod Abbas præcedat Proto-Archimandritam, in posterum etiam ad Abbatem præcedentia pertineat; si vero de præterito obtinuit, quod Proto-Archimandrita Abbatem præcedat, idipsum deinceps servetur. Nec enim absonum Vobis videri debet, quod unus alterum præcedeat in aliquibus circumstantiis, in aliis vero idem alteri præcedentiam concedat.

Exempla promiscuæ præcedentiæ.

Id enim ante oculos Nostros passim factitari conspicimus. Siquidem inter Canonicos Basilicarum Urbis, quum aliqui sint Episcopali, et Archiepiscopali dignitate insigniti, hi quidem reliquos omnes Canonicos præcedunt; Vicarius autem repræsentans personam Cardinalis Archipresbyteri, qui Basilicæ Caput est, quamvis idem simplex Prælatus sit absque Ordine Episcopali, tamen in Choro, et in omnibus actibus Capitularibus, prædictos Canonicos Episcopos præcedit; extra Chorum vero, et extra actus Capitulares, infra eosdem incedit, et sedet. In Collegio pariter Advocatorum Consistorialium aliquis nonnunquam reperitur Episcopali gradu præfulgens: sedet hic in actibus Collegialibus supra reliquos omnes Advocatos: non vero supra Decanum, quamvis hic plerumque Clericus existat: quia nimirum is est totius Collegii Caput; qui tamen extra Collegium, et extra actus Collegiales, Episcopo, Consistorialis Aulæ Advocato, in omnibus decedit.

Jurisdictio Proto-Arch. in Abbates utilior recto regimini Ordinis

§. 17. Ad aliam propositam quæstionem nunc redeuntes, quæ circa immediatam in Abbates jurisdictionem, vel Proto-Archimandritæ, vel Metropolitano adjudicandam versatur; memores Vos esse putamus, in Congregatione apud Nos habita die prima Maji anni 1742. Jurisdictionem Metropolitani supra Monachos admissam fuisse; veruntamen restrictam ad terminos Constitutionum Apostolicarum, et Sacri Concilii Tridentini, ubi jura Metropolitani in Monachos exemptos præfiniuntur; ex quo procul dubio consequitur, Abbates, non quidem Metropolitano, sed Proto-Archimandritæ immediate sub-

esse debere. Visum est enim, rectum gubernandæ Religionis ordinem minime subsistere posse, ubi Abbates a Metropolitano, non autem a Proto-Archimandrita immediate penderent; quum nec imaginaria, nec admodum rara existimari debeat occasio, qua Abbas in sui Monasterii regimine, alicui vel pluribus Monachis gravamen intulisse dicatur, vel etiam reipsa intulerit. Quod quidem gravamen facile et celeriter emendari poterit, si illius cognitio ad Proto-Archimandritam deferatur; non ita vero, ubi controversiæ in Monasteriis exortæ Metropolitani judicio, et sententiæ reserventur. ANNO 1744.

§. 18. Inspectis præterea Ecclesiæ Occidentalis Canonibus, eisdem minime consentaneum cognovimus exercitium Jurisdictionis Metropoliticæ in ea Monachorum Monasteria, quæ in Diœcesibus Episcoporum Suffraganeorum sita repeririuntur: quandoquidem Monasteria, quæ non habent privilegium exemptionis, et immediatæ subjectionis Sedi Apostolicæ, non quidem Metropolitani, sed Episcoporum localium Jurisdictioni subesse jubentur. Sacrum vero Tridentinum Concilium adeo sollicitum fuit, ne Metropolitani Jurisdictionem exercerent in Suffraganeorum Diœcesibus, ut, præter peculiaris ipsorum Diœcesis visitationem, non aliter Episcoporum Comprovincialium Ecclesias Cathedrales atque Diœceses ab ipsi visitari permiserit, quam ubi id a Concilio Provinciali eisdem mandatum fuerit.

Ex consentaneis Disciplinæ Ecclesiæ Occid., et Concil. Trid. Decretis.

§. 19. Neque omissa fuit accurata in Orientalis Ecclesiæ leges disquisitio; et quamvis, juxta earundem præscriptum, agnoverimus, Monasteria, et Monachos Episcopo subesse debere, Patriarchæ autem competere jus Stauropegii, nimirum figendæ Crucis in Monasteriorum fundatione, ex quo sequebatur, ut Monasterium, licet extra ipsorum peculiarem Diœcesim, in alicujus Episcopi Suffraganei finibus situm esset, ipsi tamen Patriarchæ immediate subjectum, atque ab Episcoporum localium jurisdictione

Canones Ecclesiæ Orientalis Metropolitanonon suffragantur.

PONT. A. IV.

omnino exemptum remaneret; Attamen hujusmodi Stauropegii jus, quod Patriarchis, ut supra, concessum fuit, nunquam ad Metropolitanos extensum fuisse cognovimus; quinimo sicubi tale quidpiam ab eis attentatum fuit, id veluti alieni juris usurpationem habitum fuisse conspeximus. Illud vero potissimum Nos movit, quod animadvertimus, supradictam Synodum Zamosciæ habitam studiose quidem curasse, ut Monasteria Ordinis S. Basilii Provinciæ Poloniæ in unam Congregationem convenirent; de Proto-Archimandrita autem decrevisse, ut illi subesset, cui eundem subjici debere Apostolica Sedes judicasset. Atque eadem, ubi de Visitatione Monasteriorum, deque pluribus aliis ad disciplinam pertinentibus Decreta edidit, omnia reduxit ad Sacri Concilii Tridentini præscriptum.

Neque Synodi Zamoscien. decreta.

§. 20. Hæc nimirum in causa fuerunt, cur aliàs a Nobis jus Metropoliticum redactum fuerit ad terminos Apostolicarum Constitutionum Ecclesiæ Occidentalis, et Sacri Tridentini Concilii. Verum cum deinde oblata Nobis inspexerimus Decreta quædam Congregationis de Propaganda Fide, et quasdam Literas Urbani Papæ VIII. Prædecessoris Nostri, in quibus Metropolitani jura tam in Monachos, quam in Abbates intacta reservantur; cumque plura Nobis allegata fuerint Acta, tum Synodorum, tum Capitulorum, in quibus prædicta jura Metropolitani admittuntur; Resolutionem quoque Congregationis Concilii legerimus in Causa *Kiovien. Juris visitandi* proposita die 22. Augusti, et resoluta die 12. Septembris Anni 1739., necnon Documenta in eadem Causa exhibita, secundum quæ comprobatum, et admissum fuit jus Metropolitani Russiæ, qui per suos Delegatos visitari jusserat, quin etiam condemnaverat Abbatem cujusdam Monasterii extra propriam Diœcesim constituti, utpote quod vel in Diœcesi Luceorien., vel in Uladimiriensi situm erat: Idcirco Nos in re tam gravis momenti, quæque ad Metropolitanum attinet non minus Dignitate, quam virtutibus

Fundamenta juris a Metropolitano prætensi: ob quæ resolutio differtur.

insignem, caute, et ad rectissimam justitiæ normam procedere volentes, non adhuc proinde hujusmodi quæstionem, utrum scilicet Abbates debeant, vel Metropolitano, vel Proto-Archimandritæ immediate subesse, per definitivam resolutionem decidere posse censemus; quod tamen a Nobis, nulla interjecta mora, præstabitur statim ac, vel ipsi invenerimus, vel Nobis aliunde firmiora in utramvis partem decidendi fundamenta suppeditata fuerint.

ANNO 1744.

Firma interim manente jurisdict. Proto-Arch. in Monachos et bona Monasterior. Metropolitani vero in personas Abbatum.

§. 21. Interim vero decernimus, ut in Monasteriis Abbatialibus Proto-Archimandrita omne jus habeat in bona Monasterii, atque in personas Monachorum, Metropolitanus autem interiori Monasteriorum regimini nullatenus se ingerat; quoniam advertimus, Metropolitanum ipsum usque de Anno 1686. interius omne Religionis gubernium eidem Religioni, et Proto-Archimandritæ reliquisse, reservatis sibi aliis rebus, quas propriæ Ordinariæ Jurisdictioni competere asseruit. Inter hæc autem, dum Metropolitanus rationum momenta, quæ ab ipso sunt, atque Abbates similiter ea, quæ ipsorum intentioni favere possunt, majori, qua poterunt, celeritate Nobis indicare curabunt, statuimus, ut Metropolitanus in illius juris, quod in Abbatum personas obtinet, possessione perseveret.

Juramentum Proto-Arch. præsentium dispositionem complectatur.

§. 22. Ad reliqua nunc percurrenda, quæ a Vobis in Congressibus Vestris disposita, Nobisque exhibita fuerunt, animum Nostrum intendimus. Et quidem cum a Vobis statutum fuerit, ut Proto-Archimandrita, post electionem suam, Juramentum obedientiæ præstare debeat in manibus Metropolitani, tum suo, tum totius Religionis nomine, tamque erga Sanctam Sedem, quam erga ipsum Metropolitanum, *secundum omnia Jura, Constitutiones, et Decreta a Sancta Sede Apostolica lata;* post hujusmodi verba, etiam hæc alia per Vos addenda esse præcipimus, nempe: *Et juxta præscripta in Literis Sanctissimi Domini Nostri etc.* quibus idem Proto-Archimandrita, et Religio manifestè obli-

PONT. A. IV. getur ad observantiam, et executionem eorum omnium, quæ in hisce Nostris literis continentur.

De regimine Ordinis defuncto Proto-Arch.

§. 23. Vita functo Proto-Archimandrita, decrevistis, quod primus Consultor Generalis, ex ea Provincia eligendus, ex qua erat defunctus Proto-Archimandrita, *reget cum scitu Metropolitani Religionem*, deindeque ea subjungitis, quæ intimationem futuri Capituli Generalis pro Successoris electione concernunt. Loco itaque præmissarum vocum: *reget cum scitu Metropolitani Religionem*; aliàs hasce substituetis: *reget Religionem, certiorato prius de obitu Proto-Archimandritæ Metropolitano, eique servato debito honore, et reverentia.*

Disciplina Ecclesiæ Orientalis a Monachis inconcusse servanda, sub pœnis etc.

§. 24. Illud vero pro recta Monasteriorum utriusque Provinciæ Lithuanicæ, et Polonicæ disciplina sapienter constituistis, ut Orientalis Ecclesiæ usus, consuetudines, exercitia, Jejunia, Ritus, et Ceremoniæ in iisdem observentur. Quod quidem statutum summopere commendamus; perpendentes, quod olim, quum ad Kioviensem Metropolim evectus fuisset de anno 1613. supracitatus Joseph Velaminus Nobilis Lithuanus, in hoc Collegio Græco de Urbe educatus, instetit coram fel. record. Paulo Papa V. Prædecessore Nostro, atque obtinuit declarari per Apostolicas Literas in forma Brevis datas die 10. Aprilis 1615., nullatenus Ruthenis ad communionem Sanctæ Sedis nuper adjunctis impositam esse legem, ut abdicatis propriis Ritibus, Ecclesiæ Latinæ Ritus amplecterentur.

Juranda quoque observantia Decretalis SS. D.N., superius posit. n. 87.

Cum autem Nos elapso proxime anno 1743. sub die 24. Decembris, Epistolam Encyclicam dederimus ad Patriarcham Antiochenum Græcorum Melchitarum, cæterosque Episcopos Catholicos illius Ritus eidem Patriarchæ subjectos, in qua plura disponuntur circa abstinentias et jejunia, aliasque consuetudines Orientalis Ecclesiæ; volumus, ut istius quoque mentionem faciatis, et prædicto Decreto hujusmodi verba addatis: *juxta Epistolam Decretalem SS. Domini*

Nostri etc. quæ fuit a Nobis, ut supra, conscripta; adjecta pœna privationis vocis activæ et passivæ, ipso facto incurrenda, non solum ab iis, qui Ecclesiæ Orientalis usus, consuetudines, Jejunia, Ritus, et Cæremonias transgrediantur, sed etiam ab ipsorum Superioribus, qui dispensationem ab eorum observantia, etiam in casibus particularibus, absque justa et urgente causa, concedere audeant. ANNO 1744.

Alternativa in electione Procuratoris Generalis distinctius præscribitur.

§. 25. Inter Officiales Religionis, quod ad Procuratorem Generalem attinet, optime in Vestris Constitutionibus decrevistis, ut alternis vicibus ex Lithuanica, et Polonica Provincia eligi deberet. Sed ut ea dispositio magis perspicua reddatur, et nullam in executione difficultatem involvat, in eam, quæ sequitur formam, redigenda erit. *Procurator Generalis in posterum eligatur in Capitulo Generali, et in ejus electione servetur alternativa; ita ut, quoties Proto-Archimandrita est ex Provincia Lithuaniæ, Procurator Generalis sit Monachus Professus Provinciæ Poloniæ, et e contra;* Cum autem in Vestro Capitulo Generali, in quo Proto-Archimandritam elegistis ex Provincia Lithuanica, minime electum fuisse viderimus Procuratorem Generalem, Nos porro addimus, quod, pro currenti quadriennio, Proto-Archimandrita cum Consultoribus Generalibus eligat in Procuratorem Generalem Monachum Professum Provinciæ Poloniæ.

Proto-Arch. etiam per se ipsum Monasteria visitare possit.

§. 26. Visitationem Monasteriorum utriusque Provinciæ minime a Vobis neglectam fuisse cognoscimus, quum eadem respectivis ipsarum Provincialibus demandata fuerit. Quo vero ad Proto-Archimandritam, statuistis, ut is visitare nequeat, nisi ubi aliquod Monasterium per Visitationem à Provinciali peractam gravamen aliquod pertulisse dicatur; quo casu etiam decrevistis, ut idem Proto-Archimandrita per se ipsum nequeat visitare, sed per aliquem Consultorem, aut Secretarium suum, sive per alium visitatorem a se delegandum. Quæ quidem Lex Proto-Archimandritæ dicta, ut nunquam per se ipsum Monasteria visitare valeat, sed etiam in

PONT. A. IV. prædictis casibus per alium visitare teneatur, nimium profecto videtur illius dignitati præjudicium inferre. Proindeque supradictam Resolutionem ita corrigetis; ut, ubi in casibus supra expressis Visitationi Proto-Archimandritæ locus sit, possit idem sive per se, sive per alium visitare.

Votantium numerus pro Capit. Gen. præfinitur.

§. 27. In eisdem demum Constitutionibus capitulariter a Vobis sancitis, de iis etiam, ut par erat, decernere non omisistis, quorum suffragiis tum Proto-Archimandrita, tum etiam Provinciales, Consultores, et Secretarii eligi debent. Verum nisi in hujusmodi electionibus numerus eorum, qui suffragium ferre debent, statuatur, ut totidem sint ex Provincia Lithuanica, quot erunt ex alia Provincia Polonica, sive, uno verbo, nisi inter utriusque Provinciæ Vocales æqualitas constituatur; nunquam recte subsistere poterit alternativa in Electione Proto-Archimandritæ, aliorumque inferiorum Officialium a Vobis instituta. Quapropter super hujusmodi Votantium numero ita decernimus; ut in Capitulis Generalibus, quando agitur de Electione Proto-Archimandritæ, suffragium ferre debeant, præter Metropolitanum Capitulo præsidentem, Consultores, Secretarii Generales, Provinciales, atque alii quadraginta Monachi ex una, totidemque ex alia Provincia designati et electi; iidemque omnes vocem activam habeant, ubi agitur de Officialium inferiorum electione, addito eisdem Proto-Archimandritæ, qui jam electus fuerit, suffragio.

Eorum delectus rationem statuere, committitur Episcopo Zenopolitano.

§. 28. Quia vero delectus eorum, quos ex utraque Provincia assumi conveniat, in tanta rerum, et locorum distantia, nequaquam recte haberi, seu definiri posse videtur; Idcirco mandamus Venerabili Fratri Episcopo Zenopolitano, de cujus zelo et prudentia plurimum in Domino confidimus, ut una cum Proto-Archimandrita, Provincialibus, et Consultoribus tam Generalibus, quam Provincialibus, agat atque expendat, qua potissimum via ad hujusmodi

Vocalium Electionem procedi possit; designatamque quantocius agendi rationem ad Congregationem de Propaganda Fide examinandam, atque approbandam remittat. Anno 1744.

§. 29. Huic autem Epistolæ Nostræ finem imponere nullo modo possumus, quin debitis laudibus prosequamur Ven. Fratrem Athanasium hodiernum Russiæ Metropolitanum, cujus eximia virtus, atque ardens Religionis Catholicæ studium, sinceraque devotio erga Apostolicam Sedem, et sæpe aliàs, et in harum quoque rerum tractatione luculenter emicuerunt. Hinc est, ut nulli melius, quam ipsi, demandari posse judicemus gravioris momenti negotium, quod hic subjungimus. Plura nempe Monasteria in Provincia Poloniæ esse novimus ad eam paupertatem redacta, ut vix duos, aut tres Monachos alere possint: In hujusmodi rerum statu, Canonicæ Leges præcipiunt, plurium Monasteriorum Unionem faciendam esse, donec in singulis Monasteriis decem, vel saltem octo Monachi commode congregari valeant. Ad multa igitur laudabiliter hucusque peracta hoc etiam addat Metropolitanus, (cui Nos idipsum demandamus, omnesque facultates ad hoc necessarias, et opportunas impertimur) ut simul cum Proto-Archimandrita, et Consultoribus Generalibus, necnon Provinciali Poloniæ, ejusdemque Provinciæ Consultorio, ad hujusmodi tenuiorum Monasteriorum unionem peragendam incumbat. Quod sane proficuum opus ipsius cura, ut confidimus, recte perficiendum, ubi ad Apostolicam Sedem ipsius relatio deferetur, auctoritate Nostra comprobare, et confirmare non dubitabimus.

Metropolitani Russiæ laudes

Eidem committitur unio Monasteriorum ad paupertatem redact., cum consilio etc.

§. 30. Electionem quidem Proto-Archimandritæ in supramemorato Capitulo jam sequutam, ab utraque Provincia acceptatam fuisse non sine voluptate cognovimus. Verumtamen aliam fuisse vidimus formam, qua Monachi Provinciæ Lithuaniæ ipsam acceptarunt, ab ea, qua usi sunt Monachi Provinciæ Poloniæ. Siquidem illi abso-

Provincia Poloniæ obedientiam præstitit Proto-Archiman. sub conditione.

Const. A. IV.

lutam obedientiam, et subjectionem Proto-Archimandritæ jurarunt; hi vero hujusmodi conditionem apposuerunt: *Si dictus Electus cum expositis ad approbandum Sanctæ Sedi Apostolicæ Constitutionibus approbatur, neque munus suum exerceat in Provincia Poloniæ, non promulgata a Sancta Sede Apostolica approbatione.*

Pontifex id improbat, et absolutam obedientiam imperat, comminatis canonicis pœnis etc.

§. 31. Et sane Apostolicæ Sedis dignitati convenientius, fortasse a Nobis rescribi potuisset, suspendendo approbationem Capituli, et promptam ante omnia exigendo Provinciæ Poloniæ obedientiam, eique omnino similem, quam Provincia Lithuaniæ electo Proto-Archimandritæ præstiterat. Verum quum illud Nobis minime suadere possimus, cunctationem hujusmodi originem ducere ex defectu debitæ observantiæ erga Sanctam hanc Sedem, in qua colenda, et observanda insignes semper se præbuerunt Polonæ Nationis Alumni; libenti animo adducti sumus, ut intentionem saltem eorum, qui ita se gesserant, excusatione dignam Nobiscum reputaremus: Omnique morositate seposita, totius rei disquisitionem aggressi sumus; Congregationes convocavimus, easdemque coram Nobis haberi voluimus; minimeque obstantibus reliquis negotiis, et perturbationibus, quibus plus æquo undique obruimur, animum ad scribendum appulimus, omnesque Vobis in hac Epistola Resolutiones exposuimus, quas, cum prædictæ Congregationis consilio, maxime opportunas, et necessarias esse judicavimus. Ex quarum resolutionum tenore quum omnes tergiversandi causæ sublatæ sint, minime dubitamus, quin Provincia Poloniæ id ipsum sequatur, quod jam Lithuania Provincia peregit. Quod si eadem in suscepta obediendi repugnantia perseveraret, non sine magno profecto animi Nostri dolore ad ea Nobis deveniendum esset acriora juris remedia, quæ ab Ecclesiasticis quidem legibus contra inobedientes districte constituta sunt, sed quæ nunquam a Nobis adhibenda esse speramus contra Religiosos Viros adeo conspicui

Ordinis sectatores, aut contra Nationem, quam tanto pietatis studio diligimus, ob præclara ipsius erga Apostolicam Sedem promerita, quorum, ut recentiora omittamus exempla, jam usque a temporibus Prædecessorum Nostrorum Clementis III., Innocentii IV., et Gregorii XI., eximia et nunquam interitura monumenta extiterunt.

ANNO 1744.

§. 32. Congregationis de Propaganda Fide Præfectus est Venerabilis Frater noster Vincentius Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Petra Episcopus Prænestinus, cujus adeo illustre nomen ubique est, ob multa et proficua Opera ab ipso conscripta, et publicis Typis vulgata. Horum vero negotiorum Relator apud ipsam Congregationem est Venerabilis itidem Frater Noster Petrus Aloysius Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Carafa Episcopus Albanensis, qui summa diligentia, ac sedulo studio atque labore, eorum seriem tam scripto, quam voce digessit, atque explanavit. Hæc Vobis comperta esse volnimus, ut intelligeretis, quam bene rebus Vestris consultum sit, per hujusmodi laudabilium Fratrum Nostrorum industriam, atque peritiam; quorum profecto operam in iis, quæ agenda remanent, neque defecturam, neque cessaturam esse, Vobis asserere non dubitamus; ut quum pro reliquis pendentium adhuc rerum definitionibus opportuna a Vobis documenta pro animi Nostri instructione transmissa fuerint, iidem statim Nobiscum agere prætermissuri non sint, ut tanti ponderis operi suprema demum manus imponatur. Nos interim Vobis, quas Paternæ dilectionis affectu complectimur, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Cardinales, Congregat. Præfectum, et Causæ Relatorem, commendat.

Ac ulteriores providentias promittit

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die 11. Maji MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

Dat. die 2. Maji 1744.

IC.

DECLARANTUR

Quæstiones circa jejunii leges a Summo Pontifice instauratas, propositæ.

Venerabili Fratri Archiepiscopo Compostellæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Exordium.

SI Fraternitas Tua secum reputabit quot gravissimis et maximis curis propemodum obruamur, quantumque, hoc præsertim difficillimo tempore, prorsus Nos teneat imposita tenuitati nostræ sollicitudo omnium Ecclesiarum, non sane mirabitur tamdiu sibi procrastinatum fuisse responsum ad eas Literas, quibus Apostolica auctoritate dissolvendas rogasti obortas in Hispania disputationes aliquas, e duabus nostris Epistolis ad omnes Episcopos superioris Anni MDCCXLI. xxx. Maji, et xxii. Augusti, quibus intra legitimos fines coercuimus invalescentem Ecclesiastici jejunii relaxationem. Potius tibi in mentem veniet cogitare de singulari nostro in religiosissimam Hispanam Ecclesiam amore, unde Nos immensa licet rerum mole fatigatos ad expediendum sibi in omni sua perplexitate salutis iter operam nostram præsto habet.

Pontifex non disceptantium quæstionibus, sed disciplinæ relaxationi obviam ire intendit.

§. I. Quamquam igitur, dum prænuntiatas Constitutiones edidimus, non aliud propositum Nobis fuerit, ac refrænare paucorum nimis ingenio fidentium Theologorum licentiam, qui opinionum novitate gaudent; nec otium, nec animus Nobis fuerit definire quicquid subtili indagatione deduci possit ex proposita a Nobis

jejunandi regula; tamen eximia paterna caritate complectimur adeo observantissimos Romanæ Sedis Hispanos, tantique facimus obsecrationes tuas, ut occurrere anxietati vestræ libenter adjecerimus animum, et Nos ipsi quæstiones abs te propositas dirimendas constituerimus. Sic autem se habent.

ANNO 1741. Propositis tamen Dubiis respondet.

I. *Utrum, quæ in antedictis nostris literis in forma Brevis de unica comestione, et de epulis non permiscendis, præscribuntur, sub gravi etiam præcepto prohibeantur?*

Respondemus: Concedentes facultatem vescendi carnibus tempore vetito, sub gravi teneri easdem facultates non aliter dare, quam geminis hisce adjectis conditionibus, videlicet unicæ in diem comestionis, et non permiscendarum epularum. Eos vero, qui hujusmodi facultatibus utuntur, sub gravi ad binas ipsas conditiones implendas obligari.

II. *An ii, quibus concessum est vesci carnibus, possint in vespertina refectiuncula, ea quantitate carnis vesci, quæ jejunantibus permittitur?*

Respondemus: non licere; sed opus habere eo cibo, eaque uti potione, quibus utuntur homines jejunantes rectæ meticulosæ conscientiæ.

III. *An qui jejunii tempore vesci carnibus permittuntur, et unica comessatione uti debent, horam jejunantibus præscriptam servare opus habeant?*

Edicimus, observandam iis esse.

IV. *Quænam sint epulæ licitæ, quæ vetantur cum interdictis conjungi?*

Respondemus: Epulas licitas pro iis, quibus permissum est carnes comedere, esse carnes ipsas. Epulas interdictas esse pisces, adeoque utrumque simul adhiberi non posse. Piscibus tamen edendis non interdicuntur ii, quibus datur tantum facultas adhibendi ova et lacticinia.

PONT. A. IV.

V. *An præceptum de utroque epularum genere non miscendo dies quoque Dominicos Quadragesimales complectatur?*

Affirmatur complecti.

VI. *Utrum hæc lex ad eos quoque pertineat, qui ex Bulla* Cruciatæ *edere possunt ova, et lacticinia?*

Rescribimus: Nihil in prænunciatis nostris Apostolicis literis statutum esse, quod respiciat gratiosum Cruciatæ Diploma. Quare, qui eo gaudent, illius tenorem stricte, et considerate perpendant, ex ejusque sententia se gerant. Caveant autem, ne inani quapiam excusatione sese solutos esse arbitrentur præscriptis ibi legibus.

VII. *Utrum memorata duo præcepta urgeant extra Quadragesimam?*

Respondetur, urgere extra Quadragesimam utrumque præceptum; illud scilicet unicæ comestionis, cum reliquis legibus in secundo, et tertio ad hæc postulata responso expressis; et alterum non permiscendi epulas licitas cum interdictis, ut in quarto postulato definitum est.

Observantiam Sedi Apost. exhibitam commendat.

§. 2. Habes, Venerabilis Frater, penitus explicatum quicquid apud vos ex nostris sæpius nuncupatis Apostolicis literis dubitationem attulisse scribis. Qua quidem in re laudavimus consilium tuum interrogandæ supremæ Romanæ Sedis, ut libero, et non vacillanti gressu ad oves sana doctrina imbuendas incedere Pastores queant, in istoque tuo suscepto consilio agnovimus Hispanam religionem, nihil sibi tutum nisi e Divi Petri Cathedra acceptum, reputantem; qua splendidissima gloria tantum nomen, et incorruptæ Fidei fructum Hispania sibi peperit.

Certam normam demonstrat ad coercendam opinandi licentiam.

§. 3. Cavendum autem vobis est (idque plurimum ad te pertinet, qui illustris Archiepiscopi, et Inquisitoris geris præcipuum munus) ne in expendendis Apostolicæ Sedis Constitutionibus, pro nimia exhauriendi argumenti sollicitudine, nullus fiat disserendi ambigendique

modus. Sedula deinde opera conferenda, ut istiusmodi dubia, quæ facile, pro ingeniorum varietate, disputando emergunt, penitus inter vos dirimantur, ne diuturna unquam disceptatione fluctuent animi; præsertim cum Constitutiones ipsæ Apostolicæ scopum, quo tendunt aperte demonstrent, et illuc prompte dirigi potest quicquid dubitando interturbare videatur. Id si animadvertissent, qui de præsenti negotio plura dubitarunt, nodum sibi exsolvissent. Patebat enim nihil aliud Nobis in animo fuisse, quam cohibere vivida nonnullorum Theologorum ingenia, qui nimium sacri jejunii fines prætergressi, et non parum obliti illud ad retinendum in officio corpus divinitus institutum, hosti huic spiritus infensissimo blandiebantur. Statim siquidem comperissent, quid in propositis quæstionibus constituendum esset; nec tibi molestiam exhibuissent, nec Nobis, quos gravissimæ undique circumstant curæ, non parum temporis occupassent: quod tamen pro singulari nostro in vestram gentem studio, atque amore, libenter impendimus ad rectum vobis iter monstrandum, in posterum simul præcaventes, quomodo in hujusmodi quæstionibus firmare gressus vestros in promptu sit. ANNO 1744.

§. 4. Reliquum est, Venerabilis Frater, ut tibi, quod facimus ex animo, præcipuæ benevolentiæ nostræ pignus, Apostolicam Benedictionem peramanter impertiamur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annullo Piscatoris die VIII. Julii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto. Dat die 8. Julii 1744.

J. Vincentius Lucchesinius.

C. DE INDULTIS APOSTOLICIS

Eligendi Confessarium ab Ordinario approbatum pro absolutione a criminibus, aut censuris reservatis, etc.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Procemium. Pontificis cura in præcavendo abusu Indultorum Apostolicorum.

APOSTOLICA Indulta, quamvis prudenti Romanorum Pontificum dispensatione concessa, ad Christiani Populi profectum, et promovendam animarum salutem plurimum conferre non dubitemus: si tamen eorum interpretatio ingeniorum liberius opinantium licentiæ permittatur: unde in sensus a mente, et voluntate concedentium alienos detorqueantur; eadem in Ecclesiasticæ Disciplinæ detrimentum, et ipsorum Fidelium periculum atque perniciem, perverso hominum abusu, traduci posse veremur. Quapropter, pro eo, quam Dei nutu suscepimus, sanctissimarum Ecclesiæ Legum custodia, et flagranti, quo tenemur, studio, de universo Christi grege ad æternæ beatitudinis metam securius dirigendo, non solum recte constitutas a Patribus agendi regulas in dies magis magisque constabilire satagimus; nullam prætermittentes occasionem intemeratæ disciplinæ observantiam Catholicis omnibus præscribendi et commendandi; verum etiam Indultorum ab hac eadem Apostolica Sede benigne concessorum certos indicare limites, et tutam ipsorum formam usumque præfinire, juxta nostram et Prædecessorum nostrorum, quorum auctoritate

auctoritate prodierunt, mentem et voluntatem, opportunum in Domino judicamus. Anno 1744.

Præsertim quoad facultatem eligendi Confessarium

§. 1. Sane hanc providentiam, si quod aliud Indultum, illud in primis postulare videtur, quod Sedes Apostolica, vel cunctis Christifidelibus, per universalis Jubilæi Literas, vel nonnullarum Regionum Incolis, per Bullam, ut appellant *Cruciatæ*, vel certis Universalibus, aut Sodalium seu Confratrum cœtibus, per specialia privilegia, elargiri quandoque consuevit facultatem eligendi sibi unum quempiam Confessarium ex approbatis ab Ordinario ad Confessiones audiendas, qui eos a culpis, criminibus, et censuris, alioquin reservatis, absolvere valeat: Etenim eo periculosius in usu Indultorum hujus generis erratur, quo gravius in iisdem agitur negotium, Sacramenti nimirum Pœnitentiæ, lapsis post Baptismum ad salutem prorsus necessarii, valida ac legitima administratio, ejusdemque respective susceptio.

Innocentius XII. damnat falsas opiniones super hoc inductas.

§. 2. Et quidem fel. record. Prædecessor Noster Innocentius Papa XII. ex delatis ad se nonnullorum Episcoporum Regni Portugalliæ tunc temporis existentium, et aliorum timoratæ conscientiæ Virorum, querelis, intelligens opinionem quandam revixisse, cæteroquin per Apostolicas Pauli V., Urbani VIII., et Clementis X. Romanorum Pontificum Prædecessorum suorum Constitutiones, necnon per plura Congregationum S. R. E. Cardinalium, tam Concilii Tridentini Interpretum, quam negotiis et consultationibus Episcoporum, et Regularium præpositorum, Decreta, dudum damnatam, ac reprobatam; qua opinione freti plerique illarum partium Fideles, Privilegia, et Indulta circa prædictam Confessarii electionem a Sancta Sede concessa et elargita in Literis Apostolicis pro Cruciata Sancta emanatis, quas Bullam Cruciatæ vocant, ita intelligenda esse existimabant, ut facultas in Bulla hujusmodi Christifidelibus attributa, confitendi peccata sua cuilibet Confessario per quemcumque Ordinarium

Pont. A. IV. ad Confessiones audiendas approbato, et recipiendi ab eo absolutionem, ut præfertur, a quibusvis peccatis atque censuris in prædicta Bulla non exceptis, locum haberet, et habere censeretur, etiamsi Ordinarius præfatus non esset Ordinarius illius loci, in quo Confessiones prædictas excipi contingeret; Hujusmodi opinionem, in Congregationibus S. R. E. Cardinalium, tam eorum, qui tunc temporis Episcoporum et Regularium consultationibus præpositi erant, quam aliorum adversus hæreticam pravitatem Generalium Inquisitorum a Sede Apostolica specialiter deputatorum, de ipsius mandato ex integro examinatam, iterum censuit proscribendam atque damnandam, sicuti reipsa proscripsit, et damnavit, per Apostolicas in forma Brevis Literas incipien. *Cum sicut*, die decima nona Aprilis anni millesimi septingentesimi, Pontificatus sui anno nono editas; decernens et declarans, prædictam Bullam Cruciatæ, quoad approbationem Confessariorum, nihil novi juris induxisse, nullumque privilegium continere contra formam Concilii Tridentini, et prædictarum Constitutionum Apostolicarum; adeo ut Confessarii tam Sæculares, quam Regulares, quicumque illi sint, in vim dictæ Bullæ Cruciatæ a Pœnitentibus ad audiendas Sacramentales eorum Confessiones electi, nullatenus Confessiones hujusmodi audire valeant sine approbatione Ordinarii, et Episcopi Diœcesani loci, in quo ipsi Pœnitentes degunt, et Confessarios eligunt, vel ad excipiendas Confessiones requirunt; nec ad hoc suffragari approbationem semel, vel pluries ab Ordinariis aliorum Locorum, et Diœcesum obtentam, etiamsi Pœnitentes illorum Ordinariorum, qui Confessarios electos approbassent, subditi forent: Subindeque statuit Confessiones aliter in posterum factas et respective auditas, nullas, irritas, et invalidas fore, et Sacerdotibus, qui illas audire præsumpserint, suspensionis pœnam ipso facto incurrendam indixit: Opinionem au-

Mandans Confessarium electum in vim Bullæ Cruciatæ, ab Ordinario Loci approbatum esse debere.

Sub pœna nullitatis absolutionis, aliisque.

tem quamcumque contrariam, tanquam falsam, temerariam, scandalosam, et in praxi perniciosam damnavit, et reprobavit; eamque potissimum, de qua supra diximus, ullo modo doceri, sustineri, aut ad praxim deduci, prohibuit, sub pœna excommunicationis per contrafacientes ipso facto incurrendæ; prout latius in supradictis Literis continetur.

ANNO 1744.

§. 3. Has Literas Innocentii Prædecessoris prædicti post aliquot annos sua quoque auctoritate approbavit, confirmavit, et innovavit recol. pariter mem. Innocentius Papa XIII., die decima tertia Maji anni millesimi septingentesimi vigesimi tertii, Pontificatus sui Anno secundo, editis similibus in forma Brevis Literis incipien. *Apostolici Ministerii*, quibus plura complexus est ad Ecclesiasticam disciplinam in Hispaniarum Regnis servandam pertinentia; ac inter alia declaravit, Sacerdotes tam Sæculares, quam Regulares, qui ab Episcopis obtinuerint licentiam audiendi Confessiones, limitatam vel quoad locum, vel quoad tempus, vel quoad genus personarum, non posse Sacramentum Pœnitentiæ administrare extra tempus, vel locum, vel genus personarum ab ipsis Episcopis præscriptum; quocumque privilegio, etiam in vim Bullæ, quæ appellatur Cruciatæ Sanctæ, competente, nullatenus suffragante: Necnon Sacerdotibus prædictis tam Sæcularibus, quam Regularibus, ad Confessiones excipiendas, vel ex vi prædictæ Bullæ Cruciatæ, vel ex quocumque alio privilegio electis, minime suffragari, quod approbati aliàs fuerint ab Episcopo, qui aliquando loci, in quo Confessiones audiendæ sunt, Ordinarius fuerit, sed talis non amplius existat, vel quia ab humanis excesserít, aut Episcopatui renuntiaverit, vel quia ad aliam Ecclesiam Auctoritate Apostolica translatus reperiatur, sed necessariam omnino esse illius, qui actualiter, et pro tempore Ordinariam Jurisdictionem in ea Diœcesi exerceat, approbationem; hanc tamen sufficere etiam

Innoc. XIII. idem declarat, quoad Confessarios, quorum approbatio limitata sit, vel expiraverit.

PONT. A. IV.

tacitam, eamque tamdiu durare, quamdiu præcedens licentia sive approbatio expresse revocata non fuerit; in quo casu nova de integro approbatio impetranda erit; sicut etiam quando prior approbatio, tempore præfinito elapso, expiraverit.

Bened. XIII. prædicta omnia confirmat.

§. 4. Cumque san. mem. Benedictus Papa XIII. præfatas Innocentii XIII. Literas, suis aliis Apostolicis Literis incipien. *In supremo Militantis Ecclesiæ Solio,* die vigesima tertia Septembris anni millesimi septingentesimi vigesimi quarti, Pontificatus sui Anno primo datis, earum tenore de verbo ad verbum inserto, pari Auctoritate Apostolica in omnibus, et per omnia perpetuo approbasset, confirmasset, atque innovasset; ipsius quoque Auctoritate corroborata, innovataque noscuntur, quæ de facultate eligendi Confessarium tam ab Innocentio XII., quam a XIII., decreta, declarataque fuisse commemoravimus.

Causæ præsentis declarationis.

§. 5. Quia vero iidem Prædecessores Nostri Innocentius XII., et XIII. in suis respective Literis, Indultum per Bullam Cruciatæ concessum tantummodo nominatim expresserunt, et ab Innocentio XIII. alterius cujuscumque generis privilegia generatim dumtaxat sunt indicata: Idcirco Nos animo prospicientes, quod, nisi clarius, atque distinctius declaratum fuerit, quænam Privilegia, seu Indulta sub præfatas regulas cadent, et cadere debeant, idem fortasse reprobatarum, ut supra, opinionum offendiculum, ut olim in prædictæ Bullæ Cruciatæ, sic etiam in aliorum ejusdem generis Indultorum interpretatione et usu, subesse facile posset; Et vigili cura animum in id intendentes, ne inimicus homo hujusmodi zizania in agro Dominico ullatenus valeat superseminare, atque ut Fidelium conscientiæ securius dirigantur; non modo relata superius Prædecessorum nostrorum Decreta Auctoritate quoque Nostra approbamus, confirmamus, et innovamus, verum etiam eadem auctoritate, et simili motu, scien-

tia, et potestatis plenitudine statuimus, et declaramus, quod idem omnino jus, quod vigore Decretorum hujusmodi, circa intelligentiam, et usum Indulti Bullæ Cruciatæ obtinet, etiam quoad reliqua ejusdem generis Indulta pariformiter valere debeat, et obtinere; Volumus etiam reprobationem dictarum opinionum, quatenus respiciunt intelligentiam, et usum Indulti prædicti Bullæ Cruciatæ, a præfatis Prædecessoribus proscriptarum, locum similiter habere, quatenus easdem opiniones et sententias in medium proferri contingeret circa similia etiam Indulta, sive universis per Ecclesiam Christifidelibus, sive alicui Regioni, aut Loco, Universitati, aut Cœtui particulari Sodalium, seu Confratrum, quandocumque, et ubicumque concessa vel concedenda.

ANNO 1744.

Pontifex expresse comprehendit omnia, et singula hujusmodi Indulta

§. 6. Insuper decernimus, et declaramus, id, quod generaliter de Indultis præmissis sentiendum esse jam diximus, generaliter quoque intelligendum esse de omnibus et singulis personis, quæ sub eorundem Indultorum concessione comprehensæ reperiuntur, vel quas in posterum comprehendi contingat, quæque supradictis Indultis uti voluerint: Ita videlicet, ut si in aliquo Indulto tam Sæcularibus, quam Regularibus tribuatur facultas eligendi Confessarium ab Ordinario Loci approbatum; tunc Confessarius vigore talis concessionis, sive a Sæculari, sive a Regulari Pœnitente ad audiendas eorum respective Confessiones electus, nullatenus hujusmodi Confessiones audire valeat, nisi ab Episcopo Diœcesano et Ordinario Loci, ubi Confessio excipienda est, ad Confessiones approbatus et deputatus existat; quacumque alia approbatione, tam illius generis, quam uterque Innocentius Prædecessores prædicti declararunt non suffragari, quam ea, si de Regularibus agatur, quæ a solo proprio Regulari Prælato obtenta foret, minime suffragante. Æquum est enim, et rationi consentaneum, ut quicumque speciali Indulti beneficio gaudere, eoque uti vo-

Et omnes, et singulas personas in Indultis comprehensas.

PONT. A. IV. luerit, is conditiones in eodem Indulto præscriptas omnino servet; neque licitum est cuiquam, conditionem illam approbationis Confessarii per loci Ordinarium faciendæ, alio modo intelligere, quam eo, quo ipsam intelligendam esse toties Prædecessores Nostri Romani Pontifices, ut præmissum est, decreverunt. Quorum Nos quoque vestigiis inhærentes, præfatam conditionem in eodem plane sensu, quem illi tradiderunt, ab omnibus et singulis hujusmodi Indulto sub ea conditione concesso utentibus, accipiendam, et servandam esse statuimus, atque mandamus; quicumque illi fuerint, qui in vim ejusmodi Indulti Confessarium sibi eligent, sive Sæculares, sive Regulares cujuslibet Ordinis et Instituti, tam Mendicantium, quam non Mendicantium, et Ordinum Militarium, etiam Militiæ Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani, necnon Societatis Jesu, atque alterius cujusvis Congregationis, vel Societatis, tametsi de illis, aut illorum vel aliarum aliquo seu aliqua, specialis, et expressa mentio quomodocumque facienda foret. Ideoque Confessiones, et absolutiones in præmissis casibus aliter in posterum factas, et respective auditas seu impertitas, irritas fore et invalidas declaramus; et contrariam quamcumque opinionem, ejusque praxim, deinceps prohibemus ac reprobamus, tamquam explanatæ toties ab Apostolica Sede verborum intelligentiæ, ac menti nostræ, quam ad omnem hac super re ambiguitatem tollendam per præsentes clarius exposuimus, penitus adversantem.

Quæ quales sint, id ex Indultorum tenore colligendum relinquit.

§. 7. Postremo illud monendum existimamus, nihil hic a Nobis statui, aut pronunciari super eo, an scilicet in uno aut altero Indulto unum aut alterum personarum genus comprehendi, et quænam Indulta specialiter Regularibus suffragari, vel non suffragari, censendum sit; hoc enim ex uniuscujusque Indulti tenore, ac verbis colligendum relinquimus; firmis tamen manentibus, et perpetuo mansuris, quod ad Bullam Cruçiatæ pertinét, plurium

Exclusis ab Indulto Cruciatæ Re-

Prædecessorum Nostrorum declarationibus, eandem scilicet Bullam, quantum ad articulum eligendi Confessarium, seque a casibus reservatis absolvi faciendi, nequaquam Regularibus suffragari; Quod Nos etiam perpetuo tenendum atque sentiendum, eorumdem Prædecessorum Nostrorum exemplo, similiter declaramus, et contrariam quamcumque opinionem uti falsam, et perniciosam, interdicimus, et reprobamus.

ANNO 1744. gularibus, quoad electionem Confessarii.

§. 8. Decernentes præsentes nostras Literas, et in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quilibet in præmissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, Ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis existant, sive aliàs specifica, et individua mentione, et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, et auditi, neque causæ propter quas eædem præsentes emanaverint, adductæ, verificatæ, vel sufficienter, aut ullo modo justificatæ fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, prætextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quamtumvis magno, ac formali, et substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut etiam motu pari, et de Apostolicæ potestatis plenitudine simili concesso, vel emanato quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse, sed ipsas præsentes semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab illis ad quos spectat, et

Clausulæ præservativæ.

PONT. A. IV. pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, et inconcusse observari.

Aliter judicari prohibetur.

§. 9. Sicque, et non aliter in præmissis censeri, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici, Auditores, et S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicæ Sedis prædictæ Nuncios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, ac potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet aliter judicandi, et interpretandi facultate, judicari, et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Contrariis plenissime derogatur

§. 10. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariæ Apostolicæ Regula *de jure quæstio non tollendo*, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, exemptionibus, et indultis etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, Institutis, etiam Societatis Jesu, et Sancti Joannis Hierosolymitani, aliisve quibuslibet specifica, et individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis clausulis et decretis, etiam irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, et de Apostolicæ potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac aliàs quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, et individua mentio, seu quævis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores,

formas, causas, et occasiones præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, et exactissime servatis et specificatis respective habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum plenissime, et amplissime motu pari derogamus, et derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque. Anno 1744.

§. 11. Volumus insuper, et eadem auctoritate prædicta mandamus, ut eædem præsentes, et in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam prætendere valeat, ipsas præsentes, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiæ S. Joannis in Laterano, et Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiæque Generalis Innocentianæ in Monte Citatorio, et in Acie Campi Floræ per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, et affigi: sicque publicatas, et affixas, omnes et singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere, et arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatæ, et notificatæ fuissent.

Publicationi Constitutionis in Urbe tribuitur vis personalis intimationis omnibus factæ.

§. 12. Utque earumdem præsentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in judicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Transumptis fidem præstari sancitur.

§. 13. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Approbationis, Innovationis, Voluntatis, Mandati, Statuti, Decreti, Declarationis, infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Sanctio pœnalis.

PONT. A. IV. Dat. die 3. Aug. 1744. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimoquarto, Nonis Augusti. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 11. *ejusdem Mensis et Anni.*

ANNO 1744.

MARONITARUM CI.

Patriarchæ Antiocheno a Summo Pontifice electo, et a dissidentibus ejusdem Nationis Antistitibus agnito, transmittitur Pallium, aliaque mandata et facultates committuntur.

Venerabili Fratri Simoni Evodio Patriarchæ Antiocheno Maronitarum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

LITERAS Fraternitatis Tuæ libenter accepimus, jucundissimæque Nobis acciderunt: Habent enim luculentam significationem religionis, obedientiæ, obstrictique Apostolicæ Sedi obsequentissimi animi tui. Confirmarunt proinde conceptam spem, cum in ista Patriarchali Cathedra te collocavimus. fore ut restitutam providentia Nostra tranquillitatem Ecclesiæ vestræ ipse foveas, et nunquam domesticis discordiis perturbari permittas.

Pontifex collaudat Patriarchæ religionem, et obedientiam.

§. 1. Cum iisdem Literis reddita Nobis fuerunt authentica monumenta rerum istic gestarum pro hujusmodi conficiendo negotio, unde novimus gratum fuisse vestræ omnium Ordinum Nationi, Te a Nobis Patriarchali ministerio donatum, quod verecunde susceperis, et sedulo obiturum spondes. Comperimus simul, quidquid Nostris ad Vos literis in forma Brevis continebatur, sancte, accurateque Vos servaturos, non sine obstricti devinctique Nobis animi significatione, quod vere paterna sollicitudine schismatis periculum istinc amovere studuimus.

Gaudet de extinctione Schismatis, et præstito mandatis Apostolicis obsequio.

PONT. A. IV. Quamobrem abjudicavimus duplicem non legitime factam Patriarchæ electionem, novamque auctoritate Nostra canonice substituimus. Qua quidem in re amavimus multaque laude prosequuti sumus utriusque perperam ad eam primariam dignitatem Electi docilitatem, qui ea se statim abdicarunt, ne cunctando, minus ipsorum obedientia splendesceret. Egimus itaque æterno Ecclesiæ Pastori immortales gratias, quod vestræ Gentis misertus, nostra voce imperavit ventis, et mari, et facta fuerit tranquillitas magna, ubi inhorrescere cœperant ingentes fluctus.

Confirmat Ecclesiæ Ageltouensis provisionem. §. 2. Quam quidem tranquillitatem, te Præside, quotidie magis invalituram pro certo reputamus; Ne vero ulla se offerat perturbandæ occasio, Pontificia quoque auctoritate ratum habemus, et confirmamus decretum vestri Antistitum Conventus, quo provide assignata est Venerabili Fratri Ignatio Archiepiscopo Tyri, Diœcesis Ageltonensis cum omni sua ditione, cui Episcopali jure moderetur.

Pallium Patriarchæ transmittit. §. 3. Ecclesiasticum Pallium e Corpore Divi Petri desumptum Tibi demisse petenti libenter indulsimus, illudque, præmissis jurejurando, cæterisque cæremoniis, accipies a Venerabili Fratre Archiepiscopo Arcæ; retinebis autem veluti pignus amoris erga Te nostri, tuæque erga Nos Romanamque Sedem fidelitatis.

Eidem concedit, ut Benedictionem et Indulgen. Plen. Populo semel elargiatur. §. 4. Præterea facultatem Tibi impertimur, ut per Te, aut per alium Episcopali dignitate fulgentem, dilecto Clero, ac Populo Maronitarum, eorumque domibus, agris, prædiis, et bonis quibuscumque, solemni ritu semel benedicere: iis vero utriusque sexus, qui per Pœnitentiæ Sacramentum a peccatis expiati, et Sanctissima Eucharistia refecti, Benedictioni hujusmodi præsentes interfuerint, plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, Apostolica auctoritate nostra, largiri possis et valeas.

§. 5. Qui abs te constitutus est rerum tuarum Curator Dilectus Filius Josephus Simonius Assemanus Prælatus, Noster Domesticus, faciles ut habeat ad Nos aditus, imperabimus, quæque ad res vestras sacras salutaria proponet, benevole impetraturum ne dubites. Reliquum est, ut ad ea, quæ de turbato dudum istic rerum Ecclesiasticarum statu, ac de immodesta quandoque inter dissidentes altercatione commemoras, pauca respondeamus. Nos utique moleste tulimus quicquid acerbitatis in hujusmodi negotio patratum fuit, et non parum contulit ad irritandos animos, exagitandamque vestram Gentem. Ad rem autem componendam pro Nostra paterna sollicitudine præsto fuimus, ignemque restinximus duabus editis literis in forma Brevis, quibus utriusque partis decus in tuto fuit.

Anno 1744. Reliquas dissensiones oblivioni tradi cupit.

§. 6. Habes undique nostræ erga fidissimos Romanæ Sedi Maronitas benevolentiæ documentum. Te vero Nobis dilectum esse inde quoque comperies, quod Ecclesiastico quopiam munere nunc etiam cum Sacro Pallio donaris, quamvis non ita pridem ea voluimus ad Te deferri, quæ Decessori tuo destinata fuerant. His omnibus addimus Apostolicam Benedictionem, quam Tibi, Venerabilis Frater, peramanter impertimur.

Alia munera largitur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XI. Aug. MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

Dat. die 11. Aug. 1744.

J. Vincentius Lucchesinius.

CII.

MARONITARUM

Antistites ob duplicem Patriarchæ electionem antea dissidentes, quod, præstita Mandatis Apostolicis obedientia, ad unitatem redierint, collaudantur etc.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, et Episcopis Maronitis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Vetus inter S. Sedem, et Maronit. Nationem concordia commemoratur.

EXIMII erga Apostolicam Sedem obsequii, exhibitæque obedientiæ plura semper documenta dederunt Maronitarum Antistites, vestrique omnium Ordinum Cives veræ tenaces Religionis. Quamobrem Pontifici Maximo præcipuo in amore fuistis, et non unum retulistis ab hac Sanctissima Divi Petri Cathedra beneficentiæ, studii, et amoris argumentum. Hujusmodi vestigiis Nos quoque instetisse, non sane Vobis incompertum fuit in commota istic dudum duplicis Patriarchalis electionis procella, qua Ecclesia Vestra, funestis hisce discordiis non antea exagitata, præceps itura videbatur. Suprema siquidem Nostra auctoritate illam dissipavimus, cognitaque causa, quam ex Ecclesiasticis legibus ad Nos detuleratis, legitimum Vobis Patriarcham constituimus Venerabilem Fratrem Simonem Evodium: confirmavimus quoque recentem Libaniticam Synodum, pluraque sacræ disciplinæ, Ecclesiisque vestris salutaria decrevimus, quæ nostris Literis in forma Brevis, expressa ad

Item providentia Pont. ad tollendum schisma recens conflatum.

Vos attulit Dilectus Filius Jacobus a Luca Franciscanæ Observantium Familiæ Alumnus. ANNO 1744.

§. 1. Id omne gratum, debitaque obedientia acceptum Vos habuisse, et accuratissime observaturos, e vestris literis, atque ex authenticis actis ad Nos transmissis libenter cognovimus, lætamurque, hac obsequentissima omnium vestrum voluntate, Vos Majorum exemplum sequutos, vicem Nobis reddidisse benevolentiæ, sollicitudinis, benignitatis, qua utique Gentem vestram complectimur.

Antistitum aliorumque obedientia commendatur

§. 2. Sacro præterea Pallio donavimus ipsum Patriarcham Vestrum Simonem Evodium, annuentes vestris precibus, quas et ille per Procuratorem suum Dilectum Filium Josephum Simonium Assemanum Prælatum Nostrum Domesticum Nobis exhibuit. Facultatem simul ei contulimus impertiendi per se, aut per alium Episcopali dignitate fulgentem, Dilecto Clero, et Populo Maronitarum, eorumque domibus, agris, prædiis et bonis quibuscumque solemni ritu semel Benedictionem; iis vero utriusque sexus, qui per Pœnitentiæ Sacramentum a peccatis expiati, et Sanctissima Eucharistia refecti, Benedictioni hujusmodi præsentes interfuerint, ut plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam eadem Apostolica auctoritate Nostra largiri possit ac valeat. Cæteras præterea indulgentias jampridem Nationi Vestræ legitima auctoritate concessas nominatim confirmavimus.

Patriarchæ conceditur Pallium, aliæque gratiæ, et facultates

§. 3. Habetis igitur paternæ caritatis Nostræ perpetuum monumentum; cui decus ac celebritatem addit, quod hæc omnia in Consistorio palam peregimus, plura ibi de vestra in Apostolicam Sedem observantia honorifice loquuti. Vestrum modo sit, beneficium Nostrum tueri, positis animorum discordiis, Catholicaque Religione, quod hactenus accurate fecistis, integerrime custodita. Quod ut alacrius peragatis, Apostolicam Benedictionem Vobis, Venerabiles Fratres, Vestrisque Gregibus peramanter impertimur.

Acta omnia in Consistorio expleta.

Adhortatio ad pacis et religionis studium.

Pont. A. IV. Dat. die 11. Aug. 1744. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XI. Augusti MDCCXLIV. Pontificatus nostri Anno quarto.

J. Vincentius Lucchesinius.

De his omnibus Acta Consistorialia dantur in Appendice.

CIII.

DE APPLICATIONE

Missæ Parochialis pro Populo, Conventualis vero pro Benefactoribus Ecclesiæ. Item de Divinæ Psalmodiæ cantu.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Archiepiscopis, cunctisque locorum Ordinariis per Italiam constitutis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Pontifex Pastorales sollicitudines cum Episcopis libenter communicat.

Cum semper oblatas Nobis occasiones Apostolica scripta dirigendi ad Fraternitates Vestras libenter amplectimur, ut sinceræ Nostræ erga Vos dilectionis argumenta frequenter eluceant; tum vero majori animi alacritate idipsum præstamus, quum ad excitandum Fraternitatum Vestrarum zelum pro conservatione rectæ disciplinæ in Clero regimini Vestro commisso, præsentibus rerum aut temporum conditionibus commovemur. Nec enim impositum imbecillitati Nostræ omnium Ecclesiarum sollicitudinis onus aliter sustinere Nos posse confidimus, quam si Divini Cultus augmentum, atque exactam Ecclesiasticarum Sanctionum in singulis Diœcesi-

bus custodiam, religiosæ vigilantium Pastorum curæ, identidem inculcando, commendemus. Anno 1744.

§. 1. Hujus porro Epistolæ ad Vos scribendæ occasionem Nobis atque argumentum in primis præbet onus illud, quod omnibus animarum curam gerentibus incumbit, applicandi Missam Parochialem pro populo ipsorum curæ commisso; tum etiam applicatio Missæ Conventualis, quæ pro Benefactoribus in genere facienda est ab iis, qui Missas canunt in Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, et Collegiatis; tum denique debitum psallendi, quo tenentur Canonici prædictarum Ecclesiarum Choro assistentes. Cujus quidem argumenti minime nova, sed a Scriptoribus frequenter habita tractatio est, cumque ea res in hujus Almæ Urbis Nostræ Congregationibus, et potissimum in Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, cujus Secretarii munere olim in minoribus constituti multos annos perfuncti sumus, multoties discussa, ac definita fuerit; quamvis earumdem Congregationum Decreta plerumque circa eam uniformia, et sibi consona prodierint, eorumque Decretorum nonnulla etiam Pontificiam Prædecessorum Nostrorum approbationem et confirmationem meruerint; minime tamen mirandum esset, eorum notitiam ad singulos quosque Vestrum non adhuc pervenisse. Quapropter non modo opportunum, verum etiam necessarium duximus, Encyclicam hanc Epistolam ad Vos scribere, per quam, sublata demum diversarum, in quas Scriptores abierunt, opinionum varietate, constans hujus Apostolicæ Sedis sententia prædictis de rebus cuilibet innotescat: et Fraternitatibus Vestris quædam veluti norma, ac regula suppetat, juxta quam Synodales, aliasque Vestras circa præmissa Constitutiones, Ordinationes, seu Edicta, quorum publicationem Vobis injungimus, dirigere valeatis. Eorum vero exequutionem, dum, juxta ea, quæ in præsentibus tenenda

De applicatione Miss. Paroch. et Conv. etc. plura decreta edita a Cong. Conc.

Quibus inhærendo, præsentes literæ publicantur.

PONT. A. V.

Appellatione remota, exequenda.

atque servanda præscribimus, omni, qua decet sollicitudine, ac vigilantia urgere studebitis, minime dubitandum Vobis erit, ne Statutorum Vestrorum implemento obicem, aut moram afferre valeant recursus ad hujus Nostræ Curiæ Tribunalia forsitan habendi; utpote quos omnino rejiciendos esse præcipimus, ac jubemus: Quamobrem has ipsas Literas Nostras in singulorum Tribunalium Regestis asservari volumus, atque ad earum præscriptum, tam ipsorum Tribunalium resolutiones, quam de Vestris decretis, quæ ipsis præsentibus inhærentes edituri estis, judicia, exigi et conferri mandamus.

Applicatio Missæ Parochi pro Populo, Concilii Trid. et Sedis Apost. decretis sancita.

§. 2. Et quidem quod nuper enunciavimus, Sacrosanctum Missæ Sacrificium a Pastoribus animarum applicari debere pro Populo ipsorum curæ commisso, id veluti ex Divino præcepto descendens, a Sacra Tridentina Synodo diserte exprimitur *sess.* 23. *cap.* 1. *de Reformat.* per hæc notabilia verba: *Cum præcepto Divino mandatum sit omnibus, quibus animarum cura commissa est, oves suas dignoscere, pro his Sacrificium offerre:* Et quamvis minime defuerint, qui per inanes, et frivolas interpretationes hujusmodi obligationem a Sancta Synodo memoratam de medio tollere, vel saltem extenuare contenderit; quum tamen relata Concilii verba satis clara et perspicua sint, quumque prædicta Congregatio ejusdem Concilii interpretationi privative præposita, constanter edixerit, eos quibus animarum cura demandata est, non modo Sacrificium Missæ celebrare, sed illius etiam fructum medium pro Populo sibi commisso applicare debere, nec illud pro aliis applicare, aut pro hujusmodi applicatione eleemosynam percipere posse; quodque magis interest, quum hæc intelligentia a Prædecessoribus Nostris Romanis Pontificibus approbata fuerit, et confirmata; nihil jam amplius ulli Vestrum desiderandum superest, ut eam amplecti, eidemque obsequi, necnon illius promptam executionem

in Vestris respective Diœcesibus omni studio procurare debeatis. ANNO 1744.

§. 3. Neque Nos tamen, qui, ut superius innuimus, in minoribus adhuc degentes, munus Secretarii prædictæ Congregationis Concilii Tridentini Interpretis plures annos obivimus, aliosque non paucos partim in Anconitanæ Cathedralis, partim in Metropolitanæ Bononiensis, Patriæ nostræ dilectissimæ, quam adhuc retinemus, gubernatione assidue transegimus, non inquam Nos latent multiplicis generis effugia, per quæ nonnulli prædictæ obligationis implementum declinare satagunt, quibusque proinde opportune a Nobis est occurrendum. Sed variis effugiis declinari solita.

§. 4. Quum enim Sacrum Tridentinum Concilium, ne Animarum cura negligatur, non uno in loco Episcopis mandet, ut quotiescumque opus fuerit, idoneos Vicarios cum certorum fructuum assignatione ad eandem curam exercendam eligant ac deputent, uti videre est *in sess.* 6. *c.* 2. *sess.* 7. *c.* 5., *et* 7. *sess.* 21. *c.* 6. *sess.* 25. *c.* 16.; non raro autem eveniat, ut aliqua Ecclesia Parochiali vacante, Vicarius pariter ad implenda hujusmodi Ecclesiæ onera, usque ad novi Rectoris electionem, ab Episcopo deputari debeat, eodem Concilio Tridentino id jubente *sess.* 24. *cap.* 18. *de Reform.*; nonnulli ex hujusmodi Vicariis nituntur se ipsos a prædicta obligatione subtrahere, vel ex eo quod, habituali cura penes alium seu alios residente, ipsi actualem dumtaxat exerceant; vel quod ipsi sint ad nutum amovibiles, vel ad breve tempus hujusmodi curæ sint addicti: ut nihil hic loquamur de Parochis Regularibus, qui a prædicta applicatione Missæ pro Populo nonnunquam alienos se ostendunt. Itaque mens Nostra, et sententia est, sicuti etiam pluries a prælaudatis Congregationibus judicatum fuit ac definitum, quod omnes et singuli, qui actu Animarum curam exercent, et non solum Parochi, aut Vicarii Sæculares, verum etiam Parochi, aut Vicarii Regulares, uno verbo, Etiam Vicarii amovibiles, et temporarii, ac Regulares ad id tenentur.

POST. A. V.

omnes et singuli, de quibus supra dictum est, atque alii quicumque etiam specifica et individua mentione digni, æque teneantur Missam Parochialem applicare pro Populo, ut præfertur, ipsorum curæ commisso.

Non obstante defectu Congruæ, aut quorumdam contraria consuetudine

§. 5. Nonnulli vero ad evitandum hujusmodi obligationis implementum, allegare solent, congruos sibi Parochiæ suæ redditus non suppetere; alii denique ad inveteratam consuetudinem confugiunt, sustinentes id neque sibi, neque decessoribus suis, per longum tempus, quod immemorabile affirmant, unquam in usu fuisse. Nos autem ad præcedentes prædictæ Congregationis Concilii resolutiones nostram approbationem et confirmationem extendimus; et, quatenus opus sit, auctoritate Apostolica, iterum tenore præsentium decernimus, et declaramus, quod licet Parochi, seu alii, ut supra, animarum curam habentes, congruis præfinitis redditibus destituantur, et quamvis antiqua seu etiam immemorabili consuetudine in ipsorum Diœcesibus, seu Parochiis obtinuerit, ut Missa pro Populo non applicaretur, eadem nihilominus omnino in posterum ab ipsis debeat applicari.

Diebus tamen Festis de præcepto dumtaxat

§. 6. Dum tamen diximus omnes animarum curam habentes, Missæ Sacrificium pro Populo sibi commisso applicare debere, non ideo statuere voluimus, eosdem aut quotidie, aut quotiescumque celebraverint, ad prædictam applicationem pro Populo teneri. Et quidem Sacrosancta Tridentina Synodus *sess.* 23. *cap.* 14. præcipit Episcopis curare, ut Sacerdotes saltem diebus Dominicis, et Festis solemnibus, Missarum sacra faciant, *si autem curam habuerint animarum, tam frequenter, ut suo muneri satisfaciant, Missas celebrent;* in pluribus autem Synodalibus Episcoporum Constitutionibus novimus provide constitutos, ac designatos esse dies, quibus animarum Pastores Missas celebrare debeant. At vero Nos id unum in præsenti suscepimus decernendum, quando nimirum iidem pro Populo ce-

lebrare et applicare teneantur; et quamvis compertum habeamus id, quod aliàs a Congregatione Concilii responsum fuit, Parochum nempe pinguibus redditibus dotatum quotidie pro Populo celebrare et applicare debere: cum vero qui uberioribus hujusmodi redditibus non gaudeat, festivis tantum diebus id ipsum præstare teneri; quum tamen pariter Nobis perspectæ sint tum controversiæ supra hoc ipso exortæ; nimirum ad quam summam pertingere debeant Ecclesiæ Parochialis proventus, ut pingues, et uberes appellari possint; quoniam pingues minime habendi sunt redditus, etiam copiosi, quibus tamen multiplicia et gravia sint onera adnexa; tum etiam multorum querelæ adversus hujusmodi decretum, tamquam plus æquo rigidum, excitatæ, Nobis innotescant; Idcirco oportunum censemus Fraternitatibus Vestris declarare, Nobis abunde satisfactum fore, Vobisque proinde satis esse posse, dum ii, qui animarum curam exercent, Sacrificium Missæ pro Populo celebrent atque applicent in Dominicis aliisque per annum diebus Festis de Præcepto, quum prædicti Dominici, aliique Festi dies, ii sint, in quibus, juxta præceptum Concilii Tridentini *sess.* 5. *cap.* 2., *et sess.* 24. *cap.* 4. quilibet animarum curæ præpositus Populum sibi commissum salutaribus verbis pascere debet, docendo ea quæ scire omnibus nenessarium est ad salutem; iidemque sint dies, de quibus eadem Sancta Synodus statuit, *ut moneat Episcopus Populum diligenter, teneri unumquemque Parochiæ suæ interesse, ubi commode id fieri potest, ad audiendum Verbum Dei;* et quibus Parochi Subditos suos in Doctrina Christiana erudire debent, juxta id quod a prædicto Concilio in cit. *Cap.* 4. Episcopis præcipitur, ut nempe *saltem Dominicis, et aliis festivis diebus Pueros in singulis Parochiis, Fidei rudimenta, et obedientiam erga Deum et Parentes, diligenter ab iis, ad quos spectabit, doceri* curent.

ANNO 1744.

PONT. A. V.

Comprehensis illis, quibus tenetur Populus Missam audire.

§. 7. Et quia in nonnullis Diœcesibus numerus dierum Festorum de præcepto, de Apostolica nostra auctoritate et consensu, eatenus est imminutus, ut nempe in aliquibus Festis Christifideles et Missam audire et ab operibus servilibus abstinere debeant; in aliis vero Populo permissum sit opera servilia exercere, firma remanente obligatione audiendi Missæ Sacrificium; Nos, ut obortæ jam dubitationes circa onus applicationis Missæ Parochialis in hujusmodi diebus Festis, penitus eliminentur, statuimus et declaramus, quod etiam iisdem Festis diebus, quibus Populus Missæ interesse debet, et servilibus operibus vacare potest, omnes animarum curam gerentes Missam pro Populo celebrare et applicare teneantur.

Facultas conceditur dispensandi Parochos pauperes ab applicatione pro Populo diebus Festis.

§. 8. Quia vero propria nonnumquam experientia satis agnovimus, aliquos esse Parochos adeo pauperes, ut ferme ex eleemosynis, quas a Fidelibus pro Missarum celebratione accipiunt, vivere cogantur; eos vero qui, Ecclesia Parochiali vacante, ad animarum curam exercendam, sub Vicarii, seu Œconomi nomine deputantur, aliquibus in locis adeo illiberaliter tractari, ut exigui redditus ipsis constituti, et pauca incerta emolumenta eisdem obvenientia, ægre ad eorum vitæ necessaria sufficiant; quod iis quoque non raro evenire solet, qui in aliquibus Ecclesiis, habituali cura apud alios manente, actuali tantum exercitio sunt addicti; proindeque cum istis severe nimis agi videretur, si diebus Festis, quibus potissimum hujusmodi occasio se offert, eisdem vetitum esset eleemosynam pro applicatione Missæ recipere: Idcirco Nos tam istorum, quam illorum inopiam summopere miserantes, eisdemque, quantum Nobis integrum est, consulere volentes; quamvis, ut supra dictum est, omnes et singuli prædicti teneantur diebus festis Missam pro Populo celebrare et applicare; attamen, quod pertinet ad prædictos Parochos egentes, unicuique vestrum facultatem concedimus, cum iis, quos revera

tales esse noveritis, opportune dispensandi, adhoc ut, etiam diebus festis hujusmodi, eleemosynam ab aliquo pio offerente recipere, et pro ipso Sacrificium applicare, quatenus id ab eo requiratur, libere et licite possint et valeant; dummodo ad necessariam Populi commoditatem, in ipsa Ecclesia Parochiali Missam celebrent; ea tamen adjecta conditione, ut tot Missas infra hebdomadam pro Populo applicent, quot in diebus Festis, infra eandem hebdomadam occurrentibus juxta peculiarem intentionem alterius pii Benefactoris obtulerint.

ANNO 1741.

Modo in Eccl. Paroch. celebrent, et totidem Missas pro Pop. applicent.

§. 9. Quod autem spectat ad Vicarios, sive Œconomos Ecclesiarum vacantium, quum a Sacro Tridentino Concilio *cit. sess.* 24. *cap.* 18, cuilibet Episcopo tribuatur facultas eos deputandi et constituendi, *cum congrua, ejus arbitrio, fructuum portionis assignatione,* vestrum erit, Ven. Fratres, cum iis agere, qui vacantis Ecclesiæ fructus exigunt, ut egenti Vicario, qui exigua hujusmodi certorum fructuum assignatione, paucisque incertis proventibus gaudebat, congruum aliquod augmentum præbeatur, pro onere celebrandi et applicandi Missam pro populo diebus Festis. Quapropter pro iis locis, in quibus Ecclesiarum vacantium fructus ad commodum Cameræ Nostræ Apostolicæ exiguntur, opportuna Thesaurario Nostro Generali mandata dirigimus, quæ is denunciare non prætermittet peculiaribus dictorum locorum Collectoribus, cum quibus Episcopi Ecclesiasticæ Nostræ Ditionis, cæterorumque locorum, in quibus, ut præfertur, Ecclesiarum vacantium fructus ad Cameram prædictam pertinent, officii sui partes in eum finem, de quo supra diximus, interponere debebunt.

Vicarii temporanei congruis reditibus ad hunc effectum providendi.

Eaque de re cum Collectoribus Can. Ap. agendum.

§. 10. Ac demum, quoad illos, qui tanquam Vicarii, sive perpetui, sive ad tempus constituti, Animarum curam administrant, quæ apud alios habitu residet, ratione alicujus Ecclesiæ Parochialis, ipsorum Ecclesiis, seu Monasteriis, Collegiis, aut Locis Piis olim unitæ: quamvis

De Vicariis perpetuis, vel etiam amovib. servanda Constitutio S. Pii V.

PONT. A. V. a recol. mem. Prædecessore Nostro S. Pio Papa V. præfinita fuerit certa pars fructuum hujusmodi Vicariis assignanda, prout in ipsius Constitutione, quæ incipit: *Ad exequendum*, data Kalendis Novembris Anni MDLXVII. distincte statuitur; nihilominus ubi præscripta fructuum portio vel nullo modo, vel non integre Vicariis prædictis assignata reperiatur, vel etiam ubi ea, quæ ad normam prædictæ Constitutionis eisdem fuerit attributa, minime sufficiens a vobis reputetur, propter temporum circumstantias, et signanter pro implendo onere celebrandi et applicandi Missam pro Populo diebus Festis de præcepto; utendum vobis erit potestate, quam fecit Episcopis Synodus Tridentina *sess.* 7. *cap.* 7., dum illorum arbitrio permisit, juxta temporum atque injunctorum onerum rationem, congruam prædictis Vicariis fructuum portionem assignare; quam ob causam Nos etiam Fraternitatibus Vestris, quatenus opus sit, necessarias omnes et opportunas facultates impertimur, quibuscumque appellationibus, privilegiis, aut exemptionibus, ut in eodem Concilio sancitur, adversus ea, quæ salubriter a Vobis constituta fuerint, minime suffragantibus.

II. Missa Conventualis in Eccl. Colleg. Cathedr. etc. quotidie celebranda, et pro Benefact. in genere applicanda.

§. 11. Hæc igitur circa Missam Parochialem statuenda, et Fraternitatibus Vestris denuncianda judicavimus. Indeque gradum facientes ad ea quæ pertinent ad Missam Conventualem, neminem Vestrum latere putamus Sacrorum Canonum sanctiones, quibus præcipitur, ut singulis diebus in Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, et Collegiatis, tum Horæ Canonicæ debitis modo et forma recitentur, tum etiam Missa Conventualis celebretur; quæ adeo claræ sunt, ut nulla super iis oriri possit dubitatio. Eaque de re perspicue pariter et per omnia uniformes existunt Resolutiones ab hac Congregatione Vener. Fratrum Nostrorum Concilii Tridentini Interpretum repetitis vicibus emanatæ, quas omnes Apostolica Auctoritate Nostra confirmamus et approbamus, earum executionem

cutionem Vobis enixe inculcantes : ut scilicet Missa Conventualis, quæ singulis diebus canitur a Clero prædictarum Ecclesiarum, pro earumdem Benefactoribus in genere quotidie applicetur; eodem prorsus modo, quo Missam parochialem ab iis qui curam Animarum gerunt, pro Populo sibi commisso, singulis saltem diebus Festis de præcepto, applicari debere superius declaravimus.

§. 12. Itaque date operam, ut falsam quorundam opinionem eliminetis, quam in aliquibus Ecclesiis ejusmodi, sive dolo malo, sive per errorem invectam esse novimus : quod nempe dum Missa Conventualis pro certo aliquo Ecclesiæ Benefactore, vel grati animi ergo, vel ex vi oneris impositi, celebratur et applicatur, satis impletum censeatur debitum applicationis Missæ Conventualis. Etenim hujusmodi debitum non quidem respicit singulares aliquos Benefactores, sed Benefactores in genere cujuslibet Ecclesiæ, cujus servitio addicti sunt quicumque in eadem sive Dignitates, sive Canonicatus, sive Mansionariatus, sive Beneficia Choralia obtinent, et Missam Conventualem suis respective vicibus celebrant.

Nec suffragatur applicatio pro certo Benefactore.

§. 13. Neque minus improbandam noveritis aliorum sententiam, qui satis putant supradictam obligationem impletam esse, dum in eorum Ecclesiis pro Benefactoribus in genere aliquæ interdum preces fiunt, vel anniversaria statis diebus Sacrificia pro illis peraguntur. Nemo enim id sibi arrogare debet, ut impositæ obligationi alia ratione satisfacere possit, quam ea, quæ a Lege Ecclesiastica multoties præscripta fuit; nimirum Missam Conventualem singulis diebus pro Benefactoribus celebrando, eandemque pro illis in genere applicando.

Nec pariter alterius generis preces, vel stata anniversaria Sacrificia.

§. 14. Profecto non solum prioribus Ecclesiæ seculis, verum etiam temporibus haud longe a nostra ætate remotis, (quod Vos ex Historia Ecclesiæ didicisse non dubitamus) servabatur olim in singulis Ecclesiis series accurata

Ratio et origo hujusmodi obligationis.

TOM. I. N. V. omnium et singulorum, quorum liberalitate unaquæque aucta fuerat, eorumque nomina Sacris Diptychis, sic enim vocabantur, ideo consignata erant, ut eorumdem recordatio nunquam interiret, utque pro iis tum preces funderentur, tum etiam Missæ Sacrificium offerretur; quam ob causam etiam prædictus Catalogus in plerisque Ecclesiis ob oculos Presbyteri Celebrantis apponi consuevit; licet iidem pii Benefactores in suis Donationibus nihil penitus pro se pacti essent, sed tantummodo pro peccatorum suorum remissione se bona sua Deo offerre declarassent. Ecclesiarum siquidem Præsules preces pro iis imperandas esse duxerunt; quamvis illi propria bona offerentes ne verbum quidem ea de re fecissent. Sacrorum hujusmodi Diptychorum usus sensim defecit; ob idque in oblivione jacent alicubi complurium Benefactorum nomina. At non idcirco deserere fas est usum et disciplinam orandi pro iis, et Sacrificium Missæ pro illis offerendi. Atque inde præceptum applicandi Missam Conventualem pro Benefactoribus in genere, originem atque rationem desumit.

Cujus declinandæ plures causæ frustra afferuntur.

§. 15. Quemadmodum vero, loquendo de Missa Parochiali, superius dictum est varias excusationes afferri solere, ad declinandam illius applicationem pro Populo diebus festis de præcepto; ita pariter usuvenit, quoad applicationem quotidianam Missæ Conventualis pro Benefactoribus in genere. Ut autem superiores illæ, sic etiam hæ posteriores, provide e medio sublatæ fuerunt per opportunas Congregationis Concilii Tridentini resolutiones, quas proinde in his etiam auctoritate Nostra approbamus, et confirmamus.

Statuitur contrariam consuetudinem etiam immemor. non suffragari.

§. 16. Nonnulli siquidem obtentu contrariæ consuetudinis, etiam immemorabilis, in propria Ecclesia vigentis, se ab hujusmodi onere eximi posse sibi persuaserunt. Verum jam pluries responsum fuit, hujusmodi consuetudinem, licet

immemorabilem, quæ potius abusus et corruptela dicenda est, nemini suffragari.

Anno 1744.

§. 17. Alii a Missa pro Benefactoribus in genere applicanda se excusatos voluissent, ex eo, quod alio quopiam Missarum onere obstricti inveniantur, vel ratione proprii Canonicatus, aut alterius Beneficii Ecclesiastici, quod insimul cum Canonicali præbenda obtinent; vel quia, præter munus Canonici, seu Beneficiati, aut Mansionarii in Ecclesia Cathedrali, seu Collegiata, quum etiam in eadem, vel in alia Ecclesia Parochialem curam exerceant, dum Missam Conventualem canunt diebus festis de præcepto, debent pro populo sibi commisso eam applicare; ac proinde nequeunt eamdem pro Ecclesiæ Benefactoribus specialiter offerre. Sed his quoque obviam itum est, jubendo singulis prædictis, ut Missam Conventualem, quam canunt, pro Ecclesiæ Benefactoribus in genere applicent; pro aliis vero, pro quibus ipsi peculiariter Missam applicare tenentur, alterum substituant, qui ipsorum loco Missam hujusmodi celebret, applicetque.

Peculiarem Celebrantis obligationem per alium implendam.

§. 18. Aliorum pariter exceptio fuit, quod Missa Conventualis non semper a Canonicis, aut Dignitatibus celebretur, sed aliquando etiam a Beneficiatis, aut Mansionariis; quos minus æquum videtur pro Missæ celebratione omni eleemosyna carere, quæ unde desumi valeat, ignoratur. Cui tamen rei pariter consultum est, demandando, ut ea desumatur ex Massa distributionum.

Eleemosynam, quatenus opus desumendam ex massa distributionum.

§. 19. Alii denique obtenderunt exiguitatem hujusmodi distributionum, quæ, ob detractam eleemosynam quotidianam pro Missa Conventuali, ad nihilum fere redactæ, vix foret, ut ab aliquo curarentur, cum magno detrimento servitii Ecclesiæ præstandi. Tridentina quidem Synodus *sess.* 24. *cap.* 15. opportunas rationes ostendit, quibus Canonicalium Præbendarum inopiæ valeat provideri. Si vero designatam a Concilio viam, ut fere evenire solet, nequa-

His deficientibus oportuna, pauperibus dispensatio concedatur.

O 2

Post. A. V. quam iniri posse contingat, reliquum erit ad Congregationem Concilii recursum habere; cujus erit, perspecto ex Vestris relationibus rerum statu, auctoritate Apostolica a Prædecessoribus Nostris eidem impartita, et a Nobis etiam præsentium tenore confirmata, quotidianam applicationem Missæ Conventualis pro Benefactoribus in genere, ut aliàs, ad Festos tantummodo dies reducere.

De secunda et tertia Missa Conventuali. §. 20. Non modo Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, et Collegiatis injunctum reperitur, ut quotidie Missa Conventualis in eisdem canatur, sed etiam in Rubricis Generalibus, quarum exactissimam Fraternitatibus Vestris custodiam commendamus, præscribitur, ut certis diebus non una, sed binæ, atque etiam aliquando tres Missæ Conventuales uno die celebrentur. Itaque quum nuper a Nobis dictum fuerit, primam Missam Conventualem quotidie pro Benefactoribus in genere celebrandam, et applicandam esse; nunc expendendum superest, an earundem Ecclesiarum Capitula Jurisdictioni Vestræ respective subjecta adigere debeatis, ut alias quoque Missas, si plures, ut præfertur, celebrari contigerit, pro Benefactoribus in genere similiter applicent.

Congreg. Concil. Responsa. §. 21. Hujusmodi quæstio ab aliquibus ex Vobis Ecclesiastico zelo flagrantibus supradictæ Congregationi Venerabilium Fratrum Nostrorum Concilii Tridentini Interpretum proposita est. Jamque ante illius propositionem compertum fuerat, aliàs ab eadem Congregatione responsum fuisse, concedendam esse exemptionem ab onere applicandi secundam, ac tertiam Missam Conventualem pro Benefactoribus in genere, attenta Canonicatuum, et Beneficiorum tenuitate; ex quo inferri poterat, hujusmodi applicationis debitum manere, ubi de Ecclesiis pauperibus non ageretur.

Pontifex absolvit ab appli- §. 22. Verum quum hanc definiendæ quæstionis regulam apud prædictam Congregationem non admodum veteri observantia firmatam probe nove-

Anno 1744.

rimus, cumque hujusce dubii solutionem eadem Congregatio nuper judicio Nostro remittendam esse censuerit; Nos ita judicamus, idque Vobis tenendum indicimus: laudandos nempe, et confirmandos esse, quotquot sponte sua secundam, aut tertiam Conventualem Missam pro Benefactoribus in genere applicant; qui vero idem agunt ex vi consuetudinis in ipsorum Ecclesia vigentis, iis imperandum, ut in ea consuetudine perseverent; Ubi vero id usu receptum non invenitur, liberam omnino secundæ, tertiæque Missæ Conventualis applicationem celebrantibus reliquendam esse, dummodo in commemoratione pro Defunctis, Ecclesiæ Benefactorum in genere non obliviscantur.

cat. secundæ, et tertiæ Missæ, nisi aliud usu receptum.

§. 23. Huic demum Epistolæ nostræ finem imponentes, Fraternitates Vestras enixe hortamur, ut maximam curam et vigilantiam in id conferatis, ut in Ecclesiarum Vestrarum Choris, præter devotam celebrationem, debitamque applicationem Missæ Conventualis, Horæ Canonicæ non præpropere, sed exacte, pausa nempe interposita, et maxima, qua decet, reverentia, ac religione canantur.

III. Commendat exactam in Choro psalendi rationem.

§. 24. Equidem scimus, in aliquibus Metropolitanis, et Cathedralibus Ecclesiis, inter Canonicos eam opinionem invaluisse, ut se munus suum satis implere contendant, dum Choro præsentes assistunt, licet ipsi sibi silentium imperent, neque psallentibus Beneficiatis aut Mansionariis in cantu se adjungant. In hujusce vero opinionis confirmationem, adduci ab iisdem solent inveteratæ consuetudines, statuta peculiaria, aut etiam prætensa Ecclesiarum suarum Privilegia. At quum Synodus Tridentina *sess.* 24. *cap.* 12., loquens de Dignitatibus, et Canonicis, qui Choro interesse debent, unum ex eorum officiis esse dicat, *in Choro ad psallendum instituto, Hymnis et Canticis Dei nomen reverenter, distincte, devoteque laudare;* quumque pauca omnino sint Capitula, in quibus eo modo a Canonicis in Choro assistitur, ideoque receptæ

Declarat, etiam Canonicos ubique teneri ad psallendum.

PONT. A. V.

in universa Ecclesia disciplinæ paucos illos adversari dignoscatur; quum insuper opinio illa nunquam in Congregatione Concilii Tridentini interpretationi præposita, examinata sit, quin statim explosa fuerit, et improbata; quamvis præsumptis consuetudinibus aliisque fundamentis, et rationibus innixa perhiberetur, Canonicis etiam Ecclesiarum Patriarchalium hujus Nostræ Urbis super hoc instantibus; quum denique idem judicium prolatum reperiatur a pluribus Conciliis Provincialibus, ab hac etiam Apostolica Sede approbatis, et confirmatis; nihil jam reliquum esse videtur, quominus pauciores universorum legi se accommodent. Equidem minime Nobis compertum est, quo peculiari titulo suffulti persuasum habeant unius vel alterius Ecclesiæ Canonici, se muneri suo satisfacere per simplicem in Choro assistentiam, absque Divinæ Psalmodiæ Cantu. Verum, nisi illis præsto sit Apostolicum non præsumptum, vel abrogatum, sed legitimum, ac vigens Privilegium sive Indultum, jure ac merito verendum est, ne isti, dum ita se gerunt, Præbendarum, ac distributionum fructus minime suos faciant, et consequenter ne ad eorum restitutionem teneantur. Quapropter vestrum erit, Venerabiles Fratres, hæc omnia illis aperire, ut neque Nobis, neque Vobis apud Divinum Judicem fraudi sit, si in hujusmodi re, quæ tanti est momenti, utpote quæ ad ipsius Dei cultum proxime spectat, abusus et corruptelas, quas arguendo et increpando evellere debebamus, dissimulatione ac silentio nostro fovisse et confirmasse inveniamur. Interea Fraternitatibus Vestris, quas intimo cordis affectu complectimur, Apostolicam Benedictionem amantissime impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam majorem die XIX. Augusti MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Nec suffragari præsumpta privilegia, aut consuetudines.

Dat. die 19. Aug. 1744.

Anno 1744.

COMMENDARUM CIV.

Militiæ SS. Mauritii, et Lazari faciliori erectioni consulitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

FRUCTUOSA Militarium Equestrium Ordinum instituta frequenter experti non minus Prædecessores Nostri Romani Pontifices, quam universi per Christianum Orbem Reges, et Principes, propter eximia tum pietatis, tum bellicæ virtutis opera ab hujusmodi Ordinibus eorumque Militibus, ad Dei gloriam et communem Catholicæ Ecclesiæ utilitatem sæpe patrata, in id certatim curas et studia sua contulerunt, ut pluribus honoribus, prærogativis, privilegiis, ac beneficiis eosdem Ordines, eorumque Professores pro varia temporum opportunitate cumulando, et jugi ipsorum stabilitati, et splendidiori dignitati, et assiduis incrementis consulerent. Quorum Nos vestigiis libenti animo inhærentes, non prætermittimus oblatas quasque occasiones arripere, quibus, per Auctoritatis Nostræ favorem, prædictorum Ordinum utilitates et commoda augeri posse intelligimus. Proœmium.

§. 1. Dudum enim felic. recordat. S. Pius Papa V. Prædecessor Noster per suam perpetuo valituram Constitutionem, quæ incipit, *Sicut bonus Agricola*, super reformatione Militiæ Hospitalis S. Lazari Hierosolymitani, editam sub datum Romæ apud S. Petrum Anno Incarnationis Dominicæ MDLXVII. septimo Kalendas Februarii Pius V. concedit, Beneficia de jure laic. in Commendas Militiæ S. Lazari erigi posse.

PONT. A. V. Pontificatus sui Anno Primo, inter cætera, quæ pro tempore existenti Magno Magistro Militiæ prædictæ asseruit privilegia, id etiam perpetuo eidem licere concessit, ut ipse videlicet pro tempore existens Magnus Magister, quæcumque, quotcumque, et qualiacumque simplicia dumtaxat Beneficia Ecclesiastica, de Jurepatronatus Laicorum ex fundatione et dotatione existentia, et personale servitium in Cathedralibus et Collegiatis non requirentia (accedente tamen consensu Patronorum, de quorum juribus eis, ut præfertur, ex fundatione et dotatione competentibus, per publica documenta, non autem per alia probationum genera, coram pro tempore existentibus Romani Pontificis Vicario in Urbe in Spiritualibus Generali, et Auditore Causarum Curiæ Cameræ Apostolicæ, vocatis interesse habentibus, legitime constaret, et sine præjudicio ea obtinentium, ipsisque dumtaxat cedentibus, vel decedentibus), in Præceptorias, Commendas, Cappellas, aut Ecclesias ipsorum Hospitalis et Militiæ perpetuo erigere et instituere, dictæque suæ Militiæ perpetuo incorporare, applicare, et appropriare, ac illarum Fundatoribus, et Dotatoribus Jus Patronatus, et præsentandi dicto Magistro et Conventui ejusdem Militiæ, vel eorum Deputato, personas idoneas ad Præceptorias, Domos, Cappellas, seu Ecclesias, et Hospitalia hujusmodi pro tempore vacantia, perpetuo præservare, seu etiam reservare, et concedere, et sic a Patronis præsentatos, juxta stabilimenta dictæ Militiæ, minime requisito Ordinariorum Locorum, et quorumvis aliorum consensu, in illis instituere, ac alias illa conferre, et de eis providere posset: Ita tamen, quod debitus Divinus Cultus per idoneas personas ab Ordinario approbandas, etiamsi dicti Ordinis forent, in eisdem exerceretur. Quodque Confirmatio erectionis, et institutionis Præceptoriarum, Commendarum, Cappellarum, aut Ecclesiarum pro tempore sic erectarum, et illarum incorporationis, appli-

cationis, et appropriationis, necnon Jurispatronatus ad illas reservationis, aut concessionis hujusmodi, si citra Montes hujusmodi Beneficia consisterent, infra quatuor, si vero ultra Montes, infra sex menses, a die quo factæ fuissent, a Sede Apostolica impetrari deberet, alias illæ, et inde sequuta quæcumque, nulla, et irrita, nulliusque roboris, vel momenti existerent, ac Beneficia hujusmodi in eorum pristinam naturam restituta esse censerentur, et ab eadem Sede impetrari possent. ANNO 1714.

Militia Sancti Mauritii a Greg. XIII instituta.

§. 2. Postmodum vero Anno Domini MDLXXII. piæ memoriæ Gregorius Papa XIII. etiam Prædecessor Noster, per quasdam ejus Literas incipien. *Christiani Populi*, datas sexto-decimo Kal. Octobris Pontificatus sui Anno Primo, aliam sub invocatione S. Mauritii Martyris, et sub Regula Cisterciensi, per universum Christianum Orbem Militiam erexit, cujus suprema Sedes, et Militum Conventus in Sabaudia perpetuo esset, ac in ipsa Militia unum Magistratum Magnum vocandum, supremam ejusdem Militiæ S. Mauritii dignitatem, pro uno Magistro, qui illius caput existeret, certis modo, et forma tunc expressis, Apostolica auctoritate perpetuo instituit, Magistratumque prædictum tunc in humanis agenti Nobili Viro Emmanueli Philiberto Sabaudiæ Duci, ejusque Successoribus omnibus Sabaudiæ Ducibus, certis itidem tunc expressis facultatibus attributis, eadem Apostolica auctoritate concessit, et assignavit.

Ab eodem unitur Militiæ S. Lazari.

§. 3. Cui quidem Militiæ S. Mauritii a se ita erectæ, et constitutæ idem deinceps Gregorius Prædecessor, rationabilibus causis, et præcognitis Ecclesiæ Dei et Christianæ Reipublicæ utilitatibus adductus, per alias suas posteriores Literas incipientes, *Pro commissa*, Idibus Novembris ejusdem Anni editas, supradictam Militiam Hospitalis S. Lazari jampridem Magistri regimine destitutam, cum illius Magistratu, ac omnibus, et quibuscumque illius Prioratibus, Præceptoriis, Hospitalibus, et aliis Beneficiis

PONT. A. V.

Regularibus, eorumque membris, fructibus, et Bonis, juribus, et actionibus universis, necnon Ecclesiis, Cappellis, terminis, et pertinentiis quibuscumque ad eandem spectantibus, quæcumque, quotcumque, qualiacumque, et ubicumque essent, salvis tamen, et exceptis quibusdam, dicta Apostolica Auctoritate in perpetuum univit, annexit, et incorporavit; ita ut utraque Militia sic, ut præfertur, unita, in posterum Militia Sanctorum Mauritii, et Lazari nuncuparetur, ac præfatus Emmanuel Philibertus, et pro tempore existens Sabaudiæ Dux, Militiæ Sanctorum Mauritii et Lazari Magister perpetuo esset, et appellaretur.

Clem. VIII. confirmat unionem, cum communicatione Privilegiorum.

§. 4. Demum recol. mem. Clemens Papa VIII. similiter Prædecessor Noster Anno Domini MDCIII. per suas sub Annullo Piscatoris die nona Septembris expeditas Literas, incipientes, *Decet Romanum Pontificem*, Unionem de Militia S. Lazari Militiæ S. Mauritii hujusmodi a dicto Gregorio Prædecessore, ut præfertur, factam, pari quoque Apostolica Auctoritate confirmavit, et eatenus ampliavit, ut nedum una alteri particulariter, vel accessorie, sed ambæ invicem æque principaliter, cum suis respective privilegiis, exemptionibus, immunitatibus, libertatibus, prærogativis, preæminentiis, facultatibus, jurisdictionibus, honoribus, favoribus, indulgentiis, indultis, concessionibus, et gratiis quibuscumque perpetuo unitæ censerentur, ac ipsarum pro tempore existens Magnus Magister, earumque Conventus Priores, Præceptores, Milites, Fratres, et Personæ, tum etiam Ecclesiæ, Domus, Hospitalia, Prioratus, Præceptoriæ, Loca, Membra, Res, et Bona, illis omnibus et singulis privilegiis, indultis, concessionibus, aliisque præmissis, eorumque usufructu, commodo, et possessione uti, frui, potiri, et gaudere possent, et deberent æque pariter, absque ulla prorsus differentia et distinctione, in omnibus et per omnia, perinde ac si ab exordio institutionis Hospitalis, et Militiæ S.

Lazari, etiam dicta Militia S. Mauritii instituta, et ambæ invicem, ac æque principaliter, et conformi regula, observantia, disciplina, eisdemque legibus, et institutis unitæ, ac privilegia, exemptiones, Indulta, et alia præmissa utrique Militiæ specifice, nominatim, conjunctim, indistincte, et expresse concessa et elargita fuissent: prout in singulis Pii, Gregorii, et Clementis Prædecessorum prædictorum memoratis Literis latius, et uberius continetur.

ANNO 1741.

§. 5. Nuper vero pro parte Carissimi in Christo Filii Nostri Caroli Emmanuelis Sardiniæ Regis Illustris, ac Sabaudiæ Ducis, et prædictæ Militiæ Sanctorum Mauritii et Lazari Magni Magistri, Nobis significatum est, supradictam facultatem Magno Magistro hujusmodi a S. Pio V. Prædecessore prædicto attributam, ut scilicet Beneficia Ecclesiastica simplicia de Jurepatronatus Laicorum, ut præfertur, existentia, in Præceptorias, Commendas, Cappellas, aut Ecclesias dictæ Militiæ, juxta formam in laudatis ejusdem S. Pii Prædecessoris Literis præscriptam, erigere valeat, nunquam fere ad effectum perduci, et inanem ut plurimum, atque frustraneam manere: Idque ea potissimum de causa, quod ad conficiendas in Romana Curia probationes super juribus eorumdem Patronorum Laicorum, erectionibus hujusmodi consentientium, (quæ scilicet jura eisdem Patronis ex fundatione, et donatione competere, et quidem per publica documenta, non autem per alia probationum genera, coram pro tempore existentibus Romani Pontificis in Urbe Vicario, et Auditore Causarum Curiæ Cameræ Apostolicæ, vocatis interesse habentibus, secundum prædictam S. Pii Prædecessoris ordinationem, legitime constare debet), adeo graves expensæ ob locorum distantiam plerumque subeundæ essent, præsertim in casibus, in quibus oppositores insurgere, et lites desuper in eadem Urbe nostra contestare contingeret; ut per hoc hujusmodi

Difficultas erigendi Commendas juxta formam a S. Pio Præscriptam.

PONT. A. V.

Patronorum animos a voluntate et proposito novas Commendas ejusdem Militiæ de Beneficiis hujusmodi erigendi, retrahi et alienari dignoscatur. Proptereaque ex parte ejusdem Caroli Emanuelis Regis, ac Sabaudiæ Ducis, et militiæ prædictæ Magni Magistri, Nobis humiliter supplicatum fuit, ut ejusdem Militiæ Sanctorum Mauritii, et Lazari commodis et incrementis uberius consulere vellemus, eaque de causa statuere, ut in posterum publica hujusmodi documenta pro verificatione Jurispatronatus, et ad docendum illud ex fundatione, et dotatione competere Patronis Laicis, qui erectioni simplicium Beneficiorum Ecclesiasticorum hujusmodi in Commendas prædictæ Militiæ consentire voluerint, de cætero in partibus coram Nostro et Sedis Apostolicæ Nuntio apud ipsum Carolum Emanuelem Regem, seu pro tempore existentem prædictæ Militiæ Magnum Magistrum, commorante, vel alio, seu aliis, ut infra, proferri, et ab illis respective recipi valeant et admitti, aliaque circa Apostolicam erectionum hujusmodi confirmationem districtius constituere de benignitate Apostolica dignaremur.

Summarium precum Pontifici exhibitarum

Pontifex præfatam concessionem, unionem, et Privil. communication. confirmat

§. 6. Nos igitur rationabilibus ejusdem Caroli Emmanuelis Regis, Sabaudiæ Ducis, et Militiæ prædictæ Magni Magistri votis obsecundare, ac ipsius Militiæ utilitates promovere cupientes, dictamque concessionem Magno Magistro prædictæ Militiæ S. Lazari a S. Pio V. Prædecessore, ut præfertur, factam, super facultate erigendi hujusmodi Simplicia Beneficia Ecclesiastica de Jurepatronatus Laicorum existentia, in Præceptorias, Commendas, Cappellas, aut Ecclesias ejusdem Militiæ, accedente Patronorum consensu, et aliàs juxta formam, continentiam, et tenorem prædictæ Constitutionis dicti S. Pii Prædecessoris ac sub eisdem clausulis, cautelis, limitationibus, et obligationibus in eadem Constitutione contentis et expressis, quas præsentibus Nostris Literis pro appositis, et repetitis haberi et censeri volumus, præter quam in iis,

Anno 1714.

quæ præsentibus adversari conspiciantur, pari Apostolica auctoritate approbantes, et confirmantes; necnon, attentis unione, annexione, et incorporatione utriusque Militiæ prædictæ, per eosdem Gregorium, et Clementem Prædecessores, ut præfertur, factis, hujusmodi concessionem, et facultatem etiam quoad Militiam S. Mauritii, quatenus opus sit, specialiter, et expresse extendentes, et ampliantes; supplicationibus prædictis inclinati, quibuscumque Patronis Laicis, quæcumque, quotcumque, et qualiacumque Simplicia Beneficia Ecclesiastica de eorum respective Jurepatronatus laicali ex fundatione et dotatione existentia, et personale servitium in Cathedralibus, et Collegiatis Ecclesiis non requirentia, in Præceptorias, Commendas, Cappellas, aut Ecclesias dictæ Militiæ Sanctorum Mauritii et Lazari, per dictum Carolum Emmanuelem Regem, et pro tempore existentem Sabaudiæ Ducem, et Magnum Magistrum ejusdem Militiæ Sanctorum Mauritii et Lazari, in vim facultatis prædictæ erigi et institui cupientibus et proponentibus, aut erectioni et institutioni hujusmodi consentire volentibus, ut ipsi in posterum de eorum juribus, eis, ut præfertur, ex fundatione et dotatione competentibus per publica documenta, non autem per alia probationum genera, coram Sedis Apostolicæ Nuncio apud Carissimum in Christo Filium Nostrum Carolum Emmanuelem Sardiniæ Regem prædictum, ejusdemque in Ducatu Sabaudiæ et Magno Militiæ prædictæ Magistratu Successores, pro tempore commorante, eoque absente, coram pro tempore existente Archiepiscopo Taurinen., ambobus vero deficientibus, coram viciniore Episcopo, ad præmissorum effectum, docere et constare facere libere et licite possint et valeant, dicta Apostolica Auctoritate, earumdem tenore præsentium, perpetuo concedimus et indulgemus; eisdemque pro tempore existentibus Sedis Apostolicæ Nuntio, et Taurinen. Archiepiscopo, et Episcopo

Indulget probationes in partibus expleri, coram Nuntio Apostolico, sive etc.

PONT. A. V.

viciniori, quos Romani Pontificis in Urbe Vicario in Spiritualibus Generali, et Auditori Causarum Curiæ Cameræ Apostolicæ prædictis, quoad hoc subrogamus, per easdem præsentes committimus et mandamus; quatenus idem Nuntius, eoque non existente, Archiepiscopus prædictus, ambobus autem deficientibus, ipse vicinior Episcopus, documenta, et probationes hujusmodi respective recipiant, et admittant; Eisque ad præmissorum effectum examinatis, atque recognitis, vocatisque coram se, et auditis omnibus interesse habentibus, super existentia, et qualitate Jurispatronatus hujusmodi, ejusdemque competentia, opportuna decreta, seu sententias interponant; de quibus omnibus ab eisdem gestis, ac de tota serie rei peractæ, quilibet eorum intra quatuor ad summum menses Apostolicam Sedem certiorare teneatur.

Et erectiones Commendarum confirmari per Litteras in forma Brevis, sive per Decretum.

§. 7. Ubi vero supradictæ Militiæ Magnus pro tempore Magister ad requisitas Commendarum, Præceptoriarum, seu Ecclesiarum, aut Cappellarum, erectiones, earumque Militiæ prædictæ incorporationes, et applicationes, necnon, juxta hujusmodi Judicum a Nobis, ut præfertur, delegatorum et deputatorum, decreta, sive sententias, ad jurium patronatus, et præsentandi præservationes, seu etiam reservationes, et concessiones devenerit; volumus, ut infra quatuor Menses, si Beneficia hujusmodi citra Montes constiterint, si vero ultra Montes, infra sex Menses a die quo illæ factæ fuerint, præmissorum omnium confirmatio a Sede Apostolica obtineri debeat; Quam quidem confirmationem per Literas Apostolicas in forma Brevis, vel etiam per simplex Decretum Congregationis Ven. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis, et consultationibus Episcoporum et Regularium præpositorum, vel aliorum Concilii Tridentini Apostolica auctoritate Interpretum, expediri posse concedimus et indulgemus: Utque ea demum obtenta, sequutoque illorum, qui Beneficia hujusmodi obtineant,

cessu vel decessu, tunc, et non antea, supradictæ Militiæ Magnus Magister, ad Commendarum, seu Præceptoriarum, Cappellarum, et Ecclesiarum hujusmodi collationes, et provisiones, atque eorum, qui a Patronis prædictis præsentati fuerint, in eisdem institutiones, juxta stabilimenta dictæ Militiæ, valeat devenire. Anno 1744.

Clausulæ salutares.

§. 8. Decernentes easdem præsentes, et in eis contenta hujusmodi, de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostræ, vel quocumque alio defectu notari, impugnari, invalidari, in jus vel controversiam revocari, ad terminos juris reduci, aut adversus eas quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium impetrari, aut concedi nullo unquam tempore posse, nec sub quibusvis similium vel dissimilium gratiarum revocationibus, limitationibus, modificationibus, suspensionibus, aut aliis contrariis dispositionibus, etiam a Nobis, vel quibuscumque aliis Romanis Pontificibus successoribus Nostris pro tempore emanatis comprehendi, sed semper et omnino ab illis excepta, et quoties illæ emanabunt, toties in pristinum et validissimum statum restituta, reposita, et plenarie reintegrata, ac de novo etiam sub quacumque posteriori data per prædictum Carolum Emmanuelem, et pro tempore existentem Ducem et Magnum Magistrum eligenda, concessa, validaque, et efficacia fore et esse, ac suos plenarios et integros effectus sortiri, et perpetuo obtinere.

Decretum irritans.

§. 9. Sicque per quoscumque Judices Ordinarios, et delegatos, et Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vicelegatos, dictæque Sedis Nuntios in quavis causa, et instantia judicari, et definiri debere, irritumque et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes.

§. 10. Non obstantibus prædicta ejusdem Pii Prædecessoris, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon utriusque Mi-

PONT. A. V.

litiæ prædictæ, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis, quibusvis Conventibus, et Militibus, et Personis utriusque Militiæ hujusmodi, sub quibuscumque tenoribus et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarium derogatoriis, aliisque efficacioribus, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis Decretis in genere, vel in specie etiam iteratis vicibus concessis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus, etiamsi de illis, ac totis eorum tenoribus, specialis, specifica, expressa, et individua mentio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum insererentur, præsentibus pro sufficienter expressis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum specialiter, et expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Sanctio. §. 11. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Innovationis, concessionis, ampliationis, derogationis, Statuti, Decreti, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 23. Aug. 1744. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimoquarto, decimo Kal. Septembris, Pontificatus Nostri Anno quinto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Anno 1744.

UT IN CIVITATE CV.

Senogalliensi tempore Nundinarum diebus Festis de Præcepto a servilibus Operibus abstineatur: Prorogatur tempus ad dictas Nundinas per alios quinque dies peragendas; Privilegia confirmantur, et ampliantur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

Ad perpetuam rei memoriam.

Paternæ charitatis officium, quo Christifideles omnes in Domino complectimur, eorumque felicitati procurandæ spirituali in primis, ac deinde temporali etiam, quantum in Nobis est, studemus, Nos admonet ac stimulat, ut diligentiori studio ac cura ad ea intendamus animum, quæ ad Subditarum in temporalibus Nobis, ac Sedi Apostolicæ Civitatum publicum, et privatum commodum, communemque utilitatem pertinent. Æquitatis enim ratio, et justitiæ rectitudo postulat, ut qui sub temporali S. R. E. dominio positi ac degentes, superna dispensatione parvitatis Nostræ regimini, et gubernio temporali concrediti sunt, et a Nostra Pastorali sollicitudine bona non solum, quæ ad salutem animarum, sed etiam, quæ ad subsidium, et opem hujus mortalis vitæ sustentandæ inserviunt, certa ac firma fiducia sibi pollicentur, justa expectatione sua, ac spe in Nobis reposita minime defraudentur; sed abundantius etiam, quam sperant, optata sua, sine ullo tamen spirituali animarum suarum detrimento, consequantur, ut votorum suorum compotes Prooemium.

PONT. A. V. facti, in uberi rerum necessariarum copia, omnium bonorum Largitori humiles gratiarum actiones lætanter persolvant.

Causæ edendæ Constitutionis.

§. 1. Jamdudum, et ab immemorabili tempore in Civitate nostra Senogalliensi celebres Nundinæ per octo dies ante Festum Sanctæ Mariæ Magdalenæ, et quatuor subsequentes, magno hominum concursu ex remotis et longinquis Europæ, atque Asiæ partibus ad eas confluentium peragi, consueverunt. Cum autem intra illorum dierum spatium dies festi unius, aut alterius Dominicæ mensis Julii, et Sancti Jacobi Apostoli, et Sanctæ Annæ incidere soleant, non sine animi nostri dolore accepimus, quod his diebus, in quibus Christifideles in operibus pietatis, ac religionis se exercere debent, aliqui pravi homines, Dei, et Catholicæ Ecclesiæ præceptorum immemores, et turpi lucro, animarum suarum salute posthabita, inhiantes, per integrum festorum dierum tempus in operibus servilibus, et commerciis obeundis, negotiisque temporalibus tractandis, non sine bonorum scandalo, imo Gentium, et Judæorum admiratione, occupati sunt.

§. 2. Nos igitur ex commisso Nobis Pastoralis sollicitudinis munere, tam pernicioso abusui, et gravi malo opportunum remedium afferre, et detestandam hanc abominationem e medio dilectæ Nobis Civitatis Nostræ auferre cupientes; Volentesque etiam indemnitati, et perpetuitati, jurium et privilegiorum ejusdem Civitatis, ejusque, ac totius temporalis Status nostri commodo, atque utilitati, quantum in Domino possumus, consulere, ac providere: Motu proprio, ex certa scientia, et plenitudine potestatis, hac Nostra in perpetuum valitura sanctione decernimus ac constituimus, et Apostolica nostra auctoritate mandamus ac jubemus, ut tempore Nundinarum, quas in posterum in præfata nostra Civitate de more haberi volumus, festi dies pie sancteque, perinde ac reliquo totius anni cursu, a Christifidelibus colantur, Offici-

Dies Festos tempore Nundinarum servari præcipitur.

Anno 1744.

næ, ac Tabernæ claudantur, nullaque publice exerceantur commercia, stipulenturque contractus, neque alia omnia fiant, quæ in cæteris anni festis diebus a Christifidelibus peragi prohibentur, eo potissimum tempore, quo in majori Ecclesia Sacra Missarum solemnia fieri, et Vesperarum Divina Officia celebrari, et prædicatio verbi Dei haberi consuevit: mane scilicet ab hora decimatertia usque ad meridiem, post meridiem vero ab hora vigesima prima diei usque ad occasum Solis; et per totum dictum temporis spatium omnes Christifideles ab operibus servilibus, ad quæ peragenda nulla necessitas cogit, omnino abstineant, sed ab omni terrena cura, et temporali sollicitudine liberi et vacui, ad Ecclesiam pergant; ibi Sacrosanctæ Missæ Sacrificio pia animi attentione ingentia Dei beneficia recolentes intersint; quin etiam exhortamur in Domino, ut in precibus quoque, Divinisque laudibus persolvendis, audiendoque verbo Dei frequentes sint, et per totum festum diem, quoad fieri potest, se exerceant in iis officiis, quæ Christianam pietatem continent, et comitantur. Si qui autem temerario ausu, Dei, et Ecclesiæ præcepta contemnentes, hanc nostram Constitutionem transgredi tentaverint; Volumus, ut omnibus, et singulis subjiciantur pœnis, ac censuris aliàs a Nobis, nostrisque Prædecessoribus contra inobservantes, temerantesque dies festos statutis, ac determinatis, quas, quatenus opus sit, contra eosdem delinquentes rursus sancimus, constituimus, ac determinamus.

Nedum abstinendo a servilibus operibus.

Sed Christianæ pietatis exercitiis vacando.

Pœnæ contra inobedientes.

§. 3. Deinde vero ne ex hac Constitutione, et provisione nostra aliquod temporale damnum Civitati prædictæ, aliisque ditionis nostræ, et Status Ecclesiastici populis præjudicium, vel detrimentum publico commercio ejusque libertati oriatur, præfatarum Nundinarum tempus ad alios quinque dies, præter solitos et consuetos, producimus, ac prolongamus, in hunc modum videlicet: Ut Nundinæ prædictæ in Civitate

Ne detrimentum ex hoc irrogetur, tempus Nundinarum ad alios quinque dies prorogatur.

PONT. A. V.

Confirmantur privilegia Nundinarum.

nostra Senogalliensi de more celebrentur per octo dies ante festum Sanctæ Mariæ Magdalenæ, et insuper per novem dies subsequentes, usque ad initium sequentis mensis Augusti : et ulterius ad pleniorem præmissorum effectum, et hujus voluntatis, provisionis, ac determinationis nostræ executionem, omnia et singula jura, privilegia, indulta, statuta, consuetudines, sententias, ac rescripta quomodocumque a Nobis, nostrisque Prædecessoribus, præsertim Urbano VIII., et Innocentio X., quorum tenores hisce nostris præsentibus Literis de verbo ad verbum pro insertis, et expressis haberi volumus, contra quoscumque emanata, et a præfata Civitate nostra Senogalliensi obtenta atque impetrata, super jure privative celebrandi præfato tempore Nundinas prædictas, tenore præsentium, non ad ullius petitionis instantiam, sed motu proprio, scientia, et potestate pari, confirmamus, ac roboramus, eisque perpetuæ et inviolabilis firmitatis robur, et Apostolicæ confirmationis munimen adjicimus.

Cum extensione ad dies adjectos.

§. 4. Denique, ut commerciorum per dictum Nundinarum tempus celebritas inter nostros Subditos, et exteros Mercatores, qui ex diversis, et dissitis regionibus terra, marique cum variis mercibus, ad victum, et communem vitæ usum utilibus et necessariis adveniunt, navium numero, jumentorumque multitudine, Mercatorum frequentia, hominumque concursu, copia et ubertate mercium in dies magis magisque augeatur, omnes gratias, immunitates, ac privilegia, liberum ac tutum commeatum, accessum, ac recessum, et promissam sub fide publica securitatem omnibus et singulis, ad dictas Nundinas in Civitate nostra Senogalliensi peragendas accedentibus, ibique commorantibus, eo modo ac forma, qua durante dictarum Nundinarum tempore gaudere ac perfrui consueverunt, de Apostolica benignitate per supradictum a Nobis constitutum temporis spatium

confirmamus, ac de novo indulgemus, atque impertimur. Anno 1744.

Decretum irritans.

§. 5. Decernentes sic, et non aliter in præfatis omnibus, et singulis censeri, ac per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac nostram Cameram Apostolicam, ejusque Officiales quomodocumque nuncupatos, et ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, præsertim Status Nostri Urbini, et quosvis alios quacumque auctoritate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere; et irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Clausulæ derogatoriæ.

§. 6. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon Legibus Imperialibus, et Municipalibus, et quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariæ Apostolicæ regula *de jure quæsito non tollendo*, ac recolendæ memoriæ Pii Papæ IV. etiam Prædecessoris Nostri Constitutione de gratiis qualecumque interesse Cameræ Apostolicæ concernentibus in eadem Camera præsentandis, et registrandis, ita ut præsentes Literæ, etiamsi in eadem Camera nullo unquam tempore præsententur et registrentur, nihilominus valeant, plenamque roboris firmitatem obtineant: necnon quibuscumque, et quavis firmitate alia roboratis Statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis quibusvis personis sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis decretis in genere, vel in specie, ac aliàs in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, et innovatis: Quibus omnibus, et singulis, eorum omnium et singulorum tenores præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, et de verbo ad

PONT. A. V.

verbum insertis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum specialiter, et expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Fides præstanda transumptis.

§. 7. Cæterum, quia nimis difficile foret præsentes Nostras originales Literas ad singula loca, ubi opus esset, deferri, volumus, ut earum transumptis etiam impressis, manu publici Notarii subscriptis, et sigillo alicujus Personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem ubique fides habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ.

Sanctio Pœnalis.

§. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostræ constitutionis, provisionis, concessionis, confirmationis, Statuti, necnon prohibitionis, decreti, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 24. Aug. 1744.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem. Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimoquarto. Nono Kalendas Septembris, Pontificatus Nostri Anno V.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicata die 3. Septembris ejusdem anni.

CONFIRMATIO

CVI.

Privilegiorum, Indultorum, et Jurium Collegii Advocatorum Consistorialium; et de eorum muneribus, cum nonnullis definitionibus et Ordinationibus.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

I. Procemium.

Romana Curia pluribus pro vario munere Ordinibus composita.

INTER conspicuos Ordines, quibus Romana Curia toto terrarum Orbe celeberrima constat atque conflatur, et quorum aliqui pro gerendo universæ Ecclesiæ Catholicæ regimine per inscrutabilem Divini consilii altitudinem humilitati Nostræ concredito, alii pro temporali Nostro, seu verius Beatorum Apostolorum, Patrimonio administrando, consilium atque operam suam Nobis assidue præstant; alii vero Ecclesiarum, sive Universitatum, aut privatorum controversiis, quæ ad Nostram hanc Urbem et Curiam undique deferuntur, cognoscendis, atque dijudicandis; alii denique in concertantium juribus et causis sustinendis, defensandis, agendis, scientiam suam atque labores impendunt; provida Prædecessorum Nostrorum cura a remotissimis usque temporibus extare voluit illustre Advocatorum Consistorialium Collegium, ex præclaris compositum virtute ac doctrina Viris, quibus, propter scientiæ præstantiam ac rerum usum atque prudentiam, ex omni Advocatorum cœtu delectis, et singulare jus, ac privilegium attribuerunt perorandi coram Romano Pontifice, in Supremo Justitiæ Solio, adstantibus Venera-

Inter quos extat illustre Advocatorum Consistor Collegium

Gravissimis exer

PONT. A. V. (endis muneribus addictum)

bilibus Fratribus suis S. R. E. Cardinalibus; solemniter considente; in Sacro nimirum Consistorio, in quo pleræque olim gravioris momenti causæ, ad Apostolicæ Sedis judicium ex omni parte delatæ, discutiebantur; et plures adhuc vel examinantur, vel, si illæ extra Consistorium agitatæ ac discussæ jam fuerint, in ipso tamen Consistorio definiuntur ac terminantur. Quod quidem Advocatorum prædictorum Collegium, singularesque personæ vertentibus annis eidem adscriptæ, industriam atque operam suam præfatis Prædecessoribus Nostris ita probarunt, ut et gravissimorum munerum, quæ ad retinendam sanctiorum judiciorum religionem, ad Apostolicæ Sedis jura tuenda et conservanda, ad calamitosorum salutem et defensionem, ac promovendam Juris et bonarum artium scientiam pertinerent, proprium sibi, atque, ut vocant, privativum exercitium adjudicari; necnon amplissimis gratiis, privilegiis, atque favoribus, plurium Summorum Pontificum beneficentiâ cumulari, et cohonestari meruerint.

Et amplissimis privilegiis cumulatum.

§. 1. Quum autem hujusmodi Privilegia eximiis ipsorum meritis elargita; alia quidem aliis temporibus indulta reperiantur; nonnulla vero, licet longissimi temporis usurâ, optimo jure eisdem acquisita esse dignoscantur, attamen propter remotissimam fortasse concessionum vetustatem, incertis videantur principiis et originibus innixa; aliorum denique usum et quasi possessionem contrariis nonnunquam actibus interturbari et labefactari contigerit; optandum profecto videbatur, ut unica aliquando eorumdem collectione peracta; eademque inviolabili Apostolicæ auctoritatis robore munita, et ipsius Collegii splendori ac dignitati, et jurium ex Pontificia liberalitate eidem competentium firmitati ac securitati consuleretur. Nos itaque, qui concessum Nobis olim a felic. record. Prædecessore nostro Clemente Papa XI. in eodem Collegio locum multos annos tenuimus, eundemque

Quæ tamen ex variis relatis causis interturbata fuere.

Pontifex, qui in dicto Collegio locum

demque primum Nobis in Romana Curia honoris gradum fuisse, et validum ad studia laboresque Nostros in Apostolicæ Sedis obsequia collocandos incitamentum, aptissimamque ad superiora munera et præmia adipiscenda occasionem extitisse, non sine jucunditate et grati animi sensu nobiscum recolimus, et palam profitemur: cum jam eidem Collegio peculiaria quædam Indulta et Privilegia per alias Nostras Literas in forma Brevis sub Annulo Piscatoris expeditas benigne concesserimus; ut illustre ac perenne extaret Nostræ erga prædictum Collegium existimationis et benevolentiæ argumentum, eadem Indulta, et Privilegia tam a Nobis, ut præfertur, tributa, quam alia, quorum concessiones diversis Prædecessorum Nostrorum Literis consignatæ reperiuntur, vel quæ ex inveterata consuetudine ipsi Collegio competere dignoscuntur, in unum veluti corpus redigere, eaque omnia Apostolica Nostra Auctoritate firmata et roborata, atque etiam, sicubi opus fuit, declarata, et ampliata præsentibus Nostris Literis perpetuo valituris comprehendere constituimus. Igitur dilectos Filios modernos Aulæ Nostræ Consistorialis Advocatos, eorumque Collegium prædictum amplioris gratiæ favore prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis et pœnis a Jure, vel ab Homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodati existunt, ad effectum præsentium tantum consequendum, eorum singulares personas harum serie absolventes et absolutas fore censentes, Motu proprio, non ad Collegii, et Advocatorum prædictorum, vel aliorum pro ipsis Nobis super hoc oblatæ petitionis instantiam, sed de Nostra mera liberalitate, et ex certa scientia, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, omnia infrascripta privilegia, indulta, jura, facultates, honores, munera, præeminentias, et prærogativas ipsi Collegio earumdem tenore præsentium in per-

ANNO 1744. obtinuit, Privilegia præfata in unum colligere, asserere, et augere statuit.

Ideo omnia Privilegia, Jura etc. in amplissima forma confirmat, et ut infra statuit.

PONT. A. V. petuum asserimus, approbamus, confirmamus, et innovamus, eaque novo Apostolicæ Nostræ Auctoritatis robore communimus, simulque, ut infra, decernimus, statuimus, declaramus, atque sancimus.

II. Generalia circa Collegii statum. Quod ex duodecim Viris constet.

§. 2. Atque in primis duodenarium ipsorum Advocatorum numerum a Prædecessore Nostro Sixto Papa IV. in suis hac de re posteriore loco expeditis Literis præfinitum, iis modo et forma, quibus ad hæc usque tempora servatum fuit, firmum perpetuo, et stabilem esse volumus; ita scilicet, ut septem ex iis, qui juxta admissionis ordinem in Collegio antiquiores erunt, Seniorum atque Participantium nomine et juribus fruantur; reliqui vero quinque, Juniores et Supranumerum nuncupari et haberi pergant. Siqui vero ex Pontificia dispensatione, justis suadentibus causis, alicui ex duodecim Advocatis Coadjutores cum futura successione deputati fuerint, hi quidem, prout nunc in more habetur, omnia exercere valeant, quæ reliqui de numero possunt, sed durante Coadjutoris munere, et quousque successioni locus factus non fuerit, tam voce, quam emolumentis in Collegio careant.

Inter quos, veteri Civitatis Bononiæ prærogativa, uni ex ejus Civibus semper locus sit.

§. 3. Porro in hujusmodi duodenario Advocatorum Consistorialium numero Civitas nostra Bononiensis, immemorabilis possessionis jure, obtinuit et gaudet, ut uni semper ex ipsius Civibus locus sit, propter eximiam fortasse celebritatem ipsius Bononien. Civitatis et universitatis, in qua bonas artes atque scientias omnes, ac genuinam potissimum solidamque juris prudentiam, sæculo duodecimo ex diuturna obscuritate, in qua præcedentium temporum barbarie misere jacuerat, in lucem tandem feliciter revocatam, proprias veluti fixisse sedes, indeque, cum ad reliquas scholas, tum ad Tribunalia dimanasse, omnium consensu perhibetur.

Alter locus Civi Mediola-

Alius vero locus hujusmodi a fel. rec. Pio Papa IV. per Apostolicas Literas datas anno Incarnat. Dominicæ millesimo quingentesimo sexagesimo,

octavo Idus Julii, perpetuo assignatus reperitur uni ex Collegio Doctorum Civitatis Mediolanen. quem Romanus Pontifex pro tempore duxerit eligendum ex tribus, ab ipso Mediolanensium Doctorum Collegio, eidem Romano Pontifici præsentatis, seu nominatis. Idem rec. mem. Clemens Papa VIII., et Paulus Papa V. alium locum in prædicto Collegio uni Civi Ferrariensi saltem ex privilegio effecto seu creato, itidem perpetuo assignarunt, ac pro tempore concedi voluerunt, quam sane concessionem cumulavit piæ mem. Urbanus Papa VIII. per suas etiam in forma Brevis expeditas Literas datas die decima septima Decembris anni millesimi sexcentesimi vigesimi quinti, dum Civitati nostræ tunc suæ Ferrariensi per easdem Literas indulsit, ut hujusmodi locus nonnisi Civibus Ferrariensibus vere originariis, quorum nominatio ad Magistratum Ferrariæ spectaret, pro tempore concedi, et assignari deberet. Aliumque pariter locum in prædicto Collegio ex Apostolica concessione fel. rec. Innocentii Papæ XII. Cives Neapolitani obtinere dignoscuntur, quibus prædictus Innocentius per suas Literas in simili forma Brevis sub datum die decimaquarta Novemb. anni millesimi sexcentesimi nonagesimi septimi desuper expeditas indulsit, ut occurrente pro tempore prædicti loci sic eis, ut præfertur, concessi vacatione, ab Electis illius Civitatis tres Cives Neapolitani Juris utriusque Doctores Romano Pontifici pro tempore existenti nominarentur, ex quibus idem Romanus Pontifex unum ad hujusmodi Advocati Consistorialis munus præeligeret et assumeret: prout in singulis eorumdem Pii, Urbani, et Innocentii Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum memoratis Literis latius, et uberius continetur.

Anno 1744.

nensi assignandus

Alter Civi Ferrariensis.

Alter Civi Neapolitano.

§. 4. Quæ quidem omnia prædictis Civitatibus, Collegiis, seu Universitatibus, vel a Prædecessoribus nostris, ut præfertur, expresse concessa, vel antiquæ consuetudinis jure acqui-

PONT. A. V. sita, Indulta, et Privilegia, ut scilicet ex eisdem unus pro tempore juxta præscriptas respective formas electus, in prædictum Advocatorum Consistorialium Collegium cooptetur, atque ad exercenda munera eidem Collegio et Advocatis competentia, servatis servandis admittatur, approbamus, et confirmamus, et quatenus opus sit, innovamus, et tanquam ex integro præsentium tenore concedimus et indulgemus.

Reliqui, ex Romanæ Curiæ Advocatis Civibus Romanis, vel alterius Civitatis ditionis Ecclesiasticæ assumantur.

Modus electionis ad Loca vacantia, nec ut præfertur affecta.

§. 5. Volentes, ut reliqui, ad explendum duodenarium prædictum Advocatorum Consistorialium numerum, ex omni Advocatorum Romanæ Curiæ cœtu eligantur, qui vel Almæ Urbis nostræ, vel alterius Civitatis Apostolicæ Sedis Ditioni in temporalibus subjectæ, Cives existant, ac necessariis probitatis, doctrinæ, experientiæ, natalium, aliisque requisitis dotibus et qualitatibus præditi sint: Ita tamen, ut quandocumque locus aliquis vacaverit in prædicto Collegio, qui Civibus alicujus ex prædictis Civitatibus addictus non sit, vel cui antea per deputationem Coadjutoris provisum non fuerit, ipsi Advocati Consistoriales collegialiter congregati, pro ipsorum fide, et notitia eorum, qui in Romana Curia laudabilem in Advocati munere operam navant, tres viros ex iis, qui vel Romanæ, ut præfertur, vel alterius Civitatis Ecclesiasticæ Ditionis, Cives existant, quosque in illustre ipsorum Collegium adscribi dignos censuerint. Romano Pontifici pro tempore existenti exhibeant, qui pro suo arbitrio unum ex illis in Aulæ suæ Consistorialis Advocatum eliget ac deputabit; Atque ita in posterum servari mandamus, non obstante fel. record. Prædecessoris Nostri Clementis Papæ XII. Decreto, edito in Consistorio secreto diei vigesimæ secundæ Januarii anno millesimo septingentesimo trigesimo primo, in quo aliam pro hujusmodi Advocatorum delectu formam præscripsit; cujus Decreti tenorem pro præsentibus inserto, ac de verbo ad verbum expresso habentes, eidem in hac parte, motu, scientia et potestatis plenitu-

dine paribus, expresse derogamus, illudque, ac si nunquam emanasset, cassamus, irritamus, et annullamus, ac pro cassato, irrito, et annullato in posterum haberi volumus, et jubemus. ANNO 1744.

§. 6. Collatum vero semel Advocati Consistorialis Officium, excepto casu spontaneæ dimissionis, aut juridicæ privationis, nullatenus vacare intelligatur, nisi per promotionem ad Auditoratum Causarum Sacri Palatii, aut Episcopatum cum residentiæ onere eidem adnexo, aut ad Cardinalatus dignitatem. Quando collatum munus vacet.

§. 7. Electis autem, juxta formam a Nobis supra præscriptam, Advocatis Consistorialibus, quamvis minime liceat propria hujusmodi Officii munera exercere, nisi post expletas omnes functiones, quæ in eorum admissionibus de more peragendæ sunt, quæque fortasse, sicut etiam pro electis Causarum Sacri Palatii, Auditoribus, novam atque meliorem normam, Deo favente, a Nobis accipient; Antianitatis tamen jura eisdem acquiri statuimus ab eo die, quo nostram, seu nostrorum pro tempore successorum de eorundem electione schedula, Motus proprii nuncupatam, in Collegio præsentaverint. Coadjutores vero eandem antianitatem desument ab eo die, quo, post prædictas omnes functiones expletas, antianitatem prædictam sibi ab ipsorum Collegio assignari petierint, et obtinuerint, per decretum ejusdem Collegii, Apostolicis deinde Literis in forma Brevis expeditis, si Nobis, et Successoribus nostris placuerit, approbandum et confirmandum. Quæ omnia in eum finem expresse disposita sunt, ut liquido appareat quibusnam in occurrentibus optionis casibus debeatur locus inter septem Seniores, seu Participantes, et cui pariter totius Collegii Decanatus pro tempore sit deferendus. Jus Antianitatis inter ipsos, a quo tempore computari debeat.

§. 8. Quod quidem Decanatus Officium, Nos inhærendo decretis aliàs ab ipso Collegio conditis, neque a Junioribus, aut Coadjutoribus ullo modo, neque a Senioribus absentibus obtineri volumus; sed nec ab iis, qui vel Episco- Decanatus a quibus optari possit.

PONT. A. V pali charactere insigniti, vel aliàs inter Curiæ nostræ Prælatos adscripti reperiantur; sed ad eum deferri debere statuimus, qui inter Seniores in Romana Curia præsentes, et non Prælatos, antiquior esse dignoscatur. Eveniente autem casu, quo omnes Advocati Seniores in Romana Curia præsentes, vel Episcopatu, vel Prælatura decorati reperiantur, is qui antiquior inter eos erit, Pro-Decani titulo muneribusque fruetur; donec in septennarium Participantium numerum subingrediatur aliquis non Prælatus, ad quem Decanatus hujusmodi Officium jure deferatur.

III. Privilegior. et jurium series.

§. 9. Ex privilegiis vero seu prærogativis, quibus hujusmodi Advocatorum Consistorialium nobilis Ordo, ex concessione Prædecessorum Nostrorum, et veteri consuetudine fruitur, nostraque demum voluntate in posterum gaudere debebit, alia pertinent ad ipsius Ordinis decora et ornamenta; alia vero ad exercitium non unius generis munerum, quæ eidem Collegio privative sunt demandata. Cum enim prædicti Aulæ nostræ Consistorialis Advocati veri sint, et indubitati nostri, et Romani pro tempore Pontificis Familiares, et continui Commensales, neque porro ad instar aliorum familiarium hujusmodi, sed pariformiter et æque principaliter cum aliis Familiaribus et Commensalibus prædictis habeantur, et haberi debeant; unde etiam panem honoris ex quotidiana nostra et Romani pro tempore Pontificis liberalitate percipiunt; atque in ejusdem Romani Pontificis iter agentis comitatu, quemadmodum in associandis S. R. E. Cardinalibus Legatis de Pontificio Latere missis, necnon occasione obviam eundi Imperatoribus, Regibus, et Principibus Viris ad Curiam venientibus, una cum reliquis Pontificiæ Aulæ Prælatis, et Familiaribus incedunt; non solum reliquis omnibus Romanæ, vel alterius Curiæ Causarum Advocatis, Patronis, Procuratoribus, atque Causidicis, omnibusque tam Romanæ, quam alterius cujuscumque Universitatis Licen-

Quoad Ordinis decus.

Advocati C. sunt veri Papæ Familiares.

tiatis, Doctoribus, Antecessoribus, atque Magistris, etiam antiquioribus, honoris et dignitatis prærogativa præcellunt; sed reliquis etiam tum Clericis, tum Laicis, quantumvis ex nobili genere procreatis, et quocumque officio, seu dignitate præstantibus, aliorumque Principum Familiaribus, antecedunt; et tam in Cappellis, quam in Consistoriis, et Pontificalibus aliisque Supplicationibus, seu Processionibus, Equitatibus, cæterisque publicis Functionibus, locum habere debent, immediate post Cubicularios nostros utriusque Aulæ tam secretæ, quam honoris nuncupatæ, nimirum supra ipsos intimi Sacelli nostri Cappellanos secretos, aliosque inferioris Ordinis; prout jam de expresso mandato nostro, omni sublata dubitandi occasione, in usu positum est; et nihilominus Nos idem perpetuis futuris temporibus observari, præsentium tenore mandamus atque statuimus. Easdemque Capellas, et Functiones omnes prædicto Advocatorum Consistorialium Collegio, quemadmodum aliis Collegiis in eisdem locum habentibus, per Cursores intimari; atque in eis Candelas, Palmas, et Ceras benedictas, Agnus Dei appellatas, in pari quantitate et qualitate cum reliquis Familiaribus nostris, ipsis distribui, necnon eosdem ad audiendas prædicationes verbi Dei, quæ statis temporibus in Palatio nostro habentur, una cum Prælatis Romanæ Curiæ, aliisque Familiaribus nostris, quemadmodum consueverunt, admitti volumus et jubemus.

ANNO 1744.

Quem locum tenere debent in Functionibus.

§. 10. Sessionis vero locum, quem in Capellis, quæ in Basilica nostra Vaticana celebrantur, hactenus obtinuerunt, nimirum in inferiori Pontificii Solii gradu, infra Almæ Urbis nostræ Conservatores, idem in posterum in prædictis, aliisque Capellis, quæ pro loci amplitudine eodem ritu disponi poterunt, eisdem assignari decernimus. Ubi vero Capellæ in Pontificiis nostrarum Ædium Sacellis habeantur, seu in aliis Ecclesiis et locis eodem ordine dis-

Item in Capellis Pontificiis.

PONT. A. V.

ponantur, quo in prædictis, Ædium nostrarum Sacellis ordinari consueverunt; firmam eisdem et ratam esse volumus concessionem sedilis, seu scamni ad ipsorum usum, ante scamnum, seu sedile pro nostris ad honorem Cubiculariis apponi solitum, de nostro expresso mandato semel positi et assignati, ac deinde per alias nostras in forma Brevis Literas die quinta Martii anni millesimi septingentesimi quadragesimi secundi expeditas in perpetuum attributi, ita ut ab ejusdem scamni, seu sedilis usu et possessione a nemine quavis auctoritate ullo unquam tempore valeant amoveri. Ubi vero pro deferenda Umbella seu Baldacchino in supplicationibus Pontificiis, necessarius forte numerus non adsit dilectorum Filiorum utriusque Signaturæ nostræ Referendariorum, quibus hujusmodi honorem privative concessum esse dignoscitur, hujusmodi numerum, præsente Pontifice, ab ipsius Cubiculariis secretis, vel, his etiam deficientibus, ab aliis ejusdem Cubiculariis, honoris nuncupatis; eodem vero Pontifice absente, ab Advocatis Consistorialibus suppleri debere decernimus.

Jus deferendi Baldachinum in Processionibus Pontificiis certis in casibus

Ipsorum præeminentiæ in Conciliis.

§. 11. In Conciliis autem tam Generalibus, quam Provincialibus, aliisque, in quibus eosdem Aulæ Nostræ Consistorialis Advocatos, seu tanquam præsentis forte Pontificis Familiares Romanam Curiam sequentes, seu tamquam de Legati Apostolicæ Sedis comitatu, vel etiam tamquam Decretorum, aut Juris Civilis Doctores, quemadmodum in more positum esse dignoscitur, locum et sessionem habere contingat; easdem omnino præeminentias, ac prærogativas tam respectu Officialium Romanæ Curiæ, quam aliorum quorumlibet, eisdem competere volumus, quas in Palatio Nostro, atque in Romana Curia, et Urbe obtinere solent.

Varii habitus delatio juxta varie-

§. 12. Habitus porro formam eisdem usitata Advocati prædicti in posterum etiam perpetuo retineant, tam in Pontificalibus, aliisque solemnioribus Functionibus, Capellis, Consistoriis,

Processionibus, Equitationibus, quam in ipsorum actibus Collegialibus; laneam scilicet talarem Cappam, coloris violacei, rubris undequaque suturis fulcitam, et Holoserico rubro subsutam, cum Capputio ab anteriori parte rotundo, a tergo vero prolixiori, Holoserico pariter rubro intrinsecus, eodem vero etiam extrinsecus æstivo tempore, hyemali autem armellinis pellibus respective absuto, eoque vel aperto, vel clauso pro functionum diversitate gestando. Habeant etiam Pluvialis usum in die Coronationis Romani Pontificis, et in altera die, qua novus Pontifex Constantinianæ Lateranensis Basilicæ possessionem solemniter capit; ut scilicet, dum ad decantandum laudes, faustaque omnia novo Pontifici de Cœlo adprecanda, præcinente supradicta quidem Coronationis die S. R. E. Cardinali Diaconorum Priore, in die vero Possessionis altero ejusdem S. R. E. Cardinali Priore Presbyterorum, una cum Subdiaconis Apostolicis procedunt, Pluvialibus transversis induantur; ita ut pars aperta Pluvialis remaneat supra humerum dextrum, circa collum autem supra Pluviale Capputium de more deferant: Extra vero prædictas Functiones usualem gestationem Vestis Talaris nigri coloris, cum simili Mantellono rotundo, ab Alexandro Papa VII. Prædecessore Nostro per speciale Decretum sub die vigesima septima Novembris anni millesimi sexcentesimi quinquagesimi quinti eidem Advocatorum Consistorialium Collegio privative concessam, approbamus et confirmamus; ita scilicet, ut nemini liceat similibus Vestibus et Insigniis uti, ipsisque electis Auditoribus Causarum Sacri Palatii Capellanis Nostris vetitum sit hujusmodi Habitum assumere, nisi de licentia Collegii prædicti Advocatorum Consistorialium, juxta antiquam observantiam, ab eodem Collegio per supplicem libellum expresse petenda et respective concedenda: quemadmodum Nos omnibus et singulis, et specialiter Auditoribus electis præfatis, non obstante quacumque consue-

Anno 1744.

tatem functionum eisdem confirmatur cum privativa.

PONT. A. V. tudine in contrarium forsan inducta, per hæc Apostolica scripta vetamus atque interdicimus.

Et habitus Viatorii usus conceditur.

§. 13. Utque præterea ex Alma Urbe Nostra alio proficiscentibus prædictis Aulæ Nostræ Consistorialis Advocatis debitus honor ab omnibus habeatur; quod jam vivæ vocis oraculo eisdem concessimus, ut scilicet habitu viatorio ad formam habitus per Prælatos et Familiares Nostros extra Urbem gestari soliti, servato tamen nigro colore, Advocati prædicti uti possint et valeant, præsentium quoque tenore expresse concedimus et indulgemus.

IV. Quoad munerum exercitium. Præcipuum Officium est Causas Consistor. pertractare.

§. 14. Præcipua vero et propria eorum Collegii munera ea sunt, quæ circa Consistorium, et actus atque negotia in eo gerenda atque tractanda, versantur; Quæ quidem ita ipsorum Advocatorum Consistorialium propria sunt, ut ad ipsas functiones pro hujusmodi Advocati munere in Consistorio peragendas nequidem admittantur ex eodem Collegio illi, qui inter Romanæ Curiæ Prælatos adscripti reperiuntur, nisi Prælatitio habitu deposito, habitum Advocati Consistorialis in eum finem induere consentiant. Cum igitur aliqua majoris momenti causa in Consistorio secreto veteri more judicialiter agenda erit, non alii, quam Advocati Consistoriales prædicti ad deducenda Partium jura sunt admittendi. Et quoniam inter majores causas, quæ a Romano Pontifice cum Venerabilium Fratrum suorum consilio definiuntur, Beatificationes Servorum Dei, ac Beatorum Canonizationes, merito recensentur, congruum propterea visum est, ut prærogativa scribendi in jure in hujusmodi Causis Collegio Advocatorum Consistorialium reservaretur; quamvis, habita ratione plurium Officiorum, quæ illis incumbunt, opportune quoque statutum sit, a Congregatione Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Sacris Ritibus præposita, duodecim alios e celebrioribus Romanæ Curiæ Causarum Advocatis ad hunc effectum approbari et deputari, ad hoc ut Causarum hujusmodi Postulatores

In Causis Beatificat. et Canoniz. scribere in jure.

earum Patrocinium alicui ex illis, pro ipsorum libitu, servatis servandis valeant demandare. Anno 1742.

Et easdem causas in Consistorio perorare.

§. 15. Ad ipsos tamen Aulæ Consistorialis Advocatos privative spectat publicas in Consistorio instantias proponere pro Servorum Dei Beatificatione, aut Beatorum Canonizatione, hoc est in Consistoriis publicis, quæ in traditione Pilei Cardinalitii novis Cardinalibus creatis, seu in receptione Legati Sedis Apostolicæ ad Urbem redeuntis, aut alicujus Principum Oratoris ad præstandam obedientiam Sedi Apostolicæ missi celebrantur, Orationes habere super meritis ac virtutibus prædictorum Servorum Dei, et Beatorum, instando apud Summum Pontificem, ut eorum Beatificationis, aut Canonizationis Causæ committantur seu ulterius promoveantur, aut respective expediantur; quemadmodum, abrogato veteri more minus decenter inducto, declamandi scilicet de rebus profanis, et plerumque de atrocioribus criminibus confictis et imaginariis, per Urbani Papæ VIII. Prædecessoris Nostri Decretum sub die vigesima septima Januarii anni millesimi sexcentesimi trigesimi primi editum, subsequuta deinde circa methodum in hujusmodi Orationibus servandam peculiari institutione, firmatum fuit. Pro quibus Orationibus peragendis, quæ in duo, aut ad summum in tria Consistoria singulæ dividi consueverunt, quæque non solum a Senioribus et Participantibus, sed etiam a Junioribus et a Coadjutoribus per turnum, servato antianitatis ordine, et a Coadjutoribus, prædictis tam ex propria, quam ex Coadjuti persona, haberi solent, decem scuta auri in auro Advocato peroranti pro qualibet vice, ex maleficiorum proventibus, expedito Mandato a Notario Charitatis, eoque a Gubernatore Almæ Urbis Nostræ subscripto, persolvi debere.

Ac relationes in publicis Consisto-

§. 16. In iis pariter publicis Consistoriis, quæ pro alicujus Beati Canonizatione coguntur, ad Advocatum pertinet Consistorialis Aulæ, vitam, virtutes, atque miracula Servi Dei fuse integre-

PONT. A. V.

que enarrare, atque Instantias Ecclesiarum, Principum, et Populorum pro ejusdem Servi Dei Canonizatione Summo Pontifici repræsentare. Idemque paratus esse debet prædicta omnia, si opus sit, in sequenti Consistorio semipublico strictim referre. Deinde in die solemni Canonizationis in Vaticana Basilica peragendæ, iterum pro definitivæ sententiæ prolatione coram Summo Pontifice publice instare. Pro quorum omnium implemento is, qui ea gesserit, ex emolumentis, quæ occasione Canonizationis, Advocatorum prædictorum Collegio debentur, triginta scuta monetæ percipiet, a Postulatore autem Causæ, eidem dono dabitur Imago depicta Servi Dei inter Sanctos relati.

riis; instantiis vero in solemniis Canonizationum proponere.

Omnes instantiæ, et Supplicationes in Consistorio non nisi eorum medio proponi debent.

§. 17. Quotiescumque demum Summo Pontifici in Consistorio sedenti supplicandum fuerit, sive ii, quorum res agitur, in Curia præsentes sint, sive absentes, dummodo non sint Imperatoriæ, Regiæ, aut Cardinalitiæ dignitatis, et in ipso Consistorio personaliter constituti, id nonnisi alicujus Advocati Consistorialis voce et opera peragendum erit. Ipsique S. R. E. Cardinales, ubi suæ Dignitati renunciare, eamque in manibus Summi Pontificis dimittere voluerint, per Advocatum pariter Consistorialem a Collegio de ipsorum assensu deputandum, præsentibus earundem Procuratoribus legitimum mandatum habentibus, instantiam suam in Consistorio proponi facere debent: Qua de causa centum Ducati auri de Camera ad Collegii creditum antea depositi, eidem Collegio præstandi sunt, iique inter Participantes æquis portionibus dividendi.

Preces pro concessione Pallii ipsi exhibere debent.

§. 18. Similiter Patriarchæ, Archiepiscopi, et nonnulli ex Episcopis, qui, vel ex Ecclesiarum suarum juribus, vel ex personali concessione, honore Pallii decorantur, illud in Consistorio secreto per interpositam Advocati Consistorialis personam postulabunt. Ideoque si Patriarcha, Archiepiscopus, sive Episcopus, ut supra, Pallio donandus, in Romana Curia præsens exi-

stat, in Consistorio prædicto coram Pontifice se sistet, medius inter Advocatum pro eo perorantem a dexteris, et Magistrum Ceremoniarum a sinistris; si vero Prælatus extra Curiam moretur, illius Procurator dextrum, Magister vero Ceremoniarum sinistrum, Advocatus autem Consistorialis medium locum tenebit; atque hic pro supradicti Pallii concessione demissas Pontifici preces exhibebit. Et nisi agatur de Ecclesia in Partibus Infidelium existente, vel qui ad instantiam, et juxta Decretum Congregationis S. R. E. Cardinalium negotiis de Propaganda Fide præpositæ de Pastore provisum fuerit, Advocatus prædictus decem Ducatos auri de Camera, qui præcedenter depositi esse debent, pro hujusmodi petitione percipiet. Ad has vero petitiones in Consistorio proponendas soli admittentur septem Advocati seniores seu Participantes, per turnum, exclusis Junioribus et Coadjutoribus, nisi ex persona alicujus ex Senioribus prædictis ad postulandum accesserint. ANNO 1744.

§. 19. Alterum vero Officiorum genus, quod eidem Advocatorum Consistorialium Collegio privative incumbit, ad hujusce Almæ Urbis Nostræ Archigymnasii et Studii Generalis regimen spectat; Cujus Gymnasii Rectoratus cum olim uni ex Prælatis Romanæ Curiæ ad ejus vitam concedi et assignari soleret, a Sixto Papa V. Prædecessore Nostro per ejus Literas Anno Incarnationis Dominicæ millesimo quingentesimo octuagesimo septimo decimo Kalendas Septembris sub Plumbo datas, pluribus ex causis animum ipsius moventibus, necnon in compensationem certæ pecuniarum summæ a prædicto Advocatorum Consistorialium Collegio in eum finem persolutæ, eidem Advocatorum Consistorialium Collegio cum omnibus et singulis illius Officii juribus, redditibus, et emolumentis, necnon cum quibusvis honoribus, oneribus, jurisdictionibus, facultatibus, et privilegiis supradicto Rectori Prælato aliàs competentibus,

V. Advocatorum Consistorialium jura, quoad regimen Archigymnasii Urbis cujus Rectoratus eorum Colleg. alias unitum fuit.

PONT. A. V.

perpetuo unitum, annexum et incorporatum fuit.

Idque a Pontifice confirmatur, cum facultate deputandi Rectorem pro tempore etc.

§. 20. Quam proinde unionem et perpetuam annexionem et incorporationem Officii Rectoratus hujusmodi, una cum facultatibus ipsum Gymnasium, ejusque Ecclesiam, Scholas et Bibliothecam regendi, asservandi, et gubernandi, unumque ex proprio Collegio in singulos annos Studiorum Rectorem, atque alterum Bibliothecarium, tum etiam Bibliothecæ prædictæ Custodes, aliosque Gymnasii prædicti Officiales, et Ministros, respective eligendi et deputandi, salvo eorum jure, quibus vel oneroso, vel alio legitimo titulo nonnullorum Officialium hujusmodi deputatio competere dignoscatur; necnon ejusdem Bibliothecæ libros permutandi; statuta quoque, ordinationes, et provisiones pro Gymnasii prædicti meliori regimine et utilitate condendi, faciendi, et publicandi, atque illa seu illas, toties quoties eisdem, seu eorum majori parti expedire videbitur, mutandi et innovandi, sicuti per Prædecessores Nostros Sixtum V., Clementem VIII. et Alexandrum VII. Romanos Pontifices eisdem alias concessæ fuerunt, approbamus et confirmamus, et quatenus opus sit, de novo concedimus et indulgemus.

Eorumdem jura in electione Lectorum, et Artium Professorum.

§. 21. In eligendis autem per concursum, quoties ita Nobis, et Successoribus Nostris placuerit, tam Juris Canonici, et Cæsarei in Archigymnasio prædicto Antecessoribus, quam aliorum, Theologiæ, Linguæ Sanctæ, aliorumque, necnon rationalis et experimentalis Philosophiæ, Medicinæ, et cæterarum artium et facultatum, quæ in Archigymnasio hujusmodi publice traduntur, et explicantur, Professoribus atque Lectoribus; volumus, ut concurrentium examini coram Venerabili Fratre Nostro Annibale Episcopo Portuensi S. R. E. Cardinali Camerario, et ejusdem Archigymnasii, atque Universitatis Studii generalis Cancellario, S. Clementis nuncupato, ejusque in Officio Camerariatus hujusmodi Successoribus, habendo,

Advocati prædicti collegialiter semper assistant; et pro eorum, qui examinati fuerint, electione, una cum Camerario prædicto, qui tamen duplicis suffragii jure gaudere debeat, iidem Advocati Consistoriales suffragium ferant. Et quidem examen eorum, qui ad obtinendas Cathedras in Decretis, seu in jure civili scientiam et peritiam suam profitentur, ab ipsis Advocatis Consistorialibus peragendum erit. Ad aliarum vero scientiarum, sive facultatum, aut Linguarum Lectores Canditatos experiendos atque probandos, ab Archigymnasii Rectore pro tempore deputato, cum prædicti S. R. E. Cardinalis Camerarii participatione, et assensu alii assumentur Assessores in scientiis, facultatibus, et Linguis hujusmodi præstantes, juxta quorum consilium atque sententiam tam Camerarius, quam Advocati prædicti in suffragiis ferendis super concurrentium peritia judicia sua dirigere valeant. Ac denique totius examinis, sive concursus, et suffragiorum latorum relatio, Nobis seu Romano pro tempore Pontifici fiet, ut vacanti Cathedræ, sive Lecturæ, de persona habili et idonea auctoritate Apostolica provideatur. ANNO 1744.

VI. Facultas privativa doctorandi in Urbe in utroque vel altero Jure.

§. 22. Firmamque præterea, et ratam perpetuo esse volumus privativam facultatem Candidatos in utroque seu alterutro Jure Canonico et Cæsareo experiendi, probandi, eosdemque Doctores in utroque seu alterutro Jure prædictis in Romana Curia et Urbe creandi, eisque Doctoratus hujusmodi insignia conferendi, supradicto Advocatorum Consistorialium Collegio tum antiquæ consuetudinis, et possessionis jure competentem, tum etiam expressis Prædecessorum Nostrorum Indultis et Privilegiis multoties concessam et attributam, præsertim vero a fel. recor. Sixto Papa IV., Julio Papa III., Sixto Papa V., et Clem. Papa VIII., prout in eorum Litteris decima octava Sept. anni millesimi quadringentesimi octuagesimi tertii, sexta Febr. anni millesimi quingentesimi quinquagesimi secundi,

PONT. A. V.

tertia Septemb. anni millesimi quingentesimi octuagesimi septimi, et duodecima Sept. anni millesimi sexcentesimi primi, respective datis plenius disponitur et continetur. Asserta vero Privilegia, Indulta, Licentias, et Facultates, quorum prætextu aliæ personæ, seu Collegia cujuscumque status, gradus, conditionis, et præeminentiæ, id sibi licere contendunt, licet aliàs a prædictis aliisque Prædecessoribus nostris declarata, moderata, seu respective revocata, annullata, et viribus vacuata fuerint; Nos etiam, quacumque auctoritate, et potestate, et quibuscumque ex causis, etiam ex titulo oneroso, et sub quibusvis verborum formulis, expressionibus, clausulis, et Decretis, etiam per Nos, et Prædecessores Nostros, Sedemque Apostolicam, eadem prædictis concessa forent, et quantumvis longæ et immemorabilis consuetudinis usu ab eisdem sive personis, sive Collegiis possessa et obtenta fuerint, præsentium pariter tenore, quatenus opus sit, revocamus, annullamus, et viribus perpetuo vacuamus.

Revocatis quibusvis prætensis privilegiis aliis Personis, vel Collegiis concessis.

Lis inter Protonotarios Apostolicos et Advocatos Consistoriales super jure Doctorandi in utroque Jure in Rota pendens, extinguitur.

§. 23. Et nihilominus attendentes, quod inter Dilectos Filios Collegium Nostrorum et Sedis Apostolicæ Notariorum, Protonotariorum nuncupatorum, de numero Participantium, ex una, prædictumque Collegium Nostræ Consistorialis aulæ Advocatorum, ex alia parte, lis, et Causa super facultate promovendi ad gradum Doctoratus in utroque, vel alterutro Jure, tam in Urbe ejusque Districtu, quam extra illam et illum, in Causarum Palatii Nostri Apostolici Auditorio, coram certo illius Auditore introducta, adhuc pendet indecisa: Nos, qui jura, rationes, et exceptiones utriusque Partis, tam voce nostris auribus insinuata, quam scripto deducta, per Nos ipsos accurate examinavimus, et matura consideratione perpendimus; Volentes, ab utroque Collegio tam Notariorum, quam Advocatorum hujusmodi, quorum singulares personæ familiares Nostri existunt, omnes et quascumque super hac re lites, et controver-

sias penitus e medio tollere, eorumque respective jura, facultates, et privilegia certis, congruisque limitibus præfinire; Motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus, prædictam, ac quamcumque aliam, si qua sit, litem et causam, in prædicto Auditorio, vel alio quovis Tribunali, coram quocumque Judice, et in quacumque instantia, inter utrumque Collegium hujusmodi super præmissis pendentem (illius respective statum, merita, et alia quæcumque, etiam de necessitate juris vel facti omnino exprimenda, necnon utriusque Collegii prædicti concessiones, indulta, privilegia, et Litteras Apostolicas, eorumque totales, et integros tenores satis Nobis cognitos, et perspectos, præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes,) harum serie, ad Nos avocamus, penitusque et omnino supprimimus, et extinguimus, perpetuumque desuper silentium imponimus, atque os occludimus. Eisdem vero Notariis de numero prædicto nullatenus licuisse, aut licere statuimus et declaramus, obtentu et vigore Literarum fel. rec. Sixti Papæ V. Prædecessoris Nostri incipien. *Laudabilis* super eorum privilegiis editarum, sub datum videlicet Nonis Februarii Pontificatus sui Anno primo, vel quarumvis aliarum Literarum Apostolicarum sub quacumque forma eidem Collegio concessarum, examinationem cujusquam, Doctoratus gradum in altero vel utroque Jure suscipere cupientis, ad Partes, et extra Urbem committere, nec sub aliena fide, et relationibus examinationis hujusmodi, absentem quemquam, cum clausula, ac si esset præsens, prout sæpius hactenus factum fuisse intelligimus, ad hujusmodi doctoratus gradum in eadem Urbe promovere; sed tantummodo Notarios Nostros prædictos, eorumque Collegium quatuor personas singulis annis, easque in Urbe prædicta vere, et realiter præsentes, prævio rigoroso examine, personaliter, et collegialiter per ipsosmet Notarios faciendo,

ANNO 1744.

Definitur non licuisse, neque licere Protonotariis Doctoratus gradum concedere postulantibus absentibus.

Sed quatuor tantum Personas in Urbe præ-

Post. A. V. sentes ad gradum hujusmodi singulis annis promovere juxta Urbani VIII. Indultum.

et non aliter, nec alio modo, ad normam Indulti Apostolici a recol. mem. Urbano Papa VIII. etiam Prædecessore Nostro eidem Collegio concessi, per suas Litteras datas sub Annulo Piscatoris die quinta Septembris Anni millesimi sexcentesimi vigesimi noni, ad Doctoratus gradum hujusmodi promovere, libere, et licite posse præsenti nostræ declarationis oraculo definimus: Decernentes sic, et non aliter intelligendas, et interpretandas fuisse, atque imposterum intelligi, et interpretari debere eorundem Sixti, et Urbani Prædecessorum Litteras prædictas, quas pro majori Cautela, et quatenus sit, eatenus limitamus, revocamus, et abolemus, quatenus præsentibus nostris Litteris in aliquo adversentur, easdem in omnibus, et per omnia ad viam, et terminos earumdem præsentium reducentes; Ne in re, quæ tanti momenti est, pro recto ac felici Sanctæ Ecclesiæ et Reipublicæ gubernio, vel periculum immineat, quod sub aliena fide, et relationibus, ad gradus hujusmodi promoveantur indocti, et qui, si diligentem examinationem per ipsosmet Notarios personaliter et collegialiter adhibitam subiissent, minus idonei forsan reperti fuissent; Vel id quod absurdum reputamus, sequatur, ut scilicet prædicto Notariorum Nostrorum Collegio, cui de vere, et realiter præsentibus in eadem Urbe, non nisi quatuor singulis annis, diligenti præmisso examine, juxta memoratum Urbani Prædecessoris indultum, ad gradum prædictum promovere concessum fuit; id ipsum in numero indefinito permissum censeatur, quoad eos, qui ab eadem Urbe absentes, et in remotissimis fortasse regionibus constituti permaneant.

Promotiones tamen absentium ab ipsis jam factæ revalidantur.

§. 24. Ad consulendum tamen indemnitati eorum, qui hactenus a Dilectis Filiis Sedis Apostolicæ Notariis prædictis extra Urbem, et in absentia, contra præsentis nostræ declarationis tenorem, Doctoratus gradum in utroque, vel alterutro Jure susceperint; omnes et singulas hujusmodi promotiones ad hunc diem peractas

auctoritate nostra perpetuo revalidamus et quascumque promotionum hujusmodi nullitates, ex potestatis dumtaxat defectu provenientes, earumdem præsentium tenore sanamus; Easdemque promotiones, et gradus hactenus ita collatos, et respective susceptos, ad omnes effectus, ad quos de cætero valere censebantur, eisdem sic, ut præfertur, promotis imposterum etiam suffragari debere statuimus. Anno 1744.

§. 25. Quia vero illustre, et perantiquum eorundem Notariorum de numero Participantium Collegium hujusmodi, ob grata devotionis, et familiaritatis obsequia, quæ Nobis, et Apostolicæ Sedi incessanter impendit, aliaque illius, et Notariorum prædictorum merita speciali benevolentia prosequimur, volentes aliquam propensæ nostræ erga illud voluntatis significationem exhibere, eisdem Notariis de numero prædicto, eorumque Collegio plenam liberamque licentiam, facultatem, et potestatem per easdem præsentes tribuimus et impertimur, ut ipsi de cætero in perpetuum singulis annis, non quatuor dumtaxat personas, easque familiares, et pauperes, prout in dictis Urbani Prædecessoris Litteris præscriptum reperitur, sed vigore præsentium, sex quidem personas, etiamsi non familiares, nec pauperes, (dummodo tamen in Urbe præsentes existant, aliaque necessaria requisita illis suffragentur) ad prædictum gradum Doctoratus in altero, vel utroque jure promovere possint, et valeant; Ita quod sic per eos pro tempore promoti, et laureati omnibus et singulis favoribus, honoribus, gratiis, et privilegiis, quibus similes Doctores in publico Archigymnasio Sapientiæ Urbis Laureati de jure, usu, privilegio, consuetudine, aut aliàs quomodolibet utuntur, fruuntur, et gaudent, pariformiter, et æque principaliter uti, frui, potiri et gaudere possint et debeant, ac ad omnes et quoscumque effectus, etiam Ecclesias Cathedrales assequendi, ab omnibus ubique censeri, haberi, et reputari, ac si in prædicto Archi-

Utque ipsi Protonotarii singulis annis imposterum valeant in Urbe non quatuor, sed sex Personas in utroque Jure doctorare indulgetur.

PONT. A. V.

gymnasio vere promoti et laureati fuissent: Ampliantes et extendentes quoad hæc utrasque Sixti, et Urbani Prædecessorum Litteras prædictas, de cætero in suo robore permansuras.

Servatis tamen servandis: quodq., numerus uno anno non completus nequeat subsequenti anni reintegrari.

§. 26. Volumus autem, quod iidem Notarii, eorumque Collegium prædictum in promotione, et creatione dictorum sex, alterius, vel utriusque Juris Doctorum, omnia et singula ad præscriptum dictarum Urbani Prædecessoris, et Nostrarum præsentium servanda et adimplenda, omnino servare et adimplere teneantur; Et quod numerus dictorum sex, et non ultra, quavis de Causa uno anno non completus, non possit, nec valeat subsequentibus annis compleri vel reintegrari; quodque

Promotionum rogitus intra mensem ad Archivum Urbanum deferatur.

nota rogitus promotionum, cum nominibus, et cognominibus ac Patria promotorum, intra Mensem ex tunc proximum, a die cujuslibet promotionis computandum, ad Archivum Urbanum, ad instar aliorum rogituum, per Secretarium Collegii hujusmodi, vel per ipsos promotos, et laureatos, deferri omnino debeat; Et tunc solum, videlicet, postquam nota prædicta ad Archivum Urbanum delata fuerit, et non antea, talis promotus pro Doctore, se gerere, et pro legitime laureato, et promoto ad quoscumque Juris effectus haberi possit: Aliàs promotus ipse pro Doctore publice, vel privatim se gerens, pœnam falsi ipso facto et jure incurrat.

Omnes promotiones ab aliis et aliter in Urbe faciendæ irritantur.

§. 27. Omnes vero alias promotiones, et creationes Doctorum in utroque, seu altero Jurium, atque Insignium Doctoralium traditiones ab aliis, quam Advocatis Consistorialibus prædictis, etiam per Comites Palatinos, aut per ipsos Notarios de numero Participantium, eorumque Collegium, præter, vel contra præscriptam formam, et ultra præfinitum numerum in Romana Curia et Urbe prædicta imposterum factas vel faciendas cum omnibus inde secutis et sequendis quibuscumque, irritas et inanes, nulliusque roboris vel momenti esse et fore, ac pro nullis et infectis haberi, et censeri, neminique ad

quoscumque effectus ullo unquam tempore suffragari debere, ipsosque ab aliis, quam Advocatis prædictis, etiam per eosdem Notarios de numero prædicto, ultra sex præfatos, ad gradum Doctoratus hujusmodi nulliter et attentate promotos vel assumptos, pro non Doctoribus haberi, eadem Apostolica Auctoritate statuimus, atque decernimus.

ANNO 1744.

Ad Officia et Beneficia Urbis et Curiæ Romanæ Doctoratus gradum requirentia, admittuntur Doctores in extera Universitate jam nunc promoti.

§. 28. Præterea supradictos Nostræ Consistorialis Aulæ Advocatos, eorumque Collegium amplioribus favoribus, et gratiis prosequi, et tam prædicti Archigymnasii Almæ Urbis Nostræ splendori et dignitati, quam feliciori, atque utiliori Romanæ Curiæ statui, et regimini plenius consulere et providere volentes, simulque dignum rationique consonum reputantes, ut quicumque ad Dignitates, Prælaturas, Magistratus, aliaque munia, et Officia dictæ Curiæ, quæ in eadem Curia, et in Romana Urbe consistunt, et in ea exercentur, et quæ Doctoratus gradum in utroque vel altero Jurium annexum habent, aut quomodolibet requirunt, pro tempore assumi, et promoveri desiderant, eorum doctrinæ et idoneitatis, in prædicto Archigymnasio publicum præbeant experimentum; Apostolica Auctoritate prædicta, motuque, scientia, et potestatis plenitudine paribus, statuimus atque sancimus, ut ii quidem, qui ante diem publicationis præsentium ad hujusmodi Doctoratus gradum in quacumque publica et approbata tam Status Ecclesiastici, quam extera Universitate Studii generalis, legitime promoti extiterint, ad Prælaturas, Magistratus, Judicaturas, Lecturas, et Dignitates, etiam Ecclesiasticas dictæ Urbis, necnon ad facultatem scribendi tam in jure, quam in facto, et patrocinandi ut Procuratores in causis coram prædicto Rotæ Romanæ Auditorio, dummodo cætera necessaria requisita illis aliàs respective suffragentur, admitti, illasque et illos seu illa recipere, retinere, et exercere libere et licite possint et valeant, nec ob id eundem Doctoratus gradum

PONT. A. V.

Sed excludun- tur qui in posterum in Archi- gymnasio Urbis pro moti non fuerint.

in dicto Archigymnasio iterato suscipere cogantur. Contra vero ii, qui ante diem publicationis earundem præsentium Literarum nondum Doctoralem gradum, ut præfertur, suscepisse comperti fuerint, ad aliquam ex Dignitatibus, vel aliquod ex Beneficiis Ecclesiasticis in Basilicis, aut Collegiatis, vel aliis Ecclesiis ejusdem Urbis consistentibus, pro quibus assequendis, obtinendis vel rétinendis ex Sacrorum Canonum, aut generalium Conciliorum, vel Constitutionum Apostolicarum, seu aliarum Sanctionum dispositione, vel etiam ex lege fundationis, gradus, et qualitas Doctoralis requiratur, ac etiam ad Prælaturas, Magistratus, Judicaturas, etiam alieno nomine exercendas, et Lecturas publicas Urbis, et Curiæ prædictarum, necnon ad facultatem patrocinandi tanquam Procuratores in causis coram eodem Rotæ Auditorio, aut respondendi de jure, seu scribendi pro Advocati munere coram quocumque Judice, seu Tribunali; ac demum ad quodcumque munus, vel Officium Urbis, et Curiæ prædictarum in ipsa Urbe exercendum, quod de jure pariter, vel statuto, aut ex aliqua Apostolica Constitutione et Ordinatione, vel etiam ex longa et inveterata consuetudine gradum et qualitatem Doctoralem hujusmodi exigat, vel requirat, non possint, nec valeant recipi, vel admitti, illasque ac illos et illa respective obtinere vel exercere, etiamsi Prælaturæ, et Judicaturæ prædictæ ejusdem Rotæ, et Cameræ, et Cancellariæ Apostolicæ, Signaturæ Nostræ, Populi Romani, vel cujusvis Collegii etiam privilegiati, et privilegiatissimi, ac specialem et specialissimam, ac specificam, et individuam mentionem et expressionem requirentis existant; nisi ante admissionem et receptionem hujusmodi, vel, quoad prædicta Beneficia et Dignitates Ecclesiasticas, infra tempus a jure, vel Constitutionibus, et Canonicis Sanctionibus prædictis aut in fundatione respective præfixum, Doctoratus gradum in ipso publico Urbis Nostræ

Archigymnasio susceperint: Decernentes, et eadem Auctoritate statuentes, quod gradus Doctoratus hujusmodi post earundem præsentium publicationem in alia quavis studii generalis Universitate tam extera, quam Status Nostri Ecclesiastici, quantumvis publica, approbata, celebri, et famosa, ac specialissima mentione digna, datus et receptus, ipsis graduatis ad quemcumque alium, non autem unquam ad effectum assequendi supradictas Dignitates, Prælaturas, Judicaturas, Lecturas, Munera, et Officia prædicta in Curia et Urbe Nostra, suffragari de reliquo valeat; immo pro effectu præmissorum Doctoratus gradus alibi datus, et receptus, habeatur, et haberi debeat, ac si nullo modo datus, ac receptus fuisset.

ANNO 1744.

§. 29. Ab hac tamen generali lege illos dumtaxat exceptos esse volumus, quos in vim Apostolici privilegii seu Indulti alicui Nationi, Civitati, Universitati, seu Collegio ab hac S. Sede concessi, vel ad munus Advocati Consistorialis, ut supra, vel ad Auditoratum Causarum Palatii Nostri Apostolici nominari, et Nobis seu Romano Pontifici pro tempore existenti, præsentari, seu aliàs juxta Indultorum hujusmodi tenorem eligi et deputari contingat: Ut scilicet, si illi, qui ad prædicta officia nominati seu electi fuerint, in aliqua conspicua Universitate illius Nationis, aut Civitatis, vel in ea respective Universitate aut Collegio, quibus Indulta hujusmodi seu privilegia concessa fuerunt, ad Doctoralem gradum in utroque jure promoti fuisse dignoscantur, hujusmodi gradus ab iis, ut præfertur, susceptus, juncto illius seu illorum testimonio, qui eos præsentaverint, necnon Pontificis judicio, qui eosdem ad prædicta Officia elegerit et deputaverit, satis eisdem suffragari censeatur, ad effectum assequendi hujusmodi Officia, eaque servatis servandis exercendi; absque eo quod ad iteratam prædicti gradus susceptionem in dicto Sapientiæ Archigymnasio compelli possint.

Exceptis his qui destinantur ad Officia alicui Civitati vel Nationi affecta.

PONT. A. V. Commissio specialis omnibus Tribunalium et Collegiorum Urbis Capitibus pro præmissorum executione.

§. 30. Ut igitur ordinatio et Statutum nostrum hujusmodi perpetuis futuris temporibus inviolabiliter observetur, Venerabilibus Fratribus Nostris Thomæ Episcopo Ostien., et Velitern. S. R. E. Cardinali Vice-Cancellario Rufo, et Annibali Episcopo Portuen. ejusdem S. R. E. Cardinali Camerario S. Clementis; necnon dilecto Filio Nostro Nereo S. Eustachii prædictæ S. R. E. Diacono Cardinali Corsino nuncupatis, Signaturæ nostræ Justitiæ Præfecto, eorumque in dictis Officiis Successoribus; et dilectis præterea Filiis, Collegiis Notariorum Apostolicorum, Protonotariorum nuncupatorum de numero Participantium, et Cappellanorum Nostrorum, Causarum Sac. Palatii Auditorum, necnon Clericorum Cameræ Nostræ Apostolicæ, et Signaturæ Justitiæ Referendariorum Votantium, atque Abbreviatorum de Parco Majori, ipsorumque Aulæ Nostræ Consistorialis Advocatorum, et Procuratorum Causarum Sacri Palatii, eorumque respective Decanis; Capitulis quoque, seu Collegiis Basilicarum, Collegiatarum, et aliarum Ecclesiarum dictæ Urbis, aliisque Superioribus et Personis præsentibus, et futuris, ad quos nunc quomodolibet spectat, et pro tempore spectabit, per hæc eadem scripta committimus et injungimus, quatenus ordinationi et statuto prædictis humiliter intendentes, præmissa observari et adimpleri curent, nec quemquam in posterum ad Dignitates, Prælaturas, Magistratus, Judicaturas, Lecturas, Munera, Officia, et Beneficia prædicta, qui Doctoratus gradum in prædicto Archigymnasio non susceperit, extra casus a Nobis, ut supra, exceptos, admittant, seu recipiant, neque contra ordinationis et statuti Nostri hujusmodi seriem, dispositionem, et tenorem, a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter attentari ullo unquam tempore permittant.

VII. Collegio Advoca-

§. 31. Quæcumque demum Romanæ Curiæ munera prædicto Advocatorum Consistorialium Collegio, tam expressis prædecessorum Nostrorum

rum concessionibus, quam longæ consuetudinis usu privative, ut præfertur, attributa esse dignoscuntur, ea omnia et singula ita supradicto Collegio addicta et acquisita esse declaramus, ut perpetuis futuris temporibus neque munus Promotoris Fidei; de quo decretum adest Urbani VIII. sub datum die decima tertia Januarii anni millesimi sexcentesimi trigesimi primi, in favorem ipsius Collegii hactenus inviolabiliter observatum; et quo Nos ipsi, dum, in minoribus constituti, in eodem Collegio locum obtineremus, plures annos perfuncti fuimus; neque Officium Advocati Pauperum, aut aliud Advocati Fisci et Cameræ Nostræ Apostolicæ, quæ olim Seniori de Collegio prædicto pro tempore incumbebant, deinde vero arbitrio Summi Pontificis, in aliquem tamen de ipso Collegio semper conferri consueverunt; nec illud pariter Advocati Fabricæ Basilicæ Apostolorum Principis; aut illud Advocati Senatus, et Populi Almæ Urbis Nostræ; vel denique munus Commissarii Conclavis Sede vacante; alteri cuiquam personæ, præterquam alicui ex dicto Collegio Advocatorum Aulæ Nostræ Consistorialis, quacumque in contrarium consuetudine, si qua forte circa aliquod ex præmissis muneribus allegari posset, minime obstante, concedi debeat aut assignari.

Anno 1744. Toturn Consistorialium perpetuo asseruntur infrascripta Officia.

Promotoris Fidei.

Advocati Pauperum Advocati Fisci, et Cameræ Apostolicæ.

Advocati Fabricæ Basilicæ S. Petri.

Advocati S. P. Q. R. Et Commissarii Conclavis, Sede vacante.

§. 32. Volumus tamen, prædicta Officia Promotoris Fidei, et Advocati Fisci, quæ duo olim ab una eademque persona conjunctim obtineri et exerceri consueverant, sed a recol. mem. Prædecessore Nostro Clemente Papa XI. justis et rationabilibus de Causis ab invicem disjuncta et separata fuerunt, per ejus Literas perpetuo valituras die septima Aprilis anni millesimi septingentesimi septimi in forma Brevis expeditas, sic etiam in posterum separatim conferri, et a duobus respective Advocatis Consistorialibus exerceri; quidquid deinceps in praxi servatum fuerit, et obtineat de præsenti in persona dilecti Filii Magistri Ludovici de Valentibus mo-

Officia Promotoris Fidei, et Advocati Fisci deinceps disjunctim conferantur.

P. . . T. A. V. derni Fidei Promotoris, et Fisci Advocati, per specialem gratiam eidem a fel. record. Prædecessore Nostro Clemente Papa XII. concessam, et ultra ipsius personam nullatenus extendendam. Proindeque assignationem portionis panis, et vini, necnon scutorum trecentorum monetæ Romanæ, quæ deinde laudatus Clemens Papa XI. per alias suas in simili forma Literas datas die trigesima Aprilis anni millesimi septingentesimi decimi quarti, ex salariis et emolumentis Advocati Fisci detracta, una cum hujusmodi portione panis, et vini, prædicto Fisci Advocato ex Palatio Apostolico antea dari solita, Promotori Fidei pro tempore existenti de cætero persolvi mandavit, auctoritate prædicta et harum serie approbamus, confirmamus, et innovamus, atque in posterum, quum casus evenerit demandatæ separationis reipsa iterum exequendæ, perpetuo servari mandamus.

Advocatus Fisci, et Advocatus Pauperum abstineant a Patrocinio Causarum ad eorum Officium non pertinentium.

§. 33. Præterea districte præcipimus, ut quicumque ex prædictis Advocatis ad munus Advocati Fisci et Cameræ Apostolicæ, itemque ad aliud Advocati Pauperum deputati fuerint, omnino abstineant a suscipiendo Patrocinio aliarum Causarum, quæ ad Officium sibi respective commissum minime pertineant; quacumque pariter in contrarium consuetudine minime obstante.

VIII. Licentia celebrari faciendi in Oratorio privato.

§. 34. Ut autem tot tantisque publicis gravissimisque muneribus assiduam operam impendere Advocati prædicti commode valeant, et spirituali simul eorumdem consolationi per Apostolicæ benignitatis favorem consultum sit, quod jam per alias Nostras in forma Brevis Literas sub die vigesima octava Februarii anni millesimi septingentesimi quadragesimi secundi expeditas, eisdem elargiti fuimus, id etiam præsentium tenore, et auctoritate prædicta confirmamus et innovamus, ut scilicet eisdem Advocatis Consistorialibus eorumque Coadjutoribus nunc et pro tempore quandocumque existentibus, in privato Domus cujuslibet eorum habitationis, etiam in hac Alma Urbe Nostra, Oratorio ad

hoc decenter muro extructo et ornato, seu extruendo et ornando, ab omnibus Domesticis usibus libero, per dilectum Filium Nostrum in eadem Urbe ejusque Districtu Vicarium in spiritualibus Generalem, quoad Oratoria in dicta Urbe, et quoad alia extra eamdem Urbem, per Ordinarium Loci respective, prius visitando et approbando, unam Missam pro unoquoque die, dummodo in Domo hujusmodi celebrandi licentia, quæ adhuc duret, alteri concessa non fuerit, per se ipsos, si Sacerdotes fuerint, celebrare, seu per quemcumque Sacerdotem approbatum Sæcularem, vel de Superiorum suorum licentia Regularem, sine tamen quorumcumque jurium Parochialium præjudicio, ac Paschatis Resurrectionis, Pentecostes, et Nativitatis Domini Nostri Jesu Christi, aliisque solemnioribus Anni festis diebus exceptis, in sua, ac quatenus conjugati existant, in eorum respective Uxorum, necnon in eorumdem Filiorum, Consanguineorum, et affinium secum insimul in eadem Domo habitantium, ac cujuslibet eorum Familiæ præsentia, celebrari facere libere et licite possint, ita tamen ut Uxores, et nati, ac Consanguinei et Affines supradicti prædictam unicam Missam ipsis quidem Advocatis præsentibus audire tantummodo, numquam vero celebrari facere valeant, quodque Familiares eorum servitiis non necessarii ibidem Missæ interessentes, ab obligatione audiendi Missam in Ecclesia diebus Festis de præcepto liberi minime censeantur. Utque hujusmodi gratia ii dumtaxat ex Advocatis Consistorialibus fruantur, qui super illa Apostolicas in forma Brevis Literas ad uniuscujusque favorem expediendas petierint, atque obtinuerint, et non aliàs.

ANNO 1744.

IX. Collegii Statuta, styli, et omnia alia Privilegia confirmantur

§. 35. Præterea omnia et singula supra expressa, atque alia Collegio Advocatorum hujusmodi concessa Privilegia et Indulta, necnon ejusdem Collegii laudabiles stylos, usus, et consuetudines, ordinationes quoque, Constitutio-

PONT. A. V.

nes, atque Statuta pro ipsius Collegii felici regimine et gubernio facta et condita, licita tamen et honesta, ac Sacris Canonibus et Concilii Tridentini Decretis, Constitutionibus Apostolicis, et præsentium tenori ac dispositioni minime contraria, Apostolica auctoritate earundem tenore præsentium perpetuo confirmamus et approbamus, illisque plenariæ et inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus; ac omnes et singulos tam juris, quam facti, necnon solemnitatum quarumcumque quomodolibet omissarum, aliosque defectus, si qui forsan intervenerint in eisdem, supplemus; illaque omnia auctoritate, et tenore prædictis innovamus, et de novo concedimus, ac ab omnibus et singulis personis, ad quas pro tempore spectat et spectabit in futurum, inviolabiliter perpetuo servari volumus, et mandamus.

Cum facultate condendi Statuta.

Utque supradicta eorum Statuta, Constitutiones, Ordinationes, stylos, usus, et consuetudines pro rerum tempore et personarum qualitate, ac quoties eis expedire videbitur, abrogare, cassare, mutare, alterare, et alia illorum loco facere, condere, edere, et servare libere et licite valeant, quæ postquam facta, condita, et edita fuerint, dummodo, ut præmittitur, licita et honesta, Sacrisque Canonibus et Decretis dicti Concilii, Constitutionibus Apostolicis, ac præsentium tenori contraria non existant, eo ipso dicta auctoritate confirmata sint, ac ab omnibus et singulis, quos ea concernunt, in futurum sub pœnis in eis contentis observari debeant:

Et deputandi ac amovendi Collegii Officiales atque Ministros.

Insuper ut ipsorum Collegii Secretarium, aliosque Officiales et Ministros pro suo arbitrio eligere et deputare, amovere, dimittere, et mutare valeant, quoties id eis expedire videbitur, eisdem auctoritate et tenore præsentium, etiam perpetuo concedimus et indulgemus, plenamque, liberam, et omnimodam facultatem et auctoritatem impertimur, quacumque in contrarium consuetudine minime obstante.

§. 36. Decernentes easdem præsentes Literas, et in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quilibet in præmissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis existant, sive aliàs specifica, et individua mentione, et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, et auditi, neque causæ propter quas eædem præsentes emanaverint, adductæ, verificatæ, vel sufficienter, aut ullo modo justificatæ fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, prætextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostræ, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, et substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut etiam Motu pari, et de Apostolicæ potestatis plenitudine simili concesso, vel emanato, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentes semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, ac dicto Collegio et Advocatis pro tempore existentibus in omnibus et per omnia etiam perpetuo suffragari, ipsumque Collegium ad verificationem seu justificationem præmissorum, vel partis eorum, minime teneri, aut ullo modo quacumque auctoritate compelli debere; sed easdem, et in eis contenta quæcumque, ab omnibus, ad quos spectat, et pro tempore, quandocumque spectabit, inviolabiliter, et inconcusse servari.

ANNO 1744. X.

Clausulæ præservativæ.

§. 37. Sicque, et non aliter in præmissis censeri, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii

Aliter judicari prohibetur.

PONT. A. V. Apostolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicæ Sedis prædictæ Nuntios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, ac potestate fungentes, et functores, sublata eis, et eorum cuilibet aliter judicandi, et interpretandi facultate, judicari, et definiri debere; ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Deputatio Judicum Executorum. §. 38. Quocirca eisdem Ven. Fratribus Nostris Thomæ Episcopo Ostiensi, et Veliterno S. R. E. Cardinali Vice-Cancellario Rufo, et Annibali Episcopo Portuen. ejusdem S. R. E. Cardinali Camerario S. Clementis respective nuncupatis; necnon dilecto Filio Magistro Flavio Chisio Causarum Curiæ Cameræ Nostræ Apostolicæ Auditori Generali, eorumque pro tempore in Officiis hujusmodi Successoribus, per hæc Apostolica scripta mandamus, quatenus ipsi, vel duo, aut unus eorum, per se, vel alios, seu alium, auctoritate nostra, prædictis Aulæ Nostræ Consistorialis Advocatis, eorumque Collegio, in præmissis omnibus et singulis, efficacis defensionis præsidio assistant, faciantque eos, et eorum singulos, quoties pro ipsorum parte super hoc fuerint requisiti, omnibus et singulis præfatis pacifice frui et gaudere, non permittentes eos, et eorum aliquem, per quoscumque desuper quomodolibet indebite molestari, inquietari, aut impediri: Contradictores quoslibet et rebelles cujuscumque status, gradus, ordinis, dignitatis, vel præeminentiæ fuerint, per Censuras Ecclesiasticas, et pecuniarias pœnas, aliaque opportuna juris et facti remedia, appellatione postposita, compescendo.

Contrariis plenissime derogatur. §. 39. Non obstantibus Nostra et Cancellariæ Apostolicæ regula *de jure quæsito non tollendo*, necnon præmissis omnibus, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus; nec-

non quibusvis Almæ Urbis Nostræ, Collegiorum quorumcumque, Tribunalium, Universitatum, necnon prædicti Advocatorum Consistorialium Collegii, et Gymnasii, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et consuetudinibus etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, exemptionibus, et indultis, etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis personis, et eisdem Urbi, necnon dilectis Filiis Populo Romano, aliisque Civitatibus, et locis, Collegiis quoque, Tribunalibus, Universitatibus, aliisque quibuslibet specifica et individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus et formis, ac cum quibusvis etiam clausulis, et decretis etiam irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, et de Apostolicæ potestatis plenitudine, seu Consistorialiter, ac aliàs quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, et individua mentio, seu quævis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, et occasiones præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, et exactissime servatis et specificatis respective habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum, plenissime et amplissime motu pari derogamus, et derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

ANNO 1744

Publicat præsentis Constitutionis in Urbe, tribuitur vis personalis intimationis omnibus factæ.

§. 40. Volumus insuper et eadem auctoritate prædicta mandamus, ipsas præsentes, seu earum transumpta in locis solitis Almæ Urbis Nostræ per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, et affigi, sicque publicatas, et affixas, omnes et singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere et arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatæ et notificatæ fuissent.

PONT. A. V.

Transumptis fidem præstari jubetur. §. 41. Utque earumdem præsentium transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in judicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio pœnalis. §. 42. Nulli ergo omnino Hominum liceat hanc paginam nostrarum constitutionis, provisionis, concessionis, confirmationis, statuti, necnon prohibitionis, decreti, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 29. Aug. 1744. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, quarto Kalendas Septembris, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 26 Septembris ejusdem Anni.

ANNO 1744.

DE RITIBUS, CVII.

Cæremoniis, Usibus, et Consuetudinibus in Regnis Madurensi, Mayssurensi, et Carnatensi Indiarum Orientalium observandis, seu vitandis, permittendis, aut abolendis. Confirmantur Prædecessorum Decreta: Et ad nova Postulata dantur opportunæ Declarationes, et Responsiones.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

OMNIUM sollicitudinum, quæ demandatum Nobis, Divino prorsus consilio, nulloque merito nostro, supremi universalisque Pastoris munus gravissimum præter modum, formidandumque constituunt, potissima sane, quæque magis animum nostrum exstimulat, Nosque perpetuo trepidantes, et anxios habet, ea est, ut concreditum Nobis Fidei depositum, integrum, illibatumque servemus; ideoque omne studium nostrum operamque in id conferamus, ut late diffluentes super faciem Terræ Cœlestis doctrinæ latices nullo aut corruptelæ luto, aut erroris inficiantur veneno, dumque Evangelica lux undequaque diffunditur, nulla forte Gentilitatis superstitione obumbretur; atque ut ii, quos e potestate tenebrarum erutos, confractis ferreis infidelitatis vectibus, in admirabile lumen suum vocavit misericors Deus, in spemque evexit æternæ salutis, et hæreditatis, corde credentes ad justitiam, operibusque quod credunt com-

Procœmium.

Pontificis studium pro tuenda Fidei et disciplinæ puritate, et Ecclesiæ concordia

PONT. A. V. probantes, et mystici Corporis Christi, quod est Ecclesia, digna se membra exhibentes, id ipsum dicant, ut Apostolus exoptabat ardenter, et sint perfecti in eodem sensu, et in eadem sententia. Hinc cum primum Altissimo placuit humilitatem nostram ad summi Apostolatus apicem evehere, nulli unquam labori parcere decrevimus, quem non solum ad propagandam in omnem Terram Fidei, et salutis scientiam, sed etiam ad unitatem spiritus, et doctrinæ inter Fideles ubique fovendam et confirmandam, vel, sicubi opus esset, reconciliandam et stabiliendam, opitulante Deo, proficuum et necessarium fore deprehenderemus.

Refert dissensiones super observantia variorum Rituum in Missionibus Indiarum obortas.

§. 1. Verum quum eam ob causam ad extremas usque Orbis Terræ Plagas mentis nostræ obtutus dirigeremus, eosque peculiariter figeremus in novella illa germina Christianitatis, quæ Divina irrorante gratia, in novis Ecclesiis Regnorum Madurensis, Mayssurensis, et Carnatensis dudum pullularunt, non parvam Nobis inde laborum, atque curarum materiem allatum iri verebamur, dum animo recenseremus quantum, et quam diu Apostolica Prædecessorum Nostrorum desudasset industria, ut ex recens coalescentibus prædictorum Regnorum Ecclesiis, vanarum observationum, rituumque a Christiana Religione abhorrentium zizania radicitus evellerent, atque importunas controversias inter sacros ipsos Regionum illarum Operarios in re tam gravi exortas, et, quod magis dolendum erat, inimici hominis opera, nostris adhuc temporibus perstantes, componerent, atque eliminarent.

Quas per præsentium publicationem extinguendas esse non sine causa confidit.

Attamen fiduciam nostram collocantes in Domino, qui humanos animos, ubi vult, fortiter, suaviterque inflectit; potissimum vero quum delatis ad Nos argumentis filialis obedientiæ, qua plerique illarum Partium Missionarii suprema hujus Apostolicæ Sedis Decreta se excipere professi sunt, Nobis expositum fuit, ad omnes demum iis de rebus controversias sedandas, ac prædictarum

Ecclesiarum statum componendum, atque firmandum, nil aliud jam reliquum esse, quam ut ad nonnulla postulata, quæ ex parte aliquorum Operariorum hujusmodi Nobis proponebantur, congruæ resolutiones, et responsiones Apostolica auctoritate prodirent; magnam in spem erecti sumus, fore, ut sublatis per opportuna rescripta propositis dubitationibus, ac finitivis demum nostris et hujus Apostolicæ Sedis mandatis atque præceptis editis, ac promulgatis, optatus aliquando finis imponeretur diuturnis molestisque dissensionibus, quæ Prædicationis Evangelicæ in prædictis Regnis olim disseminatæ fructum late inficientes, ipsasque novarum Ecclesiarum soboles vehementi discordiarum turbine agitantes, eo rem adduxerant, ut tot Verbi Dei præcones eximii sine causa adhuc laborasse, largosque sudores, et sanguinem ipsum frustra effudisse viderentur.

Anno 1744.

§. 2. Ut enim multa prætereamus, quæ retroactis temporibus hac in re acciderunt; grandiores, quas innuimus, controversiæ hoc ipso ineunte sæculo eruperunt, seu potius renovatæ fuerunt, quum a fel. record. Prædecessore Nostro Clemente Papa XI. missus, ad Oram Coromandeli appulit bon. mem. Carolus Thomas, tunc Patriarcha Antiochenus, cum potestate Legati a Latere in Indiis Orientalibus Commissarius, et Visitator Apostolicus, deinde hujus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Tournonius nuncupatus. Is enim, eo cum appulisset, ad trutinam vocatis nonnullis cæremoniis, quæ ab aliquibus Missionariis observabantur, vel permittebantur, ab aliis vero tamquam Christianæ pietatis spiritui minime conformes rejiciebantur, unde discordiarum, et funestissimarum disputationum semina, exploratis, ea, qua par erat, diligentia, factis, et circumstantiis, e re Christiana esse, suique Officii partes exigere judicavit, plures hujusmodi cæremonias gravi interdicto proscribere, atque damnare; latoque Edicto, seu Decreto, certam Missionariis nor-

Appulsus bo. mem. Card. de Tournon, Commiss. Apostol. ad Indias Orientales.

Ejusdem judicium; et Decretum super Ritibus Malabaricis.

PONT. A. V. mam præscribere, quam in excolendo Dominico illo Agro cuncti servarent, ut Divini Verbi semen, præcisis lolio, et vepribus, altas agere radices, et felicissime posset propagari. Quod quidem a se editum Decretum a Missionum illarum Provincialibus et Superioribus, sub pœna Excommunicationis latæ sententiæ, a cæteris vero Subditis Missionariis, sub pœna suspensionis a Divinis ipso facto incurrendæ, inviolabiliter observari et executioni mandari præcepit, donec aliter Apostolica Sedes provideret. Exemplum autem Decreti ejusmodi est, videlicet:

Tenor Decreti ab eo editi Pudicherii die 23. Junii 1704

§. 3. *Carolus Thomas Maillard de Tournon, Dei, et Apostolicæ Sedis gratia Patriarcha Antiochenus, Sanctissimi Domini Nostri Clementis Divina Providentia Papæ XI. Prælatus Domesticus, ejusque Pontificio Solio Assistens, necnon Sanctæ Romanæ, et Universalis Inquisitionis contra hæreticam pravitatem Consultor, ac in Indiis Orientalibus, et Sinarum Imperio, finitimisque Insulis Commissarius, et Visitator Apostolicus cum facultate Legati de Latere etc.*

Procemium.

Inter graviores, quibus premimur, curas pro Apostolici Visitatoris munere nobis, licet tanto oneri imparibus, injuncto, ea sane est præcipua, cum nos huc missos esse consideramus ad expurgandum Dominicum agrum a zizaniis novella Christi germina suffocantibus, et de alienis peccatis rationem esse reddituros, qui æternam Dei ultionem pro nostris nunquam satis expiandis jure formidamus: Quamobrem statim atque ad has Indiarum oras appulimus, mentis nostræ oculos per vastissimas illas Orientales Regiones circumferentes, dum corpus pertinaci morbo jaceret detentum, Missionum necessitates undique inquirere curavimus, ut iisdem pro viribus de opportuno remedio prospiceremus. Et quidem merito inter primas nostræ sollicitudini occurrerunt novæ Domini vineæ in Regnis Madurensi, et Maissur, recentiusque Carnatensi, iisdem fere legibus, parique labore, ab Evangelicis Societatis Jesu Operariis Lusitanis, et

Gallis plantatæ, ubi inter Ethnicorum, atque Gentilium persecutiones, ac inter tot vitæ asperitates, virentes germinant Evangelii palmites, assiduis Missionariorum sudoribus irrigati. Illuc sane fuissemus, non minus laboris, quam gaudii in Christo Jesu participes esse vehementer cupientes, nisi hoc nobis diuturna infirmitas prohibuisset. Quod autem per nos ipsos immediate obtinere non licuit, exhibitum erga nos, et Sanctam Sedem Apostolicam obsequium a Patribus Venantio Bouchet Carnatensis Missionis Superiore, et Carolo Michaele Bartoldo Madurense Missionario, viris doctrina, et propagandæ Fidei zelo præstantibus, opportune suppeditavit. Enim vero cum ab illis, in moribus, lingua, et Religione istarum Regionum ex longa in his vitæ consuetudine apprime versatis, plura certius cognoverimus, quæ eosdem palmites enerves reddant, et fructu vacuos, utpote qui Gentilium vanitatibus magis inhæreant, quam viti, quæ est Christus; in multo experimento tribulationis abundantia gaudii nostri fuit. Rebus itaque maturo examini suppositis, dictisque Patribus oretenus ac in scriptis fuse auditis, atque Dei ope publicis precibus implorata, ut Fidei puritati, spiritualique Christianorum proventui salubriter in Domino consulamus, utque fiat oblatio Gentilium accepta, et sanctificata in Spiritu Sancto, ad præsens Decretum auctoritate Apostolica, etiam cum facultate Legati de Latere, devenimus.

ANNO 1744.

Referuntur causæ edendi Decretum hujusmodi, in quo statuit, ut infra.

Et a Sacramentorum administratione exordium sumentes, districte prohibemus, ne in baptizandis tam pueris, quam adultis cujuscumque sexus, et conditionis, omittantur Sacramentalia, sed omnia palam adhibeantur et signanter saliva, sal, et insufflatio, quæ ex Apostolica traditione Catholica Ecclesia recepit, ac ob recondita in his sacris cæremoniis Divinæ erga nos bonitatis mysteria, sancte, et inviolabiliter custodivit; Decreto Sanctæ Universalis Romanæ Inquisitionis de anno 1656. *pro Sinis facto, ob*

I. De Baptismo. Quod in eo administrando non omittantur Sacramentalia.

PONT. A. V. *diversas rationes, et circumstantias, minime obstante.*

Quod Baptizato imponatur nomen alicujusSancti.

Item præcipimus, ut juxta laudabilem Ecclesiæ consuetudinem semper imponatur Baptizando a Baptizante nomen alicujus Sancti in Martyrologio Romano descripti, omnino interdictis nominibus Idolorum, vel falsæ Religionis Pœnitentium, quibus Gentiles utuntur, et Neophyti hactenus appellari consueverant, antequam essent per Baptismum Divinæ Gratiæ renati. Nec Parochis, seu Missionariis sub quovis prætextu liceat, Crucis, Sanctorum, et rerum Sacrarum nomina per translata immutare, nec ea ullo idiomate explicare, nisi Latino, vel saltem Indico, quatenus voces Indicæ Regionis latinæ significationi liquido, et adamussim respondeant.

Et generaliter nomina rerum Sacrarum non depraventur.

Quod collatio Baptismi Infantibus non protrahatur.

Et quia audivimus, Baptismum Infantium ex Christianis Parentibus ortorum, eorumdem incuria sæpe sæpius diu protrahi, non sine maximo dictorum Infantium salutis discrimine, monemus Evangelicos Operarios, ut Sacrorum Canonum memores, terminum breviorem, quam fieri possit, attentis circumstantiis, Genitoribus præfigant, graviter conscientiam eorum onerantes, nisi filios intra præfixum tempus ad Ecclesiam deferant sacro fonte abluendos.

II. Matrimonia non contrahantur ante pubertatem.

Præterea cum moris hujus regionis sit, ut Infantes sex, vel septem annorum, interdum etiam in teneriori ætate, ex Genitorum consensu, matrimonium indissolubile de præsenti contrahant per impositionem Tally, seu aureæ tesseræ nuptialis, uxoris collo pensilis; Missionariis mandamus, ne hujusmodi irrita matrimonia inter Christianos fieri permittant, nec Sponsos sic conjunctos cohabitare sinant, donec completa legitima ætate, et explorato eorum consensu, in faciem Ecclesiæ, juxta formam a Sacro Conc. Trid. præscriptam, verum, et Canonicum matrimonium contraxerint. Et quoniam apud peritiores impiæ illius Religionis Sectatores Tally præseferet imaginem, licet informem, Pulleyaris, *sive* Pyllajaris *Idoli nuptialibus cæremoniis præpositi, cum-*

Prohibetur Mulieribus usus Tal-

que dedeceat Christianas mulieres talem effigiem collo deferre in signum matrimonii; districte prohibemus, ne in posterum audeant Tally cum hac effigie collo appendere; et ne uxores innuptæ videantur, poterunt uti alio Tally Sanctissimæ Crucis, vel Domini Nostri Jesu Christi, vel Beatissimæ Virginis, vel alia quavis religiosa imagine ornato: Et cum superstitione non careat funiculus centum et octo filis compositus, et croceo succo delinitus, quo plerique dictum Tally appendunt; prohibemus etiam dictorum Filorum numerum, et unctionem.

ANNO 1744. Ty ad instar Gentilium.

Cæremoniæ etiam nuptiales juxta harum regionum morem tot sunt, tantaque superstitione maculatæ, ut tutius remedium aptari non posset, quam eas omnino interdicendo, cum undique noxia Gentilitatis labe scateant, et difficillimum sit eas a superstitiosis expurgare. At vero ut faciliori conversionum viæ, et Neophytorum commodo, quantum fieri potest, in Domino indulgeamus, Missionariis, et præcipue Missionum Superioribus injungimus, ut novis adhibitis diligentiis, severiorique calculo, superstitiosa omnia a dictis cæremoniis expungant, ita ut nihil inultum relinquatur, quod Christianam pietatem offendat, et Gentilium superstitionem redoleat; et signanter præter eas, quas audivimus jam statutas in hac materia ab iisdem Missionariis reformationes, ramus arboris Aresciomara omnino auferatur, ferculorum numerus, non minus ac cibi præscripta qualitas, varietur; Circuli super caput sponsorum ad tollenda maleficia, omittantur; Et quod de ferculis diximus, de luteis vasis ibidem adhiberi solitis a nobis dictum, et prohibitum intelligatur; fructus etiam, vulgo dictus Cocco, ex cujus fractione prosperitatis, vel infortunii auspicia Gentiles temere ducunt, vel omnino a Christianorum nuptiis rejiciatur; vel saltem, si illum comedere velint, non publice, sed secreto, et extra solemnitatem aperiatur ab iis, qui Evangelica luce edocti, ab hujusmodi auspiciorum deliramento sunt alieni.

Nuptiarum Ritus ab omni superstitione expurgentur.

Fructus vulgo Cocco, non frangatur ad capienda auspicia.

PONT. A. V.

III. Mulieres non arceantur a Sacramentis ex causa menstruæ purgationis.

Nullus rite, et sufficienter dispositus arceatur a Sacramento pœnitentiæ, ad peccatorum remissionem, tanquam instrumento divinæ Misericordiæ, a Christo Domino instituto, et signanter mulieres menstruali morbo laborantes; non attentis diebus purificationis juxta morem Gentilium, cum hæc Sacramentalis vera animæ purificatio, et non alia, sit attendenda a Christifidelibus, eorumque Pastoribus; quibus præterea non licet nec per se ipsos, nec per Catechistas, nec per alios quoscumque, dictis mulieribus prohibere accessum ad Ecclesiam, vel ad Confessarium, durante dicta infirmitate, et dicto purificationis tempore. Dedecet etiam Christianæ Virginis honestatem prima vice dicto morbo laborantis, illum Cognatis, Vicinis, et Amicis notum facere, ac inverecunde publicare, iisque, Ethnicorum more et ritu, in ejus domum collectis, super re tam sordida festum instituere; Quocirca hujusmodi celebritates et ritus orthodoxis puellis penitus interdicimus, et abolemus; Missionariisque injungimus, ut non solum eas, verum etiam Genitores moneant, quam dissona sit Virginei pudoris legibus hujusmodi obscœna consuetudo, quæ a Gentilium impudentia videtur inducta, ut ita labefactata puellarum verecundia, eas effrenate ad libidinem provocare valeant.

Damnatur festiva gratulatio super prima purgatione Puellis contingente.

IV. Quod Pareis omne præstetur spirituale subsidium etiam in ipsorum domibus.

Ferre pariter non possumus, quod a Medicis spiritualibus pro animarum salute ea charitatis officia denegentur, quæ Medici Gentiles, nobilis etiam generis, seu Castæ, pro corporis salute præstare non dedignantur Infirmis etiam abjectæ, et infirmæ conditionis, vulgo dictis Pareas. *Quapropter districte mandamus Missionariis, ut, quantum in ipsis erit, nemini e Christianis ægrotis, quantumvis* Pareas, *et vilioris, si adessent, generis hominibus, desideranda relinquatur in infirmitate copia Confessarii; et ne ingravescentibus morbis, cum gravissimo vitæ temporalis periculo, æternæ consulere cogantur, iisdem Missionariis præcipimus, ut Infirmos hujusmodi conditionis ad Ecclesiam deferendos expectent,*

sed consultius domos, ubi ægrotant, pro viribus petant, ad eos invisendos, ac piis sermonibus et precibus, Sacramentorumque pabulo recreandos, atque demum eos in extremo vitæ discrimine constitutos Sancto Infirmorum Oleo deliniant, absque personarum, aut sexus acceptione, expresse damnantes quamcumque praxim huic Christianæ pietatis officio contrariam. ANNO 1744.

V. Christiani Tibicines, aliique artis Musicæ Professores operam non præstent in Idolorum Pagodis, et festivitatibus.

Non sine maximo animi nostri mœrore accepimus etiam, Christianos tympanorum pulsatores, Tibicines, aut alterius cujuscumque musici instrumenti sonatores ad Idolorum festivitates, et sacrificia accersiri, ad ludendum, et interdum etiam cogi, ob quamdam servitutis speciem erga publicum ab ipsis contractæ per hujusmodi artis exercitium, nec facile esse Missionariis eos ab hoc detestabili abusu avertere: Quocirca considerantes, quam gravem rationem essemus Deo reddituri, si hujusmodi Christifideles a Dæmoniorum honore et cultu pro viribus non revocaremus, illis prohibemus, ne imposterum audeant, nec in Pagodis, nec extra, tum occasione Sacrificiorum, tum quarumcumque solemnitatum superstitioso cultu imbutarum, sonare, aut canere, sub pœna excommunicationis latæ sententiæ, cum nullo modo liceat Christi famulis Belial inservire; Ideoque Missionarii non solum eos monere tenebuntur de præfata prohibitione, verum etiam illam omnino executioni demandare, et contrafacientes ab Ecclesia expellere, donec ex corde resipiscant, et publicis pœnitentiæ signis patratum scandalum emendaverint.

VI. Quod Constitutio Greg. XV. circa lavacra, et ablutiones comprehendat etiam Missionarios.

Declaramus præterea Pontificiam Constitutionem Gregorii Papæ XV. incipientem: Romanæ Sedis Antistes: *ad petitionem Patrum Societatis Jesu editam, qua indigenis Christifidelibus lavacra, non alia occasione et fine, quam corporis reficiendi, et a naturalibus sordibus mundandi, ab Apostolica Sede permittuntur, interdictis tempore, et modo, quibus a Gentibus adhiberi solent, æque afficere Evangelicos Operarios, quibus propterea non liceat sub quacumque alia*

PONT. A. V.

causa et fine, etiam ad effectum, ut existimentur Sanias, seu Brachmanes, præ cæteris dediti hujusmodi ablutionibus, illis uti, præsertim statutis eorum horis, et ante, vel immediate post quamcumque sacram functionem.

VII. Prohibetur usus Cinerum, præter modum, et tempus ab Ecclesia receptum, et omnia signa superstitiosa damnantur.

Cineres itidem ex Vaccæ stercore confectos, et impiam Gentilium pœnitentiam a Rutren institutam redolentes, benedicere, eosque fronti Sacro Chrismate delinitæ impingere, sive alia quæcumque signa albi, vel rubei coloris, quibus Indi superstitiosissimi in fronte, vel in pectore, aut in alia quavis corporis parte utuntur, deferre prohibemus; Mandantes, ut Sanctæ Ecclesiæ consuetudo, piique ritus Cineres benedicendi, illisque Christianorum caput Cruce signandi, ad humanæ infirmitatis memoriam recolendam, religiose serventur, tempore, ac modo ab Ecclesia præscripto, scilicet feria quarta Cinerum, et non aliàs.

VIII. Quid servandum sit circa librorum Gentilium usum.

Et demum, quia, ex librorum de falsa religione, et de rebus obscœnis superstitiosisque tractantium lectura, venenum ut plurimum serpere solet ad cor Fidelium, quo non minus Fidei puritas offenditur, quam mores corrumpuntur, magnopere commendantes zelum, ac studium Missionariorum, qui libros sacram Ecclesiæ Catholicæ doctrinam, rerumque Sacrarum monumenta continente, pro Indorum Christifidelium eruditione, in linguam Malabaricam, seu Tamulicam transtulere, vel novos pro illorum commodo, et institutione composuerunt; iisdem Christifidelibus expresse interdicimus fabulosos Gentilium libros, eosque legere, et retinere prohibemus, sub pœna excommunicationis latæ sententiæ, nisi prius habita licentia Parochi, seu Missionarii curam animarum exercentis, quorum prudentiæ committimus facultatem super hoc dispensandi, et libros (si qui forte sunt) noxia superstitione vacuos: et nihil contra bonos mores tractantes, pro Christianorum usu seligendi, eorumque lecturam permittendi.

Mandat hoc De-

Ea igitur universa, et singula auctoritate Apostolica, et tenore prædictis damnamus, ac distri-

ctiori, quo possumus, modo prohibemus. Mandantes Patri Provinciali Provinciæ Malabaricæ, cæterisque Superioribus Societatis Jesu in Indiis Orientalibus, ut hoc nostrum Decretum notificent singulis Missionariis, sive aliis quibuscumque curam animarum exercentibus sibi subjectis, illudque perpetuo, et inviolabiliter exequi faciant, sub pœna excommunicationis latæ sententiæ quoad Provinciales, et Superiores, et suspensionis a Divinis ipso facto incurrendæ quoad Subditos contrafacientes, seu aliter permittentes. Atque ita decernimus, et mandamus in omnibus, donec aliud fuerit ab Apostolica Sede, vel a Nobis ejusdem auctoritate provisum, inviolabiliter servari, non obstantibus quibuscumque.

ANNO 1744. cretum publicari, et observari, donec aliud fuerit a S. Sede provisum, sub pœnis etc.

Et ne ex his, quæ expresse præcepta, vel prohibita a nobis fuere, tacitum quis deducere valeat, in reliquis practicari solitis in istis Missionibus, nostrum assensum, seu approbationem, (cum plura forsan reformatione digna nostram cognitionem effugerint, et alia maturius examen postulantia indecisa remanserint), hanc interpretationem omnino rejicimus, et menti nostræ esse contrariam declaramus. Volumus autem justis de causis, ut hoc nostrum Decretum afficiat, et pro publicato habeatur post illius traditionem a nostro Cancellario faciendam Patri Guidoni Tachard Vice-Provinciali Patrum Gallorum Societatis Jesu in Indiis; cui propterea in virtute Sanctæ Obedientiæ onus injungimus, quatuor similia exemplaria transmittendi ad Patrem Provinciæ Malabaricæ, ac ad Patres Superiores Missionum Madurensis, et Maissur, et Carnatensis, quibus post bimestre, et reliquis Missionariis post trimestre a die consignationis faciendæ dicto Patri Tachard, idem Decretum pro publicato, et notificato pariter habeatur.

Declarat, quod per Decretum hujusmodi non intendit approbare alia, si quæ sint, reformatione digna.

Præscribit publicationis formam, ejusdemque servatæ effectum.

Datum Pudicherii in Sancta Visitatione Apostolica hac die 23. *Junii* 1704., *et publicatum die* 8. *Julii ejusdem anni* 1704. *per traditionem factam coram Illustrissimo, et Reverendissimo Domino per me Cancellarium infrascriptum Rev.*

Dat. 23. Junii, et publicat. 8. Juli 1704.

PONT. A. V. *Patri Guidoni Tachard Patrum Gallorum Societatis Jesu in Indiis Orientalibus Superiori, præsentibus RR. Patribus Francisco Laines, Superiore Missionis Madurensis, ac Venantio Bouchet Superiore Missionis Carnatensis.*

Carolus Thomas Patriarcha Antiochenus Visitator Apostolicus.

Andreas Candela Sacræ Visitationis Apostolicæ Cancellarius.

Relatum Decretum confirmatura Clem XI. Pont. Max. cum clausula donec etc.

§. 4. Quoniam autem de re maxima, eaque gravissima agebatur, idem Antiochenus Patriarcha Literis suis totam rei gestæ seriem Apostolicæ Sedi exactissime renunciavit, latumque ab se Decretum supremo illius judicio subjecit. Quibus ad Urbem allatis Literis, idem Prædecessor Noster Clemens Papa XI. supradictum Vicarii Apostolici Decretum rite perpensum, atque etiam in Congregatione Sancti Officii diligenti examini subjectum, in omnibus servandum, et exequendum esse statuit, ea tamen addita clausula: *Donec aliter a Sede Apostolica provisum fuerit, postquam eos audierit, si qui erunt, qui aliquid adversus contenta in hujusmodi Decreto afferendum habuerint.* Ea Pontificis in Congregatione Sancti Officii resolutio sequentis est tenoris, videlicet:

Tenor resolutionis in Congreg. S. Officii die 7. Jan. 1706.

§. 5. *Feria v. die vii. Januarii* 1706. *In Congregatione Generali Sanctæ Romanæ et Universalis Inquisitionis, habita in Palatio Apostolico Vaticano, coram Sanctissimo Domino Nostro Domino Clemente Divina Providentia Papa XI. ac Eminentissimis et Reverendissimis Dominis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus in tota Republica Christiana contra hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus a Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.*

Idem Sanctissimus Dominus Noster, relato tenore Decreti editi Pudicherii die 23. *Junii* 1704. *a D. Carolo Thoma de Tournon Patriarcha Antiocheno Commissario, et Visitatore Apostolico in*

Imperio Sinarum et aliis Indiarum Orientalium Regnis, necnon literarum inde scriptarum ab eodem D. Patriarcha, nempe die 9. *Julii dicti anni* 1704. *ad præfatos Eminentissimos, et Reverendissimos Dominos Cardinales, ac die* 10. *ejusdem mensis ad R. P. D. Assessorem, diserte super iisdem de more loquutus fuit, Auditis deinde Votis præfatorum Dominorum Cardinalium, dixit, rescribendum esse Domino Patriarchæ, commendando illius prudentiam, ac zelum, et quod exacte observari debeant ea omnia, quæ in Decreto supradicto fuerunt ab ipso præscripta, donec aliter a Sede Apostolica provisum fuerit, postquam eos audierit, si qui erunt, qui aliquid adversus contenta in hujusmodi Decreto afferendum habuerint.*

Anno 1744.

Commendat zelum, et prudentiam Cardinalis de Tournon pro Decreto edito, quod ab omnibus observari debeat, donec aliter etc.

Jussit quoque Sanctitas Sua, quod per Patrem Consultorem Joannem Damascenum Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci Conventualium reassumantur ea omnia, quæ circa nonnullos ritus, ut asseritur, superstitiosos Christianis Malabaris in Indiis Orientalibus a quibusdam Missionariis, ut prætenditur, permissos, jampridem ad eamdem Apostolicam Sedem delata fuerunt a Fratre Francisco Maria Turonensi Ordinis Minorum ejusdem Sancti Francisci Cappuccinorum Missionario illarum partium, ad hoc, ut idem Pater Consultor de iis, quæ sive a san. mem. Gregorio XV. in suis literis die XXXI. *Januarii* 1623. *in forma Brevis desuper expeditis, sive ab eodem Domino Patriarcha in suo Decreto prædicto expresse damnata, vel prohibita non fuerint, conficiat Summarium, super quo discuti, ac decerni valeat, quid sit agendum.*

Mandat reassumi omnia circa Ritus Malabaricos, etiam nondum expresse damnatos, ad Apostolicam Sedem delata.

Quo vero ad quæstionem de quibusdam Ignobilibus, ac infimæ sortis hominibus, qui in eisdem Regionibus vocantur Pareas, *et a Nobilibus tamquam infames, et damnati vitantur, Sanctitas Sua dixit, quod separatim examinari debeat.*

Quæstionem de Pareas separatim examinari jubet.

§. 6. Verum hanc providentiam, uberesque, quos inde spes erat proventuros, fructus frustratus est falsus rumor, qui paucos post annos

Falsus rumor per Indias

PONT. A.V.

Spargitur de revocatione Decreti Card. Tournon.

Cui se opponit Clemens XI. et præmissæ resolutionis exemplum in Indias mittit.

per Indias increbuit, ipsum nempe Clementem XI. Prædecessorem, et relatum Patriarchæ Decretum revocavisse, et nonnullas ex iis cæremoniis adprobasse, quas ille tamquam superstitiosas, minimeque ferendas proscripserat. Cui falso rumori cursum intercepturus laudatus Pontifex Clemens Undecimus, utque omnibus manifesta redderet animi sui sensa, atque impugnatoribus Decretorum a Patriarcha prædicto editorum omne penitus effugium adimeret, quo a præstanda eisdem Decretis debita obedientia se subtrahere quoquo modo possent, die prima Septembris Anni MDCCXII. extrahi ex Tabulariis mandavit authenticum exemplum Decreti, quod prædicta die VII. Januarii Anni MDCCVI. emanaverat, et superius transcriptum est, illudque Episcopo Meliapurensi transmitti jussit, ut ex eo, et is probe nosceret, et aliis etiam Episcopis, et Missionariis earum Regionum palam faceret, quid eo usque de Patriarchæ Antiocheni Decreto Apostolica Sedes judicasset. Ac ne ullo modo Pontificiæ mentis Oraculum in dubium posset revocari, Decreti exemplo jungendas alligandasque voluit Literas Apostolicas in forma Brevis, ut sequitur.

Epistola in forma Brevis ab eo scripta Episcopo Meliapuren. die 17. Sep. 1712.

Cum qua eidem transmittit exem-

§. 7. *Venerabilis Frater etc. Non sine gravi animi nostri molestia istis in partibus evulgatum fuisse audivimus, quod præscripta in quodam Decreto die* 23. *Junii* 1704. *Pudicherii edito a bon. memor. Cardinali de Tournon, cum illuc ad Sinensis Imperii oras transmigraturus accessit, a Nobis rescissa, et abrogata, ac simul cæremoniæ, et Ritus, qui eodem Decreto superstitionis labe infecti declarantur, vel omni, vel aliqua ex parte approbati, ac permissi fuerint. Cum autem maxime cupiamus, ut in re tanti momenti non modo Fraternitati tuæ, verum etiam, te curante, cæteris istarum Partium Antistitibus, ac Missionariis aperte veritas innotescat; Tibi conjuncta folia a Notario Sanctæ Romanæ et Universalis Inquisitionis subscripta, ac ejusdem Inquisitionis signo roborata, mittenda duximus, ex quibus*

abunde, ac luculenter intelliges, quœnam ejusmodi in rebus hactenus fuerit, et adhuc sit nostra mens, donec a Nobis, et Apostolica Sede aliter decernatur. Quod superest, Pastorum Principem enixe rogamus, ut in arduis Pastoralis Officii curis cœlesti ope sua tibi jugiter adesse velit. Et Fraternitati Tuæ Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romœ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 17. *Septembris Anni* 1712. *Pontificatus Nostri Anno Duodecimo.*

ANNO 1774.

pla authentica confirmationis Decreti Cardinalis prædicti.

§. 8. Quoniam autem unus, et alter annus elapsus jam erat, necdum constiterat, Sancti Officii Decretum, Pontificiasque Literas Meliapurensi Episcopo redditas fuisse, idcirco Congregatio Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium negotiis de Propaganda Fide præpositorum novum Decreti Literarumque exemplum Episcopo Claudiopolitano in Cucichensi Provincia Apostolico Vicario die xxiv. Julii Anni MDCCXIV. transmitti curavit, ipsique Pontificio nomine mandavit, ut si forte priores Literæ deperiissent, aliave de causa Decreti promulgatio secuta non esset, caveret ipse diligenter, ut posteriores hæ saltem Meliapurensi Episcopo juridice redderentur, eoque debitam Pontificiis mandatis obedientiam præstare, aut reluctante, aut differente, idem ipse Claudiopolitanus Episcopus Apostolicæ Sedis judicium, nulla interposita mora, executioni mandaret.

Congregatio de Propaganda Fide ad Episc. Claudiop. similiter scribit pro relati Decreti publicatione.

§. 9. Cum tamen Patriarchæ Antiocheni Visitatoris et Commissarii Decretum confirmatum quidem fuisset, sed ea addita reservatione: *Donec aliter a Sede Apostolica provisum fuerit, postquam eos audierit, si qui erunt, qui aliquid adversus contenta in hujusmodi Decreto afferendum habuerit;* haud difficilem se præbuit Clemens XI. audiendis Missionariis, qui post Decreti confirmationem, aliisque temporibus, Romam venerant, eorumque preces benigne excepit, quibus enixe petebant, ut censurarum, quæ in eo Decreto continebantur, suspensio-

Clem. XI. ad instantiam Missionariorum totam Rituum causam reassumit.

PONT. A. V.

Ejusque summam, et relationem confici mandat a R. P. D. de Lambertinis, nunc Summo Pontifice fel. Regnante.

nem, unaque simul moderationem aut ipsiusmet Decreti interpretationem concederet: utque res maturius expediretur, auditis jam non semel Missionariis prædictis, Nobis in minoribus agentibus, Sanctæque Universalis Inquisitionis Consultoris munus obeuntibus mandavit, ut ab initio rem totam penitus cognosceremus, atque collectis, quæ ex utraque Parte afferebantur, rationum momentis, de illa ad Sancti Officii Congregationem plenissime referremus. Hinc productis, ex una Parte a Decreti impugnatoribus, facti, jurisque non exiguæ molis voluminibus, proditisque antiquis, et recentibus documentis, quibus vetitas Decreto observantias superstitione vacare, omnique labe carere conabantur ostendere: exhibitisque ex alia, quæ Decreto favebant, rationibus multiplicibus; plenam inde hausimus causæ totius cognitionem, eoque res, quod ad Nos attinebat, adducta erat, ut possemus jam de ea exacte referre.

Innoc. XIII. deputat Congregat. Particularem.

§. 10. Verum Clemente XI. vita functo, ejus Successor fel. pariter record. Innocentius Papa XIII. huic causæ cognoscendæ peculiarem Congregationem ex lectissimis conflatam Viris non minus integritate, quam prudentia, doctrinaque præstantibus, (quos inter Nos etiam, etsi prædictis qualitalibus minime præditi, adscripti fuimus) deputavit. Qui selecti Viri sæpius, per duos et amplius annos, inter se convenientes, communicatis consiliis, longa rerum indagine, et exquisita adhibita diligentia, articulatim rem totam discusserunt, Partibus, tam voce, quam scripto iterum, et sæpius auditis.

Cujus deputatio a Bened. XIII. confirmatur.

Eaque examini finem imponit.

Cum autem eo res pervenisset, Innocentio XIII. e vivis sublato, ad Petri Cathedram evectus est san. mem. Benedictus Papa XIII. qui eorum omnium, quæ in hac causa gesta fuerant, certior apprime factus, nec minori flagrans desiderio eam ad optatum finem perducendi, supradictam Congregationem pro ejusdem causæ recto expeditoque cursu ab Innocentio Decessore

sore institutam confirmavit, atque incœptum examen prosequi jussit; eaque non multo post examini finem imposuit. ANNO 1744.

§. 11. His ita peractis, idem prælaudatus Pontifex Benedictus XIII. causa ad se avocata, Apostolicas Literas in forma Brevis anno MDCCXXVII. exeunte, ad universos Episcopos, et Missionarios Regnorum Madurensis, Mayssurensis, et Carnatensis dedit, quibus prædicti Caroli Thomæ Cardinalis Tournonii Decretum confirmavit, observandumque præcepit, Literæ sunt hujusmodi, videlicet: Resolutio capta a Benedict. XIII.

§. 12. *Venerabilibus Fratribus, ac dilectis Filiis, Episcopis, et Apostolicis Missionariis in Regnis Indiarum Orientalium Madurensi, Mayssurensi, et Carnatensi.* Ejus Epistola in forma Brevis ad Episcopos, et Missionarios dictorum Regnorum data die 12. Dec. 1727.

BENEDICTUS PAPA XIII.

Venerabiles Fratres, ac dilecti Filii, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Ad aures nostras pervenit, vocationem Gentium, Ecclesiæque incrementa, propter subortas inter Operarios Evangelicæ Messis controversias, magnis isthic difficultatibus laborare. Quæ quidem eo graviorem nobis dolorem attulerunt, quo remedia salubriter alias adhibita diutius a nonnullis repudiari intelleximus. Jam enim per bon. mem. Carolum Thomam Patriarcham tunc Antiochenum, cum potestate Legati de latere Apostolicum Visitatorem, deinde hujus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem, pleraque ad gliscentes lites componendas, explicandasque difficultates sapienter præscripta fuerant, decreto condito Pudicherii in Sacra Visitatione Apostolica die XXIII. mensis Junii Anni MDCCIV. die vero octava Julii ejusdem anni promulgato. Partibus autem nondum acquiescentibus, de mente fel. record. Clementis XI. Prædecessoris Nostri diversa opinantibus, et evulgantibus, idem Prædecessor Noster, datis ad Venerabilem Fra- Refert Decretum Cardinalis de Tournon, et confirmationem Clementis Papæ XI.

PONT. A. V. *trem Episcopum Meliapurensem literis die XVII. mensis Septembris Anni MDCCXII. suam de observandis Decretis mentem opportune declaravit.*

Eaque de novo confirmat. *Ut igitur nostræ quoque sollicitudinis partes ad controversias avertendas, et salutem gentium concordibus studiis facilius a Vobis procurandam adhibeamus; præsertim ne quis ex silentio nostro detractum aliquid esse suspicetur mandatis, et declarationibus antedictis; laudati Antecessoris nostri vestigiis inhærentes, decreta ejusdem Patriarchæ Antiocheni nostra etiam auctoritate confirmamus, eorumque obedientiam, et observantiam similiter mandamus, et requirimus, De-*

Decretum quoque circa Pareas confirmat, et observari jubet. *cretum quoque de Sacramentis administrandis moribundis hominibus infimæ conditionis, quos* Pareas *appellant, ulteriori dilatione remotâ, pariter servari, et impleri præcipimus. Vestrum autem erit, ut mandata per Antecessorem nostrum, et per Nos ipsos Apostolica auctoritate, tenore præsentium, in omnibus confirmata, impigre, et obsequenter facientes opus Dei, quod tanta cum animi alacritate suscepistis, rite, unanimiter, studioseque perficiatis. Ac vobis, Venerabiles Fratres, dilecti Filii, Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.*

Datum Romæ apud Sanctum Petrum sub Annulo Piscatoris die XII. Decemb. MDCCXXVII. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

Supplicatur Clem. XII. pro revisione Causæ in Congregat. S. Officii.

§. 13. Tantum vero abfuit, ut qui pro Ritibus eo Decreto damnatis pugnabant, huic novæ ejusdem Decreti confirmationi acquiescerent, quin potius Anno MDCCXXXII. Prædecessori Nostro Clementi Papæ XII. in Benedicti locum subrogato declaraverint, se nihil de nova confirmatione audivisse, neque aliquid, quod ad eam spectaret, Episcopis, et Missionariis Indiarum fuisse legitime denuntiatum, ideoque enixis precibus ab eo postulaverint, ut, non obstante Benedicti XIII. dispositione, dignaretur hanc eandem causam denuó Sancti Officii

Congregationis examini et cognitioni subjicere : et quamquam, aliis earum Partium Missionariis causam finitam esse, et in rem judicatam abiisse reputantibus, seu excipientibus, non deessent, qui postulatis haud annuendum esse crederent, iisque adversarentur; attamen idem Pontifex Clemens XII. supremum tandem acerrimis perniciosisque dissidiis finem fieri peroptans, supradictorum preces admittendas existimavit, declaravitque in causa posse procedi. Quare totius materiæ instaurata disceptatione, et per duos fere annos continuata, documentis certis et necessariis ex utraque Parte productis : factaque præsertim Decreti impugnatoribus amplissima facultate afferendi quidquid in controversum quemque Articulum deducendum, allegandumque e re sua judicarent; post plures Congregationes habitas in Conventu S. Mariæ supra Minervam a S. R. E. Cardinalibus in negotiis Fidei Generalibus Inquisitoribus per universam Christianam Rempublicam deputatis, ii tandem, quid ipsorum judicio in controversis Articulis aut confirmandum, aut moderandum, declarandum denique, aut aliqua ex parte remittendum esset, aperuerunt; eorumque resolutiones probavit, confirmavitque prælaudatus Clemens Papa XII. illasque inserendas decrevit Apostolicis literis in forma Brevis, quibus Madurensibus, Mayssurensibus, et Carnatensibus Episcopis, ac Missionariis, Apostolica auctoritate mandavit, injunxitque, ut lata abs se decreta tum religiose ipsi observarent, tum ab aliis omnibus summa fide, ac diligentia observari curarent. Literæ in forma Brevis sunt sequentis tenoris.

Anno 1744. Eaque conceditur, et a prædicta Congregat. Patribus auditis, perficitur.

Clemens XII. confirmat resolutiones a Congregat. captas.

Tenor Literarum pro hujusmodi Confirmatione editarum die 24. Aug. 1734.

§. 14. *Venerabilibus Fratribus, ac dilectis Filiis, Episcopis, et Apostolicis Missionariis in Regnis Indiarum Orientalium Madurensi, Mayssurensi, et Carnatensi.*

Pont. A. V.

CLEMENS PAPA XII.

Venerabiles Fratres, ac dilecti Filii, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Prolatio Decreti a Cardinali de Tournon Pudicherii facta, ejusque Confirmationes referuntur.

Compertum, exploratumque Vobis esse non ambigimus, Carolum Thomam bon. mem. tunc Patriarcham Antiochenum cum potestate Legati a latere Apostolicum Commissarium et Visitatorem, deinde hujus S. R. E. Cardinalem de Tournon, a Prædecessore nostro fel. rec. Clemente XI. ad Sinas anno 1702. *missum, ubi primum ad Arcem Pudicherii appulit, ut gravibus et urgentibus Missionum in Regnis Madurensi, Mayssurensi, et Carnatensi saluberrime dirigendarum necessitatibus opportune prospiceret, condidisse die* 23. *mensis Junii Anni* 1704. *Decreta nonnulla, quæ die* 8. *mensis Julii ejusdem anni promulgavit. Cum autem aliquot ex Venerabilibus Fratribus, et Dilectis Filiis, Episcopis, et sacris Indiarum Orientalium Operariis, quibusdam in iisdem Decretis contentis minime acquiescentes, reclamassent, laudatus Prædecessor noster Clemens XI. Litteris in forma Brevis ad Episcopum Meliapurensem die* 17. *mensis Septembris anni* 1712. *datis, eorumdem Decretorum obedientiam, et observantiam tamdiu requisivit, ac mandavit, donec Apostolica hæc Sedes Causæ momentis fideliter relatis, et accuratius inspectis, quas novisset Justitiæ magis consentaneas, et propagandæ Christianæ Fidei magis idoneas providentiæ suæ vias, ac rationes iniret. Benedictus etiam XIII. fel rec. itidem Prædecessor noster provide Clementis XI. Mandatis, declarationibus, atque vestigiis inhærens, Literis quoque in forma Brevis die* 12. *mensis Decembris anni* 1727. *datis, memorata Cardinalis Tournonii Decreta confirmationis robore similiter munivit. Nos vero, qui plane immerentes ipsis Summis Pontificibus in Apostolica servitute successimus, nihil optamus impensius, quam ut Sacrosancta Jesu Christi Fides amplius*

Clemens XII. finalem Causæ reso-

in dies promoveatur, atque omni ope curemus, ut si qua forte magnis ejusdem incrementis, et propagationi occurrant impedimenta, (Deo votis nostris obsecundante) penitus auferantur. Itaque postquam necessaria, et certiora habuimus documenta, Theologorum, ac præsertim Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium per universam Christianam Rempublicam Generalium Inquisitorum suffragia exquisivimus, quæque iidem Venerabiles Fratres nostri Cardinales confirmanda, aut moderanda, vel declaranda, atque in nonnullis remittenda Nobis consulere decreverunt, ex sequentibus Dubiis hic insertis plene vos dignoscetis.

ANNO 1744. lutionem cum voto Congr. S. Officii edere intendit.

« Dubia pro Missionibus Madurensi, Mayssurensi, et Carnatensi exorta occasione Decreti clar. mem. R. P. D. Caroli Thomæ Maillart de Tournon Patriarchæ Antiocheni, postea S. R. E. Cardinalis, editi Ponthicherii die 23. Junii 1704. proposita in Congregationibus Generalibus S. Officii, habitis in Conventu S. Mariæ supra Minervam, coram Eminentissimis et Reverendissimis DD. S. R. E. Cardinalibus Generalibus Inquisitoribus, præsentibus DD. Consultoribus, infrascriptis diebus: Super quibus Dubiis iidem Eminentissimi suam protulerunt sententiam, prout infra, videlicet.

Dubia in Congregat. proposita.

Feria 4. die 21. Jaunarii 1733.

DUBIUM PRIMUM. *An, et quomodo Decretum clar. mem. Eminentissimi Cardinalis de Tournon sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis*: « Districte prohibemus, ne in baptizandis tam Pueris, quam Adultis cujuscumque sexus, et conditionis, omittantur Sacramentalia, sed omnia palam adhibeantur, et signanter Saliva, Sal, et insufflatio, quæ ex Apostolica Traditione Catholica Ecclesia recepit, et ob recondita in iis Sacris Cæremoniis Divinæ erga nos bonitatis Mysteria, sancte, et inviolabiliter custodivit; Decreto Sanctæ, et Universalis Inquisitionis de anno

I. Dub. super præcepto adhibendi Sacramentalia in conferendo Baptismo.

PONT. A. V. » 1656. pro Sinis facto, ob diversas rationes, » et circumstantiis, minime obstante.

Resolutio. EMINENTISSIMI DIXERUNT. « Confirmandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis » de Tournon : sed consulendum Sanctissimo, » quod Missionariis Regnorum Madurensis, » Mayssurensis, et Carnatensis Dispensationem » concedat ad Decennium duraturam, omittendi » in collatione Baptismi Salivam, et occulte » utendi insufflationibus, in casibus tamen par- » ticularibus, et in quibus gravis et proportio- » nata necessitas urgeat, super qua conscientia » Missionariorum oneratur : dummodo non la- » borent errore habendi Salivam, et anhelitum, » tamquam materiam ineptam, vel incapacem » ad inserviendum pro Sacramentalibus Cære- » moniis in Baptismo, utpote omnino incapaces » Baptismi; Eisque Missionariis injungendum, » ut debitam instructionem, aliasque omnes » possibiles diligentias adhibeant, ut aversio » Populorum a Saliva, et Insufflatione amo- » veatur, et de instructione, aliisque diligen- » tiis adhibitis Sanctam Sedem intra tempus » Decennii certiorent.

Monitum ad Missionarios. » Insuper monendos esse Missionarios super » gravi negligentia non recurrendi ad S. Sedem » pro obtinenda facultate dispensandi, et male » se gessisse Episcopos concedendo hujusmodi » Dispensationem, inconsulta Apostolica Sede.

II. Dub. super impositione nominis alicujus Sancti in Baptismo. SECUNDUM DUBIUM. *An, et quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* « Item præcipimus, ut juxta » laudabilem Ecclesiæ consuetudinem, semper » imponatur Baptizando a Baptizante nomen » alicujus Sancti in Martyrologio Romano de- » scripti, omnino interdictis Nominibus Idolo- » rum, vel falsæ Religionis Pœnitentium, qui- » bus Gentiles utuntur, et Neophiti hactenus » appellari consueverunt, antequam per Baptis- » mum essent Divinæ Gratiæ renati.

Resolutio. EMINENTISSIMI DIXERUNT. « Moderandum » esse Decretum, deleto verbo, *Præcipimus;*

» Cum clausula : *Curent quantum fieri potest ;* ANNO 1744.
» firma remanente Interdictione, quoad nomina
» Idolorum, et falsæ Religionis Pœnitentium.

Feria 4. die 22. Aprilis 1733.

TERTIUM DUBIUM. *An, et quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* « Nec Parochis, seu Missionariis » sub quovis prætextu liceat SS. Crucis, Sancto- » rum, et rerum sacrarum nomina per trans- » lata immutare, nec ea alio Idiomate expli- » care, nisi Latino, vel saltem Indico, quate- » nus voces Indicæ Regionis, latinæ significa- » tioni liquido et adamussim respondeant. III. Dub. super translatione nominuum rerum sacrarum in aliud idioma.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. « Quod serve- » tur Decretum Eminentissimi de Tournon, et » declaretur, non habere locum in vocibus, et » nominibus jam ab Institutione Missionis com- » muniter receptis, quæ tamen per hanc de- » clarationem nec approbantur, neque repro- » bantur. Resolutio

QUARTUM DUBIUM. *An, et quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* » Et quia audivimus, Baptis- » mum Infantium ex Christianis Parentibus or- » torum, eorumdem incuria, sæpe sæpius diu » protrahi, non sine maximo dictorum Infan- » tium salutis discrimine, monemus Evangelicos » Operarios, ut sacrorum Canonum memores, » terminum breviorem, quam fieri possit, at- » tentis circumstantiis, Genitoribus præfigant, » graviter conscientiam eorum onerantes, nisi » filios intra præfixum tempus ad Ecclesiam » deferant Sacro Fonte abluendos. IV. Dub. super BaptismoInfantium non protrahendo.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Servandum » esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de » Tournon. Resolutio

QUINTUM DUBIUM. *An, et quomodo prædictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* » Præterea cum moris hu- » jusmodi Regionis sit, ut Infantes sex vel se- » ptem annorum, interdum etiam in teneriori » ætate, ex Genitorum consensu, matrimonium V. Dub. super Matrimoniis impuberum.

PONT. A. V. » indissolubile de præsenti contrahant per impositionem Taly, seu aureæ Tesseræ Nuptialis » Uxoris collo pensilis; Missionariis mandamus, » ne hujusmodi irrita matrimonia inter Christianos fieri permittant, nec Sponsos sic conjunctos cohabitare sinant, donec completa » legitima ætate, et explorato eorum consensu, » in faciem Ecclesiæ, juxta formam a Sac. Concilio » Tridentino præscriptam; verum, et canonicum » Matrimonium contraxerint.

Resolutio

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Exequendum » esse Decretum Eminentissimi de Tournon; » cum declaratione tamen, servandam esse formam pro Matrimoniis a Sac. Concilio Tridentino præscriptam in locis, in quibus Decretum dicti Concilii in cap. primo sess. 24. » de Reform. Matrim. publicatum est, et imposterum publicabitur, neque ejus observantia sit impossibilis; et Missionarii curent, » quantum fieri potest, ut in omnibus locis » Missionum illarum Partium dictum Concilii » Decretum publicetur.

Feria 4. die 13. Maji 1733.

VI. Dub. super prohibitione Mulierib. facta deferendi Taly in signum Matrimonii contracti.

SEXTUM DUBIUM. *An, et quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* » Et quoniam apud Peritiores » impiæ illius Religionis Sectatores, Taly præseferet Imaginem, licet informem Pulleyaris, » seu Pyllejaris idoli nuptialibus Cæremoniis » præpositi; Cumque dedeceat Christianas Mulieres talem effigiem collo deferre in signum » Matrimonii; districte prohibemus, ne imposterum audeant Taly cum hac effigie collo appendere; et ne Uxores innuptæ videantur, » poterunt uti alio Taly, vel Sanctissimæ Crucis, vel Sanctiss. Domini Nostri Jesu Christi, » vel Beatæ Virginis, vel alia quavis Religiosa » Imagine ornato.

Resolutio

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Servandum » esse Decretum Eminentissimi de Tournon, » quamvis Missionarii asserant, nunquam permisisse gestationem dicti Taly.

SEPTIMUM DUBIUM. *An, et quomodo prædictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* » Et cum superstitione non careat Funiculus centum et octo filis compositus, et croceo succo delinitus, quo plerique dictum Taly appendunt, prohibemus etiam dictorum filorum numerum, et unctionem.

ANNO 1744.

VII. Dub. super prohibitione delationis Funiculi 108. filorum, cui dictum Taly appenditur.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Servandum esse Decretum Eminentissimi de Tournon.

Resolutio

OCTAVUM DUBIUM. *An, et quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* » Cæremoniæ etiam Nuptiales » juxta harum Regionum morem tot sunt, tantaque superstitione maculatæ, ut tutius remedium aptari non possit, quam eas omnino interdicendo, cum undique noxia Gentilitatis labe scateant, et difficillimum sit eas a superstitiosis expurgare. At vero, ut faciliori conversionum viæ, et Neophitorum commodo, quantum fieri potest, in Domino indulgeamus, Missionariis, et præcipue Missionum Superioribus injungimus, ut novis adhibitis diligentiis, severiorique calculo, superstitiosa omnia a dictis Cæremoniis expungant, ita ut nihil inultum relinquatur, quod Christianam pietatem offendat, et Gentilium superstitionem redoleat, et signanter, præter eas, quas audivimus jam statutas in hac materia ab iisdem Missionariis reformationes, ramus arboris Aresciomara omnino auferatur, ferculorum numerus, non minus ac sibi præscripta qualitas, varietur: Circuli super caput sponsorum ad tollenda maleficia, omittantur; Et quod de ferculis diximus de luteis Vasis ibidem adhiberi solitis a nobis dictum, et prohibitum intelligatur.

VIII Dub. super superstitiosis Nuptiarum Ritibus abolendis

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Servandum » esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de » Tournon.

Resolutio

Feria 4. die 22. *Julii* 1733.

POST. A. V. IX. Dub. super fractione fructus vulgo Cocco nuncupat.

NONUM DUBIUM. *An, et quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* » Fructus etiam, vulgo dictus » Cocco, ex cujus fractione prosperitatis vel » infortunii auspicia Gentiles temere deducunt, » vel omnino a Christianorum Nuptiis rejicia- » tur, vel saltem, si illum comedere velint, » non publice, sed secreto, et extra solemni- » tatem aperiatur ab iis, qui Evangelica luce » edocti, ab hujusmodi auspiciorum delira- » mento sunt immunes.

Vide infr. post Dub. XI.

EMINENTISSIMI DIXERUNT, Dilata.

X. Dub. super admissione Mulierum ad Sacramentorum participationem tempore purgationis.

DECIMUM DUBIUM *An, et quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* » Nullus rite, et sufficienter » dispositus arceatur a Sacramento Pœnitentiæ, » et signanter Mulieres menstruali morbo labo- » rantes, non attentis diebus purificationis » juxta morem Gentilium; Cum hæc Sacramen- » talis vera Animæ purificatio, et non alia, » sit attendenda a Christifidelibus, eorumque » Pastoribus, quibus præterea non liceat, nec » per seipsos, nec per Catechistas, nec per » alios quoscumque, dictis Mulieribus prohibere » accessum ad Ecclesiam, vel ad Confessarium, » durante dicta infirmitate, et dictæ purifica- » tionis tempore.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Servandum » esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de » Tournon.

XI. Dub. super festivis gratulationibus pro prima Puellarum purgatione abolendis

UNDECIMUM DUBIUM. *An, et quomodo exequendum sit dictum Decretum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* » Dedecet etiam Chri- » stianæ Virginis honestati prima vice dicto » morbo laborantis, illum Cognatis, Vicinis, » et Amicis notum facere, et inverecunde pu- » blicare, iisque Ethnicorum more et ritu in » ejus domum collectis, super re tam sordida » festum instituere; Quocirca hujusmodi so- » lemnitates et ritus Orthodoxis Puellis inter- » dicimus, et abolemus, Missionariisque injun- » gimus, ut non solum eas, verum etiam Ge-

» nitores moneant, quam dissona sit virginei pudoris legibus ejusmodi obscæna consuetudo, quæ a Gentilium impudentia videtur inducta, ut ita, labefactata Puellarum verecundia, eas effrenate ad libidinem provocare valeant.

ANNO 1744.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Quod curent Missionarii abolere festum sub titulo Menstrui, sed sub titulo Nuptiarum tantum permittant.

Resolutio

Feria 4. die 9. Septembris 1733.

Nonum Dubium supradicta die 22. Julii propositum, sed non resolutum. *An, et quomodo prædictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* » Fructus etiam vulgo dictus Cocco, ex cujus fractione prosperitatis, vel infortunii auspicia Gentiles temere ducunt, vel omnino a Christianorum nuptiis rejiciatur, vel saltem, si illum comedere velint, non publice, sed secreto, et extra solemnitatem aperiatur ab iis, qui Evangelica luce edocti, ab hujusmodi auspiciorum deliramento sunt immunes.

Dub. IX. dilati resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Servandum esse Decretum prædicti Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

DECIMUM SECUNDUM DUBIUM. *An, et quomodo Decretum prædicti Eminentissimi Card. de Tournon sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* » Ferre pariter non possumus, quod a Medicis Spiritualibus pro Animarum salute ea charitatis Officia denegentur, quæ Medici Gentiles Nobilis etiam generis, seu Castæ, pro Corporis salute præstare non dedignantur Infirmis, licet abjectæ et infimæ conditionis, vulgo dictis Pareas. Quapropter districte mandamus Missionariis, ut, quantum in ipsis erit, nemini è Christianis ægrotis, quantumvis Pareas, et vilioris, si adessent, generis hominibus, desideranda relinquatur in Infirmitate copia Confessarii : et ne, ingravescentibus morbis, cum gravissimo vitæ corporalis periculo, æternæ consulere cogantur; iisdem Missionariis præcipimus, ne

XII. Dub. super spirituali assistentia Pareis præstanda.

PONT. A. V.

» infirmos hujusmodi conditionis ad Ecclesiam
» deferendos expectent, sed consultius Domos,
» ubi ægrotant, pro viribus petant ad eos in-
» visendos, ac piis sermonibus, et precibus,
» Sacramentorumque pabulo recreandos, atque
» demum eos in extremo vitæ discrimine con-
» stitutos Sancto Infirmorum Oleo deliniant,
» absque Personarum, aut sexus acceptione,
» expresse damnantes quamcumque praxim huic
» Christianæ pietatis officio contrariam.

Resolutio

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Servandum
» esse Decretum Eminentissimi de Tournon;
» Præterea monendos Missionarios, quod neque
» ad Baptismum admittant Indos, qui in ea
» sunt opinione, Pareas a Deo esse reprobatos,
» et ideo nullam posse sperare salutem nisi eam
» opinionem deposuerint.

XIII Dub. super prohibitione, ne Tibicines Christiani etc. inserviant in sacrificiis et Templis Gentilium.

DECIMUM TERTIUM DUBIUM. *An, et quomodo dictum Decretum exequendum sit in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* « Non sine
» maximo animi nostri mœrore accepimus, etiam,
» Christianos Tympanorum pulsatores, Tibici-
» nes, vel alterius cujuscumque Musici Instru-
» menti Sonatores ad Idolorum Festivitates et
» Sacrificia accersiri, ad ludendum, et interdum
» etiam cogi, ob quamdam servitutis speciem
» erga Publicum ab ipsis contractæ per hujus-
» modi artis exercitium, nec facile esse Missio-
» nariis, eos ab hoc detestabili abusu avertere;
» Quocirca considerantes, quam gravem ratio-
» nem essemus Deo reddituri, si hujusmodi
» Christifideles a Dæmoniorum honore et cultu
» pro viribus non revocaremus, illis prohibe-
» mus, ne imposterum audeant, nec in Pago-
» dis, nec extra, tum occasione Sacrificiorum,
» tum quarumcumque Solemnitatum supersti-
» tioso cultu imbutarum, sonare, aut canere,
» sub pœna Excommunicationis latæ Sententiæ;
» cum nullo modo liceat Christi famulis Belial
» inservire; ideoque Missionarii non solum eos
» monere tenebuntur de prædictâ prohibitione,
» verum etiam illam omnino executioni deman-
» dare, et contrafacientes ab Ecclesia expellere,

» donec ex corde resipiscant, et publicis pœnitentiæ signis patratum scandalum emandaverint. Anno 1744.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. « Servandum » esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de » Tournon. Resolutio.

DECIMUM QUARTUM DUBIUM. *An, et quomodo dictum Decretum exequendum sit in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* « Declaramus » præterea Pontificiam Constitutionem Greg. » Papæ XV., incipien. *Romanæ Sedis Antistes;* ad petitionem PP. Societatis Jesu editam, » qua indigenis Christifidelibus lavacra non alia » occasione, et fide, quam corporis reficiendi, » et a naturalibus sordibus mundandi, ab Apostolica Sede permittuntur, interdictis tempore, » et modo, quibus a Gentilibus adhiberi solent, æquè afficere Evangelicos Operarios, » quibus propterea non liceat sub quacumque » alia causa, et fine, etiam ad effectum, ut » existimentur Sanias, seu Brachmanes, præ » cæteris dediti hujusmodi ablutionibus, illis » uti, præsertim statutis eorum horis, et ante, » vel immediate post quamcumque Sacram functionem. XIV Dub. super lavacris et ablutionibus tam Christifidelium quam Missionariorum.

EMIMENTISSIMI DIXERUNT. « Servandum » esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de » Tournon. Resolutio

Feria 4. die 16. Septembris 1733.

DECIMUM QUINTUM DUBIUM. *An, et quomodo Decretum Cardinalis de Tournon, sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* » Cineres itidem ex Vaccæ stercore confectos, » et impiam Gentilium Pœnitentiam a Rutren » institutam redolentes, benedicere, eosque » fronti Sacro Chrismate delinitæ impingere, » sive quæcumque alia signa albi, vel rubei » coloris, quibus Indi superstitiosissimi in fronte, » vel in pectore, aut in alia quavis corporis » parte utuntur, deferre prohibemus, mandantes, ut Sanctæ Ecclesiæ consuetudo, piique » ritus Cineres benedicendi, illisque Christia- XV. Dub. super prohibitione delineandi frontem cineribus, et aliis signis.

Pont. A. V. » norum caput Cruce signandi ad humanæ in» firmitatis memoriam recolendam, religiose » serventur, tempore, ac modo ab Ecclesia » præscripto, scilicet Feria 4. Cinerum, et non » alias.

Resolutio

EMINENTISSIMI DIXERUNT. « Confirmandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis » de Tournon, servata in omnibus Constitutione Gregorii XV. edita die 31. Januarii 1623., » quæ incipit: *Romanæ Sedis Antistes*.

Decretum generale, ne Gentilium Ritus admittantur, aut in Christianos usus vertantur inconsulta S. Sede.

Et servetur Constitutio 46. Alex. VII.

PRÆTEREA EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Quod fiat Decretum, quod imponatur Missionariis, cujuscumque Ordinis, etiam Societatis » Jesu, in Partibus Infidelium degentibus, ne » audeant permittere Ritus, vel Consuetudines » proprias Gentilium, nec illos, aut illas pro» prio arbitrio vertere in Ritus, vel Consue» tudines Christianæ Religionis, inconsulta S. » Sede; et Missionarii meminerint præceptionis » Alexandri VII. in sua Constit. incipien. *Sa» crosancta* la 46., sequentibus verbis express. » Ne ob Instructionis defectum, qui Sacro Ba» ptismate initiantur, immaculatam Christi le» gem profanis ac gentilitiis Institutis ex igno» rantia fœdent, ac Idololatriam cum Ortho» doxa Fide confundant, ut sæpe inibi evenire » nunciatum est; caveant ii, qui iisdem in» struendis incumbunt, ne imposterum ullus » ad Baptisma admittatur, qui gentilitios mo» res prorsus non exuerit, et in fide non sit » sufficienter instructus.

XVI Dub. super prohibitione librorum Gentilium.

DECIMUM SEXTUM, ET ULTIMUM DUBIUM. *An, et quomodo dictum Decretum exequendum sit, in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* » Et demum quia ex librorum de falsa » Religione, et de rebus obscænis, et supersti» tiosis tractantium lectura, venenum, ut plu» rimum serpere solet ad Cor Fidelium, quo » non minus Fidei puritas offenditur, quam » mores corrumpuntur, magnopere commen» dantes zelum, ac studium Missionariorum, » qui libros Sacram Ecclesiæ Catholicæ doctri-

» nam, rerumque Sacrarum monumenta con- ANNO 1744.
» tinentes, pro Indorum Christifidelium eru-
» ditione, in linguam Malabaricam, seu Tamu-
» licam transtulere, vel novos pro illorum
» commodo, et institutione composuerunt, iis-
» dem Christifidelibus expresse interdicimus fa-
» bulosos Gentilium libros, eosque legere, et
» retinere prohibemus, sub pœna Excommuni-
» cationis latæ Sententiæ, nisi prius habita li-
» centia Parochi, seu Missionarii Curam Ani-
» marum exercentis, quorum prudentiæ com-
» mittimus facultatem super hoc dispensandi,
» et libros (si qui forte sunt) noxia supersti-
» tione vacuos, et nihil contra bonos mores
» tractantes, pro Christianorum usu seligendi,
» eorumque lecturam permittendi.

Resolutio

EMINENTISSIMI DIXERUNT. « Servandum » esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de » Tournon.

Pontifex Clemens XII. resolutiones hujusmodi confirmat.

Quibus dubiis, et eorum resolutionibus Nobis per Venerabilem Fratrem Archiepiscopum Damiatæ, Congregationis Sancti Officii Assessorem, relatis, Resolutiones ipsas plene approbantes, cuncta ea, quæ juxta earum tenorem confirmanda, aut moderanda, vel declaranda, ac in nonnullis remittenda visa sunt, respective confirmavimus, moderavimus, declaravimus, et in nonnullis remisimus: Quocirca, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, Vobis injungimus et mandamus, ut pro singulari vestra in Nos atque hanc Sanctam Sedem reverentia, quæcumque per hasce nostras Literas de Apostolicæ Auctoritatis plenitudine, vel confirmata, vel decreta, aut præscripta sunt, sanctissime custodiatis, atque ab omnibus servanda studiosissime curetis: Obsecrantes Vos in Domino per viscera misericordiæ Dei nostri, ut Controversiis jam semotis, et omnino evulsis, alacres atque animi nostri sensibus concordes, studia et labores vestros in Animarum salutem, quæ præstantissimus vestræ vocationis est finis, pro viribus conferatis. Atque Vobis, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, Apostolicam

Earumque observantiam, et executionem injungit.

PONT. A. V. *benedictionem peramanter impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIV. Augusti MDCCXXXIV. Pontificatus nostri anno quinto.*

Partes acquiescunt. Relatum Breve publicatur, et a Missionariis subscribitur.

§. 15. Post diutinam accuratamque factorum atque rationum in utramque Partem disceptationem, post tam solemne denique causæ judicium, in magnam spem venerat Apostolica Sedes, non secus ac Romæ litigiis finis erat impositus, ita et in Indiis tandem aliquando a discordiis abusibusque cessatum iri; cum præsertim ii, qui Decretum impugnaverant, sive illius æquitate cognita, seu moderationibus, declarationibus, et relaxationibus jam impetratis satis sibi factum existimantes, non solum æquo animo illud recepissent, sed fidem quoque suam obligassent, se omnino operam daturos, ut quæcumque in Literis Apostolicis essent præscripta, integre executioni mandarentur. Huc accedebat, quod Apostolicæ Sedi non fama solum, sed certis gravissimisque testimoniis allatum erat, publicatas jam fuisse Pontificias Literas, et subscriptas ab omnibus Missionariis, et mutuum inter Partes perfectæ communionis, atque concordiæ vinculum redintegratum, quod multis annis, non sine ingenti Missionum damno, inter illas fuerat interruptum.

Sed non ab omnibus observatur.

§. 16. At tam felicibus initiis conceptum gaudium statim evanuit; tristissimus siquidem nuntius quam citissime Sedi Apostolicæ allatus est, Missionarios scilicet, qui Cardinalis Tournonii Decretum impugnaverant, non obstantibus Clementis XII. Literis Apostolicis solemni formula ab iis acceptatis, publicatisque, damnatos tamen ritus ac cæremonias juxta earumdem Literarum præscriptum minime aboleri posse causantes, tantum sibi licentiæ sumere, ut eos easque adhuc usu permittere et retinere non dubitarent. Cumque de tandiu dilata ab iis obedientia in dies fama increbesceret, præfatus Clemens Papa XII., ut debitum Pontificiis mandatis obsequium, et observantiam vindicaret,

Quid consilii cœperit Clemens XII.

certamque redderet in posterum eorum, quæ in prædictis Pontificiis Literis mandabantur, executionem, alteris in simili forma Brevis datis die XIII. Maji anni MDCCXXXIX. Apostolicis Literis, earum Regionum Episcopis, et Missionariis præceptum iteravit, gravioribus etiam pœnis impositis, ut nedum exactissime servarent, quæ in suis præmissis Literis mandabantur, sublata cuilibet secus interpretandi facultate, verum ad id illico se adstringerent solemni jurejurando interposito, juxta formulas respective eisdem præscriptas. Literæ in forma Brevis sunt sequentis tenoris. ANNO 1744.

§. 17. *Venerabilibus Fratribus, ac dilectis Filiis, Episcopis, et Apostolicis Missionariis in Regnis Indiarum Orientalium Madurensi, Mayssurensi, et Carnatensi.*

Altera ejusdem Epistola in forma Brevis ad Episcopos et Missionarios data die 13. Maji 1739

CLEMENS PAPA XII.

Venerabiles Fratres, dilecti Filii, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Exordium cum mentione superioris Epistolæ ad eosdem conscriptæ.

Concredita Nobis Dominici Gregis cura continuo Nos urget in id præcipue et tota sollicitudine incumbere, ut ab iis maxime, qui sortiti sunt partem Ministerii hujus, et in lucem Gentium sunt missi, erga S. Sedem, ac Apostolica mandata filiale obsequium exhibeatur, atque Fidei dogmata, sacrosque Ecclesiæ ritus et ipsi intemerate retineant, et alios edoceant, ut quos locorum immensa spatia a Petri Sede longe disjungunt, eos tamen Fides eadem in unitate spiritus, et doctrinæ conglutinet. Alias itaque per similes Literas nostras sub datum 24. *Aug.* 1734. *incipientes*, Compertum, exploratumque : *Fraternitates Vestras, omnesque Missionarios eo majori, quo potuimus, Paterno charitatis affectu requisivimus, et declaravimus, quam impense exoptaremus, ut qui in Regnis istis Christi fidei veritatem agnoscentes, convertuntur, superstitiosos Gentilium ritus omnino abjicerent, atque aver-*

POST. A. V. *sarentur, ne habeantur et ipsi ad instar eorum, qui:* Cum Dominum colerent, Diis quoque serviebant juxta consuetudines Gentium: *atque in re tanti momenti nulla esset offendiculi occasio, auditis Theologorum, ac præsertim Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium per universam Christianam Rempublicam Generalium Inquisitorum suffragiis, plura, juxta dubia tunc proposita, provide statuimus, et a Missionariis observanda præscripsimus; Quorum omnium in Nos observantia, ac studium amplificandæ Fidei, in certam spem Nos erigunt, ut pari contentione pro viribus obtemperare satagant, nec ullus erit, qui detestabili indulgentia aliter fieri posse cogitet, et veluti infideles filii,* Peccare eos faciant peccatum magnum: *Sane etsi hisce mediis muneri Nostro satisfecisse, ac sine sollicitudine esse suaderemur; attamen rei momentum, a qua Fidei puritas atque integritas pendent, nunquam hanc in nobis curam delebit, nisi ad magnitudinem negotii opportuniora semper comparemus remedia. Quare Fraternitatibus Vestris, et Missionariis omnibus, quibus prædictas Nostras Literas direximus, sive Sæculares, sive Regulares cujuscumque Religionis, Congregationis, Instituti, Societatis etiam Jesu, fuerint, demandamus et præcipimus, ut omnia et singula, quæ in dictis nostris Literis continentur, integre, exacte, ac inviolabiliter observetis, atque ab eis, quorum cura ad vos spectat, remota penitus quavis aliter interpretandi potestate, adamussim observari faciatis, in virtute sanctæ obedientiæ, sub pœna suspensionis ab exercitio Pontificalium, Interdicti ab ingressu Ecclesiæ, et respective excommunicationis latæ Sententiæ, a qua nemo Vestrum a quoquam, præterquam a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente, excepto tantum mortis articulo, absolvi possitis, et quoad Regulares insuper privationis vocis activæ, et passivæ, etiam ipso facto, et sine ulla alia declaratione incurrendæ. Itidem sub iisdem pœnis, et censuris, pari auctoritate præcipimus et*

Illius observantia, et executio ipsis demandatur sub censur. et aliis pœnis.

Sub quibus præcipitur eisdem, ut

mandamus, ut omnes et singuli, qui ab hac Sancta Sede, sive ab eorum respective Superioribus ad ista Regna sacris obeundis Missionibus missi eritis statim ac de hisce Literis nostris certiores facti fueritis, vel quavis alia denunciatione de illis notitiam habueritis, juramentum præstetis, integre, exacte, ac omnimode implere, quæ provide a Nobis in iisdem Literis constituta fuerint, neque illis ulla in parte quovis sub prætextu contraire. Illis etiam, qui quandocumque hoc munus suscepturi erunt mandamus, ac præcipimus sub iisdem omnibus censuris, et pœnis, ut nullo pacto audeant vel minimum actum explere, nisi antea et ipsi juramentum prædictum præstiterint, quin nec tanquam Presbyteri Sæculares ab Ordinariis Locorum deputari, seu veluti simplices Religiosi, vel quovis alio titulo et nomine, Christifidelium Confessiones excipere, Conciones habere, aut Sacramenta ministrare, sed omni prorsus careant potestate; derogando quibusvis privilegiis, sibi ipsis, aut vestræ respective Religioni, Ordini, Congregationi, et Societati, etiam Jesu, specialiter, aut generaliter a Nobis, et a Prædecessoribus nostris quacumque ex causa concessis. Juramenta prædicta sæculares Missionarios coram Locorum Ordinariis, Regulares coram Superioribus, vel Apostolicis Vicariis præstare demandamus, Vicarios vero ipsos et Superiores in manibus Episcoporum. Nec eadem tantum verbo proferre, sed scripto juxta formam per Nos præscriptam, et infra denotandam, ac propria manu subsignare teneamini, sub iisdem Censuris, et pœnis. Hoc etiam juramentum præstandum fore mandamus, ac requirimus ab illis, qui ad Episcopale munus ab hac Sancta Sede promoveri meruerint, vel ipsomet die, quo in manibus Episcoporum solemnem emissuri erunt Fidei professionem, vel in actu eorum consecrationis. Quorum juramentorum subsignata exemplaria, relicta isthic in Archiviis authentica copia, ad Congregationem de Propaganda Fide, per Episcopos, et Superiores Regulares respective transmitti vo-

Anno 1744.

juramentum præstent de implendis omnibus in ea contentis.

Nullus in posterum quocumque titulo Missionis exercitio se immisceat nisi juramentum hujusmodi emiserit.

Idem servetur ab Episcopis.

Cum onere remittendi ad Congr. de Prop. Fide exem

PONT. A. V.

pla juramenti præstiti ab eisdem subscripta.

lumus, a qua ad illam S. Officii remittantur, ut sint obsequii erga Nos, nostrasque jussiones, puritatis, integritatisque Fidei vestræ monumenta. Ne vero tam Literarum nostrarum sub prædicta die 24. Augusti 1734. quam præsentium, ullus ignorantiam allegare valeat, hortamur Fraternitates vestras, ac in Domino obtestamur, ut quo primum illas atque præsentes receperitis, statim publicare faciatis, ac ad singulos Missionarios, sive Sæculares, sive Regulares fuerint, sub vestra respective Jurisdictione degentes, easdem transmittatis. Hoc ipsum præcipimus Apostolicis Vicariis, aliisque Regularium Superioribus. Contra facientes, vel negligentes declaramus incurrere ipso facto pœnam suspensionis ab exercitio Pontificalium, et interdicti ab ingressu Ecclesiæ; Regulares autem Excommunicationis latæ sententiæ, privationis Officiorum, et vocis activæ, et passivæ.

Injungitur, Episcopis et aliis, tam præsentis, quam præcedentis Epistolæ publicatio, et transmissio.

Formula Juramenti a Missionariis præstandi

Formula autem juramenti, sicut præmittitur, a Missionariis præstandi, est, quæ sequitur, videlicet. » Ego N. Ordinis N. seu Societatis » Jesu Missionarius ad Regnum N. vel ad Provinciam N. in Indiis Orientalibus a Sede Apostolica, vel a meis Superioribus juxta facultates eis a Sede Apostolica concessas missus, vel destinatus, parendo præcepto Sanctissimi Domini Nostri Papæ Clementis XII. per Literas Apostolicas in forma Brevis datas die 13. Maji anno 1739. injuncto omnibus Missionariis in dictis Missionibus, præstandi juramentum fideliter servandi dispositionem Apostolicam circa ritus Malabaricos ad formam Literarum Apostolicarum in forma Brevis ejusdem Sanctissimi Domini Nostri die 24. Augusti 1734. incipien. *Compertum, exploratumque:* mihi per integram ejusdem Brevis lecturam optime noto; promitto, me plene et fideliter pariturum, illudque exacte, integre, absolute, et inviolabiliter observaturum, et absque ulla tergiversatione adimpleturum, necnon ad formam dicti Brevis instructurum Christianos mihi commissos tam in Concio-

» nibus, quam in privatis instructionibus, ac » præsertim Cathecumenos, antequam baptizentur, et nisi promittant observantiam dicti » Brevis, ejusque dispositionum, et prohibitionum, me ipsos non baptizaturum, prout » quoque curaturum omni studio, quo potero, » ac omni diligentia, ut sublatis Gentium cæremoniis, illi a Christianis suscipiantur et » retineantur ritus, quos Catholica Ecclesia pie » præscripsit. Si autem (quod Deus avertat) in » toto, vel in parte contravenerim, toties pœnis a Sanctissimo Domino Nostro impositis in » Decreto, seu Literis Apostolicis, ut supra, » super præstatione hujus juramenti, mihi pariter per integram lecturam notis, me subjectum agnosco, et declaro. Ita tactis SS. » Evangeliis promitto, voveo, et juro. Sic me » Deus adjuvet, et hæc SS. Dei Evangelia.

ANNO 1744.

» Ego N. manu propria.

Formula vero juramenti, ut supra, præstandi ab Episcopis, est, quæ sequitur, videlicet : » Ego N. Episcopus Civitatis N. memor juramenti a me præstiti in actu meæ solemnis » Consecrationis, quo Romano Pontifici fidem, » subjectionem, et obedientiam promisi, tum » insuper eorum, quæ provide sanxit Clemens » XII. Pontifex Maximus circa ritus Malabaricos » in Literis Apostolicis in forma Brevis, Episcopis, et Missionariis usque sub die 24. Augusti » 1734. transmissis, parendo mandatis Sanctitatis Suæ per alias similes Literas die 13. Maji » anno 1739. injunctis, ut in argumentum meæ » erga Apostolicam Sedem obedientiæ non minus, quam filialis obsequii, me jurisjurandi » Religione obstringam, juro, et promitto, me » plene, et fideliter easdem Literas Apostolicas » sub dicta die 24. Augusti 1734. executurum, » atque ea, quæ in illis præscripta sunt, exacte, » integre, absolute, ac inviolabiliter observaturum, curaturum pariter, quantum in me » erit, ut ii omnes, qui mea in Diœcesi Missionarii, et Sacerdotes sunt, vel futuri erunt,

Formula Juramenti ab Episcopis præstandi.

PONT. A. V.

» illas eodem prorsus modo in omnibus ser-
» vent, atque exequantur, et contra inobe-
» dientes, si qui fuerint, me processurum ad
» formam Brevis sub die 13. Maji anno 1739.,
» ut tandem sublatis Gentium cæremoniis, illi
» a Christianis recipiantur ritus, quos Catholica
» Ecclesia pie præscripsit, ac jugiter servat.
» Utque de hac mea voluntate, juramento,
» filialique obsequio erga Romanum Pontificem,
» ejusque mandata perenne existat monumen-
» tum, propria manu me subscribo.

Ego N. Episcopus. N.

Adhortatio pro omnium executione.

Cæterum etsi magna Nobis spes sit, Fraternitates Vestras, et Missionarios omnes, nostras voces, et monita excipere diligenter, ac filiali obsequio exequi, curam insuper sollicitudinemque plurimam gerere, ut tam Orthodoxæ Religionis puritati, integritatique, quam Gentium saluti adjumento sitis, omnesque in hanc unicam rem, maximam utique, labores, sudoresque conferre, ut tandem, qui Christi amplectuntur Fidem superstitiosos aversentur ritus : eosque tantum suscipiant, et retineant, quos Catholica Ecclesia pie præscripsit, ac jugiter servat; attamen pro Pastoralis Officii debito, ac Paternæ Charitatis stimulo, iterum, iterumque commonere non desistimus; ne a Pastorum Principe in custodia Gregis sui minus vigilasse dijudicemur; et Vobis interim in auspicium bonorum omnium Apostolicam Benedictionem impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annullo Piscatoris die XIII. Maji MDCCXXXIX. Pontificatus Nostri Anno Nono.

Idem Clemens XII. ad Episcopos peculiariter scribit sub eadem data.

§. 18. Hasce Clementis XII. Literas aliæ subsecutæ sunt prænominatis earum Regionum Episcopis peculiariter inscriptæ, quibus idem Pontifex et conceptum animo intimum dolorem, ob nondum sibi delatam certam exoptatamque notitiam de præstita Apostolicis mandatis debita observantia, gravibus verbis patefecit, et eorumdem Episcoporum zelum ac religionem excitare curavit, ut ipsi exemplo ac diligentia

sua præeuntes, cæterorum obedientiam sollicite promoverent. Harum Literarum hujusmodi exemplum est.

ANNO 1744.

§. 19. *Venerabilibus Fratribus, Episcopis in Regnis Indiarum Orientalium Madurensi, Mayssurensi, et Carnatensi.*

Tenor Epistolæ in simili forma Brevis.

CLEMENS PP. XII.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Conqueritur de incerto exitu primæ Epistolæ, et debita responsa exquirit.

Continere labia nostra non possumus, quin vos, Venerabiles Fratres, Apostolica voce iterum alloquamur; Moleste Nos, imo graviter ferre, usque adhuc certam denuntiationem minime accepisse, qui tandem exitus contigerit Nostris Literis, quas die 24. Augusti 1734. Vobis, et Missionariis istic commorantibus dedimus. Sane taciturnitas hæc curarum, et angustiæ nostro paterno erga vos amori causa est, tum et maxime quia, incertæ licet, sparsæ hic sunt voces, easdem Nostras Literas, et Decreta in publicum ab omnibus minime posita fuisse, nec exacte, prout oportet, adimpleri, quin non deesse aliquos, qui diversa opinantes, ac loquentes, adducunt discipulos post se. Quare primum Fraternitates Vestras ex animo requirimus, ut quomodo isthic res se habeat, quamprimum renuncietis, ne longior tarditas acerbiorem Nobis afferat molestiam; deinde firma spe ducimur, zelo Dei vos impellente, in doctrina sana nobiscum exsurgere in eos, qui contradicunt, ut memores officii, cui se addixerunt, sedulo caveant, ac diligenter prospiciant, ne culpa eorum : Gentes istæ sint timentes Dominum, sed nihilominus et Idolis suis servientes. *Hac de causa alteras misimus Literas Fraternitatibus Vestris, atque Missionariis, quibus gravioribus sub pœnis demandamus, ut nostræ voluntatis sensibus et Decretis obediant, et opere compleant. Ne vero, ut hactenus, unus alterum incuset, et Nos, qui licet præsentes isthic*

Significat superioris Epistolæ sensum, et Episcoporum zelum excitat pro omnium demandatorum implemento.

PONT. A. V.

spiritu, corpore tamen absentes, suspensos incerti nuncii diu retineant, Juramentum ab unoquoque ex Missionariis propria manu subsignandum, expetere duximus, quo quisque profiteatur Nostris jussionibus promptam atque exactam præstare obedientiam, prout latius in iisdem Literis continetur. Hoc etsi tuto Nobis polliceamur pro omnium pietate, et religione; attamen plurimum collatura erit Fraternitatúm Vestrarum exempli auctoritas, quoties idem Jurisjurandi sacramentum, in certum erga S. Sedem, et in Nos obsequii vestri testimonium, præstitisse, atque Nobis misisse vos intelligant, prout in Domino etiam atque etiam obtestamur. Porro hanc unam esse detegendæ veritatis viam, unum præsidium ad obstruendum os loquentium iniqua, vosmet facile cognoscere non dubitamus: quare Pontificiam voluntatem, cæteroquin in vos propensam, magis magisque Vobis devincetis, si industriæ, cogitationi, studio denique vestro vim addatis exemplo; nec sane veremur, quin eam reverentiam, quam suscipientes Episcopale munus, huic S. Sedi, et Apostolicis mandatis spopondistis, hac tamen opportuna occasione explicaturi luculentius eritis, ut quos, ad Juramentum proferendum, vos adire obstringimus, ex facto etiam vestro obedire præceptis Nostris arctius impellantur, ac Vobis, Venerabiles Fratres, in perpetuum amoris Nostri pignus, Apostolicam benedictionem peramanter impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XIII. *Maji MDCCXXXIX. Pontificatus Nostri Anno Nono.*

Superiores Generales Missionariorum onerat de præmissarum Literarum transmissione, publicatione, et implemento.

§. 20. Neque vero his, quamvis adeo enucleate præscriptis, plane contentus idem Clemens Papa XII. Superiores quoque Generales Missionariorum in Orientalibus Indis degentium, eorum præsertim, qui, ut Apostolicæ Sedi relatum erat, detrectabant adhuc obsequentis animi erga ejusdem Sedis mandata, certa argumenta exhibere, adstrinxit, eosque sub pœnis suspensionis a Divinis, privationis vocis activæ et passivæ,

passivæ, aliisque gravioribus arbitrio suo reservatis, Apostolicæ etiam Sedis indignationis, formali præcepto, eoque juridice indicto, adegit ad transmittenda suis respective Religiosis exempla Apostolicarum Literarum a se tunc editarum, atque ad earum publicationem, et exactam, integram, inviolabilemque observantiam pro viribus præcipiendam; ea lege addita, ut si aliquis esset e Missionariis, qui mandatis reluctaretur, aut contra facere auderet, solemni statim præcepto per Superiorem Generalem cogeretur, relictis Missionibus, et Provincia decedere, atque in Europam reverti. Et ne in re adeo gravi intentatum aliquod remedium relinqueretur, terminum annorum trium constituit, intra quem Superiores Generales prædicti tenerentur certis authenticisque documentis Sedi Apostolicæ plenam atque integram Decretorum Literarumque observantiam indubitate probare, atque præsertim exempla jurisjurandi, ut præfertur, præstandi, propria uniuscujusque Missionarii manu, cujuscumque fuerit Instituti, subscripta exhibere.

ANNO 1744.

Ac de juramenti præstiti exemplis infra trientnium Sanctæ Sedi repræsentandis.

§. 21. His ita constitutis, atque mandatis obtemperantes omnes Episcopi, et Missionarii Apostolici Regnorum Madurensis, Mayssurensis, et Carnatensis, nominatimque, qui pridem contra Cardinalis Tournonii Decretum steterant, fide data, sacramentoque interposito, exactam, integram, absolutam, inviolabilem observantiam Literarum, quarum superius exemplum insertum est, quodque incipit, *Compertum exploratumque*, promiserunt, secundum formulas aliis in Literis Pontificiis expressas, quæ pariter enunciatæ jam sunt, quæque incipiunt, *Concredita Nobis Dominici Gregis*. Utque suum Nobis ad Pontificatus apicem evectis, Sanctæque Sedi fidele obsequium, et submissionem certo probarent argumento, ad manus nostras exempla reddi curarunt solemnis jurisjurandi, quod singuli præstiterunt.

Episcopi, et Missionarii obtemperant, et juramenta subscripta exhibentur SS. Domino Nostro.

PONT. A. V.

Qui reliqua adhuc dubia cum consilio Congregat. S. Officii definire statuit.

§. 22. Hunc igitur fructum ex prudenti constantique, quam hactenus recensuimus, Prædecessorum Nostrorum agendi ratione Nobis colligere datum est; neque jam temere videmur hanc animo spem concepisse, ut quæcumque dubia super executione eorum, quæ ab iisdem Prædecessoribus præscripta memoravimus, adhuc reliqua sunt, resolutis, ut infra, propositis quæstionibus, penitus submoveantur: omnesque demum inter sacros istarum Regionum Operarios dissensiones, et controversiæ compositæ conticescant, atque Apostolica mandata et Decreta, quæ, gravi præmissa ponderatione, ac de consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum in tota Republica Christiana in negotiis Fidei Generalium Inquisitorum specialiter deputatorum, aliorumque Virorum pietate ac doctrina præstantium, harum serie edituri sumus, pari obedientiæ alacritate ab omnibus istarum Partium Missionariis excipiantur, ac debitæ executioni demandentur.

Missionariorum postulata.

§. 23. Nonnulli siquidem, postquam Literis professi sunt servatas ab se fuisse Apostolicas Literas *Compertum exploratumque*, seque accusatos idcirco perperam fuisse tamquam refractarios; affirmantes nihilominus, in maximas atque extremas animi angustias se esse conjectos, ob Jurisjurandi religionem, ob excommunicationis periculum, aliasque gravissimas pœnas, quibus inobedientes, legive repugnantes inevitabili nexu obligati sunt atque obnoxii; communi illorum omnium nomine qui in pari muneris et periculi societate versantur, ad sublevandas suas, ut ajunt, oneratas trepidantesque conscientias, atque ad plurimorum Christianorum salutem, qui recenter conversi persecutionum procellis assidue conflictantur, in tuto collocandam, tria a Nobis flagitarunt.

I. Super tollendis censuris, et juramento.

§. 24. Primum illud est, ut onere subleventur (quod quidem onus gravissimum, intolerandumque appellant) tot juramentorum, censurarumque, quibus inextricabilibus veluti la-

queis eorum conscientiæ vinciuntur, quibusque fit, ut propriæ amittendæ salutis periculo expositi, de aliena procuranda cogitationem prope omnem deponere cogantur. ANNO 1744.

§ 25 Alterum, ut dispensatio aliàs concessa super insufflationum, atque salivæ ritu, in Sacramento Baptismatis ministrando, prorogetur, eo vel maxime, quod non tali lege sit hujusmodi ritus inductus in quo dispensatio locum habere non possit; imo, ut ea concedatur necessarium esse ajunt, ad conservandam propagandamque disseminatam jam ac diffusam Fidem in vastissimis illis Regionibus, quarum Incolæ ingenito veluti horrore, seu potius inveterato et communi præjudicio, ita salivam aversantur, ut de eo evellendo prope jam sit ab eis desperatum.

II. Ut prorogetur dispensatio super omissione Sacramentalium in Baptismo conferendo.

§. 26. Tertium, ut aperta, atque plana tradatur interpretatio præcepti a Cardinali Tournonio Missionariis gravissime injuncti, atque ab Apostolica Sede confirmati, eisque inculcati, ut abjectissimum hominum genus, vulgo *Pareas*, minime deserant, sed cum domi aliquo morbo laborantes detinentur, eos invisant, eisque, cum opus fuerit, Sacramenta ministrent, omnibusque erga eos charitatis atque pietatis officiis defungantur. Nam, sine aliqua præfati Decreti declaratione, perniciem eis, qui Christianæ Religioni nomen dederunt, imminere prorsus arbitrantur, Gentiliumque ad Fidem conversionem impossibilem penitus evasuram. Itaque eorundem Parearum saluti providendum esse rentur, non adigendo Sacros Operarios ad ingrediendum eorum Domos, quod certe ut asserunt, exitio Missionibus foret, sed alia ratione; atque ea potissimum, quam ipsi primo induxerunt, quaque usi sunt post Apostolicas etiam Literas promulgatas, quarum initium *Compertum exploratumque*, obtentu verbalis cujusdam declarationis, quam ipsis suus Missionum Procurator significaverat.

III. Ut detur explicatio Articuli de assistentia Pareis præbenda.

Juxta prætensum vivæ vocis oraculum Clementis XII.

PONT. A. V.

Quod tamen Oraculum nunquam emanatum declaratur.

§. 27. Rumore itaque ad Nos allato de hujusmodi vocali declaratione, quæ Clementi Papæ XII. Prædecessori nostro tribuebatur, et cujus etiam exemplum monumentumque in Actis, et Tabulario Sanctæ Inquisitionis relatum fuisse atque reconditum ferebatur, exemplum monumentumve hujusmodi diligentissime exquiri mandavimus. Cumque illud nusquam inventum sit, longa licet atque exactissima indagine investigatum; cum etiam Administri, quorum custodiæ mandandum fuerat, ea de re per Nosmetipsos interrogati, nihil hujusmodi a se visum, nihil auditum fuisse, et numquam ad se pervenisse prædictam declarationem, propterea que et in actis, et in Archivo desiderari, constanter et indubitate affirmaverint: cum denique ipsius Nostri Prædecessoris ea de re mentem atque sententiam, in Apostolicis ejus Literis supra relatis luce ipsa clarius expressam, exploratamque haberemus; totum hoc gravissimum et inveteratum negotium, cum approbatione et consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Generalium Inquisitorum, ut supra, deputatorum, tandem dijudicare ac definire deliberavimus. Auditisque propterea tum eorundem Venerabilium Fratrum Nostrorum, tum etiam Consultorum sententiis, ac rursus ad trutinam revocatis et coram Nobis multum diuque perpensis atque discussis moderationibus illis, quas postularunt a Nobis illi, qui duram atque difficilem Decretorum toties enunciatorum integram absolutamque observantiam existimarunt, in hunc, qui sequitur, modum, statuimus, atque decrevimus.

Et Pontifex, eo non attento, circa relatas quæstiones statuit, ut infra.

I. Juramentum præstari et servari jubet et censuras confirmat

§. 28. Ac primo quidem, animadvertentes impositam Jurisjurandi legem esse veluti saluberrimum antidotum extinguendo gliscentium litium, discordiarumque veneno, aptissimumque ad cohibendam licentiam libertatemque opinandi, interpretandi, agendi denique pro libito in re tam gravi et periculosa, frænum existere; Censuras quoque a prædicto Clemente

XII. Prædecessore Nostro in enunciatis Literis, incipientibus *Concredita Nobis* constitutas, ad solos dumtaxat pertinere Apostolicæ legis præceptorumque violatores, easdemque in hujusmodi tantum refractarios, quorum animos neque Ecclesiasticæ mansuetudinis officia, neque paternæ admonitionis charitas vincere, aut inflectere ullo modo possent, justissimam pœnam esse et fore reputantes; non solum inopportunum censuimus, Jusjurandum aliqua in parte remittere, aut moderari Censuras, quod primo fuit ab illis propositum; verum etiam, de prædicto consilio et assensu, ac de plenitudine Potestatis a Deo Nobis concreditæ, illud illasque probamus, confirmamus, et innovamus, illudque, et illas omne robur et firmamentum, omnemque vim et efficaciam in posterum semper habere, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit inviolabiliter et inconcusse observari decernimus et jubemus.

Anno 1741.

§. 29. Quod autem attinet ad secundam postulationem, de proroganda supradicta dispensatione, quam Prædecessor Noster in decennium concessit, ut scilicet per id temporis, in Sacramento Baptismatis conferendo, salivæ usu abstinere, et sacras insufflationes in occulto adhibere liceret, non tamen hoc generatim, neque indistincte, sed ubi gravis aliqua et certa necessitas postularet, ut luculentius in ejusdem Literis Apostolicis, quarum initium *Compertum, exploratumque* expressum est; Nos declarare satis non possumus, quam ægre feramus, quod nullis adhuc certis indiciis aut argumentis cognoscere potuerimus, utrum Missionarii per id decennii tempus, quod jam elapsum esse dignoscitur, ad Apostolicarum Literarum præscriptum, in eo pro viribus elaboraverint, atque ea, qua per erat, fide, ac diligentia, omne suum studium, operamque adhibuerint, ut vanus ille horror, et parum æqua aversatio præ-

II. Queritur dotum non esse de observantia Decreti Clementis XII. circa Sacramentalia in Baptismo adhibenda.

PONT. A. V.

Horum dignitatem, et relevantiam commendat.

dictorum Sacramentalium, quæ Gentium illarum animis insidere fertur, sensim emendata, demum ab eisdem penitus deponeretur. Nemo quippe ignorat, Sacramentalium, de quibus agitur, usum, sive institutionis antiquitas, ex qua Ritus illi in Ecclesiam derivati sunt, sive multiplex mysteriorum significatio, quæ in illis continetur, sive demum Romanæ Ecclesiæ omnium Magistræ spectetur autoritas, quæ eosdem in suis Ritualibus receptos inviolabiliter observari præcepit, jure, ac merito venerandum esse, præcipuoque semper in honore habendum, consequenter incapacem prorsus recipiendæ Baptismatis Gratiæ eum esse, qui falso sibi persuaserit, insufflationes, atque salivam aptam haud esse materiam Sacramentalium cæremoniarum, gravissimique piaculi expertem non futurum, qui sic opinanti conferre illud auderet.

Super quibus ne fas est Cathecumenos errare

§. 30. Et quamquam exploratum esset, Gentes illas hoc pravo errore minime detineri, sed ob id tantum a prædictorum Sacramentalium usu abhorrere, quod ingenita quadam, ut ferunt, aversione salivam, anhelitumque abominentur; non minori tamen industria Sacris Ministris adnitendum est, ut ex eorum animis perperam conceptum horrorem, ineptamque aversionem eliminent atque ablegent: aliter timendum merito esset, ne illarum Regionum Neophiti, confirmata in ipsorum mentibus hujusmodi abominatione, eo usque desipiant, ut eandem etiam transferant ad miracula, quæ per salivam Christus Redemptor Noster edidit; ipsumque propterea miraculorum et salutis nostræ Auctorem, quo nihil profecto magis impium excogitari potest, aversentur. Utque alia prætereamus, illud tandem non diutius est differendum, ut in Regnis Madurensi, Mayssurensi, et Carnatensi, Baptismi Sacramentum rite sancteque ministretur, iisdem adhibitis Sacramentalibus, et cæremoniis, quibus Romana utitur Ecclesia, ex qua ad Gentes illas Fidei lux propagata est,

dediscantque tandem novelli Regionum illarum Fideles id horrere, quod Deus dignatus est facere. ANNO 1744.

§. 31. Verumtamen, ut memorata Sacramentalium prædictorum abominatio suaviter, leviterque ex eorum animis divelli possit, neve hujusmodi lex, quæ Sacramentalium usum præscribit, ad nimiam in specie severitatem exacta, eas adducere calamitates videatur, quæ ex illa, tamquam e fonte, in Ecclesias atque Missiones dimanaturæ denunciantur; Nos enarratis de causis dispensationem, quam prædecessor Noster in Literis jam relatis concessit, iterum concedendam, prorogandamque decrevimus in aliud decennium, quod a die datæ præsentis Nostræ Apostolicæ Constitutionis est inchoandum.

Concedit prorogationem dispensationis ad aliud decennium a die datæ præsentium.

§. 32. Ex quo fas est intelligere, non eam esse aut fuisse nostram et Apostolicæ Sedis sententiam, quod scilicet nullus dispensationi locus esse possit in hujusmodi Sacrorum Rituum, et Sacramentalium materia, nec ulla dispensandi necessitas, aut sufficiens causa unquam valeat allegari. Verum, quum ex rationibus superius allatis, ullo pacto permitti valeat, venerabiles adeo Ritus, ac traditum a Patribus, sancteque ab Ecclesia servatum hujusmodi Sacramentalium usum, penitus aboleri; vel eorum contemptui, aut erroribus circa eadem inducendis, vel jam conceptis amplius confirmandis, occasionem præberi; idcirco omnibus dictorum Regnorum Missionariis districte præcipimus, ut hac dispensatione benigne a Nobis indulta, nonnisi certis in casibus, et cum gravis id necessitas postulabit, de quo eorum conscientiam oneramus, utantur, nec nisi in prædictis casibus salivæ usum in administratione Baptismatis possint omittere, et occultas adhibere insufflationes; modo ii, qui se baptizandos offerunt, in ea non sint opinione, ut credant salivam, atque insufflationes hujusmodi ineptam esse, atque indecentem Sacramentalis Ritus mate-

Præscribit Episcopis, et Missionariis quomodo ea uti debeant.

Et, ut Malabares in hac materia perperam opinantes ad Baptismum non admittant.

PONT. A. V. riam; qui enim adeo falsa, atque distorta persuasione imbuti essent, tamquam indigni, et incapaces Sacramenti Baptismatis licite suscipiendi, ab eo repellendi essent. Volumus autem, atque omnibus et singulis prædictorum Regnorum Episcopis et Missionariis in virtute sanctæ obedientiæ præcipimus, et expresse jubemus, ut et communibus studiis atque consiliis, et singuli pro virili parte, intra præfinitum decennii tempus, omnibus viribus nervisque contendant, et quemadmodum fuerat eisdem a sanctæ memoriæ Prædecessore Nostro imperatum, non intermissis laboribus assidue curent, ut ex illarum Gentium animis errorum tenebræ, malesanæque opiniones, quibus obcæcantur, et miserrime detinentur, penitus discussæ, ac radicitus evulsæ eliminentur. Ut vero indultum, prorogatumque a Nobis tempus, sanctissimis Romanæ Ecclesiæ cæremoniis prædictis, quæ tamdiu a Sede Apostolica commendatæ atque inculcatæ fuerunt, facilius apud Nationes illas insinuandis vere conducat, utque ulterior hujusmodi Rituum prætermissio (quam tamen extra veræ necessitatis casus, ut supra, nullatedus concessam aut licitam esse, iterum declaramus) alendis Populorum erroribus, atque difficultatibus augendis confirmandisque ansam non præbeat; universis Gentium illarum Episcopis, et Missionariis prædictis notum esse volumus, hoc exacto decennio, nullis aut precibus, aut rationibus, quæ porrigi, proferrique unquam possent, aliam denuo prorogationem concessum iri.

Atque interim eos instruere curent.

Absque spe ulterioris dispensationis.

§. 33. Ad tertium denique quod pertinet postulatum, ut nempe apertius atque districtius declaretur Decreti articulus, quo laudatus bonæ memoriæ Carolus Thomas Cardinalis Tournonius sancivit, ut Missionarii ad Pareas ægrotantes accedant, ut Sacramenta desiderantibus etiam domi administrent, ut denique illis omnia præstent spiritualia subsidia, quæ Charitas, Religio, et Officii ratio Evangelicis Operariis, nullo

III. Decretum Card. Tournonii circa Pareas justum, et necessarium declarat.

discrimine, nulloque respectu, Fidelibus universis, adversa præsertim valetudine conflictatis, administranda præscribunt: nemo profecto non videt, quantumvis maximæ proponantur, difficultates, in quas incurrere Missionarii se posse dicunt, si huic præcepto tam justo, tam sancto parere velint; ferendum tamen nullo modo esse quod Casas humiliorum hujusmodi hominum ex morbo decumbentium subire recusent, atque illos in summo etiam vitæ discrimine, aut Sacramentis omnino carere sinant, aut saltem eorumdem percipiendorum maximam illis ingerant difficultatem. Nulla etenim apud Deum est personarum acceptio; nec ullum despicere fas est eorum, quos Unigenitus Dei Filius per novam generationem sibi conjunctos, non confunditur Fratres vocare; quin immo *elegit Deus pauperes in hoc Mundo, divites in Fide, et hæredes Regni, quod repromisit diligentibus se*. Quæ qui contemnunt, exhonorantes pauperem, et Fratrem humilem confundentes in humilitate sua, hi porro longe nimis discedunt a doctrina, et exemplo Christi Domini Salvatoris Nostri, qui Nos, non Divina tantum voce, sed magnis etiam atque illustribus factis edocuit, quanti apud Nos esse debeant, qui pauperes, atque abjecti per Mundi insaniam vocantur: *ecce enim*, ajebat S. Gregorius Pontifex Maximus, *ire non vult Filius Dei ad Filium Reguli, et tamen venire paratus est ad salutem Servi. Certe si nos cujuspiam Servus rogaret, ut ad eum ire deberemus, protinus nobis nostra superbia in cogitatione tacita responderet, dicens: non eas, quia temetipsum degeneras, honor tuus despicitur, locus vilescit. Ecce de Cœlo venit, qui Servo in Terram occurrere non despicit.*

ANNO 1744.

Idque confirmat ex Sacris Scripturis, et Patribus.

§. 34. Quare ut gravissimo huic malo remedium afferrent Prædecessores Nostri Romani Pontifices Gregorius XV., Alexander VII., et Clemens IX. in suis Apostolicis Literis die XXXI. Januarii Anni MDCXXIII., die XVIII. Jan. Anni

Prædecessorum super eo præcepta renovat, et non-

PONT. A. V.

dum impleta delet.

MDCLVIII., et die XIII. Sept. An. MDCLXIX. respective datis, omni animorum contentione, atque zelo obtinere curarunt (quod et Nos eorum vestigiis inhærentes summopere optamus, et quantum in Domino possumus; districte præcipimus, et mandamus), ut Nobiles cum Plebeis in unam eandemque Ecclesiam convenientes, una simul Divini verbi pabulo reficerentur, et Ecclesiæ Sacramenta reciperent, utque Missionarii Regnorum, Provinciarumque Orientalium Indiarum, sui officii memores, ita animo essent comparati atque dispositi, ut non secus ac Nobilibus, abjectis quoque, et infimæ sortis hominibus, in iis, quæ ad spiritualem eorum profectum pertinent, præsto essent, illisque in propriis etiam domibus, etsi humillimis ac sordidis, Sacrum Viaticum ministrare minime recusarent. At, quod maxime Nos angit, sive ob immodicum illum horrorem, quo claro genere nati infimæ Plebis homines, ut fertur, ita aversantur, ut vel illorum contactu se commaculari, nobilitateque, et gradu cadere sibi persuadeant, (qui tamen horror cum sit Christi lege damnatus, e Christianorum animis omnino est eliminandus); sive ob patrias leges, imperiaque Regum idololatrarum, quibus Christiani in iis Regionibus subjecti sunt, aliave tandem de causa id evenerit; frustra certe fuerunt Prædecessorum nostrorum consilia, paternæ exhortationes, præcepta demum, queis usi sunt, ut infimi hujus generis hominum conversioni ac saluti procurandæ, quantum optaverant, plene consulerent, atque providerent.

Missionarii Societ. Jesu proponunt Pontifici se aliquos deputaturos ad præcipuam Parearum curam.

§. 35. Cum vero et Nos, Christi Domini documentis, Prædecessorumque Nostrorum exemplo excitati, anxie cogitaremus, qua ratione illud tandem reipsa consequi possemus, quod eisdem Prædecessoribus Nostris tantopere cordi fuit; opportune accidit, ut Societatis Jesu Missionarii, quorum villicationi Regnorum Madurensis, Mayssurensis, et Carnatensis Missiones potissimum concreditæ sunt, postquam decla-

rari a Nobis articulum de Pareis postularunt, paratos se Nobis obtulerint, pollicitique sint (modo id Nos ipsi probaremus) certos aliquos delegare Missionarios, qui Pareis convertendis, dirigendisque præcipue dent operam. Quod quidem eorum consilium, quo Parearum conversioni et saluti satis bene consultum fore confidimus, paterno gaudio suscipientes, pro temporum circumstantiis probandum, commendandumque esse duximus, oblationisque Nobis factæ, ac religiosi promissi exemplum ab eorum Præposito Generali subscriptum, in hujus Romanæ, atque Universalis inquisitionis Tabularium referri, perpetuoque asservari mandavimus.

ANNO 1744.

Pontifex id probat.

§. 36. Præmonemus itaque in primis Partium illarum Missionarios universos, ut quæ Apostolici eorum ministerii erga Fideles omnes ex Divina institutione potissimæ partes sunt, minime obliviscantur; ac serio perpendentes, quod inter eos, qui filii Dei sunt, per Fidem quæ est in Christo Jesu, juxta doctrinam Apostoli, jam non est servus neque liber, non est masculus neque fœmina, sed omnes unum sunt in Christo Jesu; quod ipse quoque Salvator noster a Deo Patre suo postulaverat pro omnibus, qui credituti erant per verbum Discipulorum in ipsum, rogans nimirum: *Ut omnes unum sint, sicut tu, Pater, in me, et ego in te, ut et ipsi in Nobis unum sint, ut credat Mundus, quia tu me misisti;* novos credentes instruant, oportere illos eo mutuæ charitatis vinculo inter sese colligari, ex qua veluti tessera, et Divini Filii ab æterno Patre missionem, et Christianæ Religionis veritatem facile Gentiles agnoscant.

Et charitatem erga omnes inculcat ex doctrina Apostoli, et ipsius Christi.

§. 37. Deinde vero tot statim pro Pareis Missionarios deputari volumus et præcipimus, quot necessarii, et re ipsa sufficientes reputabuntur, pro eorum debita cura singulis in locis exercenda; qui peculiari studio eorundem domos, ubi ægrotant, pro viribus petant, ad eos invisendos, ac piis sermonibus, ac precibus,

Jubet deputari sufficientem numerum Missionariorum, qui Pareis assistant.

PONT. A. V.

Sacramentorumque pabulo recreandos, eosque demum in extremo vitæ discrimine constitutos sancto infirmorum Oleo deliniendos, absque Personarum, aut sexus exceptione. Ubi vero contigerit præfatos Missionarios ad Parearum curam præcipue deputatos, aut eorum aliquem e vivis excedere, vel alio abire; alterum alterius loco continuo subrogari mandamus; et intra spatium quinquennii a die datæ præsentium, certissima atque authentica documenta de mandatorum nostrorum executione Apostolicæ Sedi reddi debere præcipimus; Quod si intra quinquennii spatium hujusmodi documenta reddita minime fuerint, vel iis redditis, minime constiterit alios Missionarios ad præcipuam illam Parearum curam exercendam subrogatos fuisse in eorum locum, quos vel obiisse, vel alia de causa officio deesse contigerit; tum etiam, si intra spatium annorum decem, omnes non fuissent adhibitæ diligentiæ, quæ tam a Prædecessoribus nostris, quam a Nobis ipsis superius præscriptæ sunt, ad evincendum expellendumque horrorem, quo Gentes earum Regionum insufflationes atque Salivam in Sacramenti Baptismatis administratione, et susceptione, aversari dicuntur: de quo tamen minime dubitare Nos sinit filialis obedientia, quam ii præ cæteris Missionarii in Apostolicam Sedem se profiteri gloriantur; aut denique si omnes adhibitæ diligentiæ frustra cessissent: quod secus fore confidimus, dum mentis nostræ oculos ad Misericordiarum Patrem, totiusque consolationis Deum, cujus agitur causa, convertimus; in quemcumque eventum, ne Missiones illas tot Virorum laboribus ac sanguine fundatas deseramus, a quo sane longissime absumus; decernimus, et mandamus, ut alii Missionarii sive Sæculares, sive Regulares ex alio cœtu, vel instituto, in ea Regna mittantur; ut experiamur num Deus, cujus incomprehensibilia sunt judicia, in aliorum Operariorum villicationem divitias misericordiæ suæ effundere decreverit,

Et alios aliorum loco subrogari.

Et de hujus Decreti implemento doceri intra quinquennium, et de superiori intra decennium.

Aliàs novos Missionarios in ea Regna mittendos statuit.

eorumque labore, atque industria illos fructus in præfatis Regionibus et Gentibus producere, quos Missionariorum nunc ibi laborantium sudoribus, nulla licet ipsorum culpa vel omissione, consequi non potuerimus. Anno 1744.

§. 38. Et quamquam confidimus Missionarios nunc et pro tempore ibi existentes, pro suo erga Apostolicam Sedem obsequio, ab excitandis turbis alienos futuros, nec ullum jussionibus Nostris obstaculum aut impedimentum allaturos, si dum ipsi in iis Regionibus commorantur, eo novi Missionarii accederent, ibique versarentur; tamen quoniam Apostolici muneris id a Nobis ratio exigit, ut caveamus pericula, quæ Christianæ charitati offendiculo esse possent; hinc est, quod Societatis Jesu Missionariis, qui in Madurensi, Mayssurensi, et Carnatensi Regnis tunc erunt, virtute sanctæ obedientiæ jubemus atque præcipimus, ut quicumque casus ex supradictis evenerint, quo vel omnia, vel aliqua ex his, quæ per præsentes Literas Nostras circa præmissa decrevimus et observari mandavimus, intra præfinitum respective tempus, integre, exacteque, ut par est, impleta non fuerint, sive id ex eorum facto, sive ex omissione, sive ex prava, et contra literalem earumdem præsentium sensum distorta mentis et voluntatis nostræ interpretatione, sive demum ex qualibet alia causa etiam de necessitate exprimenda, id contigerit; statim, relictis prædictarum Regionum Missionibus, quarum in iis Regnis exercendarum, et quocumque titulo, etiam deputatorum ab Episcopis, seu Ordinariis Locorum, aut simplicium suæ Religionis Presbyterorum, seu quolibet alio colore prosequendarum, jure omni, officio, et facultate ex eo tempore in posterum jam nunc eos a Nobis privatos, et imminutos declaramus, atque ex nunc prout ex tunc, et e contra, auctoritate Apostolica, et earumdem præsentium tenore privamus, et imminuimus, illico, non expectata alia nostra, et Sedis Apostolicæ de-

Et supradictos in Europam reverti jubet, sublata eisdem facultate exercendi Missiones

PONT. A. V.

claratione, jussione, aut sententia, in Europam revertantur, uberiores, ut speramus, in hisce Partibus fructus relaturi.

Recensentur alii abusus in iis Missionibus, ut fertur, perseverantes.

§. 39. Demum, etsi ii Missionarii, qui moderandas censuras, dispensandum super insufflationum, et Salivæ Ritu in Sacramento Baptismatis administrando, atque articulum de Pareis declarandum postulaverunt, nil difficultatis præsetulerint circa alia capita Decreti prædicti Caroli Thomæ Cardinalis Tournonii, et Apostolicarum Literarum Clementis Papæ XII., quarum initium *Compertum, exploratumque;* ex aliorum nihilominus Literis ingenti Nostro dolore accepimus, ex Missionariis alios esse, qui nulla habita interdicti a præfato Cardinali Tournonio lati, amplissimeque a Prædecessore nostro confirmati ratione, eo usque progrediuntur, ut Christianis Mulieribus gestare permittant monile collo suspensum, contracti tesseram Matrimonii quod Regionis illius lingua *Taly* denominatum, effigiem quamdam habet informem Idoli, quod profanis earum Gentium nuptiis præsidere fertur; ipsisque pariter Fidelibus, quo tempore ab illis nuptiæ celebrantur, permittant fructum, vulgo *Cocco* nuncupatum, frangere, ad hoc ut futurorum inde auspicia vel fausta, vel infausta desumant: Mulieribus demum, cum mensibus detinentur, Templi accessu, et salutari Pœnitentiæ Sacramento interdicant. Quamobrem Nos animo reputantes, quam sit execrandum, Mulieres illas, quæ sub Crucis vexillo militant, ornatas incedere hujusmodi insignibus, quæ aut Idololatriam importent, aut de Gentilitatis superstitione suspecta sint, prout dubio procul est memoratum *Taly*, necessario proinde damnatum: quamque Christifideles dedeceat, ritus, cæremoniasque sequi, vel imitari, ethnicam superstitionem redolentes, qua certe non vacat illa nuptiarum tempore in prædictis Regionibus usitata præfati *Cocco* diffractio, quæ idcirco jure et merito pariter reprobata dignoscitur; quam denique justum

Gestatio TALY.

Fractio Cocco.

Denegatio Ingressus Ecclesiæ Mulieribus menstruatis.

Iique damnantur.

sit, mensium tempore minime arcere Templis, et salutari Pœnitentiæ Sacramento fideles Mulieres, quas laudabili praxi admittit Ecclesia, Redemptoris vestigiis insistens, qui sanguinis fluxu laborantem non abjecit : *Si enim*, ut olim scripsit laudatus S. Gregorius Magnus, *in sanguinis fluxu posita laudabiliter potuit Domini vestimenta tangere*, *cur quæ menstruum sanguinis patitur*, *ei non liceat Domini Ecclesiam intrare?*

ANNO 1744.

§. 40. Hæc inquam reputantes, ac relatis et minime ferendis abusibus pro Apostolici muneris ratione remedium adhibere quam maxime cupientes, mandamus, et virtute sanctæ obedientiæ, tenore præsentis nostræ Constitutionis perpetuæ legis vim habituræ, jubemus atque districte præcipimus universis Episcopis, atque omnibus, et singulis tam Sæcularibus, quam Regularibus ex quocumque sint Ordine, Congregatione, Instituto, nominatimque ex Societate etiam Jesu, in Orientalium Indiarum Regnis Madurensi, Mayssurensi, et Carnatensi existentibus Apostolicis Missionariis, ut omnia et singula, quæ in supra insertis Clementis Papæ XII. Literis, quarum initium *Compertum exploratumque*, quas etiam auctoritate nostra, quatenus opus sit, in omnibus, et per omnia approbamus, confirmamus, et innovamus, contenta sunt, tam quæ supradicta capita respiciunt, quam alia quæcumque per easdem Literas præscripta, et definita, ad eorum normam, quæ idem Prædecessor Noster alteris pariter superius insertis Apostolicis Literis, incipientibus, *Concredita nobis*, constituit et sanxit, non solum ipsi pro virili parte integre, exacte, absolute, inviolabiliter, perpetuoque observent atque adimpleant, verum etiam, quantum in ipsis est, ut ab universis Fidelibus, qui eorum curæ sunt concrediti, exacte serventur et impleantur, omni studio ac viribus curent, atque contendant.

Et injungitur observantia et executio Decretorum S. Sedis, quæ in omnibus confirmantur

PONT. A. V.

Adhortatio Pontificis ad Episcopos et Missionarios.

§. 41. Denique eosdem Episcopos, et Missionarios omnes rogamus, et obsecramus per Dominum Jesum Christum, et per charitatem Sancti Spiritus, ut nihil aliud sapientes, præter id, quod a Nobis, et a Prædecessoribus Nostris constitutum fuit, salutare Dei, quod per eorum ministerium Regionum istarum Gentibus missum est, pari zelo ac puritate propagare non intermittant; omnique studio dent operam, ut nedum in novellis Christifidelibus veteris hominis vestigia penitus expungantur, deleanturque, verum etiam quæcumque vel symbola, vel imagines, aut figuræ, atque omnis demum species mala, ipsaque veluti umbra, et odor ethnicæ superstitionis ab ipsis eliminentur; illud cogitantes, ejusmodi cæremoniis, vanisque observationibus, quæ Idololatriæ reliquiæ sunt, earum Gentium animos inextricabilibus veluti laqueis irretiri, ac vetustos ali confirmarique errores, quibus misere detinebantur. Quod si aliquos Regionum illarum Fideles, veluti parvulos adhuc fluctuantes, Paganorum contemptus, contumelias, aut persecutiones, propter Ecclesiæ præceptorum, et Rituum observantiam, formidare conspexerint; illud ipsis illustre monitum, quod Sanctus Augustinus Ecclesiæ Doctor in pari argumento reliquit, commemorare, atque inculcare non desinant: *Si quæritis, unde vincantur Pagani, unde illuminentur;* quodque ad ipsos Evangelii præcones præcipue dictum esse dignoscitur: *Si quæritis unde ad vitam vocentur; deserite solemnitates eorum, deserite nugas ipsorum.*

Clausulæ efficaces pro omnimoda præsentium executione.

§. 42. Volumus autem, atque decernimus, easdem præsentes Literas, et in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod prædicti Missionarii, eorumque Procuratores, et alii quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, et dignitatis existant, seu aliàs specifica mentione

Anno 1744.

et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati et auditi, causæque, propter quas præsentes emanaverint, sufficienter adductæ, verificatæ, et justificatæ, non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, prætextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, et substantiali, ac inexcogitato et inexcogitabili, individuamque expressionem requirente defectu, notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque, juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari; sed ipsas præsentes Literas semper firmas, validas, et efficaces existere et fore, quibuscumque juris, seu facti defectibus, qui adversus illas, etiam quorumvis a Sede præfata concessorum Privilegiorum prætextu, ad effectum impediendi, seu retardandi earum executionem, quovis modo, seu quavis ex causa opponi, seu objici possent, minime refragantibus, suos plenarios, et integros effectus sortiri et obtinere, easque propterea, omnibus et singulis quomodolibet allatis, seu afferendis impedimentis penitus et omnino rejectis, ac nequaquam attentis, ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit inviolabiliter et inconcusse servari; sicque, et non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, et præfatæ Sedis Nuntios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, et potestate fungentes et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate et auctoritate, judicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis

Aliter judicari, et interpretari prohibetur, cum Decreto irritanti.

PONT. A. V.

auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Contrariis quibuscumque derogatur.

§. 43. Non obstantibus præmissis, et, quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariæ Apostolicæ regula *de jure quæsito non tollendo*, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus; necnon quorumcumque Ordinum, Congregationum, Institutorum, et Societatum, etiam Jesu, et quarumvis Ecclesiarum, et aliis quibuslibet, etiam juramento, confirmatione Apostolica. vel quavis firmitate alia roboratis Statutis et consuetudinibus, ac præscriptionibus quantumcumque longissimis, et immemorabilibus; privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis, Ordinibus, Congregationibus, Institutis, et Societatibus, etiam Jesu, ac Ecclesiis prædictis, aliisve quibuslibet personis, etiam quantumvis sublimibus et specialissima mentione dignis, a Sede prædicta ex quacumque causa, etiam per viam contractus, et remunerationis, sub quibuscumque verborum tenoribus et formis, ac cum quibusvis, etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis Decretis, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus, seu ad quarumcumque Personarum, etiam Imperiali, Regali, aliave qualibet mundana, vel Ecclesiastica dignitate fulgentium instantiam, aut earum contemplatione, seu aliàs quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, ac quantiscumque vicibus approbatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut alia aliqua exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac

si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata, exprimerentur, et insererentur, præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat, specialiter, et expresse derogamus, et derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque. ANNO 1744.

Fides præstanda transumptis.

§. 44. Quia vero difficile foret, Literas hujusmodi originales ubique ostendi, et publicari, volumus pariter, et decernimus, illarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis eamdem prorsus fidem tam in judicio quam extra illud, ubique locorum haberi, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Tenor præsentium intimetur Superioribus Missionariorum, qui earum executionem promittant et a Subditis exigant.

§. 45. Insuper volumus et expresse mandamus, ut eædem præsentes Literæ, seu earum exempla, etiam impressa, notificentur et intimentur omnibus et singulis memoratorum Missionariorum, cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, et Societatis, etiam Jesu, Superioribus Generalibus, et Procuratoribus Generalibus, ad hoc ut, tam suo, quam prædictorum eis respective Subditorum, seu inferiorum nomine, ipsas Literas fideliter exequi, et observare spondeant, actumque sponsionis hujusmodi in scriptis reddant; earum vero exempla prædicta, præter ea, quæ a Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum, ad Episcopos prædictorum Regnorum, legitime publicanda, de mandato pariter nostro, tansmittentur, iidem Superiores, aut Procuratores Generales pluribus viis, quanto citius fieri poterit, tansmittant ad eosdem suos Subditos, seu Inferiores in Regnis supradictis degentes, cum arctissimis præceptis, easdem Literas, et in eis contenta quæcumque plenarie, et integre, ac vere, realiter, et cum effectu in

Earumque exempla ad illos transmittant cum opportunis præceptis

PONT. A. V. omnibus, et per omnia similiter exequendi, et observandi.

Ipsæque præsentes semel publicatæ omnes afficiant. §. 46. Et nihilominus, quocumque modo earundem præsentium exempla in prædictis Regnis legitime publicata fuerint et promulgata, volumus, ut statim post hujusmodi publicationem, omnes et singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficiant, ac si unicuique illorum personaliter intimatæ et notificatæ fuissent.

Sanctio pœnalis. §. 47. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum approbationis, confirmationis, innovationis, declarationum, decretorum, præceptorum, mandati, Statuti, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 12. Sept. 1744. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, pridie Idus Septembris, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicata die 7. Octobris ejusdem anni.

Anno 1744.

APPROBATIO

CVIII.

Cultus ab immemorabili tempore exhibiti B. Nicolao Albergati S. R. E. Cardinali, et Episcopo Bononiæ ex Ordine Carthusianorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium.

QUONIAM ita comparatum est, ut ea, quæ aliàs accuratissime expensa, et concordibus cum virorum pietate, ac sapientia insignium suffragiis a Nobis ipsis sancita ac decreta fuerint, novis deinceps supremæ Apostolicæ nostræ Auctoritatis documentis approbata, et confirmata, universi Christifideles majori cum fide, constantia, ac veneratione accipere, et debitæ executioni mandare consueverint: Eapropter Decretum, quod nuper super casu excepto a Decretis fel. record. Urbani Papæ VIII. Prædecessoris Nostri in causa B. Nicolai Albergati edidimus, novo Apostolicæ confirmationis nostræ præsidio communire satagimus. Hujusmodi autem Decretum est tenoris, qui sequitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Tenor Decreti editi in causa B. Nicolai.

§. 1. *Singulare Divinæ providentiæ consilium esse videtur, quod Nobis reservaverit initium, et progressum, quousque fieri potuit, Causæ B. Nicolai Cardinalis Albergati, qui Anno MCCCCXLIII. decessit: Quo cum Nos et patriam communem, et eundem Cardinalis Titulum Sanctæ Crucis in Hierusalem sortiti sumus; eademque Bononiæ Ecclesia, cujus ipse Episcopus*

PONT. A. V.

inauguratus est anno MCCCCXVII., et ad mortem usque gubernavit, Nobis pariter gubernanda tradita est, et ad hanc usque diem gubernamus.

Introductio Causæ.

§. 2. *Cum in minoribus Promotorem Fidei ageremus, Canonizationis ejus causam inducere tentatum est. Quod autem tunc perfici minime potuit, id tandem in Congregatione Rituum habita die xx. Julii MDCCXLIV., dilecto filio nostro Card. Pompejo Aldovrandi, tunc Prodatario, nunc Æmiliæ Legato, referente, fuit deliberatum; atque ejusdem causæ introducendæ, prout moris est, commissio manu nostra perquam libenter signata prodiit.*

Processus et sententia Ordinarii super casu excepto a Decr. Urb. VIII.

§. 3. *Decretis itaque Urbani VIII. Prædecessoris nostri inhærendo, subjici debebat examini observantia eorundem Decretorum; et cum Nobis compertum esset, in Archiepiscopali Curia Bononiensi Anno MDCLI. auctoritate Ordinaria conditum fuisse Processum, in quo varia documenta, ac testimonia de observantia prædictorum Decretorum afferebantur; atque inde etiam deducebatur, scientia, assensuque Episcoporum Bononiensium publicum cultum fuisse exhibitum B. Nicolao Albergati toto tempore, quod Urbani VIII. Decreta exigunt: præterea Jacobum Boncompagni Cardinalem Archiepisc. Bononiensem Anno MDCCXXV. sententiam de more pronunciasse, qua cultum illum ad formam ipsorum Decretorum exhibitum fuisse comprobabat.*

Documenta Sanctitatis Beati Viri Pontificis jussu collecta, et vulgata.

§. 4. *Nos, ut Sanctitatis fama ejusdem Beati Viri illustrior fieret, et publici ejus cultus fundamenta magis stabilirentur, vitæ illius acta, Jacobo Zeno Episcopo Feltrensi et Bellunensi, ejus familiari, conscripta, typis iterum publicari præcepimus, et cum Codice Bibliothecæ nostræ Vaticanæ conferri. Codex autem hujusmodi bene ornatus, et Cardinalis Petri Barbi, qui deinde Pontifex factus Pauli II. nomen assumpsit, stemmata præferens, cui adhuc Cardinali opus illud inscriptum fuerat, multo pretio, et æstimatione dignus esse videtur, et ad errores aliquot, qui in vetustiores ejus vitæ editiones irrepserant,*

corrigendos apprime aptus. Id vero accurate perfecit Constantinus Ruggeri Clericus, nosterque familiaris, qui præmemoratæ Vitæ notas addidit. Communicatis deinde illi Martini V., et Eugenii IV. Apostolicis Brevibus, quæ in Archivio nostro peculiari servabantur, in quibus amplissima de Sanctitate Vitæ B. Nicolai Albergati testimonia continentur; tum etiam ei traditis iis, quæ a Nobis alio tempore hac de re collecta fuerant; factaque eidem tum ad nostram domesticam Bibliothecam, tum ad alias hujus Urbis celebriores, adeundi potestate, Nos ipsi singulis hebdomadis opus perlegere, et examinare curavimus; præscripto ordine, quem in eo dirigendo ordinandoque haberi voluimus; atque hinc post multos labores ad Jacobi Zeni historiam adjecta sunt prædictorum, aliorumque Romanorum Pontificum testimonia; necnon et Caroli VII. Galliæ, et Henrici VI. Britanniæ Regum, ac plurimorum illustrium Italiæ auctorum, inter quos recenseri maxime debent S. Antoninus, et Æneas Sylvius; tum etiam ex Gallia, Flandria, aliisque Regionibus Scriptorum: quæ omnia in unum volumen ab eodem Constantino Ruggeri collecta, jussuque nostro typis in lucem edita hoc ipso anno prodierunt. Anno 1744.

Causa proponitur in Congreg. Sac. Rit., ipso Pontifice referente.

§. 5. *His omnibus comparatis, cum in Congregatione Rituum ordinaria proponendum esset Dubium de observantia Decretorum Urbani VIII., Cardinali Aldrovando absenti nemo alius Cardinalis fuit a Nobis subrogatus, qui causam illam referret: Sed Kalendis Augusti habita coram Nobis eadem Rituum Congregatione, Nos ipsi Cardinalis relatoris vices supplentes, exposuimus primo, Beatum Nicolaum Albergati Bononiæ illustri genere natum, in Carthusianorum claustra juvenem concessisse; ibique Sanctitatis, ac prudentiæ fama in variis Carthusianis Domibus Prioris munere functum, Romæ deinde fuisse Ordinis sui Procuratorem Generalem: postea Bononiensis Ecclesiæ, invitum quamvis, et coactum, regimen suscepisse; in quo Ecclesiastica*

Relationis summa. De vita et obitu S. Nicolai.

PONT. A. V. *vivendi disciplina, largisque eleemosynis, lucu-lentiora dedit Sanctitatis suæ argumenta: quibus accessit invictum robur, quo turbulentis illis Ecclesiæ temporibus, jurisdictionis, et auctoritatis Pontificiæ adversariis fortissime restitit: a Pontifice Martino V. Cardinalium ordini adscriptum, præceptoque adactum, ut eam dignitatem acciperet, sic in eo gradu se gessisse, ut quemadmodum Religiosus religiosæ vitæ, Episcopus religiosi Episcopi, ita Cardinalis factus Cardinalis religiosi exemplar, ac norma extiterit; cum in omni vitæ genere, disciplinam regularem, austeritates, et Carthusiani instituti jejunia constantissime retinuisset: a Sede Apostolica rebus gerendis præpositum, post multos labores, pacem inter Mediolanensem Ducem, Venetos, et Florentinos conciliasse; et post plura in Galliam itinera, nunc Martini V., nunc Eugenii IV. Pontificum jussu, in magno Atrebatensi conventu, inter Carolum Galliæ Regem, et Philippum Burgundiæ Ducem, præclaram illam pacem, Catholicæ religionis adeo proficuam, firmasse; cum interea singularis Dei providentia ad ejus preces insigne miraculum edidisset, ut Scriptores nonnulli memoriæ prodiderunt. Exposuimus quoque sapientem illius gravitatem, cum communi Sanctitatis opinione conjunctam, in aliis Legati Apostolici muneribus, quæ ille tum in Basileæ, tum in Ferrariæ Conciliis, tum etiam in conventu Principum Germanorum Norimbergensi, præclare sustinuit; præter gravissimum illud Summi Pœnitentiarii, quod apud Pontificem Eugenium IV. gessit: postremo meritis plenum Senis ex hac*

De ejus Sanctitat. fama et cultu eidem exhibito. *mortali vita decessisse, communi omnium opinione, ac fama, heroicis virtutibus ornatum; ejusque corpus Florentiam, prout ipse mandaverat, ad Carthusianos fuisse delatum, ubi ad hanc usque diem requiescit: Cum illud Senis Florentiam comitatus fuisset Thomas Sarzanensis, qui deinde Cardinalis, ac paulo post Pontifex factus, Nicolaus V. vocari voluit in memoriam Nicolai Cardinalis Albergati, Viri de*

se

se optime meriti : qui post obitum (ut historici, inter quos ipsemet Thomas, narrant) ei apparuit, ac tristem, mœrentemque hac ipsa magistri sui et domini morte, recreavit; et inter cætera, sempiterna felicitate se potiri affirmans, Summum illi Pontificatum prædixit; quem pariter Æneas Sylvius, Pii Secundi nomine, assecutus est : qui ambo fuerant cum eodem Nicolao Albergati obsequio et familiaritate conjuncti. Atque uno verbo diligenter exposuimus quidquid magis egregium, solidumque de B. Nicolao memoriæ proditum erat in Pontificiis diplomatibus, gravissimisque Auctoribus, qui in prædicto volumine fideliter accurateque citantur. Transeuntes inde ad id, quod erat præcipuum, ad qualitatem scilicet, et vetustatem publici cultus, retulimus summa fide, quidquid causæ Postulatores in suis scriptis attulerant, tum etiam illa, quæ Fidei Promotor in suis animadversionibus ex officio opposuerat. Nec fuit a Nobis omissum id, quod ad ejusmodi oppositiones responderi valide poterat : illustratis, et in bono lumine collocatis principiis aliquot, quæ in nostris de Canonizatione Sanctorum Operibus continentur, quibus oppositiones illæ nitebantur.

ANNO 1744.

Congr. Resolutio pro Casu excepto a Decretis Urbani VIII.

§. 6. *Mentem autem nostram minime aperuimus; sed sententiis aliorum exquisitis, ingenti animi nostri gaudio audivimus, Cardinales omnes congregatos, communi suffragio, et una voce declarantes, Urbani VIII. decretis obtemperatum prorsus fuisse, quorum vi B. Nicolai causa esset multis nominibus excepta; adeoque veterem ac publicum ejus cultum, legitimum et canonicum esse censendum, nulloque modo iis, quæ in citatis decretis præscribuntur, adversum. Atque id magis, quod publicus idem cultus tunc cœpit, cum Senis corpus ejusdem Beati Viri in Ecclesia S. Augustini fuit expositum, ubi præter totius populi concursum, qui ejus pedes manusque deosculari certabat, Eugenius IV. Pontifex Maximus, inusitato iis temporibus exemplo, ejus funeri cum tota Curia adesse voluit : testatus id*

PONT. A. V. *se facere ob ingentem, quam de ejus sanctitate opinionem habebat, per Urbem jam longe lateque pervulgatam; imo et duarum librarum lapidem, qui in dissecto ejus corpore repertus est, devotionis causa apud se habere voluit. Addebant præterea, Cardinalem Gabrielem Paleotti primum Bononiæ Archiepiscopum, Nicolai nomen in Beatorum, ac Sanctorum Ecclesiæ suæ album retulisse, et Urbanum VIII., ut nonnulli memorant, affirmasse, delendos non esse ab ejus imagine radios, et splendores, quos ipse publico decreto Imaginibus eorum, qui non essent ab Apostolica Sede Canonizationis, aut Beatificationis honore donati, apponi prohibuerat, appositosque deleri jusserat: Postremo Beati Nicolai statuam jussu nostro in fronte Basilicæ Liberianæ inter alias aliorum Sanctorum fuisse positam, cujus Basilicæ ipse fuerat Archipresbyter.*

Pontifex Resolutionem confirmat, et decernit, ut infra.

§. 7. *Audivimus hæc omnia singulari animi nostri lætitia, et in omnibus unanimes, prædictorum Cardinalium sententiæ voce assensi sumus, quam etiam nunc scripto probamus, et confirmamus. Quoniam vero in ejusmodi casibus Fidelium pietas, ut observavimus, præscriptos limites transilire facile solet; cui rei, si Deo placuerit, alio tempore Nos opportune providere cogitamus, in præsens decernimus ea, quæ sequuntur.*

Ob Decret publicationem Solemnia non celebrari.

§. 8. *Primo, evulgato hoc Decreto, nolumus ingentem publicæ lætitiæ significationem dari, eo modo, quo in Canonizatione alicujus Beati fieri solet, quod quidem aliàs contigisse non ignoramus; sed solum in Ecclesia Metropolitana Bononiæ, in Basilica Liberiana Romæ, et in singulis Carthusiani Ordinis Ecclesiis, post Missam, quam Conventualem dicunt, cantari posse concedimus* Te Deum *in gratiarum actionem, sine musicorum instrumentorum strepitu, nulloque campanarum sonitu præcedente.*

Imagines Beati non nisi sub præscripta forma depingi.

§. 9. *Secundo, præter titulum Beati, quem de jure possidet, a privatis primo illi attributum, nunc vero a Sancta Sede comprobatum, conce-*

dimus ejus imagines pingi, ornarique posse laureolis, radiis, et splendoribus; non autem diademate, juxta Decretum Sacræ Congregationis Rituum die IX. *Februarii MDCLVIII. ab Alexandro VII. confirmatum. Volumus autem semper Carthusiani Ordinis habitu vestiri, quo ipse tam Episcopus, quam Cardinalis perpetuo usus est, non solum religionis causa, sed etiam, ut Ecclesiasticam Disciplinam eo tempore maxime vigentem observaret. Capiti vero illius neque pileolum, neque biretum rubrum apponi volumus: cum certum sit, ejusmodi ornamenta Cardinalibus Regularibus fuisse concessa a Prædecessore nostro Gregorio XIV. Anno MDXCI.; bene vero Cardinalis pileum, quo multo prius singulis Cardinalibus uti dedit Innocentius IV., eoque caput ornari, sive is ad pedes deponi poterit.*

Anno 1744.

§. 10. *Tertio nolumus ejus imagines in Ecclesiarum, sive Sacellorum privatorum Altaribus collocari, exceptis tamen Ecclesia Metropolitana Bononiensi, Basilica Liberiana Urbis, et singulis Ecclesiis, ac Sacellis Ordinis Carthusiani, tum etiam Ecclesiis illis sive Bononiæ, sive alibi, in quibus, vel super aras, vel extra, ejus imagines in præsens existunt.*

Easdemque extra Ecclesias hic designatas publicæ Venerationi non exponi.

§. 11. *Postquam innotuit, ac declaratum est, Nos in eo casu versari, quem Urbani VIII. decreta excipiunt, et post ea, quæ nuper exposuimus, et quæ quodammodo ex declaratione casus excepti a Decretis Urbani VIII. sequuntur; Apostolicæ Sedis in more fuit, præterito aliquo tempore, urgentibus gravibus circumstantiis, Officium, et Missam de Communi in honorem Beati concedere; alio deinde interjecto tempore, urgentibus gravioribus circumstantiis, Lectiones proprias, etiam antequam fuerint discussæ et approbatæ virtutes, juxta exempla a Nobis cumulata in nostro opere de Canonizatione Sanctorum* lib. 4. part. 2. cap. 4. n. 6.; *denique post aliquod temporis spatium Beati nomen in Martyrologium Romanum (quamquam id perraro) referre; et quoties magni ponderis causæ adessent, Decretis, et*

De rationibus audiendi Beatorum Cultum.

PONT. A. V.

Constitutionibus Apostolicis, si quæ obstant, derogare consuevit, juxta ea, quæ a Nobis relata sunt in eodem Opere nostro de Canonizatione Sanctorum lib. 4. part. 2. cap. 17. num. 14.

Conceditur Officium cum Lect. propriis, et Missa in honorem B. Nicolai

§. 12. *Nos itaque, ingentibus B. Nicolai Albergati Cardinalis erga hanc S. Sedem, et Catholicam religionem meritis inspectis, tum etiam communi præconio, quo Scriptores ex omni lingua, tribu, et populo, heroicis ejus virtutibus plaudunt, derogantes plenitudine auctoritatis nostræ quibuscumque adversantibus, et temporis inutiliter transacti jacturam compensare volentes, Officium Divinum de Confessore Pontifice cum Lectionibus propriis, per Nos componendis, et Oratione* Exaudi quæsumus *de eodem Communi, ritu Majoris duplicis, recitari concedimus die X. Maji, in quo ad beatam vitam migravit; id vero tantum Clero tam Regulari, quam Sæculari, necnon et Monialibus, Civitatis et Diœcesis Bononiensis; tum etiam Romæ Clero Basilicæ Liberianæ; pariterque Monachis, et Monialibus Ordinis Carthusiani universi; ita ut quicumque ex prædictis præmemorato die Officium illud recitaverit, horas Canonicas, ad quas tenetur, persolvisse censeatur. Eadem ratione concedimus, die x. Maji in omnibus præcitatis locis celebrari posse in honorem ejusdem Beati Missam de Communi Confessoris Pontificis; quam quidem concessionem ad alios quoque Sacerdotes tam Sæculares, quam Regulares, qui eo die in Basilica Liberiana, aut in Carthusiani Ordinis Ecclesiis rem Sacram confecerint, extendi volumus. Concedimus quoque eadem die x. Maji in antedictis Ecclesiis celebrari posse quotannis Beati Cardinalis festum, et ejus Reliquias ad publicam venerationem exponi, non autem in Processionem deferri, juxta ea, quæ Alexander VII. die XXVII. Septembris MDCLIX., et XVII. Aprilis MDCLX. decrevit. Postremo concedimus B. Nicolai nomen Martyrologio Romano inscribi, addito Elogio, quod a Nobis instituetur.*

Item anniversaria celebratio Festi, in certis Ecclesiis. Et descriptio illius nominis in Martyrol. Rom.

§ 13. *Hæc omnia singularibus Beati Cardinalis meritis profecto debentur. At vero præclari quoque Carthusiani Ordinis, quem Nos peculiari studio prosequimur, merita apud Nos pondus habent, ut hæc Apostolica liberalitate concedamus; eoque magis, quod ipse Ordo non tam sollicitus fuit multos Sanctos suos patefacere, quam multos Sanctos facere, ut recte fuit adnotatum. Accedit quoque spes, in quam maxime adducimur, Deum Opt. Max. ad intercessionem hujus Beati Viri, qui, quandiu vixit,* Cardinalis Pacis *nuncupatus est, daturum esse Nobis id, quod tam enixe toto corde, humiliterque rogamus, et rogaturi sumus, exoptatam scilicet inter Christianos Principes pacem, stabilemque concordiam. Neque vero dissimulare voluimus, Nos in hac tota rerum serie spirituale quoddam percepisse gaudium, simillimumque ejus, quod Pius II. Prædecessor noster in Canonizatione S. Catharinæ Senensis civis suæ se percepisse fatetur, quodque in ejus Canonizationis Bulla his verbis expressit:* Et si Nos quidem B. Catharinæ sublimes dotes, nobile ingenium, divinam mentem, sacratissimam voluntatem in omni natione quam lætissime vidissemus, lætiores tamen in Urbe Senensi, quæ nos genuit. Siquidem meritorum ejus longe magis, et magis peculiariter esse participes confidimus, quam si Virgo hæc aut in Africa, aut in Scythia, aut in India nata fuisset. Neque enim fieri potest, quin Sanctorum propinquitas aliquid habeat prærogativæ.

Anno 1744. Pontificis sensus in hujus Causæ examine et definitione.

§. 14. *Quod si deinde Deo placuerit ut ab hoc cultu ad nonnullos locos restricto quem in præsens Sedes Apostolica permittit, ad cultum publicum præceptivum, et generalem, hoc est a Beatificatione hac æquipollenti, ad solemnem Canonizationem transeundum sit; Postulatoribus causæ palam facimus, heroicarum ejusdem Beati virtutum materiam ad consuetam juris formam esse proponendam: cum expositio earum, quam Nos ipsi in Congregatione Rituum fecimus, sufficerit quidem, ut debito rerum apparatu ad*

De probatione virtutum, et miraculorum facienda, ut procedi possit ad Canonizationem B. Nicolai.

PONT. A. V. *agendum de publico permissivo, et restricto ad quosdam locos cultu procederetur, et ut etiam inoffenso pede fieri posset, a Nobis concessio Lectionum propriarum; non autem ut discussioni, et approbationi Virtutum a Sacris Canonibus requisitæ, ut ad solemnem Canonizationem transitus fiat, sufficiens esse potuerit; juxta a Nobis deducta in nostro Opere de Canonizatione Sanctorum* lib. 1. cap. 32. n. 14. et seqq. *Proponenda sunt quoque miracula, secundum ea, qua Nos die XXIII. Aprilis Anni MDCCXLI. et die XIV. Julii hujus MDCCXLIV. generatim decrevimus. Notum præterea unicuique facimus, nemini licere transgredi in exhibendo cultu limites per præsens Decretum præscriptos: Mandamusque Patriarchæ Hierosolymitano Sacrorum Rituum Congregationis Secretario, ut hoc ipsum Decretum, una cum cæteris ad calcem additis, inter Regesta Sacræ Congregationis referat, et conservet. Datum hac die XXV. Septembris MDCCXLIV.*

Thomas Patriarcha Hierosolym.

S. C. R. Secretarius.

Lectiones, de quibus in Decreto.

§. 15. Lectiones in Festo B. Nicolai Albergati Episcopi, et Confessoris; Pro secundo Nocturno.

LECTIO IV. *Nicolaus Albergatus nobili genere Bononiæ ortus est. Adolescens, dum juri Civili in patria operam daret, Monasticæ, ac severioris vitæ præstantia captus, Carthusianorum Institutum amplectitur; in quo brevi adeo profecit, ut Sacerdotio vix initiatus, patrio Cœnobio præfectus sit, aliaque subinde Monasteria fere decennio summa cum laude administraverit. Ejus prudentiæ, et Sanctitatis opinione Clerus Populusque Bononiensis permotus, ultro sibi in Episcopum plenis suffragiis delegit; quem ille honoris gradum diu constanterque refugiens, Superiorum suorum jussu invitus demum suscepit. Nihil tamen de prioris vitæ cultu, atque observatione remisit; Sed verbo, et exemplo forma gregis effectus, Ec-*

clesiasticam Disciplinam, et Christianos mores ita in Ecclesia sibi commissa restituit, ut alius omnino populus, alius Clerus videretur, et esset. ANNO 1744.

LECTIO V. *Civium suorum ad Martinum V. Orator iterum ac tertio profectus, tantam ab eo Pontifice, qui eximias illius virtutes perspexerat, iniit gratiam, ut conciliandæ pacis causa inter Angelorum, Francorumque Reges, Legatum in Gallias miserit: Ab ea Legatione reducem S.R.E. Cardinalem sub titulo S. Crucis in Hierusalem creavit; Legavitque mox in Insubriam, ut Mediolanenses, Florentinos, et Venetos discordia laborantes componeret. Post pacem Italiæ ab eo feliciter restitutam, secunda in Gallias Legatione auctus est, ac vita functo Martino V. Eugenii IV. jussu in Belgium profectus, Philippum Burgundiæ Ducem Carolo VII. Francorum Regi in Atrebatensibus Comitiis conciliavit. Ad Germaniæ quoque Principes in Norimbergensi conventu Pontificium Legatum egit, deinde Basileensi, tum Ferrariensi interfuit Concilio, ubi Apostolicæ Sedis dignitatem, majestatemque adversus schismaticos egregie tutatus est.*

LECTIO VI. *In obeundis tam variis, gravissimisque Legationibus incredibilem sibi apud Reges, et Principes venerationem adeptus, in virtutum suarum admirationem rapuit universos. Erat enim vel in summis honoribus simplicissima humilitas, animus non solum firmus, et excelsus, sed candidus etiam, prudens, ac moderatus, effusa in omnes charitas, mansuetudo, atque humanitas, cum ardenti Religionis zelo conjuncta. Carthusiani, quod professus fuerat, Instituti tenax, ejus asperitates ad mortem usque retinuit. Familiam ingenuam aluit, sanctissimeque institutam, ex qua duo Romani Pontifices Nicolaus V. et Pius II. prodiere. Tandem cum Eugenium IV. honoris ergo comitaretur, Senis in Hetruria renum calculo oppressus, sancto fine quievit. Ejus corpus Florentiam delatum, apud Carthusianos honorifice conditum est. Sanctitatis,*

PONT. A. V.

et Miraculorum fama post mortem clarum Benedictus XIV. Beatorum ritu coli permisit.

Elogium de quo in Decreto.

§. 16. Elogium apponendum in Martyrologio » vi. Idus Maji Bononiæ. B. Nicolai Albergati » Monachi Carthusiani, ejusdem Civitatis Epi- » scopi, et S. R. E. Cardinalis, Sanctitate, et » Apostolicis Legationibus clari, cujus Corpus » Florentiæ apud Carthusianos conditum est.

Confirmatio præinserti Decreti etc. cum Clausulis, et Derogationibus opportunis.

§. 17. Præinsertum itaque Decretrum nostrum, ac præinsertas Lectiones, et Elogium, ac in eo Decreto omnia et singula contenta ac præscripta, quo firmius subsistant, ac serventur exactius, atque etiam quatenus opus sit, auctoritate nostra Apostolica tenore præsentium confirmamus, et approbamus, illisque, et omnibus ac singulis contentis et præscriptis, Apostolicæ firmitatis robur adjicimus; atque ita ut præmittitur, omnino servari mandamus Decernentes easdem præsentes literas firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis ad quos spectat, et spectabit in futurum, plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari; Sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut ipsarum præsentium literarum Transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra adhibeatur, quæ adhiberetur eisdem præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Transumptis plena fides adhibeatur.

Dat. die 6. Oct. 1744.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die vi. Oct. MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno V.

D. Card. Passioneus.

ANNO 1744.

DE JURISDICTIONE CIX.

Episcoporum quoad Ecclesias Parochiales Regularium, et Personas curam Animarum Subditorum Sæcularium in eis exercentes.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

FIRMANDIS, atque asserendis Ecclesiasticæ disciplinæ regulis studiose intenti Prædecessores Nostri Romani Pontifices, consueverunt, peculiaribus rerum aut temporum necessitatibus animadversis, ad generalis providentiæ curam animum adjicere, easque Apostolicas Constitutiones opportune promulgare, quibus gliscentes morum corruptelas resecarent, et inordinatas humanæ arrogantiæ præsumptiones reprimerent. Cui rei obtinendæ utilissimum plane experti sunt, vel antiqua Patrum constituta renovare, interpretari, aut declarare, vel competentium Romanæ Curiæ Tribunalium, sive Congregationum judicata et responsa colligere, confirmare, aut in aliquibus remittere, eademque prudenter atque apte conciliare, si quando inter ea non satis convenire videretur. Utque antiquiora omittamus exempla, non alia sane ratione fel. rec. Prædecessor Noster Clemens Papa X. per suam Constitutionem, quæ incipit *Superna*, datam XI. Kal. Junii Anno MDCLXX. inhærendo pluribus resolutionibus Congregationum S. R. E. Cardinalium negotiis et consultationibus Episcoporum et Regularium, ac Tridentini Concilii interpretationi Auctoritate Apo-

Pontificum mos inhærendi Prædecessorum Constitutionibus, et Congregat. Decretis.

Clement. X. exemplum.

PONT. A. V.

stolica præpositorum, multa constituit circa debitam a Regularibus erga Episcopos Locorum Ordinarios observantiam, et subjectionem; tam in petenda eorum licentia et benedictione pro Verbi Dei prædicatione in Ecclesiis etiam suorum respective Ordinum habenda, quam in approbatione et facultate ab eisdem obtinenda pro administrando Sæcularibus Pœnitentiæ Sacramento. Ita pariter se gessit recolendæ memoriæ Prædecessor Noster Innocentius Papa XII. quum, ad normam plurium resolutionum Congregationis Concilii præfatæ, certas sacrarum Ordinationum regulas, et singulorum Episcoporum jura in proprios Subditos præfinivit, lata Const. quæ incipit *Speculatores*, sub datum pridie Nonas Novembris An. MDCXCIV.

Item Innocentii XII.

Idipsum Pontifex a se pluries servatum memorat.

§. 1. Hanc ipsam rationem Nos ipsi secuti sumus in Apostolicis nostris Literis, quarum initium est, *Sacramentum Pœnitentiæ*, Anno MDCCXLI. Kalendis Junii datis, in quibus nonnulla decrevimus et statuimus adversus Sacerdotes in Sacramentali Confessione suos Pœnitentes ad turpia sollicitantes, juxta declarationes in causis hujus generis, diversis temporibus et casibus prolatas a Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium contra hæreticam pravitatem generalium Inquisitorum. Idipsum nuperrime egimus, dum Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, cunctisque Locorum Ordinariis per Italiam constitutis Encyclicas Literas dedimus sub die XIX. Augusti hujusce Anni MDCCXLIV. quarum initium est: *Cum semper oblatas*, quibus, a prædictæ Congregationis Concil. Tridentini Interpretis resolutionibus et placitis neutiquam discedentes, plura declaravimus circa onus, quod habent tum omnes animarum curam gerentes, Missam pro Populo applicandi diebus saltem festis de præcepto; tum etiam Ecclesiarum Cathedralium, et Collegiatarum Canonici, aliique de earum gremio, Missam Conventualem quotidie pro Bene-

factoribus in genere specialiter offerendi. Nunc denique hoc idem a Nobis servatum iri declaramus, dum Episcoporum jura, quod attinet ad Visitationem Ecclesiarum Parochialium ad Regularium Monasteria pertinentium, hac nostra perpetuo valitura Constitutione asserere, atque, ut infra, definire et constituere in animum induximus.

Anno 1744. Et in præsenti potissimum observari declarat.

§. 2. Animarum curam in sæculares personas exercentes in iis Ecclesiis, quæ Monasteriis seu Domibus Virorum aut Mulierum adnexæ sunt, sive ipsi Regulares sint, sive Sæculares, Sacri Tridentini Concilii præscripto, *sess.* 25. *cap.* 11. *de Regularibus*, subesse debent, *immediate in iis, quæ ad dictam curam, et Sacramentorum administrationem pertinent, jurisdictioni, visitationi, et correctioni Episcopi, in cujus Diœcesi* prædicta Monasteria *sunt sita*, exceptis dumtaxat iis Monasteriis seu locis, *in quibus Abbates Generales, aut Capita Ordinum Sedem Ordinariam principalem habent, atque aliis Monasteriis, seu Domibus, in quibus Abbates, aut alii Regularium Superiores jurisdictionem Episcopalem, et temporalem in Parochos, et Parochianos exercent; salvo tamen eorum Episcoporum jure, qui majorem in prædicta loca, vel personas jurisdictionem exercent.*

Refert Tridentini Decretum circa jurisdictionem Episcopi in Ecclesias Parochiales ad Regulares spectantes.

§. 3. Cum itaque nonnulli Sacerdotes ab Episcopali jurisdictione exempti, quos neque Parochos, neque animarum curæ addictos esse constaret, ausi fuissent aliquibus Christifidelium matrimoniis interesse, sine prævia Episcopi aut Parochi licentia; quæsitum fuit, utrum hujusmodi Sacerdotum correctio, atque in eosdem animadversio ad Episcopum, an vero ad eorum Superiores, privative spectaret; Cumque ii privativum ejusmodi jus ex eo deducerent, quod Tridentina Synodus *loco cit.* dum facultatem tribuit Episcopis corrigendi, et puniendi Sacerdotes ab eorum jurisdictione exemptos, in his, quæ ad animarum curam, et Sacramentorum administrationem pertinent, de iis dum-

Greg. XV. firmat eamdem jurisdictionem in omnes animarum curam, et Sacramenta quomodocumque administrantes.

PONT. A. V.

taxat Sacerdotibus loquitur, qui vel Parochi sunt, vel animarum curam exercent, cujusmodi sane ii non erant, de quibus agebatur: futilem hanc, vanamque præsumptionem reprimere statuit fel. rec. Prædecessor Noster Gregorius Papa XV. ac de consilio Congregationis Sacri Concilii Tridentini Interpretis, edita Constitutione, quæ incipit *Inscrutabili*, data Nonis Februarii Anno Incarnat. Dominicæ MDCXXII. decrevit ac declaravit, *ut deinceps tam Regulares, quam Sæculares, quomodolibet exempti, sive animarum curam personarum sæcularium Monasteriis, seu Domibus Regularibus, aut quibusvis aliis Ecclesiis, vel Beneficiis, sive Regularibus, sive Sæcularibus incumbentem exerceant, sive aliàs Ecclesiastica Sacramenta, aut unum ex illis ministrent, prævia Episcopi licentia, et approbatione; sive quoquomodo in dictæ Curæ exercitio, aut in eorumdem Sacramentorum, vel alicujus ex illis administratione de facto, absque ulla auctoritate, se ingerant; in his, quæ ejusmodi curam, seu administrationem concernunt, omnimode jurisdictioni, visitationi, et correctioni Diœcesani Episcopi, tamquam Sedis Apostolicæ delegati, plene in omnibus subjiciantur.*

Pontifex alias quæstiones circa similia, cum consilio etc. definire intendit.

§. 4. Hac controversia per Constitutionem Gregorianam e medio sublata, non ideo ab aliis quæstionibus et litibus circa idem rerum genus promovendis cessatum fuit, pluraque Dubia tam in Congregationibus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, quam in Auditorio Rotæ, frequenter agitata et resoluta fuerunt, circa peculiarium quorumdam actuum naturam, an scilicet iidem censendi essent ad animarum curam, seu ad Sacramentorum administrationem pertinere; et consequenter, an Episcopos in visitandis Regularium Ecclesiis, quibus imminet animarum cura personarum sæcularium, posset, nec ne, suam circa hujusmodi actus jurisdictionem exercere; tum etiam, an hoc aut illud Monasterium dici posset ordinaria et principalis Sedes Abbatis Generalis, seu Capitis

Ordinis, ideoque Ecclesia hujusmodi Monasterio adnexa, quamvis Parochialis foret, Episcopo in visitatione subjecta non esset. Cum igitur resolutiones in prædictis Curiæ nostræ Tribunalibus circa hujus generis quæstiones identidem captas, earumque rationes et fundamenta, diligenter et considerate perpenderimus, consilium quoque et sententiam audierimus aliquot ex Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, aliorumque Virorum in juris Canonici scientia præstantium; nonnulla super his de Apostolicæ potestatis plenitudine decernere deliberavimus, ac præsenti nostra Constitutione inviolabilem quandam normam præfinire, qua posita, omnes de cætero lites, et controversiæ prædictis de rebus, si fieri possit, penitus eliminentur, atque omnia submoveantur obstacula, quæ debitam Decretorum Sacri Tridentini Concilii executionem in re tam gravis momenti impedire, aut retardare hactenus consueverunt.

ANNO 1744.

§. 5. Optimo sane consilio ab Episcopis Pastoralem visitationem aggredientibus præmitti solent in singulæ Diœcesis loca aliqui Sacerdotes Missionarii, qui ante ipsorum adventum, prædicationibus verbi Dei, et administratione Sacramentorum Pœnitentiæ et Eucharistiæ, spiritualem Populorum profectum, et animarum salutem, qui potissimus est Pastoralis visitationis scopus, studeant promovere. Inventi sunt autem ex iis Regularibus, quorum Ecclesiis incumbit Parochialis sæcularium cura, qui in dubium revocarent, an hujusmodi Missionarios, sive Sæculares, sive alterius Instituti vel Ordinis Regulares, ab Episcopo missos tamquam visitationis suæ prænuntios, in propriis Ecclesiis et Domibus ad exercenda munera eisdem commissa admittere et recipere ipsi tenerentur. Quod dubium, quum in Congregatione S. R. E. Cardinalium negotiis et consultationibus Episcoporum et Regularium præposita examinatum fuisset sub die 31. Augusti Anni 1668. affirma-

Approbat resolutionem Cong Episcop. et Regul. quod Missionarii Pastorali visitationi præmissi etiam a Parochis Regul. excipi debeant.

PONT. A. V.

tive resolutum fuit; ut scilicet prædicti Missionarii etiam a Regularibus Parochis seu Curatis libenter excipi debeant, omnibusque rebus juvari, quibus ad injunctum sibi onus adimplendum opus illis esse contigerit. Quod Nos quoque probamus, et auctoritate Apostolica confirmamus, atque in posterum (quoties id opus esse, prudenti Episcopi arbitrio judicatum fuerit) ab omnibus hujusmodi Parochis seu Curatis præcipimus observari.

Et decisionem Cong. Concilii, quod possit Episcopus Sacramentum Confirmationis in Ecclesiis Regularium administrare.

§. 6. Sed et in ipso visitationis cursu, atque etiam extra illam, aliqui Regulares de suorum privilegiorum et exemptionum indemnitate plus nimio solliciti, hanc Episcopis controversiam moverunt, utrum iis liceret, in ipsorum Regularium Ecclesiis, sive Parochialibus, sive non Parochialibus, Sacramentum Confirmationis administrare; quæ quidem controversia in Congregatione Concilii, partibus plenissime auditis, pro Episcopis decisa fuit, quemadmodum et Nos generaliter et sine exceptione eandem definimus.

Declarat quæ visitare possit Episcopus in Ecclesiis parochialibus Regularium.

§. 7. In exequenda vero Pastorali visitatione Ecclesiarum Parochialium, quæ a Regularibus administrantur, minime quidem licet Episcopo omnia Ecclesiarum hujusmodi Altaria visitare, sed illud dumtaxat, in quo Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum asservatur, et consequenter Sacrum ipsum Tabernaculum: Fontem quoque Baptisterii, si adsit; item Confessionale, in quo Parochus ad audiendas Confessiones residere solet; Pulpitum Ecclesiæ, e quo Parochus jus habet, verbi Dei, juxta præcipuum ministerii sui munus, annunciandi; Sacrarium pariter Ecclesiæ, ad inspiciendum locum, in quo asservatur sacra suppellex, pro Sacramentis tam intra Ecclesiam, quam extra illam decenter administrandis; Sepulchrum excipiendis Subditorum Parochiæ corporibus addictum, Cœmeterium Parochianorum humandis cadaveribus destinatum; Turrim Campanariam, dummodo in ea sint Campanæ ad Parochiam proprie spectantes; ac demum, præter res supra enuncia-

tas, omnia sacra vasa, quibus vel Particulæ consecratæ servantur, vel Sacra Olea sive in Baptismo, sive in extrema Unctione adhibenda, vel aqua Baptisterii, vel alia rite benedicta, quæ pro ingredientium aspersione ad Ecclesiæ fores poni consuevit.

ANNO 1744.

Quid circa Parochi vitam et mores cognoscere valeat.

§. 8. Visitationi locali proxima est ea, quæ personam respicit Parochi; cujus quidem, si Regularis sit, agendi rationem, in iis, quæ spectant ad observationem proprii ipsius Regularis instituti, non est Episcopi inquirere, quum ad ipsius Superiorem Regularem privative id pertineat. Licet tamen Episcopo, vel potius ipsi specialiter incumbit, ipsius Parochi seu Curati, etiam Regularis, vitam ac mores scrutari quatenus ea, quæ extra Claustrum prodierint, Rectoris animarum exempla, plurimum conferre ad Populi ædificationem, vel contra eidem obesse maxime possunt, quemadmodum aliàs eadem Concilii Tridentini Congregatio sapienter decrevit, et Nos etiam earundem præsentium tenore decernimus, et statuimus.

Et circa alia ad ejusdem Officium spectantia.

§. 9. Ad personalem quoque Parochi visitationem, proindeque ad Episcopi jus et officium pertinet ea occasione examinare, an titulo legitimo Parochus etiam Regularis animarum curam exerceat, an residentiæ lex ab eo observata fuerit atque observetur; an ad Synodum vocatus, iverit; an Congregationes seu Conferentias super casibus conscientiæ haberi solitas frequentet; an onera, quæ secum fert animarum cura, adimpleverit; ac inter alia, an Missam pro Populo applicaverit diebus festis de præcepto; an iisdem festis diebus omnia præstiterit, quæ a Sacro Tridentino Concilio præscripta sunt, Populum verbi Dei prædicatione, et Pueros in Fidei rudimentis Christianæque Doctrinæ præceptis instruendo; an, statis diebus, excipiendis Fidelium confessionibus vacet; an ægrotantibus et in extremo vitæ agone laborantibus debita, spiritualia subsidia sedulo præstet, et Sacramenta Ecclesiæ tempestive conferat; an

PONT. A. V. Pueros et Puellas ante susceptionem Sacramenti Confirmationis, tum etiam ante primam eorum Communionem, opportunis instructionibus erudierit; an priusquam Fideles ad matrimonia in faciem Ecclesiæ celebranda admittat, debitas inquisitiones adhibuerit, atque adhibeat, quibus tuto deprehendere possit, nullum inter Contrahentes impedimentum existere, eosdemque libere matrimonio consentire, ac demum in Doctrina Christiana, maxime vero in præcipuis Religionis nostræ Mysteriis, illos instructos esse; denique an Parochus apud se recte ordinatos retineat libros tum Baptizatorum, ubi Fons Baptismalis adsit in ipsius Ecclesia, tum Sacro Crismate confirmatorum, libros etiam Matrimoniorum, et status animarum.

Statuit Parochi correctionem ad Episcopum cumulative cum Superiore Regulari spectare.

§. 10. Uno verbo quidquid Episcopus a Parocho sæculari exquirere atque exigere solet ac debet, id omne, Regulari observantia unice excepta, a Parocho Regulari exquirere, et exigere potest; atque ubi hunc muneri suo defecisse compererit, opportuna Decreta condere et pronunciare, ac meritas in eundem pœnas statuere; in quo nihilominus Episcopi facultates minime privativæ sunt, sed Præsul Regularis jus cumulativum cum ipso habet; ita tamen, ut, si aliter a Superiore Regulari, aliter ab Episcopo decerni contingat, hujus, non vero illius, Decretis sit standum; prout aliàs a Congregatione Tridentini Concilii interprete judicatum fuit, Nosque Auctoritate Apostolica probamus, confirmamus, atque decernimus. Privativum tamen Episcopi jus est in Parochianorum mores inquirere, ac si quæ inter ipsos scandala oborta fuerint, auditis proborum ac prudentium Virorum sinceris relationibus, de iis cognoscere, eaque opportunis remediis resecare et reformare: nec enim Superioribus Regularibus in hujusmodi sæculares Parochiæ subditos ulla competit jurisdictio.

Parochianorum autem ad Episcopum privative.

Remotionem

§. 11. Eveniente autem casu, quo vel Episcopus, vel Superior Regularis aliquem ex præ-

dictis Parochis ab exercitio Curæ removendum, eademque privandum esse judicaverint; quoniam hujusmodi Parochis, sine prævia Episcopi approbatione, ad Curam animarum accedere nequaquam licet, quamvis a suis Superioribus deputati, iidemque ad nutum sint amovibiles; dubitatum propterea fuit, an Episcopus posset ad hujusmodi remotiones procedere, sine Superioris Regularis consensu, et an remotionis causas eidem adducere, easque verificare deberet; tum etiam an Regularis Superior ad similem remotionem et privationem suo jure deveniens, consensum Episcopi exquirere, suasque agendi rationes illi notas atque probatas facere teneretur. Qua de re, supradicta Congregatio Concilii decrevit, hujusmodi Parochos tam ab Episcopo, quam a Superiori Regulari, æquo jure, non requisito alterius consensu, ab Animarum cura removeri posse, nec unum alteri causas judicii sui aperire, multoque minus probare et verificare debere. Id quod a nobis in omnibus approbatur et confirmatur.

ANNO 1744.

vero Parochi, utrique licere, sine alterius consensu.

§. 12. Postquam vero Tridentina Synodus loco superius laudato declaravit, prædictos Curatos seu Parochos tam sæculares, quam regulares, animarum curam exercentes in Monasteriis seu Domibus Religiosis, quibus hujusmodi cura personarum sæcularium incumbit, subesse debere immediate, in iis, quæ ad dictam curam et Sacramentorum administrationem pertinent, jurisdictioni, visitationi et correctioni Episcopi, (quod quidem, juxta magis receptam Tribunalium hujus Nostræ Curiæ sententiam, intelligitur de jurisdictione Episcopi Ordinaria, non vero de delegata); illa tamen Monasteria seu Loca ibidem a Concilio excipiuntur, in quibus Abbates, aut alii Regularium Superiores jurisdictionem Episcopalem et temporalem in Parochos et Parochianos exercent; salvo nihilominus eorum Episcoporum jure, qui alia quapiam ex causa seu titulo, majorem in prædicta Loca vel Personas jurisdictionem exer-

Firmat exemptionem Parochialium, in quibus Superiores Regulares jurisdictionem Episcopalem et temporalem obtinent.

PONT. A. V.

cent. Quare nonnullis Episcopis contendentibus, licere sibi, saltem tamquam Delegatis a Sede Apostolica, in Parochos prædictos, sive in Parochianos, aliquem jurisdictionis actum exercere, Congregatio Concilii respondit, quod ubi Abbas, aut Superior Regularis suam probat jurisdictionem Episcopalem et Temporalem in ipsos Parochos et Parochianos, et contra Episcopus probare nequit ampliorem in eosdem jurisdictionem ex alio capite sibi acquisitam fuisse, abstinere omnino debet Episcopus tam a visitatione, quam ab alio quocumque jurisdictionis actu in hujusmodi Parochos et Parochianos. Quod quidem, veluti ipsius Concilii Decretis consonum, Nos etiam Apostolica confirmatione roboramus.

Declarat, exemptionem Parochialium Monasteriorum, in quibus resident Superiores Generales, non extendi ad residentias aliorum Superiorum non Generalium.

§. 13. Similiter ab Episcopi jurisdictione, visitatione, et correctione, etiam in his, quæ ad Animarum Curam et Sacramentorum administrationem spectant, prædicta Sancta Synodus excipit tam Sæculares, quam Regulares Parochos, qui Animarum curam exercent in iis Monasteriis seu Locis, in quibus Abbates Generales aut Capita Ordinum Sedem Ordinariam principalem habent: Quæ exceptio, sive limitatio, pluribus controversiis occasionem præbuit. Et primo, an ad inducendam hujusmodi exemptionem ab Episcopali visitatione, satis sit, quod in aliquo Monasterio resideat Abbas Regularis, licet is Ordinis sui Generalis non existat. Super quo præfata Concilii Congregatio pronunciavit, non sufficere Abbatis cujuslibet residentiam, nisi sit Abbas totius Ordinis sui Generalis. Tunc enim Tridentinum Concilium simplices Abbates, aut Regularium Superiores nominat, quum ab Episcopi jurisdictione ac visitatione eximit Parochos Ecclesiarum seu Monasteriorum, in quibus Abbates aut alii Regularium Superiores jurisdictionem Episcopalem et temporalem exercent; qua jurisdictione compertum est nonnullos etiam simplices Abbates aut Superiores Regulares gau-

ANNO 1744.

dere, quamvis non sint Ordinum Generales. De Abbatibus autem Generalibus, seu Ordinum Capitibus tunc loquitur eadem Sancta Synodus, quum a jurisdictione, et visitatione Episcopali exemptos esse indulget eorum Monasteriorum seu Locorum Parochos, in quibus Abbates Generales prædicti, aut Capita Ordinum, Sedem Ordinariam principalem habent. Cumque ea dubio procul sit Concilii mens, in hunc plane modum semper in posterum judicari et censeri debere statuimus: minime attenta distinctionis nota, quæ in plerisque Concilii Tridentini editionibus impressis apposita conspicitur inter verbum *Abbates*, aliudque *Generales*, utpote quæ nullatenus reperitur in exemplari authentico Actorum ipsius Concilii, quod in Archivo Sedis Apostolicæ in Arce Sancti Angeli asservatur; quodque, ut genuinam hujus loci lectionem certo cognosceremus, diligenter inspici fecimus, proindeque a prædictis exemplaribus impressis eadem distinctionis nota omnino est expungenda.

Indicat mendum in plerisque editionibus Concilii Tridentini.

§. 14. Altera quæstio est, an ad obtinendam exemptionem ab Episcopali jurisdictione et visitatione, sufficiat, quod aliquod Monasterium, Superioris Generalis Sedes Ordinaria existat, an vero præterea requiratur, ut ipsum Monasterium sit Caput Ordinis. De quo, quidquid alii opinati fuerint, decernimus sufficere, quod Monasterium seu Domus, sit Ordinaria et principalis Sedes Superioris Generalis; prout a Congregatione Concilii constanter judicatum fuit; quum verba Tridentini, de Capitibus Ordinum loquentis, non ad loca, sed ad personas Præsulum Regularium in locis residentium referantur.

Decernit, non requiri pro exemptione, quod Monasterium sit caput Ordinis.

§. 15. Tertio dubitari contingit, an exemptio ab Episcopi Visitatione, quam Tridentina Synodus, ut supra, concedit Ecclesiis Parochialibus eorum Monasteriorum, in quibus resident Abbates Generales aut Capita Ordinum, ad alias quoque Parochiales extendatur, quæ prædictis

Parochiales autem unitas Monasteriis residentialibus Superio-

PONT. A. V.

rum Generalium non gaudere exemptione.

Monasteriis unitæ sunt, et ab eisdem dependent. Sed quum de aliis hisce Ecclesiis unitis taceant Conciliaria Decreta, neque porro eadem ratio honoris cujusdam et reverentiæ habendæ erga Superiores Ordinum Generales in propriis Monasteriis vel Ecclesiis residentes, locum habeat in aliis Parochialibus, eisdem Monasteriis, ut præfertur, unitis; quod pluries Congregatio Concilii censuit, hujusmodi scilicet Ecclesias unitas, minime exemptas esse a jurisdictione et visitatione Episcopi, quamvis illæ a Parochis regularibus administrarentur; id ipsum Nos, prædictæ Congregationis resolutionibus inhærentes, decernimus et constituimus.

Asserit privativam jurisdictionem Episcopi in Parochianos etiam hujusmodi Parochialium exemptarum.

§. 16. Quæsitum fuit quarto loco, an ratione exemptionis a jurisdictione Episcopi, quæ competit supradictis Rectoribus Ecclesiarum residentialium Superiorum Generalium, et propter eorumdem Rectorum omnimodam subjectionem jurisdictioni et correctioni prædictorum Generalium Regularium, jus aliquod, et jurisdictio attributa sit iisdem Superioribus Generalibus in sæculares Subditos hujusmodi Ecclesiarum, sive Parochianos; an vero dicendum sit jus istud ad Episcopum privative pertinere. Super quo decernimus, Episcopo plenam et privativam jurisdictionem competere in Parochianos, ad eumdemque Episcopum pertinere, non solum propriam auctoritatem et consensum (prævio examine per se ipsum, vel per Vicarium suum faciendo) interponere, quotiescumque Superior hujusmodi Generalis aliquem sive sæcularem, sive regularem Parochum seu Curatum, etiam ad nutum amovibilem, ad exercendam in prædictis Ecclesiis animarum curam personarum sæcularium deputare voluerit; sed etiam si Episcopus hujusce Parochiæ regimen a supradictis Parochis exemptis, sive sæcularibus, sive regularibus, non recte administrari cognoverit; posse ipsum, et aliquando etiam debere pro sui Officii munere,

Item jus examinandi, et approbandi Parochum.

apud Superiorem Generalem instare, ut Parochum seu Curatum hujusmodi ab animarum cura removeat; implorata quoque, quatenus opus sit, Apostolicæ Sedis auctoritate; si nempe Generalem prædictum, aut reluctantem, aut Parocho plus æquo faventem invenerit.

Anno 1744.

Et instandi, quatenus opus sit, pro illius remotione.

§. 17. Præcipua in hac materia quæstio illa fuit, quænam essent Monasteria, in quibus Abbates Generales, seu Capita Ordinum, Sedem ordinariam principalem habent; contendentibus nonnullis, quodlibet Monasterium, aut locum quemlibet, in quo Abbas Generalis sive Caput Ordinis manet, inibique moratur, Sedem ipsius Ordinariam principalem dici oportere, ita ut ejusdem Monasterii aut Loci Parochus ab Episcopali jurisdictione et visitatione immunis statim fiat. Verum vaga et arbitraria hujusmodi Sedes, quæ a sola Superioris Generalis præsentia naturam Sedis ordinariæ et principalis mutuatur, tum rectæ rationi, tum Concilii verbis ac sensui plane adversatur. Quapropter quum Nobis compertum sit, in aliquibus Ordinum Regularium Constitutionibus assignatum reperiri locum pro residentia Superioris Generalis, ejusque Curiæ; in aliis vero Ordinibus, ubi Constitutiones de eo nihil statuant, eamdem residentiam veteri consuetudine esse præfinitam; quoties de Ordinum hujusmodi Superioribus Generalibus agatur, eorum Sedem ordinariam principalem, ad effectum de quo agitur, illam esse, et censeri decernimus, quæ ab ipsorum Constitutionibus, vel ab inveterata consuetudine prædicta præscribi dignoscitur; idque tantummodo Monasterium, non vero aliud, in quo, quacumque de causa, Superior Generalis commoratus fuerit, pro ordinaria Generalis Sede haberi præcipimus, licet ipse Generalis ibi actu non resideat.

Statuit, residentiam Superioris Generalis ad effectum exemptionis, non vagam et arbitrariam, sed illam dumtaxat intelligi, quæ a Constitutionibus vel a consuetudine Ordinis præfinitur.

§. 18. Quod si aliqui sint Religiosi Ordines seu Congregationes, quorum Constitutionibus, vel consuetudinibus minime præfinitum sit Monasterium, in quo Abbas Generalis, seu Caput

Aut quam Superior Generalis semel initio elegerit.

PONT. A. V. Ordinis re idere debeat, nullum Monasterium pro ejusdem Generalis Sede ordinaria principali, ad effectum eximendi Parochum ab Episcopi jurisdictione et visitatione, ex eo tantum haberi debere statuimus, quod solus ipse Superior Generalis in eo degat, absque consuetis Ministris, quos in Ordine regendo socios habet; sed illud dumtaxat Monasterium pro Sede Generalis ordinaria principali haberi volumus, quod semel ipse Superior Generalis, seu Caput Ordinis, initio Generalatus, elegerit pro sua stabili residentia, et Officialium seu Ministrorum prædictorum. Verum si, facta semel hujusmodi electione, eamdem postmodum variare præsumpserit, declaramus, neque Monasterium initio electum, neque alterum etiamsi cum sua Curia eo se transtulerit, privilegia ordinariæ et principalis generalitiæ Sedis habiturum.

Sublata facultate variandi.

Et salvo majori jure Episcoporum, si qui majoris jurisdictionis quasi possessionem habeant.

§. 19. In omnibus autem præmissis exemptionum casibus, salvum semper atque illæsum esse volumus eorum Episcoporum jus, si qui sunt, qui supradictas Parochiales Ecclesias, earumque Rectores visitare consueverint, nimirum tam illas, quæ Monasteriis seu Domibus iis adnexæ sunt, in quibus Generales Ordinum Superiores Sedem ordinariam principalem, vel a suorum Ordinum Constitutionibus, vel ab inveterata consuetudine præfinitam habent; quam eas, quæ ab ipsis Superioribus Generalibus aliàs pro ordinaria principali residentia fuerint electæ, et nihilominus, hujusmodi residentia durante, Episcopi visitationi, jurisdictioni et correctioni subjectæ fuerint.

Clausulæ præservativæ.

§. 20. Decernentes præsentes nostras Literas, et in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quilibet in præmissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, Ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis existant, sive aliàs specifica, et individua mentione, et expressione digni, illis non consenserint, nec

ad ea vocati, et auditi, neque causæ propter quas eædem præsentes emanaverint, adductæ, verificatæ, vel sufficienter, aut ullo modo justificatæ fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, prætextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quamtumvis magno, ac formali et substantiali defectu notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut etiam motu pari, et de Apostolicæ potestatis plenitudine simili concesso, vel emanato, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse, sed ipsas præsentes semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab illis ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, et inconcusse observari. ANNO 1744.

§. 21. Sicque, et non aliter in præmissis censeri, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et S.R.E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicæ Sedis prædictæ Nuncios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, ac potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet aliter judicandi, et interpretandi facultate, judicari, et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Aliter judicari prohibetur.

§. 22. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariæ Apostolicæ Regula *de jure quæsito non tollendo*, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel spe-

Contrariis plenissime derogatur

PONT. A. V.

cialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, exemptionibus, et indultis etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, Institutis, etiam Societatis Jesu, et Sancti Joannis Hierosolymitani, aliisve quibuslibet specifica, et individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, et cum quibusvis etiam clausulis et decretis, etiam derogatoriarum derogatoriis, et irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, et de Apostolicæ potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac aliàs quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, et individua mentio, seu quævis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, et occasiones præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, et exactissime servatis et specificatis respective habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum plenissime, et amplissime motu pari derogamus, et derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Publicationi præsentisConstitutionis in Urbe tribuitur vis personalis intimationis omnibus factæ.

§. 23. Volumus insuper, et eadem auctoritate prædicta mandamus, ut eædem præsentes, et in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam prætendere valeat, ipsas præsentes, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiæ S. Joannis in Laterano, et Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiæque Generalis Innocentianæ in Monte Citatorio, et in Acie Campi Floræ

Floræ per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, et affigi : sicque publicatas, et affixas, omnes et singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere, et arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatæ, et notificatæ fuissent. ANNO 1744.

§. 24. Utque earumdem præsentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in judicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Transumptis fidem præstari sancitur.

§. 25. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Approbationis, Innovationis, Voluntatis, Mandati, Statuti, Decreti, et Declarationis, infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Sanctio pœnalis.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimoquarto, octavo Idus Novembris, Pontificatus Nostri Anno V. Dat. die 6. Nov. 1744.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 18. *ejusdem Mensis et Anni.*

CX.

JUBILÆUM

Pro Christifidelibus Italiæ, et Insularum adjacentium, Divinam opem implorantibus pro pace inter Principes Christianos, et aliis Catholicæ Ecclesiæ necessitatibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Universis Christifidelibus præsentes Literas inspecturis, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Exordium a calamitatibus Europæ, et Italiæ præsertim incubantibus.

IN Suprema Catholicæ Ecclesiæ administratione, quam per ineffabilem Divinæ Bonitatis largitatem Omnipotens Deus Nobis commisit, non leve imbecillitatis nostræ præsidium in generali Christianorum Principum concordia collocatum iri confidebamus: Hinc jacentem pene animum, tantique muneris magnitudine, et difficultate deterritum, magna spes erexerat, in ea Nos sane incidisse tempora, in quibus, restinctis bellorum incendiis, asserta Regnorum conjunctione, hostium sublata formidine, et facta per Illum, qui et mari, et ventis imperat, tranquillitate, facilius Pastoralis officii Nostri partes implere, et Dominici gregis curam sustinere potuissemus. Verum quo minus aspera suscepti muneris ducebamus exordia, eo deinceps tristior et luctuosior Christianæ Reipublicæ facies sese paulatim explicuit, donec tota, veluti immissis facibus, Europa deflagrante, adeo vehementes turbulentissimæ tempestatis fluctus Nos jactant ac pene obruunt, ut cum Prædecessore nostro Divo Gregorio Magno, senescentis Mundi terminum, atque iræ et ultionis diem jamjam appropinquantem, Vobis apertius cum

gemitu et lamentatione denuntiare quodammodo cogamur; Nam Regnum adversus Regnum, et Gentes contra Gentes, ac utrasque nomine Jesu Christi insignitas, exsurgere, earumque pressuram terris insistere, et aliunde cum angore accipimus, et hic, manantibus continuo lacrymis, propriis oculis spectamus: Terræmotus per loca non ita pridem dederunt significationem, ut fugeremus a facie arcus; arva et segetes ab eluvionibus direptæ; pestifera, et deterrima lues longe lateque Provincias depopulata, agri a Colonis relicti, quam plurimi hominum siti et fame enecti, Urbes Civibus vacuæ, obstructæ cadaveribus viæ, corpora supra corporibus inhumata, et denique tanquam aqua in circuitu sanguis effusus, satis aperta divini furoris signa undequaque præseferunt, et adhuc extentum ultricis justitiæ brachium nobis ostendunt; immo ne tot acerbissimis calamitatibus, Italiæ præsertim incubantibus, deesse aliquid videatur, Nos ipsi propemodum vivimus inter gladios, et fere timemus, ne, percusso pastore, oves dispergantur. ANNO 1744.

§. 1. At probe memores, quod Dominus, cum iratus fuerit, misericordiæ recordatur, neque vult mortem Peccatoris, sed ut fructus dignos pœnitentiæ faciens, convertatur, et vivat, etsi interea temporis cum privatis, tum publicis indictis precibus Deum exoravimus, ut indignationem suam a Nobis averteret, attamen, ut in Nos, cum fiducia adeuntes ad thronum gratiæ, misericordiæ suæ divitias largius effundat, ex prisco Romanæ Ecclesiæ more, cœlestium munerum thesauros aperire, et liberali manu erogare decrevimus, ut hoc potissimum acceptabili tempore, cum apparuerit Salvatoris Nostri Dei humanitas, oriatur in diebus suis abundantia pacis, et Ipse auferens bella usque ad finem Terræ, arcum conterat, quem tetendit, confringat arma, et scuta comburat igni. Divinæ opis fiducia, Oratione mediante.

§. 2. Itaque de Omnipotentis Dei misericordia, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum Indulgentia plena-

PONT. A. V.

...ria conceditur implentibus opera injuncta.

In Urbe.

ejus auctoritate confisi, ex illa ligandi, atque solvendi potestate, quam Nobis Dominus, licet indignis, contulit, omnibus et singulis utriusque sexus Christifidelibus tam in hac Alma Urbe Nostra, quam in universa Italia, et Insulis ei adjacentibus degentibus, quorum iis, qui in prædicta Urbe Nostra solemni Processioni die festo S. Andreæ Apostoli ab Ecclesia ejusdem Sancti Andreæ de Valle nuncupata Congregationis Clericorum Regularium Theatinorum nuncupatorum ad Ecclesiam Beatæ Mariæ Virginis supra Minervam Fratrum Ordinis Prædicatorum de eadem Urbe, universo interveniente Clero, et Populo agendæ, devoti interfuerint, vel Sancti Joannis in Laterano, vel Principis Apostolorum, aut Sanctæ Mariæ Majoris dictæ Urbis Ecclesias, seu Basilicas, vel earum aliquam, intra spatium duarum hebdomadarum, a supradicto die festo Sancti Andreæ inchoandarum, et usque ad tertiam Dominicam Adventus inclusive decurrendarum, saltem semel devote visitaverint, ibique per aliquod temporis spatium pias ad Deum preces, ut supra, effuderint, ac quarta, et sexta feriis, ac Sabbato alterius ex prædictis hebdomadis jejunaverint, et peccata sua confessi, Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum in aliqua ex Dominicis prædictis, vel alia die intra easdem hebdomadas reverenter sumpserint, ac pauperibus aliquam eleemosynam, prout unicuique suggeret devotio, erogaverint, cæteris vero extra Urbem prædictam, ut præmittitur, degentibus, qui Ecclesias ab Ordinariis locorum vel eorum Vicariis, seu Officialibus, aut de eorum mandato, et ipsis deficientibus per eos, qui ibi curam Animarum exercent, postquam ad eorum notitiam hæc nostræ pervenerint, designandas, vel Ecclesiarum hujusmodi aliquam, spatio duarum similiter hebdomadarum a publicatione designationis per Ordinarios, vel eorum Vicarios, seu Officiales, vel alios, ut præfertur faciendæ decurrendarum, saltem semel visitaverint, ibique ut supra oraverint,

Extra Urbem.

ac quarta et sexta feriis, ac Sabbato alterius ex hebdomadis præfatis jejunaverint, pariterque peccata sua confessi, ac in die Dominica immediate sequenti, vel alia die intra eamdem hebdomadam Sanctissima Communione refecti fuerint, et pauperibus aliquam eleemosynam, ut præmittitur, erogaverint, plenissimam omnium peccatorum suorum Indulgentiam et remissionem, sicut in anno Jubilei visitantibus certas Ecclesias intra et extra Urbem prædictam concedi consuevit, tenore præsentium concedimus, et elargimur. ANNO 1744.

§. 3. Navigantes vero, et iter agentes, ut cum primum ad sua sese domicilia receperint, suprascriptis peractis, et visitata Ecclesia Cathedrali, vel majori, aut Parochiali loci eorum Domicilii, eamdem Indulgentiam consequi possint, et valeant; Regularibus autem personis utriusque sexus, etiam in claustris perpetuo degentibus, necnon aliis quibuscumque tam Laicis, quam Ecclesiasticis, Sæcularibus, vel Regularibus, etiam in carcere, aut captivitate existentibus, vel aliqua corporis infirmitate, seu alio quocumque impedimento detentis, qui supra expressa, vel eorum aliqua præstare nequiverint, ut illa Confessarius ex jam approbatis a Locorum uniuscujusque Ordinariis ante præsentium publicationem, seu approbandis, eis in alia pietatis opera commutare, vel in aliud proximum tempus erogare possit, eaque injungere, quæ ipsi pœnitentes efficere poterunt, pariter concedimus, et indulgemus.

De Navigantibus et iter agentibus.

Ac degentibus intra claustra, vel aliàs impeditis.

§. 4. Insuper omnibus et singulis Christifidelibus utriusque sexus tam laicis, quam Ecclesiasticis Sæcularibus, et Regularibus cujusvis Ordinis, Congregationis, et instituti tam in Urbe prædicta, quam extra eam in universa Italia, et Insulis ei adjacentibus prædictis, ut præfertur, degentibus, licentiam concedimus et facultatem, ut sibi ad hunc effectum eligere possint quemcumque Presbyterum Confessarium tam Sæcularem, quam cujusvis Ordinis, et In-

Facultas eligendi Confessarium pro absolut. a peccat. et censuris.

PONT. A. V. stituti Regularem ex approbatis, ut præmittitur, a locorum respective Ordinariis, qui eos ab excommunicationis, suspensionis, et aliis Ecclesiasticis sententiis et censuris a jure, vel ab homine quavis causa latis, seu inflictis, necnon ab omnibus peccatis, excessibus, criminibus, et delictis quantumvis gravibus, et enormibus, etiam locorum Ordinariis, sive

Etiam reserv. Nobis, et Sedi Apostolicæ, etiam in literis die Cœnæ Domini legi solitis, contentis, et aliàs per quascumque nostras, aut Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum Constitutiones, quarum tenores præsentibus haberi volumus pro expressis, quomodocumque reservatis, in foro conscientiæ, et hac vice tantum absolvere, et liberare valeant, et insuper vota quæ-

Et pro commutatione Votorum. cumque (Religionis, et Castitatis exceptis) in alia pia et salutaria opera commutare, injuncta tamen eis, et eorum cuilibet in supradictis omnibus casibus pœnitentia salutari, aliisque ejusdem Confessarii arbitrio injungendis.

Præceptum de præsentium publicatione etc. §. 5. Quapropter tenore præsentium in virtute Sanctæ Obedientiæ districte præcipimus atque mandamus omnibus et quibuscumque Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, et aliis Ecclesiarum Prælatis, ac quibuscumque Ordinariis locorum ubicumque existentibus, eorumque Vicariis, et Officialibus, vel iis deficientibus, illis, qui curam Animarum exercent, ut cum præsentium literarum transumpta seu exempla, etiam impressa acceperint, illa statim absque ulla mora, retardatione, vel impedimento, per suas Ecclesias, et Diœceses, provincias, Civitates, Oppida, Terras, et loca publicent, et publicari faciant, Ecclesiamque seu Ecclesias visitandas designent.

Exceptiones Indultorum. §. 6. Non intendimus autem per præsentes super aliqua irregularitate publica, vel occulta, nota, defectu, incapacitate, seu inhabilitate quoquomodo contracta dispensare, vel aliquam facultatem tribuere dispensandi, seu habilitandi, et in pristinum statum restituendi, etiam in

foro conscientiæ : neque etiam easdem præsentes iis, qui a Nobis et Apostolica Sede, vel ab aliquo Prælato, seu Judice Ecclesiastico, etiam eorum nomine speciatim non expresso, excommunicati, suspensi, interdicti, seu aliàs in sententias, et censuras incidisse declarati, vel publice denunciati fuerint, nisi intra tempus dictarum duarum hebdomadarum satisfecerint, aut cum partibus concordaverint, ullo modo suffragari posse, aut debere. ANNO 1744.

Derogationes.

§. 7. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, præsertim, quibus facultas absolvendi in certis tunc expressis casibus ita Romano Pontifici pro tempore existenti reservatur, ut nec etiam similes, vel dissimiles Indulgentiarum, et facultatum hujusmodi concessiones, nisi de illis expressa mentio, aut specialis derogatio fiat, cuiquam suffragari queant : necnon regula Nostra de non concedendis Indulgentiis ad instar, ac quorumcumque Ordinum, et Congregationum, sive Institutorum Regularium, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, et consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis eisdem Ordinibus, Congregationibus, et Institutis, illorumque personis quomodolibet concessis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum tenores præsentibus pro sufficienter expressis, ac formam in eis traditam pro servata habentes, hac vice specialiter, nominatim, et expresse, ad effectum præsentium, derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Fides habenda Transumptis.

§. 8. Ut autem præsentes Nostræ, quæ ad singula loca deferri non possunt, ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus, ut ea-

Pont. A. V. rumdem præsentium transumptis, vel exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, ubique locorum, ut præfertur, eadem prorsus fides habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Dat. die 20. Nov. 1744. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die vigesima Novembris millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

Publicata die 21. *ejusdem Mensis, et Anni.*

ANNO 1744.

CONTROVERSIÆ CXI.

Circa Regimen Missionum in Regno Cocinchinæ existentium, earumque limites, dirimuntur.

Venerabili Fratri, Hilario Costa Episcopo Corycensi, et Apostolico Vicario Regni Tunchini Orientalis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

QUANTOPERE Caritas Christi et sollicitudo omnium Ecclesiarum urgere pergat Apostolicam hanc Sanctam Sedem, cujus Pastorum Princeps Jesus Christus per abundantiam Divinæ Bonitatis Nobis quamvis immerentibus Vicariam auctoritatis suæ in Suprema Catholicæ Ecclesiæ administratione tribuit potestatem, adeo certum est, ut luculentissima Apostolicæ caritatis et sollicitudinis hujusmodi argumenta ubique terrarum luce clarius conspiciantur. Romani sane Pontifices Prædecessores nostri, Nosque ipsi, a remotissimis Orbis terrarum regionibus etsi corpore absentes, spiritu tamen præsentes, nunquam destitimus, quin per Sacros Operarios ad Evangelicam Christi Vineam excolendam omni tempore missos uberrimus Christianæ pietatis et æternæ salutis fructus colligeretur. *Apostolicæ Sedis Cura pro statu omnium Ecclesiarum*

§. 1. Inter cæteras vero Apostolicas in Asia institutas Missiones, nobilior et fructuosior olim commendabatur illa Cocinchinæ, sed ad statum tam perniciosum deplorabilemque jamdudum redacta est, atque in tanta perturbatione modo *Missiones Cocinchinæ variis agitatæ dissidiis.*

PONT. A. V.

versatur, ut de illa non sine obortis lacrymis ingentique animi Nostri mœrore cogitare possimus. Quæ autem status perturbationisque hujusmodi causa fuerit atque in præsentia sit, manifestius Fraternitati Tuæ, quippe quæ prope oculis spectat, quam Nobis tam longe existentibus, nota est; quamplurimæ scilicet gravissimæque controversiæ et concertationes, non minus inter Missionarios diversorum Ordinum, Congregationum, et Institutorum ibi adlaborantes, quam inter nonnullos ipsorum, et Apostolicos pro tempore Vicarios, eorumque Coadjutores exortæ, quæ magno animorum ardore fotæ, in dies increscunt. Tota vero harum controversiarum concertationumque summa in finibus terminisque Ecclesiarum, earumque inibi erectarum constitutis residentiis, necnon in regimine, et directione illorum Christifidelium, ab unoquoque ex iisdem Ordinibus, Congregationibus, et Institutis seorsim ac privative prætensa, consistit: quemadmodum etiam quoad varias doctrinas ac ritus, seu consuetudines, per eas Regiones jam disseminatas, vel subinductas, ab integerrima Catholicæ Ecclesiæ doctrina disciplinaque discrepantes, aut minime consentaneas, vertitur. Etsi autem Apostolica hæc Sancta Sedes, prout rerum ac temporum rationem exposcere visum fuit, de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum consilio, per varias ordinationes præscriptasque rationes, et salutare, et opportunum tum auferendis componendisque exortis jam dissidiis perturbationibusque, tum avertendis impediendisque ulterioribus malis, remedium adhibere non omisit: ipsa tamen locorum distantia in causa fuit, quod Apostolicæ providentiæ hujusmodi nedum optatus excitatis ardentibusque discordiarum incendiis penitus extinguendis successus minime responderit; quin imo, propter immaturum Apostolicorum Vicariorum eorumque Coadjutorum obitum, neces-

Quæ nunquam penitus extingui potuerunt per Decreta Congreg. de Propag. Fide.

sariamque novorum utriusque Successorum deputationem, magis magisque dissidiorum concertationumque fervor exarserit. Anno 1744.

§. 2. Quoniam autem ex relatis propositisque Partium studiis, rationibus, et documentis, invicem ut plurimum pugnantibus, rectum, æquum, certumque rerum tam longe dissitarum judicium haud facere, ac pronuntiare potuerat ipsa Congregatio Cardinalium Propagandæ Fidei; in eam sententiam, ne Missiones hujusmodi penitus interirent, venit anno millesimo septingentesimo trigesimo sexto, ut Apostolicus Visitator facultatibus necessariis et opportunis instructus per fel. record. Clem. PP. XII. Prædecessorem nostrum illuc adlegaretur; qui omnibus inibi perspectis ac mature expensis, præ oculis Deum habens, et ad promovendum Sacrosanctæ Catholicæ Religionis incrementum dumtaxat intentus, exortas inter Missionarios aliosque controversias et dissidia componeret atque sedaret, inordinationes emendaret, salutaris providentiæ ordinem pro recto illorum Christifidelium regimine induceret, ac denique per opportuna decreta (super quibus tamen semper intelligeretur reservata ejusdem Congregationis Cardinalium auctoritas, et dictæ Apostolicæ Sedis suprema confirmatio) pristina tranquillitas, concordia, ac præsidium Missionibus illis fere languentibus restitueretur firmareturque. Hujusmodi consilio adhærens idem Clemens Prædecessor, Venerabilem Fratrem Elzearium Franciscum des Achards de la Beaume Episcopum Halicarnassensem, et Pontificio Solio Assistentem, in Civitate nostra Avenionensi natum, et Metropolitanæ Ecclesiæ Avenionensis Præpositum, in Apostolicum Cocinchinæ Visitatorem delegit et ablegavit.

Hujus consilio, Clem. XII eò ablegat Episc. Halicarn. Visitat. Apost.

§. 3. Anno itaque MDCCXXXIX. illuc appulsus, ut injuncti muneris partes expleret, vigore facultatum sibi tributarum, post cœptam absolutamque Visitationem Ecclesiarum uniuscujusque Instituti, nempe Dilectorum Filiorum Pres

Qui Eccles. illas visitat.

PONT. A. V. byterorum Sæcularium Seminarii Missionum ad Exteros Civitatis Parisiensis, Clericorum Regularium Societatis Jesu, Fratrum Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia Excalceatorum Provinciæ S. Gregorii Insularum Philippinarum, et Missionariorum ipsius Congregationis Propagandæ Fidei, de rebus omnibus, quantum cum Domino potuit, edoctus, edidit Decreta tenoris qui sequitur, videlicet:

Et Decreta hic inserta promulgat.

§. 4. *Elzearius Franciscus Des Achards De la Beaume, Dei, et Apostolicæ Sedis gratiâ Episcopus Halicarnasseus, Sanctissimi Domini Nostri D. Papæ Prælatus Domesticus, Solii Pontificii Assistens, Ecclesiæ Metropolitanæ Avenionensi Præpositus, et Missionum Cocinchinæ, Cambodiæ et Ciampæ Visitator Apostolicus specialiter Delegatus. Omnibus Venerabilibus Missionariis in hac Vinea laborantibus, salutem.*

Exordium.

Ea fuit mens Summi Pontificis, et Sacræ Congregationis de Propaganda Fide in decernenda Visitatione Apostolica, ut eradicatis zizaniis, quæ in his partibus semen Patrisfamilias suffocabant, granum Prædicationis Evangelicæ altas et liberas radices ageret, uberesque fructus, qui hujusce Ecclesiæ horreum implerent, deinde produceret. Cum igitur tantum onus humeris nostris, licet imparibus, impositum fuerit; ex quo ad has oras appulimus, nullam non adhibuimus diligentiam, ut ab iis finibus exulem tranquillitatem reduceremus, Deoque, qui Caritas est, preces et supplicationes offerre non cessavimus, ut Plebis suæ miseratus, iis, quibus dederat fidem, largiretur et pacem. Jam votis nostris benignus annuit Deus, et cum summa animi nostri voluptate infelices hos Neophytos, quos Diabolus, aut ignorantia deceperat, rediisse ad cor, et præstare omnimodam Ecclesiæ, et Pastoribus obedientiam videmus, jam Sacra frequentantur, ac de sua nunc salute solliciti, qui a pluribus annis peccata non deponebant, ad Tribunalia advolant, et alia Ecclesiæ Sacramenta petunt ac recipiunt. Sed ad illud gaudium, quo ex tot et tam subitis muta-

tionibus repleti sumus, aliud multo majus accessit, vestræ scilicet, Venerabiles Fratres, Nos adjuvandi voluntatis affectio, vestrumque exequendi nostra decreta propositum; sic enim Dei Opus consummabitur, et pia Sacræ Congregationis desideria complebuntur. Ut itaque ad optatum finem perveniamus, paxque ista, quæ de Cœlo descendit, firma et stabilis perseveret, Christianique in plures factiones imposterum non scindantur, suosque legitimos cognoscant Pastores, et ut decet revereantur, sequentia decreta edenda existimavimus, quæ sub pœna disobedientiæ, et alia majori arbitrio Sacræ Congr. et nostro imponenda, inviolabiliter ab omnibus Vobis servari mandamus, usque dum de iis certior facta, eadem Sacra Congr. aliter statuendum senserit. ANNO 1744.

§. 5. *Primo quidem, cum experientia compertum sit, jurgiorum et dissensionum non pauca præbere semina, quando diversæ Christianitates a suis legitimis non reguntur Pastoribus, mandamus, ne imposterum aliquis Missionarius cujuslibet Instituti aut Ordinis, Sæcularis, aut Regularis, etiam e Societate Jesu, audeat mittere falcem in Messem alienam, sed contentus unusquisque portionis vineæ, quæ illi contigit, illam accurate excolat.*

Jubet singulorum districtuum fines custodiri.

§. 6. *II. Et quoniam pro bono et incremento harum Missionum Sacra Congregatio usque de anno* 1658. *Vicarios Apostolicos duxerit deputandos, qui istarum vinearum culturæ invigilarent, et cum Sociis e Seminario Parisiensi illis adjunctis, in illis laborarent, et Clerum indigenum formarent, volumus, ut Ordo antiquus ab iisdem Vicariis Apostolicis institutus omnino observetur.*

Servari Ordinem præscriptum a Congr. Prop. Fidei.

§. 7. *III. Adhærentes Sacræ Congregationis decretis, quibus prohibitum est, ne diversi Instituti Missionarii in eodem Districtu se collocent, ut præcipue videre est in Decreto* 26. *Junii* 1707. *dato, ac ne Ordo Ecclesiasticus confundatur, unicuique Gregi juxta præscriptum Sacri Concilii Tridentini, proprios Pastores, qui suarum quis-*

Missionum limites distinguit.

PONT. A. V.

que ovium curam habeant, attribuendos, ut infra, duximus. Discussis igitur sedulo omnium juribus, quæ variis in Congressibus coram Nobis habitis tam verbo quam scripto Nobis ab unoquoque et ab omnibus partibus exposita sunt, decernimus: Primo ut Provincia Huè, *seu* Aulæ *remaneat communis, uti hactenus fuit, inter inclytum Parisiense Seminarium, et Venerabilem Jesu Societatem, ita ut RR. DD. Galli suas Residentias, quas possidebant, et adhuc habent in Toparchiis* Phu-cam, *et* Tho-duc, *pacifice conservabunt, unde Christianitatibus, seu Populationibus illis annexis inservient. Similiter RR. PP. Societatis absque ulla contradictione remanebunt in possessione residentiarum, quas habent in* Kebat, *unde quoque Christianitatibus ab ipsis dependentibus occurrent. Sed cum RR. PP. Franciscani, contra tenorem Decretorum superius allegatorum, a septem circiter annis unam aperuerint Ecclesiam in Toparchia* Tho-duc *in districtu et prope Ecclesiam DD. Gallorum: mandamus, ut spatio octo dierum, post promulgationem nostrorum Decretorum, R. P.* Hieronymus a Sanctissima Trinitate, *qui memoratam Ecclesiam apperuit in* Tho-duc, *se recipiat in Ecclesiam* Soingua *sitam ad Littus Insulæ* Regis, *et quæ pertinere dicitur ad Religionem Seraphicam: At vero cum hæc Ecclesia* Soingua *reperiatur in Districtu* Kebat *RR. PP. Jesuitarum, dictus* P. Hieronymus *ibi remanere poterit quoad vixerit, sed illo discedente, vel decedente, nullus alius ex Familia S. Francisci illi sufficiatur. II. Decernimus pariter ut Provincia* Cham *communis administretur, sicut hactenus consuetum est, a RR. DD. Missionariis Gallis, et RR. PP. Jesuitis, et quilibet respective in suis Districtibus curam habeat Christianitatum ab ipsis dependentium; quæ quidem Christianitates RR. DD. Gallorum incipiunt a* Con-ve, *et* Ketà *inclusive, usque ad* Suum *ex parte Boreali; Christianitates autem RR. PP. Societatis incipiunt a* Taifò, *et* Trachien *usque ad* Caytlam *ex parte Australi.*

Franciscanis aliquas adimit Ecclesias et infra n. 2. et 4.

Verum cum RR. PP. Franciscani a paucis annis in medio dictarum Christianitatum se collocaverint, cum magno præjudicio præcipue RR. PP. Jesuitarum semper reclamantium, mandamus ut dictæ Christianitates tam RR. PP. Societatis, quam RR. DD. Gallis restituantur; et R. P. Philippus a Conceptione, *qui in Portu* Taifò *unam aperuit Ecclesiam, quæ solum aliquot minutis distat a residentia RR. PP. Societatis, dictus R. P.* Philippus *se recipiat in Ecclesiam Superiorem* Chindoa, *quæ etiam pertinere dicitur ad Religionem Seraphicam, ubi quoad vixerit, si voluerit, remanebit, ita ut illo discedente vel decedente, nullus alius Franciscanus ipsi substituatur, sed tota hæc Christianitas, vel aliæ ad proprios redeant Pastores. III. Examinata summa cum attentione ac diligentia contentione, quæ orta est inter RR. DD. Missionarios Gallos, et RR. PP. Jesuitas circa Provincias Boreales* Dinhcat, Quamgbinh, *et* Dingoè, *prætendente utraque Parte illarum Provinciarum administrationem ad se pertinere, affirmantibus RR. PP. Jesuitis se eas aperuisse, et aliquot millia Gentilium Sacro Lavacro in iis abluisse: asserentibus e contra RR. DD. Gallis sibi ab ipso ingressu DD. Vicariorum Apostolicorum illas Provincias Boreales* Dinhcat, Quamgbinh, *et* Dingoè *assignatas fuisse ut illas excolerent, ut de facto eas soli ab illo tempore semper excoluere, aut per se, aut per Sacerdotes* Anamitas *suos Alumnos usque ad annum* 1719. *quo R. P.* Morera *Jesuita se in eas Provincias intromisit, fabricando Ecclesiam prope alteram RR. DD. Gallorum; Nos considerantes utramque partem æqualibus inniti rationibus, et insuper consulentes æquitati, quæ videretur exigere ut dictæ Provinciæ Boreales inter Ven. Jesu Societatem, et inclytum Parisiense Seminarium communes remanerent, quandoquidem tam RR. PP. Jesuitæ, quam RR. DD. Missionarii Galli in dictis Provinciis Christianitates aperuerint; attamen cum RR. DD. Missionarii Galli omnia jura sua Nobis commiserint, et RR. PP. So-*

ANNO 1744.

PONT. A. V. *cietatis sint in actuali possessione dictarum Provinciarum* Dinhcat, Quamgbinh, *et* Dingoè, *decernimus pro bono pacis, ut res remaneant in eodem statu, in quo sunt, scilicet a RR. PP. Jesuitis memoratarum Provinciarum Borealium* Dinhcat, Quamgbinh, *et* Dingoè *Christianitates administrentur. IV. Circa Provincias* Quinghà, *et* Quining, *cum probatum fuerit, eas, ante RR. PP. Franciscanorum usurpationem, communiter administratas fuisse a RR. DD. Missionariis Gallis, et a RR. PP. Jesuitis, qui adhuc in dictis Provinciis suas habent Ecclesias, decernimus, ut caritas inter hæc duo corpora magis ac magis firmetur, ut Provinciæ* Quinghà *curam habeant privative RR. PP. Jesuitæ, et RR. DD. Missionarii Galli etiam privative Provinciæ* Quining *inservient. Quoad vero RR. PP. Franciscanos, qui ultimi in dictas Provincias intrarunt, stationesque prædictorum RR. DD. Gallorum, et RR. PP. Jesuitarum invaserunt, mandamus, ut quamprimum dicti RR. PP. Franciscani se recipiant in* Raygon, *quæ est pars Provinciæ* Dounay, *ubi Messis multa est, undeque facile in vastissimum totius Regni* Cambodiæ *Campum poterunt se extendere, cum ibi supersit unicus Missionarius Franciscanus ex Propaganda Fide. V. Provinciis* Phu-yen, Nhraù, *et* Nhatlang *præficimus privative RR. DD. Missionarios Gallos, utpote ab ipsis solis semper sine contradictione administratis. VI. Cum nullus Missionariorum adhuc voluerit suscipere curam Provinciarum* Phanry, *et* Phanrang *in Regno* Ciampæ, *mandamus ut RR. DD. Missionarii Galli suo zelo illud pondus ad majorem Dei gloriam sustinere continuent. VII. Quantum ad Provinciam* Dounay *omnium majorem, subjacebit omnino caritati RR. PP. Societatis; reservata tamen RR. DD. Missionariis Gallis Ecclesia* Bingo, *quæ ad illos pertinet. VIII. et ultimo. De Ecclesiis Sacr. Congregationis, quæ omnes in Districtibus RR. DD. Missionariorum Gallorum reperiuntur, scilicet in* Phucam *Provincia* Aulæ,

Aliquot Ecclesia-

altera in Phu-yen, *tertia in* Nhraù, *et quarta in* Nhatlang, *etc. nihil audemus statuere : cum enim dictæ Ecclesiæ absque consensu et sine licentia ejusdem Sac. Congreg. structæ fuerint, nullasque habeant Christianitates sibi adnexas, illas supremæ dispositioni dictæ Sacræ Congr. relinquimus.*

...rum pertinentiam remittit judicio S. Congregationis.

§. 8. *Porro ad evitanda scandala, quæ ex multitudine Operariorum diversi Instituti, aut Ordinis nascuntur, præcipimus ut nullus Missionarius sive Sæcularis, sive Regularis, etiam e Societate Jesu, extra Christianitates sibi assignatas ullum Jurisdictionis actum exercere audeat, aut ullis facultatibus sibi concessis uti possit; secus tamen si a Gentilibus, vel alia rationabili de causa, extra suos limites exire cogatur, tunc de licentia Vicarii Apostolici, et de consensu Missionarii hujus Districtus exercere functiones solitas poterit. Et quia in hac prohibitione non intendimus comprehendere casus urgentes, in quibus Missionarii vocantur ad Infirmos, sine mora illis debent succurrere; quin imo hortamur omnes Nostros Ven. Fratres Missionarios, ut sese mutua caritate adjuvare satagant.*

Prohibet Missionariis exercitium suarum facultatum extra proprium districtum.

Datum Huè *in Civitate* Aulæ *die* 2. *Julii* 1740.

El. F. Episcopus Halicarn.
Visitator Apostolicus.

§. 9. Præinserta vero decreta statim atque idem Elzearius Franciscus Episcopus, Apostolicus Visitator, proposuit ac publica fecit, antedicti fratres Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia Excalceatorum ad Apostolicam S. Sedem appellarunt; unde ad laudatam Congregationem Propagandæ Fidei, ac potissimum ad particularem Congregationem nonnullorum Cardinalium super Missionibus Indiarum Orientalium specialiter deputatorum, remisimus præinserta decreta, ut mature examinarentur. Præfatæ autem particularis Congregationis Cardinalium, qui die XIX. mensis Septembris anno MDCCXLI. Decreta hujusmodi ad trutinam,

Franciscani appellant ad S. Sedem.

PONT. A. V.

juxta nuntios, acceptasque tunc primas rerum omnium notiones, expenderant, consilio, non solum sæpedicta Decreta die xx. immediate sequenti ejusdem mensis et anni Pontificio vocis

Sed Decreta confirmantur et ampliantur.

Nostræ Oraculo approbata et confirmata, verum etiam, quoad tertium, et quartum decreta, ampliata fuerunt, prout sequitur. *Injungendum Patribus Franciscanis etiam in virtute et sub formali præcepto S. Obedientiæ, ut a toto Regno Cocinchinæ omnino recedant, seque in proximum Cambodiæ Regnum recipiant, ubi Messis quidem multa est, Operarii autem vel pauci vel nulli sunt; ibique Missionariorum munus, et zeli sui partes expleant, sub auctoritate et protectione Sacræ Congregationis, et sub regimine et directione Vicarii, seu Pro-Vicarii Apostolici pro tempore a S. Sede constituti et respective constituendi in Regnis Cocinchinæ, Ciampæ, et Cambodiæ a quo facultates necessarias et opportunas ad Missiones exequendas accipere debeant. Ecclesiæ vero, quas ad hæc usque tempora in memorato Cocinchinæ Regno prædicti Patres Ordinis S. Francisci vel aperuerunt, vel administrarunt, remaneant sub libera dispositione Vicarii Apostolici, exceptis tamen iis, quæ per recensita decreta Visitationis Apostolicæ, vel Patribus Societatis Jesu, vel Sacerdotibus Seminarii Parisiensis adjudicatæ sunt, firmis remanentibus tum in ea parte, tum in reliquis, iisdem Decretis.*

Iterum recurrunt ad Sanctissimum, qui suspendit Decretorum executionem.

§. 10. A quibus sane decretis ita, ut præmittitur, approbatis, confirmatis, et ampliatis, habito ad Nos recursu, dilectus Filius Vices Procuratoris Generalis gerens in hac Romana Curia residens, eorundem Fratrum Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia Excalceatorum nomine Nobis humiliter exponi fecit præjudicium, ac damnum, quod ex tertio et quarto decretis, tum juxta formam et tenorem ab ipso Apostolico Visitatore conceptis, tum juxta ampliationem eorundem a laudata Congregatione particulari Cardinalium factam, iisdem Fratribus inferebatur: Hinc enim emanabat quædam

veluti eorundem expulsio ab omnibus Missionibus Cocinchinæ, et ab Ecclesiis, residentiisque, quas ipsi Fratres, prout asserebatur, justo legitimoque titulo, et auctoritate Vicariorum Apostolicorum, non odioso Invasorum Occupatorumque nomine, veluti quodammodo notabantur, obtentas semper possederant, et reipsa possidebant; ac propterea Nobis etiam supplicari fecit, ut non obstante antedicta approbatione, confirmatione, ac præsertim tertii, et quarti decretorum præinserta ampliatione, de novo in prædicta Congregatione Cardinalium super iisdem tertio, et quarto decretis, rationum momenta discuterentur. Nos itaque ad Dilectum Filium Nostrum Vincentium S. R. E. prædictæ Cardinalem Petra nuncupatum dictæ Congregationis Propagandæ Fidei Præfectum rescripsimus die XXIII. mensis Novembris ejusdem anni. *Eosdem Patres Franciscanos audiri et interim supersederi in executione memoratorum decretorum in ea parte dumtaxat, quæ ipsos respicit, non retardata executione quoad reliqua.*

ANNO 1744.

§. II. Interim animadvertentes negotium hujusmodi non levis esse ponderis, præscripsimus, ut tam Fratres Ordinis Minorum S. Francisci, quam Presbyteri Seminarii Parisiensis prædicti (inter utrosque namque præcipua dissensionum causa agitabatur) argumenta documentave pro utrorumque causa facientia ad prædictam particularem Congregationem coram Nobis habendam afferrent producerentque. Quod cum ab utriusque partis Patronis tum voce, tum scripto præstitum fuisset; tandem die prima mensis Septembris currentis anni post exactam controversiæ discussionem, in unanimem eorumdem Cardinalium sententiam Nos quoque euntes, decrevimus recedendum esse a decisis, necnon decreta tum tertium, tum quartum ab Apostolico Visitatore edita, a particulari Congregatione Cardinalium ampliatà, et a Nobis, ut præmittitur, approbata et confirmata, esse re-

Causa proponitur coram SS. utraque parte informaute.

Decreta revocantur, et Ecclesias

PONT. A. V.

Francisca nis reddi decerni tur.

vocanda; ac propterea eosdem Fratres Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia Excalceatorum in omnium Ecclesiarum, ac residentiarum, quibus, antequam memorata decreta edita fuissent, gavisi ac potiti fuerant, et gaudebant ac potiebantur, possessione, manutenendos et confirmandos esse.

Episcopus Corycensis delegatur executioni.

§. 12. Quoniam autem in accurato harum rerum examine, ut præmittitur, habito, certus verusque numerus Ecclesiarum residentiarumque, ut asserebatur, ante ab ipsis Fratribus Ordinis S. Francisci possessarum, aliarumque rerum ad easdem Cocinchinæ Missiones spectantium notitia haberi non potuit: Hinc est, quod Nos quamcumque super iisdem Ecclesiis, ac Residentiis designandis imposterum altercandi occasionem præripere ac penitus auferre cupientes, necnon de Fraternitatis Tuæ fide, prudentia, doctrina, vigilantia, integritate, et pastorali animarum salute ac zelo plenam in Domino fiduciam habentes, Te nostrum atque hujus Apostolicæ Sedis Delegatum ad præmissa, aliaque, ut infra, negotia in Cocinchinæ Regnis peragenda cum facultatibus infra dicendis, auctoritate Apostolica, tenore præsentium, constituimus et deputamus, ac Tibi committimus et mandamus, ut redditis Tibi hisce nostris in forma Brevis literis, ac Pro-Vicario, ad omnia et singula muneris Fraternitati Tuæ demandati (exceptis tamen iis, quæ Ordinem Episcopalem requirunt) Officia, toto absentiæ tuæ tempore, in Regno *Tunchini Orientalis* supplenda ac præstanda, apto et idoneo, cum facultatibus necessariis et opportunis, ad Tui arbitrium constituto et deputato, Te statim ad Cocinchinæ Regna conferas. Volumus autem, ut ante quam pergas, Venerabilem Fratrem Armandum Franciscum *le Febvre* Episcopum Noelen. modernum Vicarium Apostolicum Cocinchinæ, de Apostolica Visitatione hujusmodi, deque tuo accessu, quemadmodum Nos etiam per alias nostras in simili forma Brevis literas eumdem admone-

mus, certiorem facias, ut nulla propterea intercedat animorum quoad jurisdictionem discordia, sed glutino caritatis Jesu Christo conjuncti, æternæ Animarum Christifidelium saluti opportune consulatis. Anno 1744.

§. 13. Postquam igitur illuc perveneris, primum omnium Apostolico Vicario prædicto in virtute S. Obedientiæ nostro nomine, et auctoritate tua injunges, ut omnia et singula præinserta decreta debitæ executioni demandari curet et faciat, iisdem prorsus modo et forma, quibus proposita et publici juris facta fuere; exceptis tamen tertio, et quarto decretis, quorum executionem juxta nostram emendationem reformationemque Tibi dumtaxat demandamus. Porro ut imposito Fraternitati Tuæ hac super re gravissima muneri secundum vota nostra satisfacere valeas, oportet, ut partes invicem contendentes aliosque neutri partium adhærentes, sed probatæ fidei, et integritatis viros extrajudicialiter sine strepitu et forma judicii audias, quo ad veram omnium et singularum rerum ad effectum hujusmodi necessariorum notitiam, pro tua dumtaxat intelligentia, ductu, ac regimine, devenire valeas. Statim vero atque certum Ecclesiarum Residentiarumque ab iisdem Fratribus Minorum S. Francisci ante prædictam Visitationem justo legitimoque titulo possessarum numerum habueris, ipsis Fratribus easdem Ecclesias residentiasque restituas et restitui facias, atque in antiquam earumdem possessionem immittas et confirmes. Præterea unicuique tam ex dictis Ecclesiis Residentiisque, quam ex aliis Societatis Jesu, et Seminarii Parisiensis in illis Provinciis, Præfecturis, et Civitatibus, quæ promiscue per eosdem Societatis Jesu, et Seminarii Parisiensis Alumnos reguntur et administrantur, habita semper ratione congruentis commodæque distantiæ unius ab altera Ecclesiæ, ac insimul numeri multitudinisque Christifidelium ibi commorantium, fines ac terminos, sive districtum, assignes,

Ut Franciscanos in pristinum restituat.

Omnibusque præfiniat Districtum limites.

PONT. A. V.

atque ipsos etiam uniuscujusque Districtus fines terminosque statuas et constituas; cum inhibitione, etiam cum pœnarum, censurarumque, prout Fraternitati Tuæ visum fuerit, et quatenus opus sit, ad tuum arbitrium imponendarum atque ipso facto incurrendarum denuntiatione, ne quilibet Missionarius unius Ordinis, Congregationis, et Instituti audeat irrumpere, et sese immitere in Districtum aliis Missionariis cujusvis Ordinis, Congregationis, et Instituti assignatum et præscriptum, nisi in casibus puræ putæque necessitatis, juxta normam in decretis præinsertis, præsertim in Paragrapho *Porro*, traditam.

Declaratio super reservatis judicio S. Congr.

§. 14. Insuper cum laudata Congregatio particularis die XIX. mensis Sept. Anno MDCCXLI., ut præmittitur, habita, octavum ex præinsertis Decretis declarans, præscripserit, ut *Ecclesiæ ad Sacram Congregationem* (nempe Propagandæ Fidei) *spectantes, videlicet ea, quæ reperitur in Provincia, et Civitate* Aulæ, *et in qua residere consueverat bo. mem. Episcopus Nabucensis Vicarius Apostolicus, alia, quæ sita est in Portu* Tayfò; *necnon illæ, quæ sunt in* Phuyen, *in* Nhau, *et in* Nhantlang *serventur pro Missionariis ejusdem Sacræ Congregationis; et Vicarius Apostolicus unicuique ex prædictis Ecclesiis Districtum congruum, et Christianitatem assignet a Missionario in ea constituendo regendam. Interim vero et donec Missionarii ab eadem Sacra Congregatione mittendi ad Regnum Cocinchinæ pervenerint, idem Vicarius Apostolicus prædictas Ecclesias, et respective Christianitates earum cuilibet, sicut præfertur, adnexas vel assignatas, administrari curet per Sacerdotes Seminarii Parisiensis, nomine tamen præfatæ Sacræ Congregationis, et non aliter, nec alio modo, et usque ad novam ipsius Sacræ Congregationis dispositionem. Quod quidem per eumdem Vicarium Apostolicum præstandum erit, et quandocumque futuris temporibus aliquis Missionarius dictæ Sacræ Congregationis decesserit vel discesserit.*

De reliquis autem Ecclesiis ad eamdem Sacram Congregationem pertinentibus, idem Vicarius Apostolicus disponat, sicut ipse in Domino magis opportunum arbitrabitur: Nos præinsertam octavi decreti declarationem auctoritate et tenore paribus confirmantes, Tibi pariter committimus et mandamus, ut, si per Vicarium Apostolicum Cocinchinæ declaratio et præscriptio hujusmodi debitæ vel in totum, vel in partem, quoad descriptas quinque Ecclesias ad dictam Congregationem Propagandæ Fidei spectantes, executioni minime demandata sit, eamdem declarationem præscriptionemque omnimodæ executioni cum ipsius Apostolici Vicarii scientia, demandari faciat et curet Fraternitas Tua. In uno aut altero hujusce negotii casibus, a prædictis Seminarii Parisiensis Missionariis, qui antedictas Ecclesias, earumque districtus pro tempore regunt, et administrant, per authentica documenta ab iis, quos in unaquaque earumdem Ecclesiarum, earumque districtibus, residere et addictos esse repereris, propria manu subscripta, et interposito etiam jurejurando confirmata, et publica facta, exigas apertam sinceramque declarationem, qua se nimirum Ecclesias, et Districtus hujusmodi precario tantum nomine regere et administrare, neque per illud temporarium sive eventuale regimen et administrationem, unquam, aut ullo prorsus modo sibi quemcumque titulum aut jus dominii, manutentionis, possessionisque venire, quæri, deberi et vindicari posse, contestentur.

ANNO 1744.

Ejusdem jura expresse præservanda.

§. 15. Pari itidem modo authentica ejusmodi documenta exigas a Fratribus Ordinis Minorum S. Francisci sæpedictis: qui non solum declarent, sed juridice ac legitime etiam spondeant, obligentur, et obstringantur, se Ecclesias, ac Residentias in Cocinchina ipsis per Nos, prout præmittitur, adjudicatas, et propriis sumptibus eorum Provinciæ Insularum Philippinarum conservaturos, et nunquam deserturos, et eum semper retenturos congruentem

Franciscani Ecclesias sibi adjudicatas ne deserant etc.

PONT. A. V. numerum Missionariorum, quibus Fraternitas Tua unamquamque Ecclesiam, habita rerum, personarum, locorumque ratione, indigere noverit, atque existimaverit statuere ac præscribere; quemadmodum, ut statuas et præscribas, Tibi pariter injungimus et mandamus.

Iidem in Regna Ciampæ, et Cambodiæ se extendere valeant, sed aliis non exclusis.

§. 16. Declarationem denique, authenticis etiam, ut præmittimur, documentis instructam exiges ab iisdem Fratribus Ordinis Minorum S. Francisci, qui nomine antedictæ Provinciæ Insularum Philippinarum Nobis ultro obtulerunt, nimirum sese subituros totum onus, propriis sui omnino sumptibus semper sustinendum, Missionum Regni *Ciampæ* (in ea tamen ejusdem Regni parte, in qua nullus alterius Ordinis, Congregationis, et Instituti Operarius existat) et in Regno *Cambodiæ*, quæ Regna per Apostolicam hanc S. Sedem Apostolici *Cocinchinæ* pro tempore existentis Vicarii jurisdictioni addicta reperiuntur. Hoc certe quemadmodum Nobis pergratum accidit, ita omnem altercandi deinceps aditum obstruere cupientes, volumus et mandamus ut accedente finium, seu districtuum assignatione a prædicto Vicario facienda, et ab eisdem omnino, uti supra, servanda, Fratres antedicti ad Regna *Ciampæ*, et *Cambodiæ* Missionum hujusmodi causa accedentes, nullum penitus, propter hæc Christianæ caritatis sponte suscepta, et omnino imposterum præstanda officia, sibi unquam asserere, vindicare, et contendere valeant jus privativum, sive directe, sive indirecte, quoad alios Operarios, quos ad eadem Regna per Apostolicum Cocinchinæ pro tempore existentem Vicarium ordinariam, ut præfertur, jurisdictionem habentem, cum opportunis legitimisque facultatibus et licentiis, quocumque tempore mitti contigerit.

Præmissorum omnium

§. 17. Cæterum authentica documenta antedictarum declarationum tam Missionariorum Ordinis Sancti Francisci, quam Seminarii Parisiensis

siensis, aliorumque, si qui fuerint, Tibi exhibenda, et a Te sub pœnis et censuris, quatenus opus sit, exigenda, postquam acceperis, manu tua singula subscribes, signoque tuo munies, atque ita subscripta, et munita una cum claro distinctoque omnium Ecclesiarum, Residentiarum, et Districtuum, eorumque finium et terminorum catalogo, sive indice, vulgo *Nota*, necnon dilucida amplaque non solum rerum omnium ad conficiendum hujusmodi negotium per Te gestarum, sed etiam rerum omnium ibi gerendarum, ad commissionem mandatumque nostrum, et facultates tuas pertinentium, seu, propter inordinationes etiam confusionesque, atque alia hujusmodi, necessario Apostolicæ nostræ providentiæ supremæque auctoritatis remedio indigentium, relatione, et narratione, insimul conjuncta, quam tutissime, et quantocius curabis perferenda ad ipsam Congregationem Propagandæ Fidei.

ANNO 1744. autentica monumenta ad S. Sedem transmittantur.

§. 18. Præclaram vero, quam de Apostolicis Fraternitatis Tuæ virtutibus et laboribus conceptam habemus opinionem, ut magis magisque Nobis probes atque confirmes, oblata occasio, et demandata a Nobis commissio Tibi esse debent acriori incitamento. Nos enim ad præmissa omnia opportune, salubriter, canonice, ac legitime peragenda et præstanda, facultates omnes necessarias et opportunas Tibi tribuimus et impertimur; necnon auctoritate et tenore paribus derogamus iis omnibus et singulis, quæ fortasse obstare possent; nostræ nempe, et Cancellariæ Apostolicæ Regulæ, quatenus opus sit, *de jure quæsito non tollendo*, et aliis Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, Ordinationibus, necnon supradictorum Ordinum, Societatis, et Instituti, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque,

Facultates opportunæ conceduntur cum clausulis etc.

PONT. A. V. indultis, et Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis, cæterisque contrariis quibuscumque.

Dat. die 26. Nov. 1744. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 26. Nov. MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

ANNO 1744.

VICARIO COCINCHINÆ CXII.

Denunciatur Ablegatio Episcopi Corycensis de qua in Superiori.

Venerabili Fratri Armando Francisco le Febvre Episcopo Noëlensi Vicario Apostolico Cocinchinæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

QUÆ inter ipsos Sacrarum Missionum Operarios unius aut alterius Ordinis, Congregationis, et Instituti, istic intercesserint dissidia, etiam post Decreta a Venerabili Fratre Elzeario Francisco des Achards de la Beaume Episcopo Halicarnassensi edita, Fraternitati Tuæ præ cæteris manifestiora sunt: Quæ vero dissidiis hujusmodi componendis sedandisque hic acta sint omnia accipies a Venerabili Fratre Hilario Costa Episcopo Corycensi, et Apostolico Vicario Regni Tunchini Orientalis. Hunc enim, ut omnem plus uni quam alteri partium hac in re contendentium favendi suspicionem ab integerrima probataque Fraternitatis tuæ virtute amoveremus, Nostrum Apostolicum Vicarium, facultatibus necessariis et opportunis ad conficiendum Negotium hujusmodi instructum, per alias nostras in simili forma Brevis desuper expeditas Literas, quarum tenorem hic pro expresso, et inserto haberi volumus, de particularis Congregationis nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum consilio, consti.

PONT. A. V. tuimus, et deputavimus. De hujusmodi autem deputatione Fraternitatem Tuam certiorem facientes, Te rogamus, et in Domino hortamur, ac Tibi mandamus, ut illum isthuc advenientem, non solum iis, quæ Venerabiles Fratres Episcopi atque hujus Sanctæ Sedis Administri in remotissimis præsertim Regionibus commorantes invicem sibi præstare debent, humanitatis, studii, et fraternæ caritatis et concordiæ significationibus tum privatis, tum publicis excipias; verum etiam, ubicumque opus fuerit, et res postulaverit, omnia eidem nota facere, atque opem, præsidium, auxiliumque tuum commodare satagas et adnitaris. Quas sane debitæ tuæ erga Nos, et Apostolicam hanc Sanctam Sedem observantiæ obedientiæque partes majori, quam Nos augurari possimus, alacritate, ac voluntate a Fraternitate Tua re ipsa explendas, dum Nobis certo pollicemur, Pastorum Principem Jesum Christum, cujus vices immerentes gerimus, supplices poscimus, ut quam certe mandatis Nostris obtemperando a Nobis atque hac Sancta Sede gratiam inibis, uberrima cœlestium charismatum copia cumulet. Interim Apostolicam Benedictionem Fraternitati Tuæ peramanter impertimur.

Dat. die 26. Nov. 1744. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 26. Novembris 1744. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Cajetanus Amatus.

FINIS SECUNDI VOL.

INDEX

INITIORUM SINGULARUM CONSTITUTIONUM

QUÆ IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR.

INDEX

ARGUMENTORUM EARUMDEM CONSTITUTIONUM

ANNO MDCCXLII.

PONTIFICATUS ANNO III.

ANNO MDCCXLIII.

PONTIF. ANNO V.

FINIS INDICIS.